EDITURA MIRON
Maria Barrett

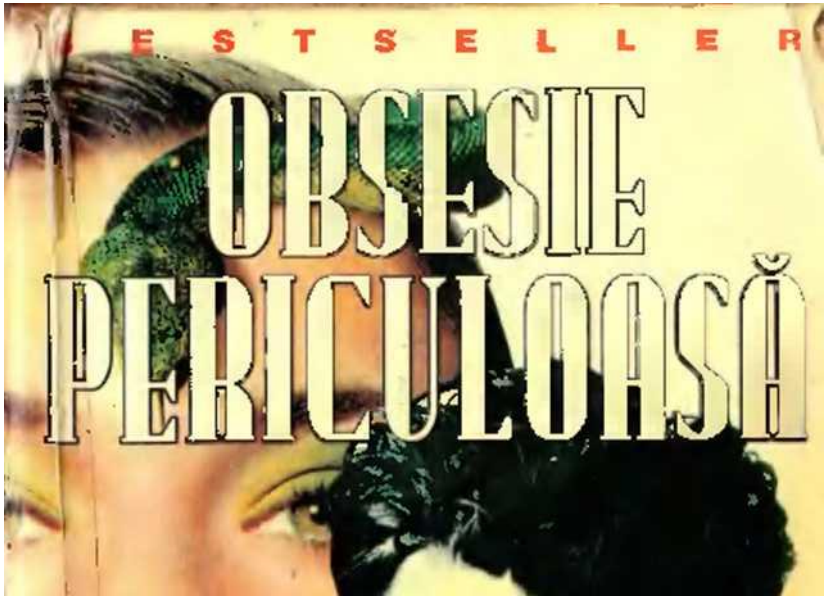
E S T S E L L E R
OBSESIE
PERICULOASĂ

MARJA BARRETT ESTE AUTOAREA ROMANULUI DE SUCCES ELLE.

Din ziua cînd soţul i-a fc>st ucis, Francesca n-a cunoscut ilecît ura, violenţa şi gelozia. Pînă cînd, fugind de irccui ta «ţt-şi clădească t> nouă viaţă în Anglia, întilneşte bimâlared şi dragostea înflăcăraiă alături de Pali ick Devlin.

Dar o simplă ţăranca din llalia nu este t> achiziţie stiălu£ita pentru un politician la început de carieră. Aşa că Palrick pune punct legâlurii lor, părăsind-o pe Francesca.

Cu toate acestea, deşi ea devine un nume în lumea creatorilor de modă, iar el devine minislru, nici unul din ci[1].nu poate uita pasiunea pe care o împărtăşiseră cîndva.

www.miron.ro

COMENZI ONLINE

DANGEROUS OBSESSION by Maria

Barrett

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii Miron

Maria Barrett

Obsesie periculoasă

Traducere de Mihnea Columbeanu

(Bucureşti

PROLOG

Vîntul era năprasnic.

Sufla în rafale îngheţate peste colinele din sudul Italiei, agitînd crengile desfrunzite şi fragile ale măslinilor şi împrăştiind zloată peste peisajul mohorît.

Şfichiuia prin cimitirul bisericii San Nicola, culcînd la pămînt florile timpurii de primăvară şi făcînd micul grup îndoliat să tremure dureros.

- Dăruieşte-le odihna veşnică, o, Doamne, şi fie ca eterna Ta lumină să strălucească asupră-le.

Cei cîţiva participanţi îşi plecară capetele, în timp ce sicriul era coborît în mormînt.

- Odihnească-se în pace.

Făcură acelaşi lucru cînd mica ladă din lemn de măslin fu coborîtă alături.

Fetiţa începu să plîngă.

-în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh.

Toţi se închinară şi, în tăcerea pioasă care urmă, pe colină se mai auziră numai suspinele slabe şi sfî- şietoare ale copilului, purtate de vînt prin văzduh.

Un sunet chinuit, jalnic.

- Amin.
- Amin.

- Leno, hai odată, aşteptăm.

Preotul vîrstnic atinse braţul tînărului, simţindu-l cum tresărea sub atingere.

- Te rog, Leno.

Dar omul continua să privească în mormînt, spre cele două sicrie peste care se rostogolea pămînt ud.

Părintele reveni cu privirea spre fetiţă, care stătea singură lîngă biserică; picioarele îi erau goale, cu pielea biciută dureros de lapoviţa aspră, şi tremura din toată făptura ei plăpîndă în vîntul năprasnic.

Preotul îşi strînse pe trup sutana neagră.

- Leno, Francesca te aşteaptă. Te rog. Las-o pe Elizabeth, las-o să plece. Vino cu mine, la Francesca.

îl atinse din nou, trăgîndu-l uşurel de braţ.

- Să nu pui mîna pe mine...! se răsuci tînărul, arătîndu-i preotului măsura deplină a furiei sale. la-o pe Francesca!... Duceţi-vă!... Plecaţi, lăsaţi-mă singur cu soţia mea.

Şi se îndepărtă de preot, agresiv, cu faţa în vîntul tăios, îngheţat.

- Dar Elizabeth e moartă, Leno, ţe rog. Vino de lîngă mormînt.

- Moartă! se răsti celălalt, întorcîndu-se din nou. Nu, Elizabeth n-a murit, pentru mine, nu, niciodată!

Privi îndeaproape chipul preotului, parcă aşteptînd să-l contrazică, după care îl văzu privind peste umăr spre fetiţă.

- Ea! strigă el. *Ea* e moartă! Să piară din ochii mei!

Porni violent spre fată, cu chipul schimonosit de mînie.

- Leno! Stai pe loc! răsună limpede şi tăios glasul preotului, făcîndu-l să se oprească. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci, Leno?

Tînărul întoarse capul spre preot, dintr-o dată ne-dumerit.

- Am...

Durerea era ca o rană deschisă şi crudă; lăsă capul în piept.

- Leno, se apropie de el preotul. Francesca e fiica ta. Te rog, ai fost atît de aspru cu ea. Nu e decît o copilă, o fetiţă nevinovată, şi are nevoie de tine, nu mai are pe nimeni. îl privi el pe tînăr în faţă. Te rog, Leno.

- Părinte..,'strînse tînărul pumnii. Nu pot...

Privi în altă parte.

- Mi-a omorît soţia, fiul... continuă el cu glas rece. Nu o... pot iubi.

- Leno! se înfurie dintr-o dată preotul. Pe Elizabeth a ucis-o un virus! Fiul tău a trăit doar cîteva zile, dar nu e vina ei - toţi copiii se îmbolnăvesc! Dumnezeu îi alege pe cei pe care-i cheamă la El. Pentru numele lui Christos, ce ţi s-a întîmplat?

- Francesca a avut virusul, răspunse Leno, cu glas înverşunat, necruţător.

- Of, Leno, lăsă preotul bărbia în piept. Mereu o luau de la capăt, cu aceeaşi discuţie şi acelaşi final. Era ultimul cuvînt al lui Leno, iar Părintele Angelo ştia.

Clătină din cap, se închină şi ceru în tăcere ajutorul lui Dumnezeu. îi făcuse o promisiune muribundei, mai multe promisiuni, de fapt, şi nu ştia cum avea să şi le ţină.

Tînărul ardea de furie; dacă flacăra n-avep să se mai

stingă niciodată?

Era prea bătrîn ca să poarte o asemenea povară.

Se uită din nou spre fetiţă, care tăcea, în durerea ei, şi oftă adînc.

Trebuia să încerce, spre binele ei, s-o mingile pe cît putea, să-i îndulcească viaţa. Ce mai viaţă, îşi zise el cu tristeţe, Dumnezeu s-o ajute.

Apoi, înfiorîridu-se în vînt, se întoarse şi porni deznădăjduit spre Francesca, lăsîndu-l pe Leno Niccoli cufundat în suferinţa sa, înalt, întunecat, singur pe panta colinei, în şuieratul vîntului cu zloată.

Femeia stătea mai departe de ceilalţi, o siluetă prelungă, cu mantou de caşmir negru şi o eşarfă de mătase apărîndu-i capul de ploaia irlandeză slabă. îşi ţinea mîinile în buzunare şi nu se uita la nimeni.

Alături îl avea pe fratele ei mai mic şi, în timp ce oamenii plecau, ea rămînea pe lod, cu ochii uscaţi, privind mormîntul deschis. în sfîrşit, cînd cimitirul se goli, dădu să plece.

- Maggie?

îl privi pe bărbatul între două vîrste, bine îmbrăcat, care îi puse mîna pe braţ, apoi se uită la fratele ei.

- Mă aştepţi în maşină, Paddy?

- Da, desigur, o studie întrebător fratele ei, dar pe faţă nu i se citea nici o expresie. Paddy se îndepărtă încet.

- Nu credeam că aveai să vii, Maggie.

Omul vorbea cu accentul moale din sud.

- M-am gîndit că erai jenată de bătrînul tău tătic.
- Am venit.
- Ei bine, mă bucur. Arăţi bine, Maggie fetiţa mea. Şi băiatu-a crescut frumos. Ce l-am văzut c-avea, un batic de la *Trinity College?*

-Da.

Maggie nu voia să vorbească. Stătea cu faţa întoarsă în altă parte. Bărbatul o strînse mai tare de braţ.

- Stai mult?
- Nu! dădu ea să se smulgă.
- Care-i problema, Maggie? Hai, fato, nu mai fi aşa de duşmănoasă cu mine! înainte, nu erai niciodată.

Furia i se învăpăie într-o clipă şi se răsuci spre el:

- Fiindcă...

Brusc, se opri.

- Fiindcă n-aveai încotro, aşa-i? îi eliberă el braţul. Eşti o femeie frumoasă, Maggie. Te-ai descurcat bine, te admir pentru asta. Dar, la o adică, ştiam eu că erai curajoasă, de la-nceput am ştiut-o.

Se apropie de ea, coborînd glasul.

- Aş fi avut grijă de tine, să ştii. Dacă nu fugeai aşa la Londra.
- Serios? clătină Maggie încet din cap.
- Zău că da.

Omul ridică din umeri.

- Da' asta a trecut şi eu mai mult de prezent vorbeam.
- Nu zău?
- Tatăl tău a fost un jucător, Maggie, risca pînă la ultimul ban.

Maggie îşi mută din nou privirea.

- Cît îţi datora? îl întrebă, rece.

Celălalt se mulţumi să zîmbească:

- Nu banii mă interesau, de fapt. Ţiu minte că-ntotdeauna ai ştiut să achiţi datoriile lui tăticu', nu-i aşa, Maggie?

Femeia făcu un pas înapoi, şocată. îi privi faţa, iar pe a ei se aşternu o expresie de silă.

- Spune-mi cît îţi datoria, Michael, şi voi avea grijă să ţi se plătească.

Dădu să treacă pe lîngă el.

- Ţi s-a cam urcat la cap, nu, Maggie? coborî glasul bărbatul, ca un şuierat. Ai s-o sfîrşeşti ca toţi de-alde Devlin, crede-mă, numai cu jalea şi nimic altceva! Nu sînteţi buni de nimic, toată şleahta!

- Nu te-aş sfătui să crezi asta, Michael Finney, replică ea, sfidătoare. Aşteaptă numai să vezi ce se va întîmpla cu familia Devlin!

Cu capul sus, trecu pe lîngă el, pe poartă, îndepărtîndu-se de biserică.

- S-aştept să văd, hai, Maggie? strigă Finney după ea. S-aştept să văd? A, aşa o să fac, nici o grijă! Da' n-o să am nici o scofală ce să văd. O ştiu şi eu, Maggie, şi tot restul Comitatului Clare!

Şi, în ropotul slab al ploii, începu să rîdă. Un rîs sîcîitor, plin de dispreţ.

PARTEA I

FRANCESCA -1989

Capitolul 1

Francesca se trezi la şase, ca întotdeauna, în lumina palidă a zorilor care se strecurau în cameră printre jaluzelele inegale ale vechilor obloane de lemn. Coborî repede din pat, luă pe ea un halat decolorat şi scămoşat, ca s-o apere de frigul dimineţii, şi se duse la fereastră. Deschise obloanele.

Afară, cerul era de un albastru spălăcit, dar străduţele din Mitanova erau răcoroase şi învăluite în umbre, tremurînd, în aşteptarea soarelui cald de primăvară. Inspiră mirosul proaspăt al noii zile şi, cîteva momente, stătu complet nemişcată, ascultînd vreun zgomot din camera alăturată a tatălui ei. Nu se auzea nimic.

în grabă, se spălă pe faţă şi mîini cu apă rece ca gheaţa din ligheanul de pe masă, îşi stropi pieptul şi braţele, apoi se îmbrăcă, tremurînd de frig şi umezeală. Se aplecă să-şi lege sandalele.

îmbrăcată, merse încet pînă la uşă, o deschise uşor şi intră în camera mică de zi pe care ea şi tatăl ei o aveau deasupra prăvăliei. Din nou, rămase absolut neclintită, ascultînd sunete dinspre odaia tatălui său: tăcere.

Se apropie grăbită de sobă, mai puse cărbuni înăuntru şi umplu ibricul cu apă. Apoi, se îndreptă tiptil spre uşa tatălui ei şi o întredeschise. Nu era acolo. Întorcîn- du-se, începu să cînte o melodie veselă pe care o auzise la biserică, dar încet, abia suflînd, temîndu-se să-şi dea drumul. Cîntă în continuare, pe cînd mătura în odăiţă, făcea cafeaua şi spăla podelele. Razele soarelui, aflat încă jos pe cerul tot mai albastru, _cădeau pieziş prin cameră, luminînd-o în timp ce lucra. îşi făcea treburile în grabă, atentă, dar şi nerăbdătoare să plece, înainte ca soarele să inunde cerul, trezind Mitanova la viaţă.

în sfîrşit, fu mujţumită: camera era scrupulos de curată şi ordonată. îşi luă geanta, cărţile, cardiganul şi nişte pîine pentru micul dejun, apoi porni fără zgomot spre uşă. O deschise, ieşi în capul scării - şi auzi o bufnitură dureroasă,

cînd trupul tatălui ei se împiedică şi căzu greu peste uşă. încremeni.

Încercînd să gîndească rapid, făcu un pas înapoi pentru a căuta o ascunzătoare, dar o văzuse deja. Se afla la baza scării şi striga în sus spre ea cu glas de om beat, clătinîndu-se şi agitîndu-şi pumnul. îi simţea violenţa de la douăzeci de metri distanţă, iar teama îi creştea.

Lipindu-şi trupul de perete, reuşi să se strecoare înapoi în cameră, unde se îndesă într-un colţ. închise ochii, ascultîndu-i paşii, în aşteptarea loviturii. împleticindu-se îngrozitor, tatăl ei intră cu greu în cameră, răsturnînd o măsuţă cu o fructieră. Nici măcar n-o văzu. înjură, azvîrlind un măr prin cameră dintr-un şut furios, şi merse clătinat spre dormitor, unde dădu uşa de perete pentru a cădea pe pat, plin cu pete de vin, răvăşit, trăsnind a urină şi alcool.

Francesca îl privi un moment, apoi îşi luă geanta şi, strîngînd-o la piept, coborî în fugă scara, ieşind din magazin, în aerul răcoros al dimineţii. Alerga cît putea de repede, neîndrăznind să încetinească, pînă ajunse la cîteva străzi distanţă de casă.

Cînd intră în piaţa bisericii, Francesca îşi uitase spaima. Soarele se înălţase pe cer, iar umbrele începuseră să dispară, lăsînd piaţa caldă, plină de lumină. Işi scoase cardiganul şi se aşeză pentru cîteva minute pe banca din faţa bisericii, cu faţa ridicată spre soare, bucurîndu-se de căldura acestuia pe braţele el goale. Apoi, auzi ceasul bisericii bătînd jumătatea şi, traversînd grăbită piaţa spre prezbiteriu, ridică ivorul uşii şi intră.

- A, Francesca! strigă glasul Părintelui Angelo. Tu eşti, copila mea?

Străbătu culoarul întunecos, spre cabinetul bătrînului preot, şl împinse uşa întredeschisă.

- Da, părinte, eu sînt, se apropie Francesca, sărutîndu-l uşurel pe obraz, în timp ce preotul citea ziarul.

Bătrînul o bătu pe mîna, ridicînd privirea spre ea. Lungul ei păr negru se revărsa pe umeri, lucios şi des, fata zîmbindu-i cu ciudatul ei semisurîs, uşor răsturnat, stăpînit.

Mirosea a aer de dimineaţă şi a şaptesprezece ani, era atît de tînără şi de frumoasă, încît numai vederea ei îl făcea să se simtă bine.

- Ce faci în dimineaţa asta, Francesca? Ţi-ai adus cărţile ca să-mi citeşti?

- Fac bine, părinte, se încruntă ea. Şi, da, mi-am adus cărţile.

- Bravo, fetiţo.

O ameninţă cu degetul:

- N-are nici un rost să faci mutra asta, mititico, trebuie să exersezi engleza în fiecare zi, altfel o uiţi. în fiecare zi, ai înţeles?

- în fiecare zi, dădu ea din cap, apoi zîmbi, deschise geanta şi puse cărţile pe birou. în fiecare dimineaţă treceau prin acelaşi ritual.

- La ce oră vine băiatul să pregătească sfînta împărtăşanie?

- La opt şi jumătate. E îngrozitor, copilul ăsta. După ce termină, trebuie să fac eu totul de la început, dar...

Părintele Angelo ridică din umeri, ultîndu-se la ceas.

- Pînă atunci mai avem o oră. Vino, trase el un scaun alături, la loc aici şi să-ţi aud frumoasa intonaţie în engleză.

Francesca rîse.

- O, cît semeni cu mama ta, Francesca. Eşti mai mult englezoaică decît italiancă, îţi spun eu, o roză. Eşti o roză.

îi sărută degetele, iar fata se întoarse spre el, cu o luminiţă limpede şi strălucitoare în ochii ei verzi, pătrunzători. Semăna într-adevăr cu mama ei, îşi spuse preotul, atît de mult, încît Leno nu putea s-o sufere. O, păcat că nu avea şi influenţa mamei sale, poate ar fi reuşit să-l dezbare măcar în parte pe animalul ăla de violenţa lui ruşinoasă şi beţivănească.

- Ce să citesc, părinte?

Părintele Angelo ridică privirea, smuls din gînduri:

- Păi, ăă, alege tu, copila mea.

- Atunci, Christina Rossetti, propuse ea şi luă cartea legată în piele, deschizînd-o la prima pagină. *Elizabeth Cameron,* citi ea în gînd inscripţia de pe prima pagină,

scrisă de mîna mamei sale. Elizabeth Cameron.

Iubirea, ca moartea de puternică, muri.
Veniţi şi haideţi patul a i-l pregăti
Printre florile ce se ofilesc...

După aproape o oră, Părintele Angelo o privi pe Francesca, aşteptînd să termine ultima poezie din volumul de versuri. Vorbea engleza aproape la perfecţie, iar dicţiunea precisă îl făcea să zîmbească.

Bătrîna doamnă Mcbride era o profesoară meticuloasă, îşi spuse, Dumnezeu s-o odihnească în pace, iar mintea i se abătu spre anii prieteniei lor, în timp ce Francesca citea mai departe. Daphne Mcbride îi fusese o aliată de nădejde; o confidentă cunoscătoare pentru un bătrîn preot obosit de responsabilităţile lui clericale. Şi o învăţase bine pe fată. Nu, mai mult decît atît, o învăţase strălucit; numai sunetul vocii ei îl făcea să-şi imagineze Anglia şi acuarelele pale de pe pereţii lui Daphne. Toate acestea erau foarte importante.

în fond, Francesca era pe jumătate englezoaică.

- Părinte! Nu mă mai ascultaţi!

Se concentra din nou asupra camerei; în ultima vreme, gîndurile i-o luau razna tot mai des.

- O, Francesca, fetiţa mea, iartă-mă. Ce spuneai?
- Să mai fac nişte cafele?
- Da, da, o cafea ar fi bună. Ar fi timpul să mă duc pînă la biserică şi să văd de băiatul ăla, dacă şi-a amintit să se scoale la timp. Tu mergi la bucătărie, copilă, vin şi eu în cîteva minute.

Francesca puse volumul subţire de versuri în geantă, lîngă celelalte cărţi. Se ridică şi-l ajută pe Părintele An- gelo să se salte în picioare.

- Acum, la bucătărie, Francesca, ştii că Signora Franelli nu vrea să intre nimeni în cabinetul ei! surîse el, ridicînd mîinile. *Dio mio,* dă-mi putere, ce mai femeie!

Zîmbind, Francesca îl însoţi pe bătrînul preot pînă la uşă. Şi-o imagina uşor pe domnişoara bătrînă şi noduroasă bruftuluindu-l pe Părintele Angelo în propria lui casă.

- De fapt, ţii mult la ea, părinte, rîse fata.

- Da, da, sigur că ţin la ea, îşi dădu el ochii peste cap. Vin imediat.

Şi, făcîndu-i un semn scurt cu mîna, dispăru în piaţă, scund şi negru în lumina soarelui, cu poalele lungi ale sutanei legănîndu-se peste pietre în timp ce mergea grăbit spre biserică.

Francesca îşi continuă drumul prin culoarul întunecos şi mucegăit, spre bucătăria din fundul casei, şi începu pregătirea cafelei.

La ora nouă şi cîteva minute, Francesca ieşi din prezbiteriu. Părintele Angelo plecase deja la slujbă, dar ea mai rămăsese să strîngă ceştile de cafea şi să facă ordine în cabinet. Voia să-l cruţe de mînia Signorei Fra- nelli.

Auzi ultimele bătăi ale ceasului în timp ce traversa piaţa, privind spre turn, în timp ce clopotele începeau să sune prima liturghie. Un mic grup de bătrîne intra în biserică, şuşotind între ele, toate în negru, apoi piaţa rămase pustie.

Ascultă tăcerea de la începutul slujbei, apoi îşi agăţă geanta pe umăr şi porni prin piaţă, îndepărtîndu-se de biserică, spre drumul de coastă şi marea albastră, scîn- teietoare.

Panta pietroasă şi a ruptă era încă în umbră cînd fata coborî înspre ea de pe drum. Iarba aspră de deasupra stîncilor era umedă şi alunecoasă, însă Francesca păşea încet şi precis - cunoştea perfect drumul.

Dedesubt, vedea albul nisipului şi albastrul-închis al mării, cu lumina soarelui dansînd pe valuri în forme dia- mantine; inima îşi iuţi bătăile.. Era plaja ei, locul ei secret, nedescoperit şi nevăzut. Acelea erau momentele sale de pace furate.

Cînd sări uşurel pe nisip, picioarele ei nu lăsară aproape nici o urmă. Se aplecă şi-şi descheie sandalele, savurînd nisipul cald şi moale între degete, apoi se ridică, privind ţărmul. Razele de soare se reflectau din apă, încălzind aerul, iar pe buze simţea gustul sărat al mării.

Se îndreptă repede spre o stîncă şi începu să se dezbrace, împăturindu-şi cu grijă hainele, cu sandalele

deasupra grămăjoarei. Işi încrucişă braţele peste sînii goi şi porni încet spre marginea apei.

Privind spre largul mării, cu tot cerul, soarele şi apa albastră şi limpede numai ale ei, se opri un moment, apoi Tîse încîntată şi se repezi în valuri.

De pe o cornişă a falezei, ascuns deasupra plajei, Vincenzo Mondello o privea. Culcat pe burtă, cu junghiurile din pîntece de o intensitate aproape dureroasă, se uita, scrutînd apa în căutarea ei în timp ce se scufunda sub valuri şi ieşea din nou să respire.

O văzu cînd înotă spre un loc cu apă mică şi se ridică, ieşind pînă la talie, rîzînd, în timp ce valurile îi scăldau trupul gol şi mlădios, părul lung, negru, lipin- du-se umed în şuviţe grele peste formele sinilor. Francesca ieşi alergînd pe plajă, cu paşii ei lungi azvîrlind în sus spuma, iar Vincenzo se întoarse pe spate, ferindu-şi ochii de soare, cu mintea tulbure şi forfotitoare de imagini ale fetei.

Era ca un copil, inocentă şi lipsită de ruşine, la fel de firească în frumuseţea ei ca marea şi cerul, vie şi liberă. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse Vincenzo vreodată.

în timp ce-şi cobora mîna pe trup, îi ascultă zgomotul fugii prin valuri şi, în momentul cînd se atinse, ştiu din nou că nu mai putea aştepta. Mereu era la fel, de ani de zile, acelaşi lucru.

- Francesca, murmură.

Imaginile deveniră dense şi repezi în timp ce începea să elibereze puterea din el, iar capul i se învîrtea la fiecare delicioasă mişcare a mîinii. îi aparţinea, o lua şi o controla, şi în adîncurile sufletului şi-n întunecimile minţii, frumuseţea şi spiritul ei erau numai ale lui.

în timp ce se înapoia încet spre haine, lăsînd briza caldă să-i usuce apa sărată pe piele, Francesca auzi deasupra ei ţipătul unui pescăruş. Bărcile se întorceau cu peşti şi trebuia să se ducă acasă. Îmbrăcîndu-se grăbită, îşi luă geanta şi sandalele, mergînd cu ele în mînă pînă la marginea stîncilor.

Privi înapoi spre plaja ei, dar acum părea mai puţin

atrăgătoare. Spaima de a se duce acasă întina totul. Încălţîndu-se cu sandalele, îşi prinse bine geanta pe trup şi începu să urce faleza abruptă, spre drumul de coastă.

Cu inima grea, ajunse în vîrf, privi în jur pentru a se asigura că nu fusese văzută, apoi porni încet spre sat, spre încă o zi de greutăţi şi singurătate.

Numai Enzo Mondelio o văzu plecînd.

Capitolul 2

De pe drumul de coastă, în timp ce urca spre moşie, Vincenzo Mondello vedea întinderea de pămînt care aparţinea familiei lui.

Panta care urca abrupt spre orăşelul Mitanova era tăiată în două de drum şi aşternută cu struguri cultivaţi pe terase, roadele pămîntului, avuţia familiei Mondello.

Ochiul său urmărea pămîntul în sus, spre clădirile văruite şi înghesuite ale oraşului, ferite de vîntul care sufla dinspre Adriatica. Apoi şi mai sus, spre alte vii, în interior, către partea cea mai mare a proprietăţilor familiei: podgoriile de soi ales. îi plăcea să se uite cît vedea cu ochii, să se gîndească la pămînturile acelea ca fiind ale lui şi să-şi închipuie că era stăpîn peste tot ceea ce cuprindea cu privirea.

Dar, cînd începu să urce pe micul drum şerpuitor care avea să-l ducă acasă, se gîndi posomorit la ziua care-l aşteptţa, la munca în soare cu ceilalţi lucrători, la conversaţiile' şi rîsetele lor aspre. Se gîndea la sudoare, la mirosul ei rînced, amestecat cu aroma grea a pămîntului şi a sevei acide de vie, şi la durerea de spate, la tăieturile de pe mîini.

Realitatea ea nemiloasă. Nimic din toate acelea nu erau ale lui. Vincenzo era mijlociul dintre cei trei fraţi şi, la douăzeci şi doi de ani, nu avea nimic în stăpînire.

Apropiindu-se de casă, îl văzu pe Giovanni, fratele său mai mare, în curtea din faţă. Bea un pahar de vin la cafea şi mesteca zgomotos o coajă de pune.

- Ei! Enzo! Unde-ai fost? îi strigă Gipvanni, aruncînd pe jos restul de pune şi dîndu-l un picior. E tîrziu, de cîteva ore

trebuia să fii la muncă, să ajuţi!

Enzo ridică din umeri. Apropiindu-se, simţi mirosul: fratele său încă nu-şi revenise din beţia de noaptea trecută.

- A, ai umblat toată noaptea, hai? îl plesni Giovanni cu putere pe spate, rîzînd. Du-te şi te schimbă, Enzo, şi mergi la vie - ar trebui să-ţi alunge un timp cariciul din minte, mm?

Rîse din nou şi turnă pe pămînt restul de vin.

- Ce poşircă! scuipă el peste pata roşie de la picioare. Un pişat, absolut! Vadala crede că are struguri buni. Ha!

îşi privi fratele mai tînăr.

- Mai repede, Enzo, pentru Dumnezeu!

Apoi, se întoarse şi reveni în casă, strigîndu-i servitoarei să-i mai facă o cafea.

Enzo rămase pe loc, privindu-şi fratele cum dispărea în interiorul întunecat al casei.

îi auzi cuvintele bălmăjite, cu beţia abia ascunsă, iar chipul i se schimonosi dintr-o dată de furie.

- Porcule! scuipă el şi intră să se schimbe.

Dimineaţa era lungă şi foarte caldă pentru o zi de primăvară. Cînd şeful de echipă anunţă masa, Enzo era roşu şi transpirat, cu pielea antebraţelor suple şi musculoase îndurerată de arsura soarelui, care i-o bronza într-o culoare măslinie închisă.

Se îndreptă de şale, privind spre via la care lucra. Vîrfurile degetelor, zgîriate de lemn, îi sîngerau, aşa că şi le supse, spălînd tăieturile.

îşi luă haina şi porni spre capătul şirului, unde vorbi cîteva cuvinte cu şeful. Pauza de prînz dura cîteva ore, la adăpost de arşiţa amiezei.

Lui Enzo îi era sete şi foame, şi voia să se ducă acasă, în intimitatea camerei lui. Voia să se gîndească la Francesca.

Drumul înapoi dură cîtva timp. Aerul era neplăcut de cald şi uscat, iar tînărul îşi simţea sudoarea pe piele, iritîndu-l. în curtea din faţa casei mari de piatră a fermei îl văzu pe Giuseppe, fratele său mai mic, aşezat pe prag,

spălînd struguri pentru masă.

- Enzo, ia uite ce-am luat din sat! ridică Beppe un mic ciorchine de struguri de import, rîzînd.

Enzo zîmbi distrat, cu gîndul numai la Francesca.

- Bravo, Beppe! spuse, vrînd să treacă pe lîngă el. Vezi să fie spălaţi bine, da?

Dar Beppe rîse încîntat şi ridică din nou ciorchinele.

- Sînt deja aproape curaţi, Enzo! Uite!

Se aplecă să inspecteze strugurii, pe cînd în spatele lui sosea Giovanni. Deodată, simţi în fund vîrful ascuţit al ghetei acestuia.

- Băi!

Căzu în patru labe, scăpînd ciorchinele din mînă. Beppe se repezi să ia înapoi strugurii, plini de ţărînă şi praf. Enzo se răsuci:

- Giovanni, n-ai de ce să...

Se întrerupse. Giovanni intrase deja în răcoarea casei: atenţia acordată lui Beppe îl îngreţoşa. Cel mai mic frate Mondello era un băiat frumos şi scund, de optsprezece ani, cu mintea unuia de şase.

Beppe aruncă strugurele înapoi în vasul cu apă şi-şi îngropă faţa-n mîini, iar în timp ce Enzo îi ciufulea liniştitor părul scoase un ţipăt înăbuşit, frustrat. Enzo clătină din cap şi-l urmă pe Giovanni înăuntru.

Camerele casei erau răcoroase şi întunecate, cu obloanele închise împotriva soarelui. în sufragerie era pusă masa, plină de mîncare. Enzo luă o felie de pîine din coş şi urcă în camera lui. Voia să aibă linişte, să rămînă singur, cu imaginea Francescăi.

- Hei, Enzo!

Se opri în capul scării, privind înapoi spre Giovanni.

- Vino-aici! strigă fratele său. Pierzi prea mult timp 'îmbufnat într-ale tale! Masa e gata!

Aşa că Enzo se întoarse, nemulţumit şi furios, coborînd din nou spre sufragerie. Giovanni se aşezase şi-şi turna într-un pahar mare vin dintr-o sticlă. îl umplu prea mult, vărsînd pe faţa de masă.

- Stai jos, frate, îl pofti el, cu un zîmbet ciudat; Enzo

se aşează. Azi după-amiază am nişte treburi în sat şi aş vrea şă stai pe-acasâ şi să te ocupi de birou în locul meu. în regulă?

Enzo dădu din cap. Giovanni se ridică şi merse la uşă, de unde strigă:

- Beppe! Masa!

Apoi se aşează la loc, îşi despături şervetul şi îl agăţă la guler, acoperindu-şi doar pe jumătate burdihanul umflat. Luă o bucată de pune, puse pe ea o murătură şi începu să mestece cu gura deschisă.

- Mă gîndeam că te-ar interesa afacerile mele, Enzo, vorbi el, scuipînd firimituri. La urma urmei, tu eşti ăla care-mi spune mereu că am nevoie de-o nevastă.

Rîse sonor, văzîndu-i surpriza pe faţă.

- Poftim! Ţi-am atras interesul, aşa-i?

Dar Enzo întoarse capul.

- îţi dau cuvîntul meu, Giovanni, răspunse el rece, că nu mă interesează cîtuşi de puţin pe cine-oi fi în stare să-ţi iei de nevastă.

- Nu zău? continuă Giovanni să zîmbească.

- Ba zău! replică Enzo.

Giovanni lăsă furculiţa jos, privindu-şi fratele. Obişnuita răceală a lui Enzo îl irita, dar în ziua aceea se simţea prea mulţumit de sine însuşi ca să muşte momeala.

- Păi, ce-ar fi să aştepţi numai să vezi, frăţioare? îl tachină el, întinzînd mîna după vin. Cred că asta s-ar putea să te intereseze!

Apoi rîse, văzînd chipul împietrit al lui Enzo, în timp ce servitoarea îşi tîrşea picioarele în sufragerie, urmată de Beppe.

- Aici pluteşte moartea prin aer! remarcă femeia, punînd pe masă un castron mare cu paste făinoase aburinde, după care îl instală pe Beppe pe-un scaun. Ţistui iritată cînd nici unul dintre fraţi nu se ridică s-o ajute, dar era obişnuită cu grosolănia lor şi, fără alte comentarii, începu să servească mîncarea. Masa luă sfîrşit într-o tăcere ostilă.

După prînz, Giovanni urcă în dormitorul lui. De obicei,

îşi liniştea excesele culinare dormind în confortul răcoros al camerei sale, înainte de a începe munca de după-amiază, dar în ziua aceea avea treburi importante. Trebuia să facă o vizită.

Transpirînd abundent şi cu burta plină, îşi schimbă salopeta cu costumul de duminică, trăgînd cămaşa de nylon incomod de strînsă peste burtă, şi se chinui să-şi încheie nasturele şi fermoarul pantalonilor. Rîgîi zgomotos, după care, cu stomacul aşezat, luă vestonul pe el şi-şi vîrî picioarele în mocasinii din imitaţie de piele. Nu se deranja cu cravata, avea gîtul prea gros pentru gulerul cămăşii şi se îndoia c-ar fi putut să şi-l încheie.

Aproape gata, se privi în oglindă, îşi scuipă în palme pentru a-şi netezi părul şi-şi smulse cu unghia degetului mare o bucăţică de carne dintre dinţi. încheindu-şi vestonul la toţi nasturii, se întoarse şi ieşi.

Enzo număra uneltele argicole, cînd auzi pornind motorul diesel al Mercedes-ului. Neputîndu-şi stăpîni curiozitatea, se duse la uşa magaziei şi se uită printr-o deschizătură dintre scînduri. Giovanni era la volan.

îşi privi fratele, transpirat şi roşu la faţă, smucind schimbătorul de viteze în marşarier şi scoţînd maşina din garajul de lemn. Peste cîteva momente, trase din nou de manşă, băgînd motorul în viteza întîi. Ridică mîna într-un semn vag de salut către Enzo, cu manşeta costumului de duminică foarte vizibilă. Enzo rămase nedumerit. Giovanni întoarse de volanul vechiului Mercedes rablagit, iar maşma porni hurducîndu-se pe drumul cqtit. Enzo întoarse capul, nemulţumit de propria lui curiozitate.

în Mitanova, Giovanni introduse maşina pe o mică alee, în apropiere de magazinul *Niccoli,* şi coborî. îşi netezi costumul şifonat, apoi se şterse din nou cu batista pe fruntea asudată. Nu era obişnuit să poarte costum şi năduşa din plin. Stînjenit şi jenat, porni spre atelier, intrînd în linişte şi aşteptînd cîteva momente înainte de a tuşi pentru a-i atrage Francescăi atenţia.

Fata lucra la portretul unui copilaş din sat, cînd auzi sunetul gutural al lui Giovanni. Era adîncită în concentrare

şi ridică o privire surprinsă, neştiind că intrase cineva. îşi puse lucrul pe masă şi se ridică, ieşind în prăvălie.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă, aruncîndu-i o privire scurtă, înainte de a se întoarce ca să-şi facă de lucru cu un teanc de felicitări pentru Paşti, expuse pe un raft. Tatăl ei îi spusese să nu pară niciodată prea dornică de a servi, iar această instrucţiune severă, căreia i se adăuga şi sfiala ei, o făcea să se simtă stingherită în prezenţa clienţilor. Moşmondi nervoasă la felicitări.

- Da, de fapt, poţi.

Giovanni îi privi spatele, cu formele pline ale trupului abia ghicite prin bumbacul albastru al rochiei. înghiţi în sec, simţind cum se excita. îşi drese glasul:

- Tatăl tău a spus că puteam trece azi să te văd. Am să-ţi cer ceva.

Fata se răsuci, surprinsă.

- Pe mine?

- Da, pe tine, făcu el un pas. Tatăl tău mi-a dat permisiunea de a te invita în oraş.

încercă să zîmbească, dar nu era deprins cu amabilităţile, iar zîmbetul ieşi fals şi depravat. Deci, am venit să te poftesc la cină cu mine, mii ne seară.

Francesca rămase pe loc, privindu-l incredulă pe tînărul din faţa ei. Giovanni Mondello. îl cunoştea din vedere, îi ştia reputaţia în sat şi părerea Părintelui Angelo, dar nu-i vorbise niciodată; ideea o dezgusta. Clătină din cap, evitîndu-i privirea iscoditoare.

- Sînt sigură că vă înşelaţi, spuse ea încet. Tatăl meu niciodată n-ar... Cu siguranţă, e o confuzie.

Giovanni zîmbi din nou, de astă dată deschis, înfumurat.

- Ba nu mă înşel deloc.

Apoi rîse şi, nereuşind să-şi găsească batista, se şterse pe faţă cu mîneca hainei.

- Tatăl tău mi-a dat permisiunea, dar aseară era beat. Pariez c-a uitat să-ţi spună! Pesemne că încă nici nu s-a dat jos din pat? Ha!

Se apropie şi mai mult de Francesca.

- Totuşi, ce-am vorbit o să-şi amintească.

Giovanni ştia că, de astă dată, datoria lui Leno era prea mare ca să mai uite. Se aplecă spre ea.

r Mi-a dat binecuvîntarea lui, Francesca.

în respiraţie i se simţea mirosul stătut de vin.

- Nu-s deloc sigură că...

Giovanni îi atinse obrazul cu un deget fierbinte şi umed.

- Normal că nu eşti deloc sigură, drăguţo, altcumva nici nu mi-ar plăcea.

O ciupi de faţă şi-şi lăsă mîna să cadă lîngă trup, atingîndu-i în treacăt sînul. Francesca se retrase cu un pas, şcîrbită.

- întreabă-l pe taică-tău, Francesca, interesează-te de mine dacă vrei, şi voi veni să te iau mîine seară la şapte.

Se întoarse spre uşă, iar fata îi văzu dunga slabă de sudoare pe spatele vestonului. Giovanni deschise uşa.

- Atunci pe mîine, la şapte.

îl privi fără expresie, incapabilă să răspundă. Peste o clipă, bărbatul ieşi. Alergînd la uşă, Francesca trase zăvorul şi se întoarse, rezemîndu-se cu spatele de geam. Spaima îi făcea greaţă. Tatăl ei n-o lăsase să iasă niciodată în lume, cu nimeni. Şi tocmai cu Giovanni Mondello?^Era un bădăran dezgustător, gras şi stîngaci, un beţiv şi-un jucător. îşi frecă locul de pe obraz unde o atinsese, înfiorîndu-se. Nu-i venea să creadă, n-avea nici un sens.

Dar, cînd auzi scîrţîitul greu al paşilor tatălui ei pe podelele de la etaj, în timp ce-i aştepta glasul răguşit, ştiu că în viaţa ei foarte puţine aveau sens. Sări la auzul strigătului.

- Francesca! Francesca?
- Da, tată? se grăbi ea spre scară.
- A trecut Mondello pe-aici?

înghiţi un nod.

- Da...

Cuvîntul îi ieşi în şoaptă şi văzu în capătul scării umbra masivă a tatălui ei.

- Ce-ai spus? se ţinu el de perete, clătinîndu-se uşor.

- Da, a...

îşi drese vocea:

- A fost aici, acum cîteva minute...

Se opri.

-A spus că să ies cu el... mîine...

- Bine! se întoarse Leno Niccoli spre cămăruţa lui. Aşa să faci, mai adăugă, peste umăr.

Nu suporta să-şi vadă fiica, atît de umilă şi cinstită; îl scîrbea. închise uşa dinspre scară în faţa ei şi deodată micul culoar fu cufundat în întuneric. Francesca se retrase în magazin. Rezemîndu-se de birou, închise ochii. Gîndul la Mondello o revolta, dar frica de tatăl ei era mai puternică decît oricare alt sentiment.

Capitolul 3

La ora cinci, în piaţă era cald încă. Leno Niccoli o traversa spre cafeneaua mică din faţa bisericii, cu soarele după-amiezei tîrzii în^spate şi lumina reflectată de pietrele spălăcite în ochi. îl durea capul, iar căldura primăverii îl supăra; nu-i aducea nici o bucurie. Trecu tăcut pe lîngă micul grup de oameni aşezaţi la soare şi intră în cafenea. Merse repede pînă la bar.

Gura-i era uscată şi avea nevoie să bea.

- Leno, îl salută scurt patronul cafenelei. Nu era binevenit acolo şi o ştia; asta-i dădea o satisfacţie cu atît mai mare.

- O sticlă de brandy, te rog.

Proprietarul îl privi şi clătină din cap.

- îmi pare rău, Leno, nu te servesc.

Se retrase puţin. Leno Niccoli îl neliniştea: provoca gîlceavă, gîlceavă violentă.

Leno ridică din umeri. Scoase din buzunar un teanc de lire şi le puse pe bar.

- Cît îţi datorez, Marotta?

Cîrciumarul se uită la bani.

- O sută douăzeci de mii de lire.

îi privea ca şi cum s-ar fi aşteptat să dispară în orice clipă.

- Ăştia-s ai tăi, Niccoli?

Leno dădu din cap. Scoase din teanc cîteva hîrtii şi le puse pe bar.

- O sticlă de brandy, te rog.

Se duse la o masă laterală şi se aşeză. îşi achitase datoria; Marotta îl putea servi la masă. Era timpul să fie tratat cu puţin respect.

Rămasă singură pentru un timp, Francesca se aşeză în camera ei, lîngă fereastra deschisă, ascultînd sunetele vibrante ale străzii de jos. Le îndrăgea: compensau tăcerea din viaţa ei. Ultimele raze de lumină stăruiau, căzînd pe podelele goale într-un fascicul îngust, încălzind mîngîietor camera sărăcăcioasă şi mohorîtă.

Luă cutiuţa albastră legată cu panglică albă, trecîn- du-şi degetul iar şi iar peste cartonul neted, marmorat, ca şi cum ar fi atins un lucru de mare preţ. Deschise capacdfşi scoase amintirile de la mama ei.

Colecţia era mică şi învechită, cîteva fotografii alb-negru, o scrisoare şi o mică schiţă în creion desenată de tatăl ei, un portret al lui Elizabeth. Era fermecător. îl scoase din cutie şi-i privi liniile subţiri, sensibile, frumuseţea feţei desenate cu o iubire atît de vădită. Citi dedicaţia şi închise ochii.

„Pentru Elizabeth, la naşterea iubitei noastre fiice, Francesca. Vă iubesc pe amîndouă, Leno.“

începu să şoptească la nesfîrşit cuvintele; voia atît de mult să creadă în ele. Ani de zile le păstrase aproape de inimă, cu disperare, în faţa violenţei crude a adevărului, pentru a avea ceva care să-i dea speranţă. Tatăl ei o iubise cîndva, iar ea continuase orbeşte să creadă în faptul că într-un fel, cumva, încă o mai iubea.

Puse desenul la loc în cutie şi scoase fotografiile, rupte şi îndoite, cu chipuri zîmbind şi rîzînd, în alb şi negru. Tatăl ei, pictînd în studioul său din Roma; noul magazin din Mitanova; mama, înaltă, frumoasă şi englezoaică, senină şi fermecătoare, rece chiar şi în arşiţa soarelui din sudul Italiei.

Se văzu pe sine însăşi, mică, iubită şi adorată, şi nimic

nu avea sens pentru ea. Toate acele pierderi o dureau. Apoi, deodată,.ridicînd privirea, auzi paşii tatălui ei pe stradă. I se opri inima în piept.

Leno se clătina şi, probabil, căzu, căci se auzi un trosnet, urmat de un strigăt, vocea ascuţită şi furioasă a unei femei. Bărbatul înjură, scuipă, apoi iarăşi se auzi strigătul. Peste cîteva momente, uşa prăvăliei se deschise, iar Leno intră poticnit. în panică, Francesca sări dintr-o dată în picioare^ iar cutia căzu pe podea, îm- prăştiindu-şi conţinutul. îngenunche să adune lucrurile, dar nu reuşi să le strîngă destul de repede.

- Francesca! Francesca! Unde naiba eşti?

Tatăl ei trînti de perete uşa camerei şi apăru în prag, neguros şi ameninţător, privind-o încruntat.

- Ce Dumnezeu...?

Zări portretul de pe jos.

- Ce-i asta?

Fulgerător, străbătu odaia şi se aplecă, înhăţînd-o pe Francesca de încheietura mîinii. Fata ţipă de durere.

- Dî-o-ncoa'! îi răsuci el braţul, smucit. Dă-mi-o! Ce e?

Francesca ţinea portretul strîns în pumn, strîmbîn- duse de durere. în timp ce-i sucea braţul, Leno se aplecă spre ea, cu răsuflarea duhnind a brandy.

- Da-mi-o, căţea!

în sfîrşit, îi smulse desenul, rupîndu-i un colţ. Francesca strigă neputincioasă.

- De unde-o ai, hoaţo? o îmbrînci el, privind spre podea. Ce mi-ai mai furat?

începuse să strige.

- Arată-mi! Ce mai e acolo?

Tremurînd, fata adună la un loc lucruşoarele şi i le dădu. Lăsă capul în piept, temîndu-se să-l privească.

Şi deodată, o lovi peste obraz cu putere, doborînd-o. Suferinţa de pe chipul lui era monstruoasă.

- Cum îndrăzneşti să te^-atingi de lucrurile astea? Cum îndrăzneşti! Scoală! o ridică el în picioare. Scoală sus şi-mbracă-te!

O trase spre uşă, făcînd-o să se împiedice. Con-

tînuînd să-i ţină lucrurile în mînă, o îmbrînci afară din cameră.

- Aici! Aici e locul lor! deschise el capacul sobei, ţinînd fotografiile deasupra focului.

- Tată! Nu! se repezi Francesca înainte, dar Leno o ţinea de braţ, dureros. Te rog, tată! Te rog, nu!

Tatăl ei aruncă obiectele în foc.

r O, tată!

încercă să-şi stăpînească lacrimile.

O flacără vie linse gura sobei, iar fragilele ei amintiri se mistuiră.

- înţelege, Francesca - sînt amintirile mele, nu-s ale tale şi...

Tremura.

- Nu... nu suport să le văd! îi eliberă el braţul. Şi-acum, îmbrâcă-te. Pregăteşte-te pentru Mondello.

O privi, cu ochii tenebroşi şi duri.

- Pune-ţi rochia aia pe care ţi-am lăsat-o afară şi încearcă să fii cît mai atrăgătoare. Eşti vraişte, nici nu-ţi arăţi vîrsta.

Se mai uită la ea un moment, apoi trecu în camera lui şi trînti uşa. Francesca îl auzi prăvălindu-se pe pat, după care se porni zgomotul puternic şi monoton al televizorului.

Hotărîtă să nu plîngă, scoase din bufet o ulcică pentru apă şi se duse să se schimbe.

Fix la orele şapte ale acelei seri, Giovanni Mondello sună la uşa magazinului şi rămase afară, netezindu-şi pieptarul boţit al hainei peste burta proeminentă. Ridi- cînd privirea spre clădirea dărăpănată, simţi o satisfacţie fudulă: orice fată ar fi fost bucuroasă s-o schimbe cu casa lui; Francesca avea toate motivele să fie recunoscătoare.

Aşteptă cîteva momente, apoi sună din nou, mai insistent. Era nerăbdător, un Mondello nu stătea niciodată să aştepte. Şi în plus, îi făcea lui Niccoli o mare favoare; merita o oarecare consideraţie.

Peste scurt timp, auzi nişte paşi uşori pe scară şi-şi şterse repede cu palma fruntea năduşită. O văzu pe Francesca prin vitrină, în timp ce venea grăbită să des-

chidă, şi-i zîmbi prin geam. Fata răspunse dînd din cap.

- Bună, Giovanni, deschise ea uşa, făcîndu-i loc să intre.

- Bună seara, Francesca, se înclină Giovanni, cu o plecăciune pe care o socotea nemărginit de graţioasă, apoi îi privi picioarele goale sub poala scurtă a fustei.

Francesca îşi trase tivul în jos, sfioasă, şi se îndepărtă. O făcea să se simtă foarte incomod.

- Dacă nu te superi, mă duc să-mi iau poşeta, spuse ea, încercînd să-şi acopere rochia cu braţele goale, strînse în jurul trupului. Se întoarse spre scară.

- Nu e nevoie, o opri Giovanni tăios. Plătesc eu totul.

Întorcînd capul, îl văzu privlndu-i stăruitor curbura plină a sinilor, deasupra decolteului larg.

Veni spre ea, excitat intens, pentru a-i pune mîna asudată pe pielea goală a umărului.

- Hai, să nu mai pierdem vremea, zîmbi el şi deschise uşa, aşteptînd-o să treacă pe-alături, foarte aproape. Toată seara e a noastră, comentă, atingîndu-i obrazul cu răsuflarea fierbinte. Şi sper că vom ajunge într-ade- văr să ne cunoaştem.

Francesca dădu din cap, înfiorîndu-se în aerul răcoros al serii.

Drumul pînă la Barletta dură aproape o oră. Era primul oraş important din lungul coastei, iar Giovanni îl cunoştea bine - acolo juca. Conduse Mercedes-ul spre Via Sipontina şi îl urcă nepăsător pe trotuar, claxonînd nişte copii ca să se dea la o parte. Rezervase o masă la *Bacca.* Se aplecă peste Francesca şi-i deschise portiera, frecîndu-şi trupul de al ei, după care coborî din maşină, trăgîndu-şi poalele vestonului peste fundul pantalonilor, care luceau de sudoare şi de atîta purtat.

- Restaurantul ăsta este cel mai bun, Francesca, spuse. Cunosc menu-ul ca un expert. Hai, pe-aici.

îl urmă, trăgîndu-şi în jos fusta şi ţinîndu-şi braţele strînse peste piept ca să se ascundă. Niciodată nu mai fusese într-un restaurant şi avea nervii întinşi la limită, părînd neîndemînatică şi stingheră. Se opri în spatele lui

Giovanni, care vorbea cu patronul, apoi îl urmă pînă la masă. Se simţea jenată, nelalocul ei.

Cînd ajunseră la masă, Giovanni strigă sonor prin restaurant:

- Chelner! Chelnăr!

Cîteva capete se întoarseră curioase, iar ospătarul se apropisJmediat.

- Signore?

- Masa asta e prea deschisă, băiete, am dori un loc mai intim, zîmbi complice Giovanni, iar ospătarul o privi pe Francesca, observă rochia roşie şi strimtă, şi surîse şi el.

- Desigur, signore. Urmaţi-mă, vă rog.

îi conduse spre o masă ascunsă într-un colţişor întunecos.

- Perfect, spuse Giovanni şi-i strecură în buzunarul de la piept zece mii de lire, făcîndu-i cu ochiul. O sticlă din vinul casei, te rog, şi puţină apă pentru signorina Niccoli.

Chelnerul se îndepărtă.

- A, şi-o să te chemăm cînd sîntem gata.

Aruncă o privire spre Francesca.

- Am dori să fim lăsaţi în pace, avem de discutat lucruri importante.

Ospătarul dădu din cap, cu un aer cunoscător, iar Francesca lăsă ochii în jos, ruşinată.

- Stai jos aici, Francesca, îi indică Giovanni spaţiul strîmt din colţ, şi se aşează fără s-o aştepte. Dă-te mai aproape.

îşi luă şervetul şi se şterse pe faţă, în timp ce o aştepta să se aşeze.

- Aşa-i mai bine.

Apropierea lui îi mărea neliniştea. Mirosea cam neplăcut şi i se vedea transpiraţia pe frunte.

- Şi-acum, Francesca, ştiu că eşti impresionată de localul ăsta, dar nu vreau să crezi că-mi petrec toate serile din săptămînă prin restaurante. A, nu! Am eu bani, recunosc, bani multişori, da' nu-s un cheltuitor. Nu, seara asta e ceva deosebit. Am să-ţi spun un lucru care m-am gîndit că merită un decor potrivit. Un lucru important.

Şi-şi puse mîna peste a ei, pe masă.

- Deci, aş putea foarte bine să trec la subiect înainte de a sosi mîncarea - îmi place să mă concentrez asupra ei, cînd vine, înţelegi?

îşi plimbă limba peste dinţi, pe sub buze, ştergîn- du-şi gingiile de salivă.

- Francesca, tatăl tău m-a asigurat că eşti o fată bună, harnică şi pricepută la gătit. Mă bucur să aud asta, îmi place mîncarea, înţelegi, zîmbi el, bătîndu-se pe burtă. Şi eşti drăguţă, nu mă aşteptam. Nu c-aş accepta orice pocitanie. Nu, nu, să nu mă înţelegi greşit. Sînţ la fel de pretenţios ca oricine, dar tu ai...

îi frecă mîna cu degetul mare, apoi o ciupi.

- ...anumite calităţi care m-au surprins.

Mîna i se furişă în susul braţului ei, iar Francesca *â* privi îngrozită. Se retrase de lîngă el.

- Şi cuviincioasă. îmi place! rîse Giovanni, lăsîndu-şi mîna să cadă. Francesca, i-am oferit tatălui tău opt milioane de lire ca să-ţi iau mîna cu cununie şi a primit. Mi-e oarecum îndatorat pe moment şi ne-am înţeles să renunţ la sumele acelea zdrobitoare. De fapt, i-am şi făcut o plată în avans.

O privi pe Francesca în faţă. Se uita la el şocată.

- Da, Francesca, ştiu că sînt foarte mulţi bani, dar cred că valorezi atîta, pe termen lung. Uită-te aici...

Scoase un carneţel din buzunar şi îl deschise la o pagină plină de calcule.

- Nu! se ridică Francesca în picioare. E cu neputinţă! Nu poate fi adevărat!

îl privi pe Giovanni, gras şi respingător, şi începu să tremure.

- Nu, Signore Mondello, ai făcut o greşeală! Nu se poate altfel! dădu ea să se îndepărteze. Trebuie să mă duc acasă, să vorbesc cu tatăl meu!

Oamenii din restaurant începuseră să se întoarcă spre ei. Vorbea cu voce puternică şi ascuţită, în panică.

- Stai jos şi taci din gură! mirii Giovanni, apucînd-o de braţ.

Se supuse. îi recunoscuse violenţa din glas şi o îngheţa pînă la oase.

- Ascultă-mILbine, Francesca! Tîrgul s-a încheiat, tatăl tău îmi datorează o groază de bani şi nu-i poate plăti, nimic mai simplu. Am stabilit un preţ şi a primit deja jumătate din sumă. în ce mă priveşte pe mine, e un contract valabil ca oricare altul şi dacă nu-l onorează, am să-i cad în cap ca o tonă de cărămizi. înţelegi, nu-i aşa?

Continua s-o ţină de braţ, iar Francesca îi simţi unghiile înfigîndu-i-se în carne.

- Nu vrei ca tatăl tău să aibă necazuri, aşa-i? Şi nici "tu, la o adică?

Clătină din cap, tăcută; era prinsă în capcană. îi simţi degetele destinzîndu-se şi mîngîind locul pe care-l loviseră. Nu suporta să-l privească.

- Bravo, fetiţo, îi apăsă Giovanni piciorul cu al lui, strecurîndu-şi mina cealaltă pe coapsa ei, pe sub masă. Acum, stai cuminte şi poftă mare. Avem multe de discutat, Francesca.

îi simţea degetele fierbinţi şi năduşite pe pielea dezgolită şi îşi înghiţi lacrimile. I se făcea rău.

- Aşa mai merge, zîmbi el, în timp ce-i atingea cu vîrful degetului marginea chiloţilor. Mi-a spus mie taicătău că eşti fată bună.

Era trecut de miezul nopţii, cînd Francesca sună la uşa magazinului, aşteptînd ca tatăl ei să-i deschidă. Aerul era friguros şi se înfioră în rochia roşie, frecîndu-şi braţele ca să şi le încălzească. Era obosită şi distrusă; se simţea învinsă, pierdută. Pe umăr avea începutul unei mici vînătăi, în locul de unde o strînsese Giovanni cînd o sărutase; breteaua era ruptă, iar părul îi stătea în neorînduială. Se rezemă sleită de faţada magazinului, cu tot trupul amorţit şi îngreunat, chinuit de nefericire.

îşi auzi tatăl împleticindu-se pe trepte, iar lumina din magazin se aprinse. Se cutremură, nedorind să fie văzută. Cînd îi deschise uşa, încercă să se strecoare pe lîngă el, cu capul în piept şi braţele strînse în jurul trupului, dîrdîind jalnic.

- Francesca! o prinse Leno din mers; părea dornic să-i privească, să-i mărească umilinţa. Vasăzică, Mon-

dello a căpătat ce-a vrut.

îi atinse umărul cu degetul, făcînd-o să se strîmbe de durere.

- Şi, ce părere ai de viitorul tău soţ? Mm? îţi place, cred, îşi trecu el mîna peste părul ei răvăşit. Judecind după asta. Hmm?

îi privi faţa şi, un moment, se îmblînzi.

- Vei fi o soţie bună, Francesca, spuse el încet.

- O, tata! ţipă ea. Te rog, te rog zi că nu-i adevărat, te rog.

Toate puterile i se risipiseră şi izbucni în plîns, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

- Nu mă pot mărita cu omul ăsta, tata, nu-l pot iubi! întinse mîinile, să-şi atingă tatăl. Te rog, nu mă sili să mă mărit cu el, tata, te rog! Spune că nu-i adevărat!

Dar, cînd îl privi, cu mîna întinsă, îi văzu pe chip o expresie de ură atît de violentă, încît tresări fizic şi făcu un pas înapoi.

- Ba e adevărat, Francesca, răspunse el, cu glasul aspru. Oricum nu-mi pr.să de tine, pot foarte uşor să mă descotorosesc. Cel puţin, capăt un preţ bun!

Porni spre ea, iar statura lui înaltă o făcu să se chircească.

- La ce-mi foloseşti, hm? o înşfăcă el de păr. De ce trebuie să mi se aducă aminte, în fiecare zi, în fiecare clipă, ce mi-ai făcut, cum ai omorît singurele două fiinţe pe care le-am iubit vreodată?!

O zgîlţîi de păr, smulgîndu-i un ţipăt.

- De ce, se aplecă Leno spre faţa ei, scuipînd întrebarea. De ce? Zi!

- Nu spune asta, tată! se tîngui ea. Nu!

- De ce nu? Te grăsc! îi smuci el părul înapoi, ca să-i vadă faţa. Ochii tăi, pielea, pînă şi mirosul, toate îmi amintesc de ea, de cea pe care ai ucis-o!

- Nu, tată, te rog!

Brusc, îi dădu drumul, iar Francesca se prăbuşi pe podea.

- Piei din ochii mei! strigă Leno. Te urăsc, abia aştept să scap de tine! Mărită-te cu Mondello, fă şi tu ceva cu

folos, ca să-ţi ispăşeşti crima aia îngrozitoare!

Şi, răsucindu-se pe călcîie, porni spre scară şi o lăsă pe jos, plîngînd amarnic.

Capitolul 4

Părintele Angelo mergea grăbit pe stradă, cu capul în piept şi poalele lungi şi negre ale sutanei învolbu- rîndu-se în urma lui. Era dimineaţă în Mitanova.

Soarele ardea fierbinte, iar femeile din sat ieşiseră în faţa caselor, spălînd, pregătind mîncarea şi sporovăind. Preotul nu vedea aproape nimic.

Abia dădea din cap ca răspuns la salutări, în timp ce zorea spre Via Diomede.

Ajungînd în sfîrşit la magazinul de gravuri, aflat la jumătatea străzii, sună la uşă şi o strigă pe Francesca. În dimineaţa aceea, nu se temea de furiile lui Leno; era prea îngrijorat ca să se mai gîndească la Niccoli.

Se întîmplase ceva cu Francesca şi trebuia să afle ce anume.

Aşteptă cîteva minute, apoi o strigă din nou. Ferestrele de deasupra prăväliei erau închise, întunecate, sporindu-i nelinişţea.

- Francesca! Eşti acasă?

încercă uşa magazinului, scuturînd zgomotos clanţa, şi constată că se deschise de la prima atingere. Intră.

- Francesca!

încet, se îndreptă spre scară şi porni în sus. Coridorul era întunecat, dar uşa din capăt stătea întredeschisă şi văzu lumina slabă a unui bec. Merse mai departe, strigînd-o încet pe Francesca în timp ce urca.

În capul scării, deschise uşa şi intră în camera de zi. Era goală, ordonată, de o curăţenie desăvîrşită. Lumina aprinsă se afla în camera fetei şi, apropiindu-se, bătu uşurel la uşă.

Aşteptă un răspuns, dar nu primi nici unul aşa că, atent şi fără zgomot, împinse uşa, privind înăuntru. O văzu pe Francesca. Stătea îngenuncheată pe podea, împăturindu-şi cele cîteva haine şi punîndu-le într-o cutie de carton. Arăta

mică şi firavă; trupul ei părea lipsit de formă, ca şi cum nu ¡-ar mai fi rămas nici un strop de viaţă.

- Francesca?

întoarse capul, iar Părintele Angelo îi văzu faţa roşie şi umflată de plîns, cu ochii plini de durere. îl privi neputincioasă cîteva momente, apoi reveni la ceea ce făcea. Preotul se apropie şi-i puse o mînă pe creştet, mîngîin- du-i blînd părul.

- Sărmana mea copilă, mă rugasem să nu fie adevărat.

îi simţi tremurul şi, aplecîndu-se, o ridică în picioare. O îmbrăţişă, pe cînd fata plîngea în tăcere, cu suspinele sugrumate în gît, mărturie a tuturor anilor de suferinţe ascunse.

Cînd se linişti, o conduse la scaun şi o aşeză. îi întinse batista lui.

- îmi poţi spune de ce, Francesca? De ce?

Fata lăsă capul în piept, răsucind batista între degete.

- Azi-dimineaţă, cînd a venit Mondello, am ştiut că ţi se întîmplase ceva. Am ştiut că nu-l puteai accepta de bunăvoie pe un asemenea om.

îngenunche şi-i luă mîinile într-ale lui, oprindu-le frămîntarea.

- Spune-mi, copilă, ce e? De ce ai primit să te măriţi cu Mondello?

în sfîrşit, Francesca ridică privirea.

- De ce nu? întrebă ea încet.

Părintele Angelo se ridică. Merse la fereastră şi deschise obloanele, lăsînd lumina puternică a dimineţii să inunde camera. Francesca ridică mîna pentru a-şi ascunde faţa.

- Din toate motivele! răspunse el. Ai înaintea ta toată viaţa! Priveşte ziua, Francesca, nouă şi luminoasă! Cu toate astea cum rămîne? Cum rămîne cu desenul tău, cu toate lucrările tale frumoase, cu visurile de a pleca în Anglia? Şi cu limba, tot ceea ce te-a învăţat doamna Mcbridge, cu toate lecţiile acelea?

Stătea cu faţa spre ea, dar vedea limpede că nu-l asculta.

- Francesca?

Fata îl privi. Se uita la el, însă ochii îi erau ciudat de stinşi, ca şi cum fata pe care o cunoştea el s-ar fi retras înlăuntru-i, încetînd cumva să mai existe.

- Aţi ştiut dintotdeauna, nu-i aşa? îl întrebă. De-asta aţi avut grijă de mine, fiindcă ştiaţi, şi încercaţi să mă apăraţi de suferinţă.

Preotul era nedumerit.

- Cum adică? Despre ce vorbeşti?
- Eu crezusem că băutura era cauza, crezusem...
- Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui?
- Despre ura lui faţă de mine, răspunse ea; era o simplă declaraţie, fără duşmănie sau autocompasiune. Toată viaţa m-a urît.
- O, Francesca!

Vru să se apropie de ea, s-o atingă, dar cînd făcu primul pas fata se opri, determinîndu-l să se oprească.

- E durere, nu ură, şopti preotul.
- Ba nu, răspunse ea calmă, e ură. Am văzut-o, am simţit-o.

îşi frecă urma de pe încheietura mîinii.

- Ştiţi, întotdeauna am crezut că niciodată cînd mă lovea n-o făcea cu intenţie. Nu contau, înţelegeţi, toate vînătăile şi durerea, dacă măcar mă iubea. Dacă mă iubea, măcar puţin, erau suportabile.

Părintele Angelo îşi mută privirea. îi depăşea pute- i;.le, s-o audă vorbind astfel.

Trupicesca, te rog. Nu mai spune asemenea lu- real, încît apu

- Nu mă tem de adevăr, părinte, şi nici de Mondello nu mă tem, ridică ea din umeri. De ce mi-ar păsa? Aici nu mai am nimic, mi-a distrus pînă şi fotografiile, amintirile. Ce poate Giovanni Mondello să-mi facă, fără a mi se mai fi făcut şi-nainte?
- O, draga mea copilă.

Se simţea neputincios, fata era ca o căţeluşă care fusese lovită de-atîtea ori încît nu mai avea putere să se ridice. Zăcea, aşteptînd următoarea lovitură.

- Francesca, îmi promiţi ceva? se apropie preotul de

ea, punîndu-i o mînă pe umăr.

Francesca îi evită privirea.

- Te rog. Promite-mi că dacă doreşti vreodată ceva, orice, vei veni la mine.

îi ridică bărbia, silind-o să-l privească. Ochii ei erau goi, reflecîndu-i chipul.

- Promite-mi.

Fata închise ochii şi, un moment, Părintele Angelo crezu că avea să se frîngă. Dar rămase asolut nemişcată, abia suflînd, după care spuse:

- Promit.

Spre ora amiezei, Giovanni reveni acasă, în costumul său ieftin de duminică, mototolit şi răvăşit după cele două zile cît îl purtase.

Fusese la preot, apoi la bancă. Parcă neglijent Mercedes-ul în curte şi coborî, strigînd-o cu glas sonor pe servitoare. Era roşu de emoţie.

- Signora!

îşi scoase vestonul şi-şi şterse palmele de transpiraţie, la subsuori.

- Signora? Alooo! Signora! intră el în casă, continuînd s-o strige.

Enzo îl privea din spatele uşii hambarului lateral. în dimineaţa aceea nu fusese la lucru, îl aşteptase pe Giovanni. Fratele său clocea ceva şi voia să afle ° u a'?i *a** Deschise uşa şi ieşi în lumina soarelui. îi vanni rîzînd în casă şi o invidie bănuitoare îi inundă mintea. îşi urmă fratele înăuntru.

- A! Enzo!

Giovanni tocmai terminase de vorbit la telefon şi înghiţi ultima duşcă de brandy în timp ce punea receptorul în furcă.

- Te-ai întors devreme.

Enzo ridică din umeri. Nu vedea nici un motiv pentru a se scuza faţă de fratele său.

Pe neaşteptate, Giovanni zîmbi.

- Ei, bine, n-ai mai avut răbdare ca să mă feliciţi, hai?

Privi încîntat nedumerirea de pe chipul lui Enzo.

- Mă însor, frăţioare! anunţă el şi-l bătu cu putere pe spate, izbucnind în rîs. Ştiam eu c-aveam să-ţi fac o surpriză! Te bucuri pentru mine, aşa-i? îl ciupi. Hai? Frăţioare... Hai?... Hai?...

Enzo se smulse brusc.

- Lasă-mă-n pace! strigă el, frecîndu-şi braţul.

- A, iarăşi avem draci, aşa? încetă Giovanni să mai zîmbească. Fă bine şi-nvaţă să te porţi, Enzo, pentru noua mea mireasă.

Şi se îndepărtă, intrînd în sufragerie să-şi mai toarne un brandy. Enzo îl urmă. Nu voia să întrebe, dar nu se putea stăpîni.

r Şi cine e?

îl văzu pe Giovanni întorcîndu-se şi-i aşteptă răspunsul. Observă un zîmbet satisfăcut care i se ivea încet pe buze. Era un moment pe care avea să-l ţină minte toată viaţa.

- Francesca Niccoli, replică Giovanni.

O fracţiune de secundă, Enzo nu văzu nimic. Mintea i se umplu cu o roşeaţă închisă, adîncă, pe cînd îl cuprindeau şocul şi furia.

Şi apoi, o văzu pe Francesca.

Trupul ei gol era în faţa lui, atît de aproape şi atît de real, încît aproape întinse mîna ca s-o atingă, cu o emoţie instantanee, nespus de puternică.

Dar fata rîdea de el, batjocoritoare, făcîndu-l să se simtă mărunt şi deodată dispăru. în faţa lui stătea Giovanni, gras şi dezgustător, rîzînd cu dispreţ.

- Ce e, frăţioare? Niţeluş gelos, poate? îl înghionti el în coaste, cu putere. Vasăzică, ai văzut-o pe viitoarea mea soţie?

Şi se întoarse să plece, continuînd să rîdă.

- Cum?

Strigătul ieşise din adîncurile lui Enzo, cînd se repezi înainte, înhăţîndu-l pe Giovanni de la spate. îl răsuci în loc.

- Cum poate să se mărite cu unul ca tine? strigă. Cum? Spune-mi! Cum? îl zgîlţîia el, cu furia scăpată de sub control.

Dar lovitura fu scurtă, puternică şi feroce. îl trînti într-o

parte.

- Cum...? Cum...? se aplecă Giovanni asupra lui, cu mîna ridicată.

Se opri şi, în secunda aceea, i se risipi toată violenţa. Mîna îi căzu lîngă trup.

- Scoală-te! mîrîi.

Enzo se adună pe picioare.

- Niciodată...

Întrerupîndu-se, Giovanni îşi trase respiraţia.

- Niciodată să nu mă mai jigneşti aşa! Mă-nţelegi? îl privi el în ochi. Mă înţelegi?

Veni spre el, iar Enzo dădu din cap. Nu era prima oară cînd Giovanni îl lovise. Ştia că n-ar fi fost bine să-i răspundă.

- Bine, făcu Giovanni un pas înapoi. Şi-acum, dispari!

Enzo se întoarse să plece.

r A, şi, Enzo?

îl privi peste umăr, încercînd să-şi ascundă valul neaşteptat de ură.

- Via asta e a mea. Să ţii minte!

Capitolul 5

în vinerea următoare, dimineaţă la ora şapte, Giovanni dădu buzna în camera fratelui său. Se duse la fereastră, deschise obloanele, mijind ochii în lumină, apoi se întoarse spre patul lui Enzo.

- Scoală! ordonă el. Imediat!

Enzo se răsuci în pat, ferindu-şi ochii de lumină cu mîna. îl văzu pe Giovanni.

- Ce naiba...?
- Am zis scoală! îl privi Giovanni încruntat.
- De ce, închise ochii Enzo. Ţi-am spus, nu vin.

Se întoarse pe-o parte, cu spatele spre Giovanni.

- Ba vii, se apropie Giovanni de pat, trăgînd pătura. Şi-acum, scoală sus. M-a sunat adineaori Părintele Angelo ca să-mi spună că Leno Niccoli a dispărut.

Enzo rămase nemişcat.

-Şi?

- Şi vii la nunta mea, că-ţi place, că nu. Francesca nu mai are pe nimeni. Trebuie să fie luată de-acasă şi adusă la biserică, şi are nevoie de cineva care să mi-o dea. De tine! îl îmboldi el pe Enzo în spate. Ai înţeles?

Fratele său se ridică în capul oaselor.

îl privi pe Giovanni, încîntat de panica ce i se citea în ochi.

- Şi dacă refuz?

Giovanni clătină din cap.

- E vorba de onoarea familiei, Enzo, spuse el rece. Nu mă voi lăsa făcut de rîs de porcul ăla. N-ai să refuzi. Pricepi?

Şi se întoarse, pornind spre uşă. Din prag mai privi o dată înapoi:

- Ascultă, nu poţi să fii şi tu de treabă, hai? Măcar o zi? E ziua nunţii mele.

Enzo simţi un junghi ascuţit de gelozie şi ură.

- Mda, bine, răspunse el cît putea de calm, deşi inima îi clocotea de furie. >

Giovanni ieşi, iar Enzo îi ascultă paşii greoi şi stîn- gaci pe culoar. Peste cîteva momente, azvîrli violent în perete paharul de pe noptieră, privindu-l cum se spărgea în mii de cioburi.

Magazinul de gravuri de pe Via Diomede era închis şi pustiu, la zece dimineaţa, cînd sosi Enzo. Ridică privirea spre clădire şi văzu doar o lumină aprinsă, într-o cameră din faţă. în rest, casa părea pustie. Ciocănind sonor, strigă spre fereastra luminată şi aşteptă. Se întoarse nervos să privească în lungul străzii şi începu să fluiere. Cînd se răsuci la loc, peste cîteva momente, Francesca era în magazin, aşteptînd tăcută. îl făcu să tresară.

Descuie uşa, o deschise şi ieşi. De aproape, în lumina puternică a dimineţii, Enzo văzu cum îi lucea părul şi că avea pielea înroşită de jenă şi nervozitate. Bumbacul bleu apretat al rochiei mirosea curat, iar picioarele şi braţele goale erau acoperite cu fire fine de păr palid. Părea o

copilă, mai nevinovată şi mai frumoasă decît şi-o imaginase vreodată. Se priviră un moment, fără a vorbi, apoi Enzo îi întinse mîna.

- Fratele meu te aşteaptă, spuse el încet.

Atingerea mîinii ei pe braţul său îl umplu de derută şi nesiguranţă. Emoţia fetei i se transmitea în pulsaţii puternice, cu o intensitate care-i stîmea greţuri.

- Eşti...

Glasul îl trădă şi şi-l drese chinuit:

- Eşti gata?

Francesca dădu din cap.

- Unde ţi-s lucrurile?
- La Părintele Angelo.

Privi în urma lui spre magazin, dorind să prelungească momentul, fără a şti ce să facă. Apoi, văzu că Francesca se uita la el, stînjenită.

- E timpul să mergem, spuse el.

-Da.

Părea rece şi lipsită de orice emoţie. Numai tremurul mîinilor o dădea de gol. îi potrivi braţul sub al lui şi în sfîrşit porniră pe stradă. Cîteva femei îi priveau plecînd, din balcoanele şi uşile deschise de pe Via Diomede, dar nici una nu le strigă felicitări.

Francesca Niccoli mergea la propria ei nuntă, tristă şi singură, iar locuitorii din Mitanova o priveau într-o tăcere perversă.

Cînd se lăsă penumbra serii, Francesca fu uşurată: fusese o zi aproape insuportabilă. Se aşeză pe treapta din faţa casei, lîngă Beppe, privind soarele care cobora pe cer, luînd pu el căldura, pentru a lăsa văzduhul răcoros şi subţiat. Lumina scădea treptat şi se răspîndea întunericul, împingînd pămîntul în umbre. Francesca asculta liniştea din jur, dorindu-şi să se fi aflat şi în inima ei. Nu-şi putea potoli teama pe care i-o inspira Giovanni.

în spatele ei, casa era întunecată şi lipsită de viaţă. Soţul ei lipsea de cîteva ore şi îl aştepta, aşa cum i se spusese, neştiind nici unde, nici de ce plecase.

Mîncarea pregătită pentru ei se răcise pe masa din

sufragerie, iar grămăjoara jalnică de lucruri personale aştepta în hol, nedespachetată. După slujbă, Giovanni o adusese acasă, îi dusese bagajul înăuntru şi plecase cu Enzo.

Rîzînd, îi spusese ca la întoarcere să fie pregătită pentru el, dar gîndul o îngrozea şi o dezgusta. Aşa că stătea aşezată pe treaptă; speriată, dar cu o îndîrjire stranie. Ştia că, în ciuda a tot ceea ce avea de înfruntat, chiar dacă o părăsea curajul, urma să-şi păstreze voinţa.

Era aproape miezul nopţii. Tăcerea din jur o liniştise şi, cînd auzi motorul diesel al Mercedes-ului, Francesca tresări.

Giovanni introduse neatent în curte marea maşină neagră şi trase frîna de mîna. Maşina se opri cu o zguduire. Nesigur pe picioare, coborî şi trînti portiera, privind spre Francesca.

- Ce mai cauţi aici? se apropie el, cu umbra, în lumina lunii, acoperind-o ameninţător de uriaşă. Ţi-am spus să fii pregătită pentru mine.

Francesca îi aruncă o privire. Era beat, dar rezista bine.

- N-am... n-am ştiut ce voiai să fac, minţi ea.

Giovanni zîmbi.

- Du-te sus şi pregăteşte-te de culcare. Urc şi eu în cîteva minute.

Fata însă rămase pe loc, prea speriată ca să se mişte.

- Du-te! repetă el. Beppe o să-ţi arate drumul; ne-am instalat în camera veche a mamei, patul e mai mare.

îi atinse obrazul cu degetul său gras şi fierbinte, Iar mîinile îi miroseau acru. Francesca se retrase, iar pe faţă i se văzu repulsia şi teama. Buna dispoziţie a lui Giovanni se risipi.

- Scoală sus şi du-te cu Beppe! Fugi, pînă nu-mi pierd răbdarea!

Se adună pe picioare, retrăgîndu-se de-a-ndăratelea din faţa lui. Giovanni întinse mîna şi o apucă de umăr.

- Francesca! o strînse el, aplecîndu-se mai aproape. Linişteşte-te!

Avea ochii duri şi sticloşi, plini de o excitaţie aspră.

Mîna i se urcă spre gîtul ei şi-i mîngîie pielea sub păr, respiraţia accelerată îi atinse obrazul.

- Şi-acum, du-te, îşi lăsă el mîna să cadă între picioare. Hai.

începu să moşmondească la prohabul pantalonilor.

- N-am să-ntîrzii mult.

Francesca îşi înfruntă cîteva momente dezgustul, apoi privi spre Beppe, care aştepta în antreu. Era prinsă între cei doi.

Întorcîndu-se către casă, trase adînc aer în piept, făcînd eforturi să-şi stăpînească tremurul.

- Mai repede! mîrîi Giovanni.

Intră în casa pustie şi întunecată, urmîndu-l pe Beppe la etaj.

Enzo venea pe aleea lungă, spre casă, silueta sa solitară unduindu-se printre umbrele copacilor. Se despărţise de Giovanni pentru a venit acasă pe jos, singur, nesuportînd gîndul de a o vedea pe Francesca, de a o privi urcînd spre noaptea nunţii cu fratele lui. Nesupor- tîndu-şi propria gelozie, intensă şi pîrjolitoare.

Mergînd, asculta tăcerea întunecoasă. îl calma şi îi umplea mintea. Da, tăcerea era bună; se afla peste tot în jur, limpede şi ascuţită, făcînd ca paşii şi chiar respiraţia lui să pară intruse. Enzo avea senzaţia că era singurul om viu în noapte.

Şi atunci, deodată, auzi ţipătul.

Răsună în aerul curat, dureros şi cu ecou, un sunet lugubru, aproape animalic, şocat şi deznădăjduit. Peste cîteva momente, se auzi din nou.

Numai că de astă dată era mai slab, învins şi, într-o clipă, Enzo ştiu ce era. îşi acoperi faţa cu mumie, încercînd să alunge cumplitele imagini care-i goneau prin minte. Se lăsă la pămînt.

Ghemuindu-se împotriva durerii, începu să se legene înainte şi-napor, cu glasul murmurîndu-i atonal şi capul îngropat în braţe. Era a lui, lui îi aparţinea. Dar continua s-o audă. Suspinele încete continuau la nesfîrşit, scoţîn- du-l din minţi.

Nu avea cum să scape de ele.

Şi astfel se prelungiră pînă cînd, copleşit, se umplu de o turbare atît de sufocantă, încît se chinuia să respire. Mereu, mereu, pînă nu mai existară decît în capul lui, unde aveau să rămînă pentru totdeauna, sfărîmîn- du-i orice gînd raţional şi controlîndu-i viaţa.

Capitolul 6

Căldura lunii aprilie a continuat în mai, iar zilele-din Apulia deveneau tot mai lungi şi mai calde. Solul începea deja să se crape, tare şi uscat sub picioare, iar viile aveau nevoie de îngrijire continuă. Oboseala vremii neaşteptat de călduroasă îşi spunea cuvîntul, iar oamenii ajungeau la capătul răbdării. Leno Niccoli a fost găsit adus de valuri pe plajă, umflat şi pe jumătate devorat

000 de mare, în buzunar cu o sticlă de brandy aproape goală. Satul a bîrfit un timp şi speculaţiile au alimentat interesul, dar ancheta a stabilit că se prăbuşise de pe faleză beat, incapabil să-şi ţină echilibrul. Murise prin înec.

Pentru Francesca, toleranţa istovită a tuturor acestor lucruri era firească. Se simţea cumplit de nefericită, dar se resemnase; era speriată şi singură, dar niciodată nu cunoscuse altă stare. Accepta o viaţă pe care n-o putea schimba; nu avea încotro. Şi-şi făcea treburile zilnice cu atenţie şi în tăcere, îşi îngrijea meticulos soţul şi-şi croia drum printre beţiile şi accesele lui violente. Se descurca destul de bine, scăpa de unele umilinţe şi-şi găsise un prieten în Beppe.

în răstimp de numai o lună, Francesca Mondello se maturizase.

Era ora cinei, iar Giovanni stătea în capul mesei, privindu-şi soţia în timp ce strîngea farfuriile de supă, tăcută şi cu capul plecat, abia învrednicindu-l cu cîte o privire. O observa, nemulţumit de umerii ei căzuţi, de expresia rece şi prudentă din ochi şi de linia subţire a gurii. Nu zîmbea niciodată, nu rîdea, era încordată şi rigidă sub el şi tresărea la atingerea lui.

încerca s-o ascundă, dar Giovanni ştia; îi cunoştea genul. Nu era bună de nimic, searbădă şi frigidă, nu preţuia decît banii pe-o servitoare pe care-i economisea. Il dezamăgise. în ultima lună, abia dacă se mai atinsese de ea. Nu merita osteneala.

îl înfuria, de fiecare dată cînd îi vedea expresia jalnică, faptul că încă mai trebuia să plătească pentru o plăcere omenească. Trase o duşcă de vin şi o strigă. Francesca ridică ochii, neliniştită.

- Grăbeşte-te cu mîncarea, da?

îi văzu privirea piezişă spre Beppe, care sări în picioare şi-i luă vasele din mîini, pentru aje duce la bucătărie. Comunicarea lor tăcută îl enerva. întotdeauna erau împreună, vorbind şi şuşotind. îi dădea mai multă atenţie nătîngului ăluia de băiat decît soţului ei, dar el observa, a da, observa.

- Francesca! Vino-aici!

Se întoarse de la uşă, ezitînd.

- Cina... am...
- Am spus să vii aici.

Puse paharul jos şi-şi împinse scaunul înapoi. Burta îi atîma peste cureaua pantalonilor şi avea cămaşa pătată de transpiraţie. întinse braţele. Francesca străbătu camera şi se opri în faţa lui. Nu se putea îndura să înainteze, în îmbrăţişare. Trebuia să aştepte ca Gio- vanni s-o tragă, era singura cale. Privi în jos, înfrun- tîndu-şi repulsia care i se ridica în gît.

- Francesca...

îi puse o mînă pe sîn şi i-l cuprinse, strîngînd dureros, după care, cu cealaltă mînă, o trase spre el. Dorea puţină afecţiune; avea tot dreptul. Francesca înghiţi un nod şi-şi muşcă interiorul buzei.

- Iisuse! Nu poţi nici măcar puţină plăcere să arăţi?

O împinse brutal înapoi, făcînd-o să-şi lovească şoldul de marginea mesei. Ţipă scurt, dar Giovanni ridică ameninţător mîna.

- Ce naiba...?

Din uşă, Enzo îşi privea încruntat fratele. Francesca se retrase, în timp ce Giovanni se uită peste umărul ei şi

coborî mîna imediat. Enzo intră în cameră.

- Nu poţi s-o laşi în pace nici cinci minute pe biata fată?

O luă de_ braţ, iar Francesca se clătină uşor sub atingerea lui. îi simţea pulsul imediat sub suprafaţa pielii, iar contactul brusc cu ea îl inflama.

- Las-o-n pace!

Giovanni nu suporta să-i vadă slăbiciunea; furia îi erupse pe neaşteptate.

- Tu! Dă-i înainte cu cina! strigă. Şi tu, Enzo, nu poţi să-ţi vezi de treburile tale?

Francesca se întoarse repede spre bucătărie, întîl- nind fugar privirea lui Enzo; acesta îi văzu uşurarea din ochi şi, în acelaşi moment, percepu o lume întreagă de comunicare între ei.

- Ascultă, Giovanni... Eu...

Enzo se mişcă infim cînd trecu pe lîngă ei, atingîn- du-i trupul uşor, ca o mîngîiere. O simţi, Francesca voise ca el s-o simtă!

- Tu ce? întrebă îngheţat Giovanni, făcîndu-l să ri- dice scurt privirea spre el. Chipul i se întunecase de duşmănie.

Enzo ridică din umeri.

- Nimic, spuse el încet. Nimic.

Se aşeză la masă, aşteptînd ca Francesca să vină cu cina. Ii era dor să-i vadă din nou faţa, ochii; trebuia să ştie că ceea ce tocmai i se întîmplase era adevărat.

- Unde naiba-i tîmpitul ăla?

Giovanni nu putea sta locului; se ridică şi merse la uşă.

- Beppe! Pentru Dumnezeu, Beppe! Vino-napoi la masă!

Buza i se răsfrînse, cînd Beppe reveni în fugă din bucătărie, şi îl pocni îndesat peste cap. Băiatul scînci şi începu să plîngă.

- Mereu sînt împreună, bombăni Giovanni, mereu! Şuşotesc prin colţuri... îşi rîd de mine...

Lăsă fraza neterminată.

- Ei! Giovanni, nu cred că...

Dar Giovanni i-o reteză scurt, cu un mîrîit:

- Nu crezi că ce? Tu de unde dracu' să ştii, la urma urmei?

Enzo îşi mută privirea înainte de a răspunde şi o văzu pe Francesca intrînd în cameră. Privirile li se întîl- niră din nou şi fu sigur că zărise licărul infim al unui surîs. Tăcu. Un surîs, însemna o comunicare privată între ei. Un surîs! Deci, ceea ce observase era adevărat! Poate că, în fond, crizeJe de gelozie ale lui Giovanni nu erau atît de prosteşti?

în minte începu să i se contureze o idee, o mică pîlpîire de speranţă. Oare o putea avea pe Francesca? începuse să-l dorească şi ea, să aibă nevoie de el, singurul om care o iubea cu adevărat, în mijlocul acelui hăţiş de violenţe şi abuzuri? Nici nu îndrăznea să se gîndească, dar...

O privi în timp ce servea mîncarea, apoi se uită în jurul mesei spre Beppe, un simplu copil, smiorcăit şi bun de nimic, şi în sfîrşit la făptura grăsană şi grotescă a lui Giovanni; o văzuse tresărind la atingerea lui. Iar în seara asta îi simţise trupul, îi simţise căldura, bătăile pulsului, accelerîndu-se cînd o atinsese. Şi de ce n-ar fi fost aşa? Scînteia de speranţă se învăpăie şi începu să ardă o mică flacără.

O dorea de atîta timp, încît sentimentele îi făceau ravagii prin trup; îl făceau să se chinuiască şi să plîngă noaptea. De ce n-ar fi simţit şi ea acelaşi lucru? Aşa ceva se întîmpla. Dragostea nu ia naştere la întîmplare, îşi spuse el, există un scop în tot ceea ce facem. O privea pe Francesca atent, cît de mult timp îndrăznea. Părea să-i vorbească prin fiecare mişcare, cu fiecare respiraţie; parcă trupul ei ar fi comunicat în tăcere cu al lui. Şi nici nu era prima oară, a, nu, o mai observase şi înainte, ori de cîte ori o ajuta, ori de cîte ori era aproape de ea. O simţise, o percepuse în adîncurile fiinţei, cre- zînd că poate nu era decît imaginaţia lui şi nimic mai mult. Dar dacă nu era doar atît, dacă în seara aceea Francesca dorise ca el să înţeleagă ce se întîmpla cu adevărat? îi dăduse un semn; avusese nevoie să-l vestească. Iar acum, cînd ştia, vedea totul. în seara aceea, totul începea în sfîrşit să aibă sens.

Giovanni îi vorbi, făcîndu-l să tresară.

- Soţia mea ar dori să ştie ce vrei să mănînci, spuse el, lungind răutăcios cuvîntul „soţie".

Enzo o văzu pe Francesca înfiorîndu-se şi inima i se înălţă pînă-ntr-al nouălea cer.

- Nu prea mult, răspunse el. Nu mi-e foame, am să mă servesc singur.

Cum ar fi putut mînca? Era prea încordat ca să mănînce.

- Ba n-ai să te serveşti deloc, o înghionti Giovanni pe Francesca. Pune-i carne şi cartofi, şi nişte vinete. Beppe, dă-i lui Enzo pîinea.

- Dar ţi-am spus că nu mi-e foame.

- Eşti în casa mea, Enzo, şi dacă eu spun să mănînci, mănînci! Ai înţeles?

Enzo îşi înghiţi replica şi dădu din cap. De-acum încolo trebuia să fie atent.

- Bine, continuă Giovanni. Muncesc pe brînci ca să pun mînca re pe masă şi vreau să nu mai rămînă nimic. Şi-acum, mănîncă!

Zîmbi, îngîmfat şi triumfător, mulţumit de propria lui putere, cînd Enzo se aplecă spre farfuria cu mîncare din faţa lui.

„Zîmbeşte cît vrei, Giovanni," spuse el în gînd, „fiindcă în seara asta tocmai am descoperit că am mai mult decît crezi tu. Micul Enzo nu mai e chiar atît de mic în ochii altcuiva." în tăcere, începu să mănînce.

în noaptea aceea, după cină, Enzo rămase mult timp în curte. Aerul era umed şi cald, iar Giovanni adormise în camera din faţă, somnul adînc al excesului de mîn- care şi băutură făcîndu-l să sforăie, cu trupul inert, răpus de lăcomie. Habar n-avea de aşteptarea lui Enzo.

Zgomotele făcute de Francesca în bucătărie încetară după ora zece. Spălase vasele şi le pusese în ordine, făcuse pregătirile pentru dimineaţă, iar acum se furişă afară pe uşa din spate, pentru un moment de linişte şi ca să privească spre cer, cu pînza sa deasă de stele. Enzo veni de după colţul casei, pînă în spatele ei, fără un zgomot.

- Francesca... îi puse el mîna pe umăr, făcînd-o să

tresară şi să se răsucească în loc.

rOh! Am...

îşi mută un moment privirea.

- Am crezut că era Giovanni.

Inima îi bubuia în piept şi inspiră adînc, încercînd să-şi risipească groaza.

Enzo observă şi spuse:

- Ţi-e frică de el, nu-i aşa?

Simţea că jinduia s-o ştie şl el, să-i fie alături pentru a-i calma teama. Numai că era prea speriată ca s-o spună._ Nu-i răspunse, iar Enzo ştiu că de teamă n-o făcea. îi apăsă carnea umărului cu degetele. Trebuia s-o întrebe, trebuia să ştie.

- De ce nu-l părăseşti?

îi auzi respiraţia oprindu-se şi i se înălţă sufletul. îl aştepta, numai de s-ar fi îndreptat spre el.

- Ai putea, să ştii, dacă...

Dar nu apucă să termine.

Francesca se smulse de lîngă el, la fel de speriată pe cît era de Giovanni, îngreţoşată de toată situaţia. Nu-i putea răspunde, nu avea putere.

- Enzo, te rog...

îi întoarse complet spatele, Iar Enzo nu-i putu vedea repulsia din ochi. Crezu că vorbise prea devreme; avea nevoie de timp ca să se hotărască. îi auzi vocea slabă, totuşi, iar minţii lui i se păru că distingea o rugăminte, o nevoie, pe care şi-o închipui la fel de intensă ca a lui.

- Dar... Francesca...

Se opri din nou, de data asta însă fiindcă auzise o mişcare din casă. Se îndepărtă de ea, privindu-i o ultimă clipă umerii căzuţi. Nu era momentul să spună mai mult. îi simţise dorinţa; era de-ajuns atît. Acum ştia ce avea de făcut. Peste cîteva secunde, chiar înainte ca Giovanni să iasă, dispăru.

- Ce faci? întrebă Giovanni, din uşa bucătăriei.

- Nimic...

Se apropie de ea.

- Ei, vino-n casă. Vreau să mă culc şi trebuie să încui.

Francesca trecu grăbită pe lîngă el, spre scară.

- Vezi să fii gata pentru mine, strigă în urma ei Giovanni.

Nu-i răspunse. Fugi la etaj, cu frica şi scîrba în planul întîi al minţii, iar Giovanni rămase în bucătărie pentru a încuia uşa şi a stinge luminile, după care o urmă tăcut pe scară.

Capitolul 7

Giovanni se opri la marginea terenului unde lucra Enzo şi-şi şterse sudoarea de pe frunte cu mîneca. Era o amiază caniculară, soarele arzînd în înaltul cerului. Pămîntul părea să se fi micşorat; solul arăta ca o pulbere de cenuşă. Se întrebă cît mai putea s-o ţină aşa arşiţa.

Fusese cea mai secetoasă lună aprilie de ani de zile, şi cea mai fierbinte lună mai. Privi spre cer. Nici un semn de ploaie, absolut nimic. Totul era sterp, pămîntul, cerul, soţia lui. Numai gîndul la ea îl umplea de furie - căţea frigidă. Lovi cu piciorul un bulgăre de pămînt, îm- prăştiindu-l, nisip uscat, arid, bun de nimic.

Ridicînd braţul pentru a-şi apăra ochii de soare, privi spre Enzo care lucra pămîntul. Muncea îndoit de spate, la vie, cu pielea goală a umerilor înnegrită de soare şi năduşeala trudei vizibilă ca o peliculă murdară lipită de trup. Se căznea din greu, iar Giovanni fu mulţumit.

Enzo se schimbase, după părerea lui; în ultimele cîteva săptămîni devenise mai calmi prietenos chiar. Părea să înţeleagă problemele lui Giovanni, munca, mariajul. Era aşa cum se cădea să fie un frate - asculta, reţinea, ajuta. „Poate începe să se maturizeze," îşi zise Giovanni, pornind spre el. „Poate."

Enzo ridică privirea, pentru a-l vedea pe Giovanni apropiindu-se. Se clătina greoi prin arşiţă, peste solul accidentat, iar lui Enzo îi convenea să-l vadă astfel, stîngaci, împiedicat. Se îndreptă de şale, făcîndu-i cu mîna.

- Ei! Giovanni! Ce cauţi aici, pe căldura asta?

Giovanni ajunse la el cu sufletul la gură, transpirat.

- Ochiul stăpînului îngraşă vita, spuse el, privind via

nouă la care lucra Enzo. Merge prost, hai?

Enzo îl bătu pe spate.

- Nu tocmai, răspunse; îi urmări direcţia privirii. Avem nevoie de ploaie.

Ridică din umeri.

- O să ne descurcăm noi.

Simţea îngrijorarea fratelui său. Cu cît îşi făcea mai multe griji, cu atît se descărca mai tare pe Francesca. în curînd, soţia lui avea să-şi deschidă sufletul, altfel nu se putea.

- Vrei să mănînci? îi arătă el din privire un coş pus la umbra unei viţe mai dese, iar Giovanni ridică ochii, surprins. Lui Enzo nu-i stătea în fire să-l îmbie. Dădu din cap:

- Mda, aş vrea.

- Bine.

Enzo îşi şterse mîinile cu o cîrpă şi luă coşul cu mîncare. îl duse la capătul rîndului de araci, urmat de Giovanni, şi găsi un loc mai umbros. Se aşeză. Tot ce făcea şi spunea era măsurat, chibzuit cu cea mai mare grijă. Nu-i putea da de bănuit lui Giovanni.

- Nevastă-ta face mîncare bună, descoperi el coşul, începînd să întindă merindele. E o soţie bună, hmm?

Giovanni nu răspunse. Luă sticla de vin şi trase o duşcă, apoi se şterse cu mîneca la gură. Enzo îl privea cu coada ochiului, văzîndu-l încordat şi agresiv. Se hotărî să testeze terenul.

- Eşti fericit, hmm? Om însurat! Iar Francesca s-a adaptat bine; pare mulţumită.

Giovanni dădu din cap şi începu să mănînce. Nu voia să vorbească - n-avea de spus nimic bun. Dar Enzo simţea un triumf pervers. Se bucurase de nefericirea lui Giovanni - avusese şi el parte destulă, de-a lungul anilor - şi voia să continue; nu se putea abţine.

- E o uşurare că are mare grijă de Beppe, hmm? Se înţeleg!

Dar, în momentul cînd o spuse, îl văzu pe Giovanni schimbîndu-se la faţă. îl împunsese un junghi ascuţit de pizmă, se vedea clar în expresia celuilalt şi, pentru prima oară în viaţă, Enzo simţi fiorul maliţiozităţii.

- Beppe? se opri Giovanni din mestecat. Ce vrei să spui, se înţeleg?

Rămase absolut nemişcat, aşteptîndu-l pe Enzo să vorbească.

- Vreau să spun...

Enzo se opri. în mod normal; n-ar fi făcut decît să se corecteze, dar ceva anume din reacţia lui Giovanni îl împiedica. Dacă îl suspecta pe Beppe, atunci de ce să nu se folosească de acest lucru? Gelozia era o unealtă puternică, o ştia prea bine. Privind un moment în altă parte, Enzo se hotărî, deşi nici nu avea de ales, în fond. Se adîncise prea mult în' obsesia faţă de Francesca pentru a mai face ceva acum. Gîndul de a o avea începuse să-i controleze fiecare mişcare.

- Nimic, spuse el în cele din urmă.

Văzu nemulţumirea aşternîndu-se pe chipul lui Giovanni şi continuă să tacă.

- îţi închipui că-s apropiaţi? se răsti Giovanni.

Enzo ridică din umeri.

- Iisuse!

Mai luă o înghiţitură din sticla de vin şi se ridică.

- Hei! Unde te duci? Şi masa?

Privind făptura enormă şi ameninţătoare a fratelui său, Enzo simţi un pericol nelămurit.

- Nu mi-e foame, răspunse Giovanni; cu sticla în mînă, se întoarse spre podgorie. Ne vedem diseară, la cină - să nu întîrzii!

Şi, fără altă vorbă, se îndepărtă.

în sudul Italiei, soarele răsărea la cinci. Ieşea din mare, un glob portocaliu intens şi, în timp ce se înălţa pe cer, devenea auriu, apoi de un galben arzător, scăidînd apa, cerul şi pămîntul în lumina lui orbitoare.

Francesca se trezea devreme, aproape întotdeauna înaintea lui Giovanni, care bea atît de mult înainte de culcare, încît rămînea invariabil adormit, mult timp după ce ea se scula şi se îmbrăca. Şi în acele ore ale dimineţii, singură, îi plăcea să mediteze, nu la cine era ea şi la viaţa pe care o trăia, ci la cine ar fi putut să fie, la o viaţă şi o

lume care nu existaseră niciodată pentru ea, însă continuau să fie la fel de- adevărate şi de credibile ca şi cum ar fi fost reale.

Desena toată acea fantezie, în culori vii şi cu linii perfecte, pe paginile micului ei caiet personal. Crea imagini ale durerii şi furiei pe care le simţea şi încerca să extragă frumuseţe din urîţenia vieţii ei. Turna în ceea ce făcea lumina unei existenţe trăite în întuneric şi-şi găsea scăparea de cumplita realitate aspră care-i aparţinea cu adevărat. Se gîndea adesea la tatăl său, la dispariţia lui, dar nu ca la o fugă laşă şi jalnică, ci ca la un gest de mare curaj: o poveste cu totul fantastică, ţesută în jurul lui, care-o ajuta să accepte faptul că era, în sfîrşit, complet singură.
Avea o viaţă deznădăjduită şi dureroasă, dar o trăia crezînd în altceva, în ceva mai bun, în ceva care, din păcate, nu putea exista decît în mintea ei.

Duminică dimineaţă, Francesca se trezi devreme şi privi spre fereastră, ia cerul de-afară, încercînd să-şi lase gîndurile în voie, să-şi lase imaginaţia să învingă şi să alune orice amintire a nopţii trecute.

Nu reuşi.

în ultima săptămînă, zi de zi, evadarea se îndepărtase de ea tot mai mult, pe măsură ce Giovanni devenea din ce în ce mai agresiv, iar ea mereu mai speriată şi zăpăcită. Nu ştia ce să facă.

Mişcîndu-se încet în pat, încercă să-şi uşureze apăsarea de pe coapsă şi de pe şira spinării. O dureau de la căzătura sub loviturile lui Giovanni şi simţea chinul în tot trupul.

îşi scoase braţul de sub pătură, pentru a şi-l relaxa. Era învineţit de la încheietura mîinii pînă la umăr. Mişcarea îl trezi pe Giovanni, făcînd-o să încremenească.

- Ce nai...? deschise el ochii cîrpiţi, privindu-şi soţia. Pentru numele lui Dumnezeu, culcă-te la loc, ce, nu poţi?

Se întoarse pe partea cealaltă.

r Şi stai la un loc, mai mormăi. Că de nu, te...

îi auzi respiraţia dtevenind mai adîncă şi mai regulată şi, cît putu de atentă, se dădu jos din pat, pornind spre

locul unde avea hainele.

Giovanni se mişcă, provocîndu-i o tresărire. Dar în cîteva secunde începu să sforăie, aşa că pentru moment era în siguranţă.

Îmbrăcîndu-se în tăcere, se furişă pînă la dulap, unde căută caietul pe care-l ţinea ascuns între haine, apoi lipăi spre uşa dormitorului şi o deschise încet. Se strecură fără zgomot pe palier şi porni către scară. Dorea să ajungă cît de departe de el putea, să fie singură şi să-şi găsească lumea ei personală.

Coborî repede, merse pînă în spatele casei şi descuie uşa de la bucătărie. Primi cu bucurie pe faţă aerul răcoros al dimineţii şi ieşi, pornind grăbită spre vie.

Francesca mergea de o bună bucată de vreme, cînd îşi dădu seama că era urmărită. încercase să viseze cu ochii deschişi, pe jumătate imaginîndu-şi că era într-o altă lume, cînd auzi trosnetul slab al unei crenguţe uscate, ruptă sub picior. O făcu să se răsucească brusc. Rămase nemişcată, ascultînd. Nimic.

Mai merse puţin, încercînd să-şi adune la loc firele fanteziei, dar acum era încordată, imaginea refuza să se mai formeze, iar mintea ei îşi intră în starea obişnuită.

Se străduí să asculte, spunîndu-şi că era o naivă, dar nu auzi nimic, doar bătăile accelerate ale propriei sale inimi. încercă să fredoneze, însă nu-şi amintea nici o melodie: de cînd sejnăritase, părea că toate cîntecele îi părăsiseră trupul. îşi continuă drumul, într-o tăcere neliniştită.

Apoi, deodată, auzi pasul. Era zgomotos şi greu, iar Francesca încremeni, ţinîndu-şi respiraţia. Cineva venea în urma ei. Foarte încet, întoarse capul, cu pumnii strînşi pe lîngă trup, gata să lovească. Deodată, ţipă.

Nu era nimeni.

Întorcîndu-se la loc, privi înainte şi, peste cîteva clipe, o luă la fugă, cu părul fluturîndu-i în urmă şi membrele mişcîndu-se laolaltă, pe cînd alerga, cu toată energia, pînă la drum şi spre siguranţa precară a fermei.

Giovanni o privi cum se îndepărta, ocărîndu-şi propria

nepricepere. Acum n-avea să mai ştie încotro se îndrepta, dar mergea ea undeva, de-asta era sigur. Căţeaua. Data viitoare, avea să... Rupse o rămurică de viţă. Data viitoare avea să afle unde se ducea şi să se ţină după ea. Nu putea avea secrete faţă de el. Era nevasta lui şi-i datora respect!

Se uită la ceas şi văzu că era abia trecut de şase. Prea devreme pentru a începe ziua, iar ca să se întoarcă la culcare era prea încordat. îşi căută portofelul în buzunarul pantalonilor. Dacă o lua pe scurtătură, putea ajunge la Mitanova într-o jumătate de oră şi ştia din experienţă că cel puţin una dintre fete mai era trează, cu un client. Merita să încerce. Cam era şi timpul să se distreze civilizat, fie şi contra cost.

Cînd Giovanni se întoarse acasă, Francesca era în bucătărie^ pregătind mîncarea de duminică. Era aproape ora unu. Il auzi intrînd şi urcînd în camera lor, cu paşii grei pe scări. Puţin îi păsa unde fusese, dar sunetul umbletului său o irita, era mult prea familiar.

îşi continuă treaba, ascultîndu-i zgomotele de sus, încordată din tot trupul. îi cunoştea sunetul pasului; ştia că-l auzise în acea dimineaţă. Rămase nemişcată, şocată şi înspăimîntată. De ce s-o fi urmărit-o Giovanni? De ce? Peste cîteva minute, podeaua de deasupra redeveni tăcută.

Ducîndu-se la cuptor, îl deschise şi se aplecă să scoată un platou cu macaroane coapte, aburinde. Trebuia să-şi găsească o ocupaţie, să alunge frica din minte. Mîncarea bolborosea şi-i simţea căldura prin cîrpa cu care ţinea platoul. îi ardea degetele.

- Francesca?

Glasul o luă prin surprindere. Tresări şi se întoarse, iar în acel moment cîrpa alunecă şi-şi pierdu echilibrul. Platoul cu paste făinoase fierbinţi îi căzu din mîini, spăr- gîndu-se pe duşumea. I se vărsă peste picior, opărindu-i prin sandala pielea. Francesca zbieră.

- Christoase! Ce dracu'...?

Giovanni sări înapoi, ferindu-se, iar mîna i se ridică instinctiv. O lovi peste faţă:

- Căţea idioată şi neîndemînatică!

îşi luă elan să-i mai dea una, dar se opri în plină mişcare.

Francesca se prăbuşise peste bufet, cu faţa albă de şocul arsurii, tremurînd violent.

- Beppe! Repede! Vino-aici!

Giovanni era dintr-o dată speriat de propriile lui fapte. Strigă în urma lui după frate-său şi se apropie de Francesca, pentru a o ridica. Beppe apăru în uşa din spate.

- Beppe, ia-o pe Francesca. Hai odată!

l-o dădu în primire şi alergă la chiuvetă, unde umplu un vas cu apă rece.

Reveni cu el la Francesca, aplecîndu-se să-i umezească piciorul.

- Ridică piciorul, ordonă el. Haide, nu te pot ajuta dacă nu mă laşi.

Avea glasul ascuţit şi aspru. Beppe, ţinînd-o de mînă, începu să plîngă.

- Pentru Dumnezeu, Beppe, taci din gură! Nu tu te-ai lovit!

Ridică privirea. Văzu capul femeii pe umărul fratelui său mai tînăr şi felul cum Beppe îi mîngîia mîna. Coborî din nou ochii, bolnav de gelozie. Mînui piciorul soţiei sale mai dur decît ar fi fost cazul, făcînd-o să tresară.

- Nu te mişca!

Peste cîteva minute, cînd termină, gelozia îi ardea în minte. Luă din sertar o alifie şi o aruncă pe masă.

- Poftim! Beppe, poţi s-o ungi cu-asta. Se pare că nevastă-mea preferă s-o atingi tu.

Francesca ridică ochii. Chipul lui Giovanni era rece şi furios, adîncindu-i sentimentul de spaimă şi derută. Dădu să spună ceva, să explice, dar nu-şi găsi graiul.

Tăcerea ei îl înfuria şi mai mult. Fără o vorbă, Giovanni ieşi furtunos din bucătărie.

- Hei! Giovanni!

Enzo traversa curtea spre casă, cînd îşi văzu fratele.

- Enzo. Unde-ai fost? se opri Giovanni. Nu mai putea gîndi limpede; era ameţit de intensitatea emoţiei.

Enzo ridică din umeri:

- Pe-afară, atît.
- Ei, ar fi cazul să-mi spui cînd pleci pe-afară, atît! începu Giovanni să se îndepărteze. Merit şi eu un strop de respect pe-aicea!
- Hooo! Giovanni! Stai! îl prinse Enzo de braţ.

Se întîmplase ceva. Trebuia să ştie ce anume.

- Ce e? Nu eşti în apele tale!

Giovanni scutură din cap, ca şi cum ar fi încercat să şi-l limpezească.

- Beppe, spuse el. Şi Francesca. Nu...

Se întrerpuse, privind în altă parte. Pentru a doua oară în zece zile, Enzo avu ocazia să întrerupă ceea ce vedea limpede că se întîmpla. N-o luă în seamă.

- Ascultă, Giovanni, începu el, am...

Şi se opri, exact atît cît să-l irite pe Giovanni şi mai mult.

- Ai *ce?* se răsuci Giovanni cu faţa spre el. Ai ce, Enzo?
- Nimic, nimic! ridică Enzo mîinile, într-un gest deznădăjduit. Linişteşte-te, Giovanni, nu mai trage concluzii pripite!

Clătină din cap, neîncrezător, spunîndu-şi în tot acel timp: „e ocazia mea, prilejul pe care l-am aşteptat atîta timp. O pot instiga împotriva lui, ştiu că pot." Era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

- La fel le-am spus şi aseară unor oameni la cafenea, minţi el. Sînt prieteni, am zis, e doar o relaţie ca între frate şi soră, nimic mai mult.

Giovanni muşcă momeala imediat.

- Cum adică, le-ai spus unor oameni?

Enzo se foi pe picioare, stingherit.

- Aseară... Un fleac, serios.
- Ce vrei să zici? se răsti fratele său. Spune-mi, Enzo, care oameni? Ce-au spus despre mine?

-Au spus...

Se opri. Ajunsese la un pas de ceva cu adevărat destructiv, dar nu se mai putea opri.

- Ascultă, nu-s decît bîrfeli, vorbe-n vînt.
- Nu mă interesează! Spune-mi ce se vorbeşte!

- Bine, bine! Unii din sat i-au văzut pe Francesca şi Beppe împreună - şi vorbesc, atîta!

Cunoştea bine puterea insinuărilor.

- Vorbesc prostii, dau din gură. Le-am şi spus-o şi ¡-am pus la punct. Asta-i tot. în regulă?

îl privi pe Giovanni drept în ochi.

- În regulă?

Dar Giovanni părea să nu fi auzit.

- Giovanni! E-n regulă?

Celălalt tresări.

- Ce? A, mda, aşa cred.

Privi în depărtare, cu mintea numai haos. Ce vorbeau, se tot întreba, cine dădea din gură? Nu mai putea judeca desluşit; nu vedea decît mutrele sătenilor, rîzînd bajocoritoare. Porni spre plantaţii.

- Hei! Giovanni! strigă Enzo după el. Cu masa cum rămîne?

Dar fratele său îşi continuă drumul, îndepărtîndu-se de casă, îndepărtîndu-se cît putea de mult. Simplul gînd la ea îl făcea să-i vină rău.

- Giovanni! strigă din nou Enzo.

N-avea nici un rost; Giovanni nici măcar nu-l auzea. Făcuse ultimul pas spre gelozie, pasul care avea să-l ducă în sfîrşit direct în prăpastie...

Capitolul 8

Era în zorii zilei, la mijlocul săptămînii, iar vremea devenise apăsător de caldă, încă de-acum, dimineaţa. Giovanni nu mai putea dormi.

Privind lumina, asculta respiraţia uşoară a soţiei sale alături şi o pizmuia pentru calmul ei - propria lui minte era în plin tumult.

Se hotărî să se scoale. Întinzînd mîna, o împinse brutal pe Francesca în spate, înainte de a se da jos din pat.

- Mă scol, zise el. Vreau să-mi iau micul dejun.

în timp ce începea să se îmbrace, Francesca rămase culcată pe o parte, nedorind să-l privească. Giovanni reveni

la pat şi o mai împinse o dată.

- N-ai auzit?
- Ba da.

îl aşteptă să intre în baie şi abia atunci se ridică, se îmbrăcă grăbită şi coborî repede, să nu-l vadă.

Peste cîteva minute, sosi şi Giovanni în bucătărie. îi dădu o cafea şi-şi făcu de lucru cu tăiatul pîinii.

- Ce faci azi?

Francesca ridică privirea. Niciodată n-o mai întrebase ce avea de gînd să facă. Părea bănuitor.

- Nimic... am... mai am de făcut nişte sos... de spălat...

Nu ştia cum să-i răspundă.

Giovanni îşi termină cafeaua.

- Am să lipsesc toată ziua. Gustarea e gata?

Dschizînd repede frigiderul, Francesca mai scoase cîteva lucruri şi le puse în coş. l-l întinse.

- Poftim.

îl luă, uitîndu-se la ea. Soţia sa îşi mută imediat privirea; în ultima vreme, pînă şi numai ochii lui o speriau.

Fără un cuvînt, Giovanni luă sticla de vin şi ieşi din casă.

Enzo îl văzu plecînd. De cîteva ore se învîrtea prin jur, atent să nu fie observat. Intră în casă ri se duse la bucătăria, unde ştia că lucra Francesca. îl văzu venind şi se opri.

- Bună dimineaţa, Enzo.

Prezenţa lui o irita, dar el nu-şi dădu seama. O luă drept emoţie. Francesca privi nervoasă spre uşă.

- Giovanni abia a ieşit, îi spuse.

-Da?

Mai făcu un pas.

Plănuise totul atît de meticulos, dar ca să reuşească trebuia să se poarte firesc.

Luă o portocală din fructieră şi se aşeză pe marginea mesei ca s-o cureţe de coajă.

-Da.

Nu-l putea suporta atît de aproape.

- A... arfi vrut să-ţi vorbească.
- Aha, bine, nu contează.

Se opri din lucru, privind-o.

- Ascultă, Francesca, mi-ai putea face azi o favoare? puse el fructul jos. Am nevoie de cîteva lucruri din sat şi n-am timp să mă duc eu după ele.

în acest punct, îi evită ochii.

Dorea cu atîta disperare să accepte, încît nu îndrăznea s-o privească.

Trebuia să accepte. Trebuia ca Giovanni s-o vadă cu Beppe; asta avea să le sfîrşească pentru totdeauna căsnicia, nu se îndoia.

- Te-ai putea duce tu?
- Eu... nu...

Modul lui de a se comporta avea ceva agresiv, care o neliniştea.

- Nu ştiu...
- Ţi-aş putea da nişte bani să-i cumperi lui Beppe ceva de băut. Tare i-ar mai plăcea! se căută Enzo prin buzunare. Uite, am făcut o listă.

îi întinse o hîrtie şi cîteva lire.

- Te rog? Eu am atîta treabă.

Fără tragere de inimă, Francesca le luă şi se întoarse.

- Bine, răspunse ea.
- Excelent! îţi mulţumesc mult! sări Enzo de pe masă, pornind spre uşă. Ar fi bine să plecaţi pînă nu se face prea cald! mai adăugă el, peste umăr.

Francesca dădu din cap.

- Atunci, îţi mai mulţumesc o dată.

Zîmbi. Probabil că atunci îi zîmbea pentru prima oară deschis, ceea ce o încurca şi mai rău. Peste o clipă, dispăru.

Francesca îl luă pe Beppe de mînă, în timp ce coborau din autobuz şi traversau strada principală a satului. Se supunea docil şi-i plăcea să fie dus de mînă, mai ales de către Francesca.

Intrară în magazin să cumpere lucrurile cerute de Enzo şi, peste cîteva minute, ieşiră cu un mic pachet, pe care

Francesca i-l dădu lui Beppe să-l ducă. Se îndreptară spre piaţa bisericii şi cafenea, ca să ia băutura promisă de Enzo.

Ajunseseră la jumătatea pieţei, cînd Părintele Angelo îi văzu. Aproape că n-o mai recunoscu pe Francesca. Mai întîi îl observă pe Beppe, apoi, cu ochelarii pe nas, văzu că era cu Francesca.

Sări în picioare şi-i strigă din fereastra deschisă a cabinetului. Se opriră, iar preotul ieşi grăbit.

- Francesca! Francesca! o îmbrăţişă el; era ţeapănă şi încordată. *Dio mio!* Şi Beppe! Ce-ai mai crescut, tinere!

Părintele Angelo îi acorda toată atenţia lui Beppe, dar cu coada ochiului o observa pe Francesca. îşi trăgea mîneca peste vînătăile de pe antebraţ şi se foia nervoasă. Reveni spre ea:

- Şi tu ce faci, micuţo?

îi zîmbea, însă şocul de a vedea în ce hal arăta îl izbi cu putere. Era palidă şi slăbită, cu ochii trişti, tulburi, întinse mîna s-o atingă, dar Francesca se retrase, parcă speriată.

- Fac bine, părinte, răspunse ea. Bine.

Şi încercă să-şi forţeze un surîs.

- Nu te-am mai văzut demult. Soţul tău nu vine la liturghie.

- Nu, lăsă ea privirea în jos.

- Da, mă rog...

Nu voia s-o certe. Schimbă subiectul.

- Şi tu, Beppe, cum îţi place s-o ai ca soră pe Francesca mea?

Beppe roşi.

- O... o iubesc pe Francesca... Dar... dar nu e a dumneavoastră, bolborosi el.

Părintele Angelo începu să rîdă:

r Sigur că nu e. Sigur.

în sfîrşit, Francesca zîmbi. Părintele Angelo profită de ocazie ca s-o întrebe:

- Eşti sigură că te simţi bine, Francesca? Pari atît de... de... nefericită.

Fusese o greşeală. Francesca se închise în sine.

- Mi-e bine, zău. Sînt doar puţin obosită, atîta tot.

îl luă pe Beppe de nhînă.

- Mă tem că trebuie să mergem, l-am promis lui Beppe ceva de băut la cafenea şi nu putem întîrzia acasă. Mi-a părut bine să vă văd.

- Da, da, desigur, duceţi-vă.

Fusese prea insistent.

- Dacă, vreodată...

Ezită. Neputîndu-se stăpîni, o îmbrăţişă strîns. Se aşteptase să se smulgă, dar Francesca se agăţă de el, iar bătrînul îşi dori pe toţi sfinţii să nu fi fost atît de neputincios.

- Dacă ai vreodată nevoie de mine, continuă el încet; îi dădu drumul şi îl privi pe Beppe. Poftă bună, tinere.

Rămase privindu-i cum mergeau spre cafenea şi-şi spuse că, în pofida stăruinţelor lui Mondello ca soţia lui să fie lăsată să se adapteze, avea să treacă pe la moşie spre sfîrşitul săptămînii. O mică intervenţie nu-i strica niciodată unui bătăuş.

Enzo îl văzu pe Giovanni lucrînd cu mult timp înainte de a se lăsa şi el văzut. Aşteptase în casă pînă o văzuse pe Francesca plecînd spre sat, apoi pornise către vie, la Giovanni.

Calculă că ajunseseră, aşa că se ridică, gîndindu-se atent ce avea de spus, cum să se exprime, după care îi strigă şefului de echipă nişte instrucţiuni, ştiind că glasul său avea să atragă atenţia lui Giovanni.

Nu se înşelase.

- Enzo! Unde-ai fost?

Giovanni era prost dispus, fiind nevoit să muncească în canicula arzătoare.

- Parcă lucrai pe partea cealaltă a dealului?

- Acolo am fost, mai devreme, dar îmi uitasem gustarea. A trebuit să mă întorc după ea şi m-am gîndit că ar fi mai bine să lucrez aici înainte de masă - n-aş face decît să pierd vremea, trecînd dincolo de deal.

- Mda, ai dreptate, Iisuse, ne omoară căldura asta!

- Aşa e. Nici eu n-aveam chef să fac atîta drum pînă acasă, şi cînd am ajuns acolo, era încuiat!

Giovanni se opri din lucru. Ridică privirea:

- încuiat?

r Mhm, cred că Francesca l-a luat pe Beppe în sat.

în acel moment, Giovanni se schimbă la faţă. Nu făcu nici o încercare de a-şi ascunde iritarea din ochi, iar buza i se răsfrînse de nemulţumire.

- Nu mi-a spus că voia să plece.

- Nu? Poate nu s-a gîndit, răspunse Enzo; ezită o fracţiune de secundă, înainte de a adăuga: se duc des, sau aşa zice lumea. Nu-i mare lucru.

Ridică din umeri şi dădu să se întoarcă.

- Ce naiba vrei să zici? îl înhăţă brusc Giovanni de umăr. Cît de des? Cînd?

începuse să strige, dar nu-şi dădea seama.

- Eu tot timpul muncesc aici! Muncesc în căldura asta împuţită, iar ea se duce şi...

Se opri, gîfîind. Apoi, îi dădu drumul lui Enzo şi-şi lăsă unealta să cadă la pămînt. Şi o luă din loc.

- Giovanni! alergă Enzo după el. Unde te duci? Stai! Aşteaptă!

Dar ştia perfect unde se ducea fratele său - orice încercare de a-l opri nu era decît prefăcătorie.

După un scurt efort de a-l urma, rămase în urmă, privind cum făptura masivă a fratelui său se îndepărta peste pămîntul tare şi uscat.

îşi îngădui un infim sentiment de satisfacţie. Nu mai avea mult de aşteptat, reflectă el, nu mai avea mult.

Cafeneaua era plină. Se apropia amiaza şi mai mulţi oameni se opriseră să bea în drum spre casă. Francesca şi Beppe stăteau afară, privind clienţii care intrau şi plecau, fiecare cu cîte un pahar în faţă, şi sorbeau încet, savurînd plăcerea de a fi în oraş.

Din cînd în cînd, Francesca se uita la Beppe, cum bea şi imediat îşi cerceta atent nivelul băuturii din pahar. Era un tînăr frumos, îşi spunea ea, cu atît mai mult cu cît avea mintea aceea copilărească, simplă şi blîndă. îi zîmbi, iar el observă şi rînji vesel.

- Am băut aproape tot, Francesca, îi arătă Beppe paharul.

- Ştiu, spuse ea cu blîndeţe. Eşti un băiat bum

întinse mîna peste masă, să-l bată pe braţ. în acel moment, Giovanni o prinse din spate. Smucindu-i braţul înapoi, o auzi urlînd, dar nu-şi dădu seama.

- Haide! Mai încearcă şi-acum să-l atingi, curvă vicleană!

Respira greu şi repede, iar sîngele îi vîjîia în urechi. O ridică în picioare, ca s-o vadă bine, să-i citească minciuna pe faţă. Apoi o lovi cu toată puterea peste gură, trîntind-o la pămînt.

O săltă din nou, trâgînd-o brutal. îi mai dădu una, de astă dată peste obraz, un obraz pe care ajunsese să-l urască şi să-l suspecteze, zgîlţîind-o violent şi lovind-o cu şira spinării de marginea mesei.

- Zii! strigă el. Zr-mi adevărul!

Francesca plîngea, dar n-avea de gînd să-i răspundă. Tăcerea ei îl înfuria şi mai mult. Ridică braţul şi o lovi cu pumnul strîns, făcînd-o să cadă peste masă şi pe caldarîm. Undeva, cu mintea tulbure, Francesca auzi strigăte şi cumplitele ţipete copilăreşti ale lui Beppe. Ridică spre Giovanni o privire sălbatică, arzînd de ură. Ultimul lucru pe care-l mai ţinu minte fu forţa piciorului cu care o lovi în stomac şi arsura înfricoşătoare a durerii.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci? tună glasul Părintelui Angelo de la zece metri distanţă, cu toată mînia lui Dumnezeu în revolta sa. Las-o în pace! Imediat s-o laşi! Imediat!

Traversă piaţa în fugă, îl îmbrînci pe Giovanni, un om de două ori cît el, şi se aplecă spre Francesca în timp ce femeia începea să-şi revină.

Giovanni rămase nemişcat, zăpăcit momentan de propria 1ui violenţă.

- Aduceţi prosoape! ridică preotul ochii spre micul grup din bar. Nu staţi ca idioţii, daţi fuga! Apă! Şi prosoape!

Oamenii începură să se agite prin bar, iar unul se apropie şi îngenunche lîngă Părintele Angelo.

- Cam tîrziu! spuse tăios preotul, ridicînd în poală capul lui Francesca. Acum cinci minute trebuia s-o ajuţi.

Luă un prosop de la o femeie şi îl înmuie în apă rece,

aplicîndu-l pe tăietura de la umăr.

- Las-o.

Ridică privirea.

Giovanni stătea lîngă el, mătăhălos, blocînd lumina soarelui. Avea ochii duri şi fără părere de rău.

- Las-o în pace, continuă el. Mă ocup eu de ea.

- Nu fi prost, omule! Are nevoie de ajutor! continuă Părintele Angelo să spele rana.

Giovanni mai făcu un pas.

- Am spus s-o laşi în pace.

Glasul îi era aspru şi stăpînit.

- E nevasta mea şi o ajut eu, dacă are nevoie.

Părintele Angelo se opri. Nu-i era teamă de Mon- dello, dar ştia că Francesca ar fi avut de suferit de pe urma intervenţiei lui. O privi şi-i atinse părul.

- Ţi-ai revenit, *bambina?* o întrebă el în şoaptă.

îi răspunse din ochi. Trebuia să i se supună lui Mon- dello; asta dorea şi ea. Cu blîndeţe, o ajută să se ridice în şezut şi îl strigă pe Beppe:

- Ajută-mă s-o ridic în picioare.

Beppe şovăi, privindu-şi neliniştit fratele.

- Ajută-l, ordonă Giovanni.

Tînărul alergă la Francesca şi-l ajută pe Părintele Angelo s-o salte. Nesigură, se ridică, iar curajul ei îl făcu pe preot să lăcrimeze.

- Mulţumesc, părinte, spuse Giovanni. Acum soţia mea e bine.

în timp ce vorbea, nu-l privi pe bătrîn, ci se uită prin piaţă.

- Beppe, du-o pe Francesca la maşină.

Aruncă o privire în urmă. Nu simţea nici urmă de milă sau remuşcare şi nu se liniştise. Numai gelozie. Turbată.

O luă din loc, iar Părintele Angelo privi neajutorat cum Francesca, urmată de Beppe, se chinuia să-l urmeze, cu capul sus şi brutalitatea umilinţei acoperită de mîndrie.

Cînd se trezi, era întuneric. Obloanele stăteau des- chise şi se vedea cerul nopţii, de un albastru-închis şi rece, fără capăt.

Se mişcă şi simţi durerea pe piele, unde sîngele uscat se lipise de cearşaf. Se trase uşurel spre capul patului, rămînînd rezemată de tăblie, după care îşi atinse rana cu degetele şi se strîmbă de durere. Trebuia s-o speje, s-o cureţe. în căldură, se putea infecta.

încet, îşi mută picioarele spre marginea patului şi le , lăsă să atîrne în gol un moment, ca să-şi adune puterea de a,se ridica. O durea tot trupul, dar avea mintea amorţită. îşi amintea foarte puţin, doar cum se tîrîse pînă la pat şi durerea ce-i pătrundea tot trupul şi de care nu putea scăpa.

îşi coborî picioarele pe podea şi se ridică, ţinîndu-se de pat, ameţită, în pragul leşinului. Se aşeză la loc pînă îi trecu, apoi încercă să se ridice iar. în sfîrşit, ajunse la baie.

Odată intrată acolo, se aşeză pe marginea căzii şi umplu chiuveta cu apă caldă. îşi scoase furoul, după care, tremurînd, se aplecă şi începu să-şi spele rana cu un prosop umed. în acel timp, se zări în oglindă, unde văzu o faţă obosită şi disperată, şi ştiu că nu-i mai păsa. Nu-i mai rămăsese nimic, nici imaginaţia, nici scăparea şi nici puterea de a trăi.

Enzo se apropie de casă, nevăzut, dinspre plantaţii. Noaptea era neobişnuit de întunecoasă, dar tînărul păşea cu agilitate prin beznă. Cunoştea drumul.

Intrînd în curte, văzu surprins că luminile din casă erau stinse. Domnea o tăcere stranie şi, cînd strigă, nu primi nici un răspuns. Alarmat, intră pe uşa din faţă şi strigă din nou. Beppe apăru din întunericul bucătăriei. Se vedea clar că plînsese.

- Beppe? îl apucă Enzo de umeri. Ce e? S-a-ntîmplatceva?

începea să-i fie frică.

Beppe se smiorcăi:

- Francesca... Giovanni, a bătut-o, şi-acum a...

Şi iarăşi îl podidiră lacrimile.

- A ce? ridică Enzo glasul, în panică. Ce-a făcut, Beppe? Ce?

Dar Beppe, zăpăcit şi înfricoşat, nu-i mai putea răs-

punde. Enzo o luă la fugă spre scară'. Spaima îi creştea. Văzu o lumină aprinsă şi o strigă pe Francesca. Nici un răspuns. Strigă din nou şi porni în goană să urce.

O găsi în baie.

- O, Doamne! se opri el în uşă, privind-o; şocat, nu mai putu face nici o mişcare. Ce ţi-a...?

Glasul i se frînse. Trupul ei era decolorat, acoperit cu dungi roşii şi umflături vinete, hidoase; rana de la umăr era deschisă. Intră în baie şi întinse mîna spre ea.

- Nu mă... atinge, te rog... şopti Francesca, fără să-l privească.

Făcu un pas înapoi. îi vedea ochii în oglindă, goi şi opaci, cu excepţia spaimei, care pîndea tenebroasă şi deznădăjduită după voalul ceţos. Spaima şi ura. Simţi în gît lacrimi de furie şi ruşine.

- Francesca... eu... ^

Nu mai putea vorbi. îşi acoperi faţa cu mîinile.

- O, Doamne, Dumnezeule, eu...

Niciodată, în toate planurile lui nebuneşti, nu se aşteptase ca Giovanni să-i facă una ca asta. Niciodată!

în sfîrşit, Francesca ridică privirea. Nu-i păsa ce simţea Enzo, ce vedea.

- Cheamă-mi-l pe Beppe, te rog, spuse ea încet.

Avea nevoie de ajutor. Enzo stătu o clipă pe loc, paralizat de cumplita privelişte. Apoi se întoarse, cu imaginea ei întipărită în memorie, şi o luă la fugă, vinovat şi speriat, pe coridor, pe scară, strigîndu-l pe Beppe şi ajungînd în sfîrşit afară, în aerul negru al nopţii, dorind cu disperare ca întunericul să-i ascundă nefericirea şi ruşinea.

încă mai alerga, cînd văzu farurile maşinii. Se opri, gîfîind, şi ascultă sunetul motorului, cu inima bătîndu-i atît de tare în piept, încît părea să-i palpite tot trupul. Peste cîteva momente, recunoscu zgomotul. Giovanni! Văzu în minte o imagine fugară cu Francesca şi Beppe şi,- răsucindu-se, se repezi cît putea de repede înapoi spre casă şi spre Francesca.

Beppe îi atinse uşurel şi atent, cu alifie, vînătaia de pe spate, făcînd-o să tresară. îşi retrase mîna. Era atît de

speriat, încît Francesca trebuia să-i vorbească tot timpul, spunîndu-i mereu ce avea de făcut. îl încurajă din nou, iar tînărul contiună, dar nu ştia dacă ea mai avea putere să continue. îşi lăsă capul înainte şi închise ochii, epuizată de durere.

Atunci, auzi.

Maşina coti în curte şi frînă, scrîşnind. Portiera se trînti. Francesca îngheţă, cu mîna lui Beppe pe spatele gol, aşteptînd alte sunete. Nimic, tăcere. O tăcere de groază, asurzitoare.

Deodată, pe uşă năvăli Giovanni.

Zgomotul fu cumplit, iar statura lui masivă îi umplu vederea. Urlă. Totul se întîmplă în cîteva secunde tulburi.

Giovanni îl îmbrînci pe Beppe la o parte, iar Francesca îl văzu căzînd, lovindu-se la cap. încercă să se mişte, dar era paralizată. îl zări un moment pe Giovanni, înainte de a-i simţi mîinile pe grumaz. Chipul lui îi înota pe dinaintea ochilor în timp ce încerca să-l respingă.

Respiraţia i se opri în gîtlej şi auzi în urechi vuietul ascuţit al sîngelui. Plămînii îi ardeau, iar durerea din piept părea s-o răpună. Se văzu pe sine însăşi, cît se poate de clar, gata să moară, şi fu vag conştientă că nu simţea nimic, nimic altceva decît uşurare. închise ochii.

Peste o fracţiune de secundă, simţi ceva cald. Durerea trecuse şi o scălda o căldură ciudată, umedă şi curgătoare, ca apa de ploaie. Strînsoarea din jurul gîtu- lui slăbi, iar Francesca se întrebă fugar dacă nu cumva murise.

Deschise ochii.

Şi începu să zbiere.

Soţul ei căzu cu toată greutatea peste dînsa, făcînd-o să se clatine înapoi în timp ce sîngera abundent dintr-un şuvoi ţîşnind din tăietura' de la beregată.

Avea ochii deschişi, sticloşi şi orbi, căscaţi spre ea, la cîţiva centimetri de faţa ei, şi-i simţi sîngele, gustul, pe buze. Era pretutindeni, o mare roşie şi caldă, cu miros înţepător.

Auzea pe cineva urlînd, dar nu ştia că ea era.

O mînă îi acoperi gura$_v$

-Termină! Francesca! încetează!

Trupul fu îndepărtat de pe ea, iar Francesca căzu pe pardoseală. Privea cu ochi holbaţi sîngele care continua să şiroiască din rană. O mînă îi închise gura cu forţa, iar ţipetele îi amuţiră în gît.

- Francesca!

îşi desprinse ochii de cadavru şi-l văzu pe Enzo privind-o cu ochi înnebuniţi.

- Francesca, ascultă! Trebuie să mă asculţi!

Tremura necontrolat şi nu putea să conştientizeze chipul lui Enzo. Acesta o pălmui pe obraz.

- Uită-te la mine, Francesca! Ascultă-mă!

îi luă de pe gură mîna şi o apucă de umeri. Francesca îl privi.

- Asta-i tot ce-ai avut pe tine? arătă el furoul îmbibat cu sînge roşu-închis.

Dădu din cap.

- Bine, se întoarse Enzo să ia un prosop de pe bară, după care veni spre ea. Acum, ascultă-mă, Francesca. Trebuie să faci ce-ţi spun eu. Ai intrat într-un mare necaz şi trebuie să mă asculţi. înţelegi?

Clătină din cap, nedumerită.

- Giovanni e mort, aruncă el o privire spre cuţitul de la picioarele ei. Trebuie să te protejăm. Acum, asculţi şi faci ce zic eu. Te rog,. Francesca. E clar?

De astă dată, dădu din cap că da. Era prea şocată pentru a mai gîndi.

- Bine.

Desfăcu prosopul şi o înfăşură cu el. O ridică, peste^ trupul lui Giovanni, luînd-o în braţe. învelind-o în prosop ca să nu mai şiroiască de sînge, se întoarse şi o scoase din baie, pînă pe culoar.

- Beppe! privi Francesca în urmă, văzîndu-l pe Beppe pe jos, plin de sînge. începu să se zbată.

- Lasă-l pe Beppe! o strînse Enzo şi mai tare, ducînd-o spre scară. N-avem timp.

Cu grijă, coborî şi străbătu casa, pînă în spate. Uşa era deschisă şi ieşi în noapte, ocolind cu ea pînă la magazia goală.

Aprinse lumina electrică.

Lăsînd-o jos, se duse la o veche cadă de zinc din colţul hambarului şi o trase spre locul unde stătea Francesca, lîngă robinetul de apă rece. îl deschise şi începu să umple căditţa.

- Intră aici, îi spuse el încet; apucă prosopul şi i-l trase uşurel de pq trup. Haide, trebuie să te spălăm.

Francesca se supuse, iar Enzo se aplecă şi umplu cu apă un lighenaş. II ridică, pentru a-l vărsa peste pieptul ei mînjit cu sînge.

Frigul o făcu să tresară şi-şi mută privirea, jenată, în timp ce Enzo îi spăla sinii cu mîinile. Forma şi senzaţia atingerii ei erau exact aşa cum şi le imaginase.

Nu vedea sînge, nici vînătăi sau urme; n-o vedea decît pe Francesca lui şi o spăla cu o adoraţie aproape castă.

Cînd termină, o înfăşură în sacoul său şi o ridică din nou în braţe. Era năucită şi amorţită. O duse înapoi acasă, pînă în dormitor, ferindu-i ochii la trecerea prin dreptul băii. Acolo, o culcă pe pat.

- Francesca, vreau să rămîi aici şi să nu ieşi. Mă înţelegi?

Dădu din cap, ameţită.

- încearcă să dormi şi, orice-ai face, stai aici.

Se aplecă şi o sărută pe gură.

Francesca nu simţi nimic.

Enzo se ridică, iar din uşă îi mai aruncă o privire. Se ţntorsese pe-o parte şi zăcea ghemuită, cu ochii închişi, ^ca un copil, vulnerabilă şi expusă.

încă doar cîteva ore, îşi spuse el, privind-o, şi avea să fie a lui. Se întoarse şi închise uşa în urma lui, răsucind cheia în broască.

Mai avea de aşteptat numai cîteva ore.

Capitolul 9

Francesca pluti un timp între leşin şi trezie, înainte de a se deştepta complet. Distingea lumină - o strălucire albă-albăstrie stranie, orbitoare - şi auzea voci, dar nu aveau nici un sens. Totul în mintea ei era acoperit cu o peliculă roşie-închisă; nimic nu era limpede. Se temea.

Şi apoi, în sfîrşit, ciocăniturile în uşă o dezmeticiră. Deschise ochii şi se ridică dreaptă ca un vătrai. Realitatea o izbi.

- Signora Mondello? Signora Mondello?

Glasurile de după uşă erau puternice şi insistente, oamenii strigau, băteau cu pumnii. Auzi şoapte agitate.

- Signora? Vă simţiţi bine? Sînteţi acolo?

Se lipi de tăblia patului, incapabilă să se mişte, dorindu-şi ca intruşii să dispară. Apoi, auzi glasul lui Enzo:

- Francesca, eu sînt, Enzo.

Tresări.

- Francesca, deschide-ne uşa, te rog. Nu te teme, hai odată, deschide.

închise ochii, încercînd să-şi alunge şi glasul din auz, dar imaginea care apăru era atît de înfricoşătoare, încît îi deschise imediat la loc.

r Enzo?

îşi aminti cuţitul de la picioarele ei, sîngele, atît de mult sînge.

- Enzo, ce s-a întîmp...

Vocea i se frînse şi începu să plîngă. Ce făcuse?

- E-n regulă, Francesca. S-a-ntîmplat un accident. Cu Beppe şi... şi Giovanni.

Beppe? Cu Beppe? Auzi din nou şoaptele puternice, stăruitoare. Era nedumerită, speriată. Enzo începu din nou să vorbească, iar Francesca se opri din plîns, încercînd să asculte.

- Te rog, Francesca, deschide doar uşa. A venit politia, trebuie să vadă că n-ai păţit nimic.

în glasul lui se simţea un ton de comandă. îl mai auzjse, în aceeaşi noapte, şi reacţionă instinctiv.

încet, coborî din pat şi întinse cu mare chin mîna după halat, înfăşurîndu-se strîns cu el pentru a-şi acoperi vînătăile. Se duse la uşă şi luă cheia de pe podea, unde fusese împinsă pe sub uşă. O răsuci în broască şi deschise.

- Enzo? Nu...

Luminile din hol şi de pe palier ardeau orbitor, lovind-o ca un şoc fizic. Casa era plină de oameni. îşi feri ochii cu

mîna, iar cîţiva poliţişti ţistuiră din limbă cînd gulerul halatului se deschise, dezvăluindu-i rana urîtă şi dureroasă de la umăr.

Enzo se apropie şi o cuprinse cu un braţ.

- V-am spus că e într-un hal fără de hal. Beppe era de faţă cînd s-a întîmplat, asta-i tot ce ştiu.

O strînse la piept.

- Şi pe urmă, l-am găsit...

Glasul i se întretăie.

- Cum? Şi pe urmă l-ai găsit, cum...? îl privi ea, în panică. Unul dintre ofiţeri clătină din cap.

- Signora Mondello, a avut loc un accident îngrozitor.

Veni şi o luă de braţ, conducînd-o înapoi în dormitor. Enzo lăsă capul în piept, prea răscolit ca să mai vorbească.

Poliţistul o ajută să se aşeze pe un scaun, apoi se lăsă pe vine în faţa ei:

- Regret, Sinora, dar soţul dumneavoastră...

Se opri şi înghiţi în sec.

- Soţul dumneavoastră a murit. Fratele său l-a găsit în baie, astă-noapte.

- Dar... clătină din cap Francesca, buimăcită. Nu... nu e adevărat... Nu se poate... nu...

Se întrerupse. N-avea nici un rost; nu putea judeca limpede. însă ridică privirea şi, peste umărul tînărului ofiţer, văzu chipul lui Enzo. Ochii lui o sfredeliră o fracţiune de secundă, apoi întoarse capul. Fusese redusă la tăcere.

- Se pare, continuă încet ofiţerul, că responsabil e fratele mai mic al lui Signore Mondello, Giuseppe.

îi luă mîinile, încercînd s-o liniştească.

- A fost găsit la locul faptei, năucit, plîngînd... Avea... avea cuţitul în mînă.

Francesca îşi lăsă faţa în jos. Ce făcuse? Ce-i fă_cuse Enzo lui Beppe? Bietului, copilărosului Beppe? îi simţi ştrînsoarea mîinii pe umăr, cînd ofiţerul se ridică.

- îmi pare atît de rău, Signora...

Nu ştia ce să spună, într-o asemenea situaţie dificilă.

- Ce noapte îngrozitoare, murmură el şi se îndepărtă.

Enzo o apăsă şi mai tare cu vîrfurile degetelor, iar ea

dădu din cap tăcută.

- Signora, mă tem că va trebui să vorbiţi cu superiorul meu, să răspundeţi doar la cîteva întrebări. E o simplă formalitate, înţelegeţi?

Francesca încuviinţă iarăşi. Părea frîntă de durere şi de şocul tragediei.

- Nu va dura mult, îi aruncă poliţistul o privire lui Enzo, înainte de a se întoarce spre uşă. Aţi vorbit cu Detectivul Sergent Lagana, nu-i aşa, Signore Mondello?

- Da, am discutat adineaori.

- Bine. Atunci, nu mai puteţi face nimic, decît să aşteptaţi.

Se mai uită o dată la Francesca. Arăta atît de firavă şi bolnavă...

- Puteţi da telefon cuiva? întrebă el. Cuiva care să vină, eventual, şi s-o ajute pe Signora Mondello cîteva zile, pînă trece partea cea mai grea?

- Nu! se grăbi Enzo să ridice din umeri; vorbise prea brusc. Vreau să spun... am prefera să rămînem singuri, cred, într-o perioadă ca asta.

Se prefăcea bine.

j Desigur, desigur.

în sfîrşit, tînărul poliţist se întoarse şi, neştiind ce să mai facă, ieşi pe culoar, lăsîndu-i singuri.

Enzo se aplecă la urechea ei.

- Nu mai e mult, îi şopti, insistent. Şi vei fi a «mea.

O strînse mai tare, iar căldura respiraţiei lui îi atinse gîtul. Cu toată arşiţa nopţii, Francesca îşi cuprinse strîns trupul cu braţele, înfăşurîndu-se în halat. îi auzi în minte ecoul cuvintelor şi se înfioră.

Aproape se luminase de ziuă, cînd casa se goli, poliţiştii plecînd. Enzo stătea în curte, privind cum se risipea întunericul, în timp ce ultima maşină se îndepărta şi pe moşie revenea liniştea. Ridică ochii spre zorii noii zile, cu un sentiment de triumf. Se simţea stăpîn pe situaţie, de la început şi pînă la sfîrşit, pe toată, totul era în mîinile lui. Ştia că, după ceea ce făcuse în noaptea aceea, aşteptarea luase în fine sfîrşit. Francesca era a lui. Şi,

îngăduindu-şi un mic zîmbet, reveni în casă.

Francesca îl auzi din camera ei. Stătea pe acelaşi scaun de unde nu se clintise în ultimele trei ore şi-i asculta paşii pe scară, pe coridor şi, în sfîrşit, în faţa uşii. Cînd Enzo intră, ridică privirea. Ştia ce avea să se întîmple şi nici nu se gîndea, nici nu-i păsa. Aştepta doar.

Tăcut, Enzo se apropie de ea şi o ridică în picioare. Nu opuse nici o rezistenţă. îşi coborî mîinile pe cordonul halatului şi i-l dezlegă, încercuindu-i cu braţele trupul gol pe dedesubt şi cutreierînd-o cu palmele pe toată lungimea.

O trase spre el, mîngîinduri spatele, îşi aplecă gura spre gîtul ei şi o sărută, cu buzele flămînde să-i guste pielea. Coborî spre sîni, aducîndu-şi mîinile pe şoldurile ei, pe coapse, cu degete nerăbdătoare, excitate. îi dădu jos halatul de pe trup şi o ridică,.ducînd-o goală la pat, la patul lui Giovanni, unde o culcă, privindu-i părul lung şi negru răsfirat pe cearşaful alb mototolit. Francesca închise ochii, într-o aşteptare amorţită.

Descheindu-se la pantaloni, Enzo trecu deasupra ei, îi depărtă picioarele cu genunchiul şi rămase deasupra astfel încît să-i poată privi faţa şi să-şi vadă toate visurile, de mii de ori visate, împlinite, transpuse în realitate, simţite în sîngele lui şi-n fierbinţeala din pîntec.

O penetră şi-i văzu pleoapele tresărind un moment, în timp ce simţea vag căldura şi uşurarea că nu o făcea s-o doară, înainte ca mintea să i se închidă în faţa lui, cuprinsă de o pustietate atotdevoratoare.

Cînd se deşteptă, era în plină zi. Lumina inunda camera, iar Enzo stătea culcat alături, privind-o, cu ochii tenebroşi şi posesivi, cu trupul încins, aproape. Se retrase de lîngă el.

r Francesca?

întoarse capul.

r Vino aici.

îi puse mîna pe umărul gol, mîngîindu-i gîtul cu vîrfurile degetelor. Se aplecă s-o sărute.

r Ştii de cît timp te doream?

în dimineaţa aceea se simţea puternic; dorea ca Francesca să-i cunoască imensitatea pasiunii.

- De ani de zile. De ani te-am dorit, m-am gîndit cum te-aş fi avut.

Zîmbi scurt. Degetele îi lunecară spre faţa ei, apoi peste gură, mîngîietoare.

- Pentru tine am făcut totul, să ştii.

Francesca tresări.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun, totul, se aplecă el, sărutînd-o pe obraz. Giovanni n-ar fi trebuit să te aibă niciodată - erai a mea.

O privi în adîncul ochilor ei verzi.

- Dintotdeauna ai fost a mea, chiar şi cînd el... cînd voi...

Şi deodată, o trase spre el şi-şi îngropă faţa în părul ei.

- O, iubita mea, şopti fierbinte. Acum eşti a mea, numai a mea. Pentru tine am făcut tot, toate minciunile, totul!

Dar Francescâ se smulse. în piept i se înălţa o senzaţie de panică sufocantă.

- Ce-ai făcut, Enzo? Ce?

Lumina din ochii lui se stinse scurt, iar expresia i se înăspri. Trecu dintr-o dată în defensivă.

- Ceea ce a trebuit să fac, ca să te îndepărtez de el.

Francesca îi privi chipul, pe cînd în minte i se forma o idee cumplită.

- Tu l-ai făcut pe Giovanni să mă urască? întrebă ea încet.

Dar nu era nevoie să-i răspundă, văzu un licăr fugar de triumf trecîndu-i pe faţă şi în clipa aceea ştiu. Se retrase de lîngă el, şocată şi derutată.

- Ţi-am spus, repetă Enzo, ţinînd-o de braţ, am făcut ceea ce trebuia.

- Dar l-ai făcut pe Giovanni să mă urască, stărui Francesca. Tu, tu mi-ai făcut asta?

Nu era decît un murmur; adevărul era atît de copleşitor, încît abia îndrăznea să-l rostească. Apoi, amintirile îi

înundară mintea, clare şi strălucitoare.

- Tu l-ai omorît... şopti ea.

Enzo însă o înhăţă de încheietura mîinii, în panică.

- N-ai s-o poţi dovedi niciodată! se răsti el. Nu erai acolo, adu-ţi aminte. Gîndeşte-te ce le-ai spus poliţiştilor!

îl privi un moment, abia simţind durerea mîinii strînse, apoi coborî ochii spre propriu-i trup lovit şi plin de vî- nătăi.

- Tu ai fost - tu mi-ai făcut asta, tu l-ai ucis, repeta la nesfîrşit. Tu ai fost... tu... tu!

Şi începu să tremure, dar nu de frică. Pentru prima oară în ani de zile tremura de furie, de o mînie amarnică, arzătoare. îşi coborî picioarele peste marginea patului, se desprinse de el şi se ridică.

- Cum ai putut?

Avea ochii sălbatici, cu verdele din ei arzînd sfidător, ca turbat. îşi repezi braţele spre el, lovindu-l din răsputeri.

- Cum ai putut! zbieră, dînd înnebunită cu pumnii. Ticălosule! Cum...

Dar Enzo se aruncă asupra sa şi o apucă de mijloc, trăgînd-o înapoi pe pat. Aprinderea ei îl inflama cu atît mai mult cu cît se zbătea feroce, urlînd insulte. O ţinea captivă, plin de o excitaţie profundă, şi-i imobiliză cu picioarele trupul care se zvîrcolea. îşi ridică mii ni le spre faţa ei pentru a i-o ţine nemişcată şi apoi îi capturâ gura sub a lui, penetrînd-o forţat cu limba. Peste cîteva momente, o simţi cedînd, gura i se deschise şi fu a lui. Victoria era desăvîrşită.

Peste scurt timp, Francesca rămase culcată sub el, simţindu-i pe piept bătăile inimii; încetiniseră, iar trupul lui Enzo era inert, epuizat. Stătu nemişcată, lăsîndu-l să-i mîngîie părul şi arzînd tăcută în sinea ei. Ardea de o indignare şi o mînie atît de aprige, încît aproape îi tăiau respiraţia. Rugul se învăpăia în, josul abdomenului şi flăcările o lingeau pe dinăuntru. în sfîrşit ştia - ştia că, oricît de tare ar fi încercat Enzo s-o controleze, focul se aprinsese, trăia din nou, iar frica murise.

Enzo era obsedat, era nebun, disperat s-o stăpînească mai presus de orice raţiune, iar Francesca, zăcînd

astfel, înţelese un lucru - trebuia să scape de el. Dacă mai rămînea, obsesia lui avea s-o distrugă. Pe el, veninul îl nimicise deja; avea să ruineze orice atingea. Nu mai avea de ales; era singura cale de ieşire şi se ruga să aibă curajul pentru a reuşi.

După un timp, Enzo se ridică şi o privi. îi văzu în ochi o lumină care înainte nu licărise acolo şi zîmbi, sardonic.

- Deci, ţi-a plăcut, Francesca mea. Ştiam eu c-avea să-ţi placă.

Se rostogoli de pe ea şi se ridică în capul oaselor. Francesca se acoperi cu cearşaful.

r Nu, i-l smulse el. îmi place să mă uit la tine.

îl lăsă să cadă. Avea să-i facă jocurile, dar nu mai mult timp decît trebuia.

- Aşa-i mai bine, se îndepărtă el, ridicîndu-se în picioare. Francesca, în dimineaţa asta trebuie să mă duc mai în susul coastei, să mă ocup de pregătirile pentru înmormîntarea lui Giovanni.

Rămase absolut nemişcată, ţinîndu-şi respiraţia, de teamă că dacă se întorcea şi o privea avea să-i vadă brusca strălucire de emoţie din ochi.

Abia îi venea să creadă că ocazia se ivise atît de repede. Enzo începu să se îmbrace, întors cu spatele spre ea, şi îl privi tot timpul, cu palpitaţia libertăţii bătîn- du-i în piept.

- O să te descurci singură? îi aruncă el o privire peste umăr.

r Da, sigur.

îi evită ochii, nedorind să observe ce simţea.

- Cît timp vei lipsi?

- Nu ştiu, cîteva ore, poate pînă la prînz. N-am de unde să ştiu cît durează chestiile astea.

Ridică din umeri:

- Birocraţie!

Revenind la pat, se aplecă spre pieptul ei şi o sărută pe sîn. Francesca încercă să nu tresară.

- îţi va fi dor de mine, spuse el, arogant.

Rămase inertă, dezgustată de atingerea lui.

- îmi dau seama, se ridică Enzo. Pe curînd, iubito, voi veni cît pot de repede.

Francesca dădu din cap, în timp ce Enzo pornea spre uşă, fără să-l privească, atît de tare se temea să nu-şi schimbe planurile.

Deschise uşa, îi mai aruncă o privire, apoi ieşi pe culoar, închizînd-o bine după el. Ascultă ţăcănitul clanţei şi oftă uşurată. Enzo răsuci cheia în broască.

Peste cîteva minute, Francesca sări din pat şi alergă la fereastră, privind în curte printr-o deschizătură a oblonului. Avea trupul încă ţeapăn şi chinuit, dar durerea nu conta: teama şi emoţia i-o anesteziau, făcînd-o suportabilă. îl văzu pe Enzo urcîndu-se în Mercedes, pornind motorul şi plecînd pe alee, spre intrarea moşiei.

Privi forma neagră şi lungă a maşinii străbătînd drumul de coastă, pentru a dispărea într-un tîrziu în lumina intensă, orbitoare, a soarelui. Auzi zgomotul motorului diesel pierzîndu-se în depărtare, apoi deschise obloanele şi alergă înapoi la pat. Avea la dispoziţie doar cîteva ore.

Deschizînd sertarul noptierei, cotrobăi după portofelul lui Giovanni. îl găsi şi luă tot ce conţinea: două sute de mii de lire. Se duse la dulap, unde privi mica ei colecţie de haine, agăţate la rînd lîngă costumul de duminică al lui Giovanni, jerpelit şi jalnic. Luă rochia, pantalonii şi un pulover gros de-aljui Giovanni, îndesîndu-le într-o mică sacoşă de plastic. îşi găsi caietul şi reveni la pat.

După ce îmbrăcă o bluză şl o fustă, se în că lţă cu sandalele. începuse să aibă o senzaţie de greaţă şi leşin, aşa că stătu un minut respirînd adînc, cu panica încă mai alergîndu-i prin vene. Peste cîteva momente se ridică; nu avea timp de pierdut.

Luîndu-şi punga, merse la fereastra dinspre curte. Micul acoperiş plat al bovindoului din faţă era chiar dedesubt. Deschise larg fereastra, aruncă sacoşa afară şi o privi căzînd la pămînt. Aterizâ pe piatră, îndesat, dar nu avea timp să-şi bată capul cu asta.

Scoţînd un picior pe fereastră, se aşeză pe pervaz, estimînd înălţimea. îşi aduse şi celălalt picior, strîmbîn- du-

se de durerea întinderii, şi rămase un moment cu amîndouă atîrnîndu-i în gol, să-şi adune curajul. Pînă pe acoperişul de jos erau patru metri. încet, se răsuci, agăţîndu-se cu degetele de pervaz şi în sfîrşit se lăsă în jos, întinzînd braţele, cu trupul suspendat la doi metri deasupra micului acoperiş. Peste cîteva secunde, îşi dădu drumul.

Ateriză dureros şi căzu pe spate, cu un ţipăt de durere. Ameţită un moment, se chinui să se ridice, ţinîn- du-se de perete. îi reveni în minte imaginea trupului lui Enzo, cu faţa desfigurată de orgasm, şi-şi alungă panica. Trebuia să meargă mai departe.

Apropiindu-se de marginea acoperişului, privi în jos spre ultimul salt şi-şi văzu libertatea.

Era atît de aproape. Se aşeză, îşi lăsă picioarele peste streaşină şi-şi coborî trupul, ţinîndu-se cu un singur braţ. în sfîrşit, sări pe pămînt.

Ajunsese cu bine.

Alergînd la sacoşă, o ridică şi şi-o agăţă pe umărul teafăr, ţinîndu-se cu mîna liberă de cel rănit. Se întoarse spre vie, lipsită de muncitori, în semn de respect pentru Giovanni, şi văzu că avea drum liber.

Fără să-i pese de durere, o luă la fugă. Gustul libertăţii era atît de dulce şi de puternic, îi provoca o asemenea senzaţie de însufleţire şi o furie atît de cumplită, încît alergă peste coliba înfierbîntată, cît o ţineau picioarele, printre vii, coborînd în vale, spre sat.

Alerga pe viaţă şi pe moarte. Şi ştia, cu luciditatea omului condamnat, că era singura ei şansă.

Părintele Angelo se afla în cabinetul său răcoros, cu obloanele trase în faţa soarelui puternic de dimineaţă. Vorbea la telefon cu comisarul de poliţie.

Situaţia era mai fericită decît se aşteptase. Beppe nu putea fi judecat pentru crimă, datorită lipsei sale de discernămînt, iar în cel mai rău caz putea ajunge într-o instituţie corecţională. Era mai bine aşa decît să rămînă în grija lui Mondello - întotdeauna susţinuse că băiatul avea nevoie de îngrijiri adecvate.

Abia aştepta să termine discuţia cu comisarul. Nu se

putea gîndi decît la Francesca. Era extenuat - se trezise cu noaptea-n cap, cînd fusese adus Beppe la secţie - dar nu se putea odihni pînă n-o vedea pe Francesca. Bătea uşurel cu degetele în birou, aşteptînd ca omul să-şi încheie fraza interminabilă.

Auzi o bătaie la uşă.

- Intră, intră, răspunse el. Scuzaţi-mă un moment, domnule comisar, e cineva la uşă.

Acoperi receptorul cu mîna şi strigă din nou:

- Intră!

Francesca deschise uşa şi păşi în încăpere.

r *Dio mio,* şopti preotul. Draga mea copilă!

îi întinse mîna:

- Vino, repede, hai şi ia loc.

Reveni la aparat:

- Domnule comisar, mă tem că trebuie să vă las$_x$ O veche enoriaşă de-a mea a venit la spovedanie. îmi prezint mii de scuze. Vă mai sun eu, după-amiază. Da, da, aşa voi face. Vă mulţumesc pentru ajutor. La revedere.

Termină în grabă şi puse receptorul în furcă. Ridicîndu-se, s.e apropie de Francesca şi o îmbrăţişă. Veni în braţele lui, încordată şi ţeapănă. O simţea atît de slabă şi fragilă, încît se temea să nu se frîngă.

Francesca se retrase, privindu-i chipul.

- Părinte, eu...

Nu ştia ce să spună. Fusese atît de curajoasă şi puternică, iar acum se temea să nu-şi piardă tot curajul, începea să intre în panică.

Preotul îi privi un moment faţa şi ochii, apoi o întrebă:

- Ai să-mi spui ceva, copilă, ceva în legătură cu moartea lui Giovanni?

îi simţea spaima, confuzia şi vinovăţia. Toată viaţa văzuse expresia vinovăţiei şi o recunoştea dintr-o privire.

- Ce este? murmură el încet. Spune-mi şi voi încerca să te-ajut.

Peste cîteva clipe, Francesca izbucni în plîns. Frica, şocul şi cumplita violenţă îşi făceau efectul şi nu se mai putea stăpîni. Plîngea cu suspine enorme, sfîşietoare, cu lacrimi pe care le ţinuse prea mult timp închise în ea.

Şi, plîngînd, îi vorbi despre Giovanni, despre crimă şi despre Enzo - nu putea să se oprească. Vorbi cu teamă despre manipulările şi obsesiile lui Enzo, ştiind că acestea o îngrozeau mai mult decît orice.

- Francesca.

Se liniştise, iar Părintele Angelo îi mîngîia părul.

- Francesca, înţeleg, şi ai dreptate, o privi el în ochi. Trebuie să pleci, neîntîrziat, pînă nu se întoarce. Vei pleca în secret, aşa că nu te va mai găsi niciodată.

îi dădu drumul şi se duse la birou.

- Acum, şterge-te la ochi, urcă la etaj şi spală-te pe faţă.

Părea nervoasă.

- E-n regulă, Sinora Franelli nu-i aici, s-a dus la piaţă, deschise el sertarul, scoţînd o cheie. Du-te! o îndemnă. Repede, am de pus la punct cîteva lucruri, dacă vrem să scapi. Grăbeşte-te, s-ar putea să nu avem prea mult timp.

Francesca se întoarse şi ieşi grăbită, urcînd scara.

Privind repede spre uşă, Părintele Angelo luă cheia şi se duse la biroul de lîngă perete, pe care îl trase la o parte pentru a se apleca spre micul seif ascuns în spatele lui. Răsuci cheia în încuietoare.

Scoase un portofel de piele, închise seiful, puse biroul la loc şi duse portofelul la masa lui. îl deschise şi privi hîrtiile, lucrurile pe care le păstrase atîţia ani, promisiunile pe care i le făcuse lui Elizabeth. Erau moştenirea lui Francesca, salvarea ei.

începu să le răsfoiască, asigurîndu-se că erau în ordine, apoi luă receptorul şi formă numărul unui prieten din Taranto.

Un prieten care trimitea de două ori .pe săptămînă marfă la Veneţia, în susul coastei. Făcu legătura, află că un camion tocmai plecase din Bari şi-i ceru prietenului său să vorbească prin radio cu şoferul.

Aşteptă, ascultînd murmurul glasurilor din fundal, iar peste cîteva minute i se spuse că şoferul avea să se oprească pe şosea, lîngă Mita nova. Mai aveau o oră şi ceva. Părintele .Angelo închise şi se închină: Francesca

putea să plece.

Apoi, se duse la o pictură a Madonnei, prinsă în spatele biroului. O luă de pe perete şi o puse pe masă, desprinzînd dosul tabloului cu un cuţit de tăiat hîrtie. între tăblie şi pînză se afla un plic cafeniu.

îl scoase şi-l deschise, numărînd bancnotele dinăuntru. Erau exact atîţia bani cît să ajungă pentru o traversare pe mare.

îşi făcu din nou cruce şi puse grăbit tabloul la loc. Dumnezeu era de partea lui.

Mai luă o dată telefonul şi, răsfoindu-şi agenda, găsi numărul de care avea nevoie din Chiavenna, sus în munţi, lîngă graniţa cu Elveţia.

îl formă şi aşteptă cu răbdare să sune, ştiind că Surorile din Clare rareori primeau telefoane şi trecea mult pînă să răspundă.

în sfîrşit, vorbi cu Maica Superioară şi făcură cîteva aranjamente, fără multe întrebări.

Ştia că acolo Francesca avea să fie în siguranţă: avea deplină încredere în ordinul călugăriţelor. De la Chiavenna, Francesca putea trece în Elveţia, apoi în Franţa şi, în sfîrşit, în Anglia. Se uită la ceas şi merse la uşa cabinetului.

- Francesca! strigă el într-o şoaptă sonoră. Francesca, grăbeşte-te! Totul e gata, trebuie să pleci curînd.

Francesca apăru în capul scării.

Părea doar o biată umbră a fetei pe care o cunoscuse cu trei luni în urmă. Avea faţa trasă şi tristă, cu vînătaia hidoasă.

Umbla adusă de spate, ca şi cum ar fi apăsat-o povara pe care o purta. Dar cînd coborî spre el, văzu că ochii-i erau vil - ardeau, cu un verde aproape smaraldin, iar frica pe care o zărise de-atîtea ori în ei dispăruse.

- Francesca, avem de vorbit, trebuie să-ţi explic cîteva lucruri.

îi întinse mîna şi o conduse înapoi în cabinet. Aşe- zînd-o la biroul lui, îi dădu portofelul, iar Francesca scoase o mică broşură bleumarin, cu un blazon regal auriu pe ea - un paşaport britanic.

- E al tău, spuse Părintele Angelo. Mama ta a făcut

cererea chiar înainte de a muri, dorea să ai cetăţenie britanică, era foarte important pentru ea. în calitate de păzitor al tău, l-am păstrat în regulă. îţi dă dreptul să locuieşti în Anglia.

- Sînteţi tutorele meu? ridică ea privirea. N-am ştiut niciodată.

- Da, mama ta era pe moarte, mi-a cerut să semnez confidenţial hîrtiile, nu... nu voia ca tatăl tău să afle.

Francesca înghiţi un nod.

- încă de pe-atunci mă ura? şopti ea.

- Nu! Nu, nu de-asta, numai că mama ta dorea ca totul să rămînă între noi... Ştii...

Se întrerupse. Francesca avea dreptate şi nu mai ştie ca să spună.

- înţeleg.

- Mi-a cerut să găsesc pe cineva care să te înveţe limba engleză şi să-ţi ţin lucrurile în ordine. Spera ca, înr-o bună zi, să doreşti să pleci în Anglia.

Francesca privi paşaportul.

- De ce nu mi-aţi spus pînă acum nimic din toate astea?

- Fiindcă ¡-am promis mamei tale că aveam să aştept pînă veneai să-mi ceri ajutorul. Dorise să te stabileşti aici, Francesca, împreună cu tatăl tău, nu voia să mă amestec.

Ridică din umeri.

- De multe ori m-am gîndit să-ţi spun, dar nu cunoşteam nici o relaţie de-a mamei taie, numai pe părinţii ei, care au murit la scurt timp după ea. Nu ştiam ce-aş fi rezolvat spunîndu-ţi.

Francesca luă paşaportul între degete.

- Şi-acum, dacă mă duc în Anglia, ce se va întîmpla cu mine?

- Am acolo o cunoştinţă, o persoană despre care sînt sigur că te va ajuta. E un om de treabă, l-am cunoscut personal. Nepotul răposatei doamne Mcbride.

îşi făcu cruce, murmurînd:

- Dumnezeu s-o odihnească.

- înţeleg, ridică ea din nou privirea. Părine, nu ştiu

ce să spun. Mi-e frică şi... şi nici măcar nu-s sigură că procedez bine... şi-apoi, apoi mă mai gîndesc şi la Beppe... şi... la Enzo...

- Nu te gîndi la nimeni, Francesca! Gîndeşte-te numai la tine!

Se apropie de ea şi îi luă mumie.

- Beppe va fi în siguranţă, îţi dau cuvîntul meu, dar tu, tu trebuie să pleci. Trebuie să scapi de Enzo, neapărat!

îi dădu drumul, în momentul cînd ceasul bisericii bătu jumătatea de oră.

-

Francesca, John Mcbride va avea grijă de tine, ştiu* că aşa va fi. Vorbeşti engleza aproape la perfecţie şi $j| paşaport britanic. şj

Se ridică, luînd plicul de pe birou. ,ea

- E o şansă nesperată, micuţo, trebuie să profiţi ea! adăugă el, grăbindu-se spre fereastră. Şi-acum, săi mergem! Nu mai avem timp şi trebuie să fim acolo cînd soseşte camionul.

Privind pe lîngă oblon, văzu în piaţă un mic grup de oameni. Nu puteau trece neobservaţi.

- O luăm prin spate. Aşa, n-o să ne vadă nimeni.

îi aruncă o privire:

- Eşti gata?

- Da, dădu ea din cap, sînt gata.

- Bine. Restul aranjamentelor am să ţi le explic pe drum.

O văzu uitîndu-se prin cabinet, întipărindu-şi în minte fiecare detaliu.

- S-ar putea să nu fie pentru totdeauna, spuse el încet.

Francesca ridică din umeri şi zîmbi pe jumătate, cu tristeţe.

- Da, s-ar putea să nu fie.

Dar nici unul dintre ei n-o credea. Pleca pentru totdeauna, bineînţeles că pentru totdeauna.

O luă de mînă şi o conduse afară din cameră. Francesca Mondello încetase să mai existe, în locul ei fiind acum Francesca Cameron.

Se întunecase, cînd Enzo ieşi în sfîrşit din casă» într-o beznă densă şi sufocantă, care părea să-l înăbuşe.

Fierbinte, strînsă în jur. Se duse în curte şi privi peste pămînturile familiei Mondello: pogoane şi pogoane de vii, toate numai ale lui, pînă la ultimul bulgăre de ţărînă uscată, tare, arsă de soare, apoi căzu în genunchi şi-şi îngropă capul în mîini.

* Nu valorau nimic, nu însemnau nimic. Ea plecase.

- Francesca! strigă. Francesca, unde eşti?

.. Tot trupul îl durea de dorul ei, o durere disperată, **nn.vjoiitoare.**

lnr'v- Unde? Pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti?

Şi începu să plîngă.

Suspine răguşite, uscate, care-i ieşeau din golul stomacului ca şi cum şi-ar fi vomat propria suferinţă.

- Te voi găsi! răcni el, în tăcerea din jur.

Chipul i se schimonosi chinuit şi căzu pe burtă.

- Te voi găsi! gemu, văzîndu-i trupul cum se zvîrcolea în întunericul din mintea lui. Te voi găsi!

Capitolul 10

Motcom Park, Motcom, North Yorkshire

Lady Margaret Smith-Colyne îşi mută coapsa cam cu un deget spre dreapta, făcîndu-i mai mult loc lui Richard. Stătea culcată pe burtă, cu capul rezemat pe braţele împreunate şi întors într-o parte. Ţinea ocii închişi, iar părul lung şi roşcat, strălucind lucios în lumina difuză a lămpii, i se revărsa peste'faţă. îşi ridicase fundul, a cărui piele albă, aproape translucidă, se înroşea uşor pe cînd Richard o frămînta, sărutînd şi muşcînd delicat curbura rotunjită a fesei şi coborîndu-şi provocator gura spre locul unde ştia că-i plăcea cel mai mult. Femeia gemu încetişor, săltîndu-se şi mai sus.

- Hmmm, iubitule, e... Ohhhh, gîfîi ea.

Se ridică în patru labe, ţinîndu-se de stîlpul baldachinului.

- O, Richard iubitule... hmmmm... da...

Deodată, bărbatul se opri.

- Richard?

Privi în spate, iar ceea ce văzu o făcu să zîmbească.

- Hmmm... Iubitule...

Era gata. Ducînd mîna înapoi, îl atinse şi-l conduse spre ea, auzindu-i accelerarea respiraţiei şi geamătul scurt, ascuţit. Acum se agăţă de stîlp cu ambele mîini şi închise ochii, în timp ce degetele lui îi găseau carnea grea şi caldă a sînilor.

- O, iubitule... da... ţnurmură şi, încet, patul începu să se clatine.

- Doamne, iubitule, ce minunat a fost!

Lady Margaret se rostogoli de lîngă el, întinzînd mj/ia spre noptieră după ţigări. *

Luă între buze două, le aprinse, apoi pe una i-o dădu lui Richard. Apoi se întoarse pe spate şi rămase rezemată de perne, ţinînd ţigara şi pe Richard la o lungime de braţ.

Bărbatul stătea culcat pe-o parte, privind-o.

Era plină şi voluptuoasă, cu pielea de o coloraţie irlandeză, alb-trandafirie, şi forme opulente, arcuite. Frumuseţea ei avea ceva trufaş, destul de înfumurat, iar imagina sa publică nu trăda prin nimic abandonul cu care se deda plăcerilor.

în societate, Lady Margaret Smith-Colyne era un personaj monden, dur şi arogant, dar la pat îi plăcea să fie dominată. în aşternut devenea o persoană cu totul diferită şi exact acest lucru îl excita pe Richard Brachen mai mult decît orice cunoscuse de ani de zile.

îşi plimbă un deget peste coapsa ei.

- Nu, Richard. Nu acum, se întinse Lady Margaret şi-şi strivi ţigara în scrumiera de lîngă ea. Mai tîrziu, poate.

îşi coborî peste marginea patului picioarele lungi şi se ridică.

- John a spus că-mi va da telefon ca să mă anunţe cînd urmează să sosească mîine. Trebuie să fiu pregătită cînd sună.

Zîmbi:

- Şi-n fond, ia nu mai fi aşa de lacom!

Richard întinse o mînă şi o plesni pe fund. Carnea

trepidă.

-Au!

- John, John, John, o tachină el. Trăieşti încontinuu cu frica lui Mcbride, dar nu e decît omul lui bărbatu-tău.

Dădu s-o atingă din nou, dar Lady Margaret se îndepărtă repede.

- Dumnezeule! Ne facem mai multe griji să nu ne prindă el, decît pentru Henry!

Femeia îl privi din capătul celălalt al camerei. Richard avea un fizic splendid, robust şi zvelt, cu un masiv de muşchi compacţi străbătîndu-i torsul pe toată lungimea, pînă la bazin. Coborî privirea spre mărimea lui uluitoare. îl folosea pentru relaţiile lui - „politica“ era un termen de clică - dar faptul că era atît de bun la pat reprezenta un cîştig în plus!

- Nu m-ar deranja, dar John e un bulangiu aşa de antipatic, un boşorog acru! continuă Richard. Zău că nu-nţeleg de ce nu-l poţi convinge pe bătrînul Henry să se descotorosească de el.

Ridicînd ochii, văzu că îl privea lung.

- Atunci, ne-am putea distra cît poftim.

Se săltă în genunchi, îşi privi membrul ce se alungea rapid şi rînji.

- Vino-aici, să vezi ce bine ne-am distra.

Şi-l apucă în mîini, privindu-i faţa. Peste cîteva secunde, Lady Margaret lipăi desculţă pe covor şi se aplecă, apucîndu-l în gura ei caldă şi catifelată,

- Vezi, spuse Richard, trecîndu-şi mîna prin părul ei. Cui îi mai trebuie nesăratul de John?

Trecu o oră, pînă cînd Lady Margaret ajunse la duş. Richard era practic nesătul. Cînd îşi făcu în sfîrşit plinul, femeia rămase culcată pe spate să-şi recapete respiraţia, roşie şi transpirată, trăgînd prelung, cu mulţumire, din ţigara pe care i-o dădu el.

- De fapt nici nu trebuie să te scoli, nu-i aşa, Margaret?

Richard se simţea minunat în marele pat cu baldachin; i-ar fi plăcut să stea acolo toată după-amiaza.

- Hmmm, îmi pare rău, îi înapoie ea ţigara, ridicîndu-se; bărbatul se răsuci pe partea cealaltă, îmbufnat:

- Să-l ia dracu' pe John!

Lady Margaret zîmbi.

- Nu e vorba decît de aparenţe, Richard. în plus, dacă ar afla, John e atît de puritan încît probabil i-ar spune lui Henry şi cu asta s-ar termina totul.

Pocni din degete.

- Adio, Lady Margaret Smith-Colyne.

Se duse la masa de toaletă şi-şi luă peria cu placă de argint, începînd să se pieptene încet.

- Cum ţi-ar plăcea o nouă soţie? îl privi ea prin oglindă, peste umăr. Exact!

Izbucni în rîs.

- Gîndul te îngrozeşte la fel de mult ca pe mine! continuă, lăsînd peria jos. Oricum, la sfîrşitul săptămînii, vom fi în Scoţia, tu în casa ta, eu într-a mea. Şi nu voi mai avea decît o doiculiţă angajată ca să mă ajute cu fetele, iar tu, pe dragii tăi bătrîni care se fac că nu-ţi văd toate grosolăniile.

Aplecîndu-şi capul pentru a-şi răsuci părul într-un coc, îi oferi o vedere perfectă spre fundul ei cu curbe atrăgătoare.

- Şi-atunci, mă vei putea avea cît de mult vrei, continuă ea, cu gura plină de agrafe, după care se ridică şi trecu în baie. Dacă faci faţă, mai bine zis, îşi mai undui Lady Margaret şoldurile, în timp ce intra sub duş, lăsînd în urmă-i doar ecoul rîsului.

John Mcbride stătea în rînd cu persoanele care aşteptau ca pasagerii să debarce de pe ferry, ţinînd nervos în ambele mîini cartonul cu numele. O aştepta pe Francesca Cameron.

în buzunarul de sus al sacoului avea o scrisoare de la Părintele Angelo, pe care o citise de-atîtea ori în săptămîna trecută de la sosire, încît o ştia pe dinafară. Era o scrisoare care încă îl mai nemulţumea, deşi făcuse tot ceea ce putea în împrejurările date, avînd în vedere că era un om între două vîrste, angajat şi fără competenţa de a-şi asuma o răspundere de acest gen. Rezolvase totul, rapid şi

eficient, cu complicaţii minime.

îi găsise fetei o locuinţă, la nişte prieteni din Newcastle, aranjase să se transfere o sumă de bani din contul lui pentru a avea din ce trăi pînă-şi găsea o slujbă şi îşi luase liber de la serviciu ca s-o instaleze. Făcuse tot ce-i putea trece prin minte, şi totuşi nu se simţea pe deplin satisfăcut. N-ar fi putut spune de ce, însă nu era deloc mulţumit de aranjamentele lui impecabile. Oricum, încerca să nu se gîndească. Nu era un om sentimental şi, cu cît se rezolva mai repede totul şi pornea înapoi spre Yorkshire, cu atît mai bine. Nu voia decît să termine odată.

Ridicînd privirea, văzu un şir de pasageri fără maşini începînd să debarce şi ridică puţin mai sus cartonul, scrutînd mulţimea în căutarea celei pe care o aştepta. Nu avea idee cum arăta, aşa că se concentra din răsputeri, privind prin ochelari marea de chipuri.

Peste cîteva momente, o zări. îi făcu cu mîna, strigînd-o ca să-i atragă atenţia. Fata se întoarse spre el şi-şi recunoscu numele scris pe carton. Era cea mai neliniştitoare fată pe care o văzuse în viaţa lui.

Zîmbi sfioasă şi porni spre Mcbride. O privi, înaltă şi subţire, cu părul tuns scurt, haine de la mîna a doua, în culori terne, atîrnîndu-i diform pe trup, şi o găsi frumoasă. Nu înţelegea cum, dar pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la faţa ei. Arăta pierdută şi singură, aproape zdrobită, şi totuşi, pe măsură ce se apropia, reuşi să-i distingă ochii: erau pătrunzători şi verzi, acel gen de verde al smaraldelor indiene, solid şi intens. Străluceau, încrezători şi plini de speranţă.

- Francesca Cameron?

-Da.

Şe priviră cîteva momente, John nefiind sigur ce avea de făcut în continuare. Ochii ei, îşi spuse - nu aveau nimic ascuns, reflectau aproape toate emoţiile. Apoi, îi observă neliniştea. Licări scurt în verdele irişiior, iar John îşi aminti că nu era decît o tînără femeie, cu suflet de copil. Făcu un pas înainte şi, cam stîngaci din cauza lipsei de experienţă, o îmbrăţişă.

- Bine ai venit în Anglia, Francesca, îi ură el. Mă

bucur atît de mult că eşti aici.

Fata se retrase, privindu-l nesigură.

- Chiar? într-adevăr?

John înghiţi un nod. Newcastle, locuinţa, banii; toate începeau să i se şteargă din minte. Era vulnerabilă şi avea nevoie de el; trebuia să răspundă acestei nevoi.

- Da, cu adevărat, răspunse el; şi deodată zîmbi, cald şi sincer, el însuşi surprins. Foarte, adăugă.

Şi, luîndu-i bagajul, o cuprinse protector de umeri şi, fără altă vorbă, o conduse spre maşină. Se hotărîse.

Totuşi, în drum pe A1, spre Yorkshire, John începu să se întrebe cam ce avea să facă în continuare. Niciodată în viaţa lui nu mai luase o decizie impulsivă şi, cu toate că nu o regreta, habar n-avea cum să continue. Nu-şi pregătise nimic şi, pentru un militar care trăia după nişte planuri strategice, aşa ceva era de-a dreptul extraordinar. Nu era omul care să lase lucrurile la voia întîmplării, dar în situaţia dată nu vedea ce altceva ar fi putut face. Ideea îl frămînta încontinuu, în timp ce conducea maşina.

- John?

Francesca tăcuse aproape tot timpul drumului, iar sunetul vocii ei îl făcu să tresară. Aproape uitase că era acolo. Se întoarse, aruncîndu-i o privire rapidă.

-Hmmm?

- Ştii, Părintele Angelo mi-a promis că vei avea grijă de mine.

Francesca vorbea încet, poticnindu-se cu accentul. Fură o privire spre profilul lui John, apoi continuă;

- Dar nu eram atît de sigură, vreau să spun...

Se întrerupse, privindu-şi mîinile. Se ţinea de încheietura lovită, acum mai avînd doar o urmă de vînătaie palidă, cuprinzînd-o strîns cu degetele.

- Vreau să spun, nu m-am gîndit nici o clipă... după tot ce s-a întîmplat...

Din nou se opri. Făcea eforturi cu engleza şi pentru a-şi învinge sfiala, şi nu ştia cum să-şi exprime mulţumirile.

- Ei, atîta numai că... n-am crezut cu adevărat că o vei face.

John nu îndrăzni s-o privească. Cuvintele ei îl atingeau într-un mod pe care nu-l înţelegea, motiv pentru care era nervos.

Ştia foarte puţine despre ea, în afara faptului că suferise şi că Părintele Angelo o încredinţase îngrijirii lui. Nu era deloc sigur de ce acest lucru însemna atît de mult pentru el.

- Eşti foarte bun, John.

Tuşi stînjenit. Nu era obişnuit cu sentimentalismele şi se simţea penibil.

- Nu, spuse el, deloc...

Tuşi din nou, pentru a-şi drege glasul.

- Vreau doar ca totul să iasă cît mai bine, atîta tot.

O bătu pe dosul mîinii, puţin jenat. Era atras de ea, voia s-o atingă, s-o încurajeze, dar lipsa de experienţă îl covîrşea, făcîndu-l să păstreze distanţa.

- N-am să te dezamăgesc, spuse ea încet.

O văzu cu coada ochiului, privind drept înainte, cu faţa hotărîtă şi mîinile st rin se laolaltă în poală. Era atît de îndîrjită şi atît de tristă, încît îi frîngea inima.

- Nu, sigur că nu mă vei dezamăgi, răspunse John. „Şi nici eu pe tine," continuă în gînd, neavînd curajul s-o spună cu glas tare.

Şi-şi continuară drumul în tăcere, oprindu-se numai •o dată pentru a-i telefona lui Lady Margaret şi prietenilor pe care aveau să-i viziteze în Newcastle.

Lady Margaret stătea în salonul de la Motcom Park, extrem de prost dispusă. Fuma o ţigară, cu privirea pe fereastră, lovind cu vîrful pantofului *Kurt Geiger* pictorul gheridonului *Sheraton* favorit al lui Lord Henry. Scutura scrumul într-o mică scrumieră *Royal Doulton* pe care o ţinea în echilibru pe genunchi.

- Lua-l-ar dracu' pe John, bombăni ea printre dinţi. Şi pe Milly.

Trase lung din ţigară şi suflă încet fumul prin colţul gurii.

Ca şi cum telefonul de adineaori al lui John n-ar fi fost de ajuns, acum mai venea şi Milly spre casă, trimisă de la

locuinţa unei prietene care se îmbolnăvise de vari- celă, iar ca să le pună capac la toate, afurisita de Mrs Brown vorbise la telefon cu agenţia, stricînd totul, cică din greşeală!

Lady Margaret stinse ţigara, strivind-o în farfurioară. Nu-l aşteptase pe John pînă a doua zi dimineaţă, iar acea neaşteptată schimbare de planuri era cum nu se putea mai incomodă. Trebuise să contramandeze cina cu Richard - îl expediase din casă în cinci minute fix, iar singura ei noapte de glorios sex nonstop fusese amî- nată pe termen nedefinit. Şi avea nevoie; voia ca Richard să fie docil cînd ajungeau în Highlands, dacă aveau să mai ajungă vreodată în împuţitele alea de Highlands.

- A dracu' Milly, repetă ea.

Se ridică şi merse la fereastră. De ce Dumnezeu trebuise puştoaica aia să facă vărsat de vînt tocmai în săptămîna asta? Putea măcar să fi aşteptat pînă ajungeau în Scoţia, şi-atunci fata de la agenţie n-ar mai fi putut face absolut nimic.

Plouase toată ziua, o burniţă cenuşie şi mohorîtă, iar Lady Margaret privi grădina, udă leoarcă, nenorocită. După ceai, hotărî ea, avea să sune la alte agenţii şi să vadă dacă n-o putea înlocui pe fată.

Trebuia neapărat să plece în Scoţia; de săptămîni întregi îşi făcea planuri. Şi-n plus, merita două săptămîni singură cu Richard; după toate belelele cu copiii, cu Henry şi cu acritura de John care-şi băga nasul peste tot,-era timpul să se reţai distreze şi ea.

La Bedale, John coti de pe A1 şi porni pe un drum lateral spre Al 9 şi Vale of Pickering. Satul Motcom, încotro se îndreptau, stătea cuibărit în Hambleton Hills.

Cu casele sale din piatră cenuşie de York, roase de vreme şi acoperite cu licheni, se întindea uşurel pînă la marginea moşiei Smith-Colyne şi intrarea în Motcom Park. Era o localitate mică, dintr-un grup de sate adunate laolaltă pe o rază de cincisprezece kilometri. Avea un oficiu poştal, cu un magazin alături, o pensiune pentru comerţul de vară şi două cîrciumi, la capetele opuse ale satului. în Motcom,

oamenii îşi vedeau de ale lor: observau cine venea şi pleca, dar nu prea comentau. Domnea o atmosferă rurală şi privată - şi, pentru Lady Margaret Smith-Colyne, ucigător de plicticoasă.

Lady Margaret se afla în sat, la poştă, cînd văzu maşina lui John trecînd pe-alături, în drum spre moşie. Vorbise cu diriginta poştei, explicîndu-i dilema cu amănunte exagerate. Sperase ca fiica acesteia, care tocmai împlinise şaisprezecă ani, să se ofere pentru angajare, dar avusese dezamăgirea de a afla că plecase deja în Franţa, într-un schimb de experienţă şcolar.

Oficiul poştal fusese ultima speranţă a lui Lady Margaret şi suportă foarte prost decepţia. Nu se putu abţine să nu comenteze, din simplă frustrare şi furie, desigur, că Franţa nu prea părea necesară pentru o fată care probabil n-avea să plece niciodată definitiv din Motcom. Dar diriginta poştei se rezumă să-şi încrucişeze braţele pe piept, dînd din cap; accesul de duşmănie trecu neiuat în seamă.

Revenind cu Range Rover-ul spre moşie, se întrebă ce-l adusese pe John atît de devreme înapoi la Motcom. Rareori îşi schimba planurile odată făcute, de fapt niciodată nu i se mai întîmplase aşa ceva. Zîmbi în sinea ei, cînd intră pe poartă, apropiindu-se de casă. „O fi o femeie la mijloc," îşi spuse ea, cotind în faţa casei. Deşi era cam îndoielnic, conchise, în timp ce sărea de la volan, extrem de îndoielnic. Totuşi, acum că se întorsese, putea cel puţin să-i dea lui în primire problema guvernantei pentru fată. O fi fost el plictisitor şi insipid, dar la o adică, era al dracului de eficient.

John îşi opri imaculatul Austin Rover 1963 în curti- cica din spatele casei, înscriindu-l perfect din marşarier
în spaţiul adecvat, şi se întoarse spre Francesca.

- Ei bine, am sosit, îi zîmbi el.

Fata dădu din cap.

- Atunci, să-ţi luăm lucrurile şi să mergem la bucătărie, ca s-o cunoşti pe doamna Brown.

Francesca rămase pe loc, privind în jur spre acareturile

extinse care adăposteau bucătăria, camera de serviciu şi oficiul, împreună cu micile apartamente ale lui John şi Mrs Brown.

Toate aveau numai parter, fiind ataşate de latura casei, construite din aceeaşi piatră cenuşie caldă. Deasupra, se vedea acoperişul şi faţada neagră a conacului Motcom Park, o impozantă construcţie georgiană din secolul al XVIII-lea, clădită de Bourchier pe un teren de două sute de acri. Era pur şi simplu cel mai splendid lucru pe care-l văzuse în viaţa ei.

- Dar cine locuieşte aici? murmură ea.

John zîmbi văzîndu-i uimirea.

- Lordul şi Lady Smith-Colyne, e casa lor de familie.

Uitase, trăind acolo de atîta timp, cît de frumoasă era clădirea.

- Haide, vei avea timp destul să te uiţi prin jur, mai tîrziu.

Era nerăbdător să intre, să termine cu prezentările faţă de doamna Brown şi să ajungă la Lady Margaret. Nu suporta să prelungească stările de incertitudine.

Francesca îşi descheie centura de siguranţă şi se pregăti să coboare din maşină. John ocoli imediat s-o ajute.

- Mulţumesc, spuse ea, mirată.

Era atît de neobişnuită cu amabilităţile, încît un moment simpla lui mînă întinsă o uimi şi ezită, simţindu-se stîngace şi lipsită de experienţă, l-o luă şi coborî cu mişcări greoaie, chinuitor de intimidată.

John coborî ochii, jenat, zărindu-i slabele vînătăi de pe braţe, şi se întrebă: „Ce Dumnezeu i s-o fi întîmplat? E atît de tînără, o simplă copilă, ca să fie vătămată aşa."

Privi lung, şocat, pielea învineţită, iar Francesca se grăbi să-şi tragă în jos mîneca.

Ii eliberă mîna şi se îndepărtă. Stătuse prea aproape de ea, avea nevoie de distanţă.

Orice-ar fi fost, îşi spuse el trist, se vedea clar că încă o mai chinuia şi nu voia să se observe. John ridică din umeri şi îi luă geanta din maşină.

- Haide, o chemă el încet şi, tăcuţi, intrară în casă.

-John!

Dora Brown ridicase privirea din castronul pentru budincă, auzind un zgomot la uşă, şi fu uimită să-l vadă pe John intrînd în bucătărie.

- Doamne Dumnezeule mare! Ce surpriză! De ce Dumnezeu te-ai întors de la...?

Fu urmat de Francesca, iar Dora se întrerupse brusc.

- Dora, dă-mi voie să ţi-o prezint pe pupila mea, spuse grăbit John. Tînăra fată despre care ţi-am vorbit. Mai ţii minte?

Dora îşi şterse pe şorţ mîinile pline de făină, iar Francesca făcu un pas spre ea. Vedea limpede stînjeneala lui John şi tremura de nervozitate.

- A, da, desigur!

Dora se apropie de Francesca şi-şi ascunse surprinderea luînd-o de mînă, cu căldură.

Era clar că ceva o luase razna, îşi spuse ea, dar John avea să-i explice totul mai tîrziu.

Fata arăta ciudat, era vizibil timidă şi atît de slabă, încît îi puteai număra oasele. Poate că John avea să-i explice şi acest lucru.

- Deci, Lady Margaret nu ţi-a spus că am telefonat, Dora?

- Pe dracu'!

Dora se dusese la chiuvetă şi umplea ibricul electric cu apă. John o conduse pe Francesca spre un scaun de la masă.

- Domnia sa are nişte draci cum n-am mai văzut de ani de zile! le spuse Dora peste umăr. Milly a făcut vărsat de vînt şi azi după-amiază cînd am venit, după dimineaţa mea liberă, m-a primit cu vestea asta şi mi-a spus că vine acasă de la prietena aia a ei şi să am grijă să-i fie gata camera!

Băgă în priză ibricul şi îl puse în funcţiune, ţistuind iritată.

- De parcă n-ar fi vreodată gata, dacă vreţi să ştiţi, bodogăni ea.

Şi, întorcîndu-se, îşi încrucişă braţele peste pieptul

voluminos, privindu-i.

- Oricum, după aia au sunat de la agenţie, ştii, aia pe care o foloseşte pentru călătoria în Scoţia. Voiau să trimită azi o fată ca să le-aştepte pe Milly şi Sophie, iar eu le-am spus că nu, fiindcă Milly are vărsat şi în prima săptămînă se ia foarte uşor.

Ibricul dădu în clocot, iar doamna Brown luă ceainicul.

- Aşa că, au sunat din nou şi-au spus că nu pot trimite o fată în Scoţia, din cauza bolii, şi vor rambursa banii. Foarte cinstit, după părerea mea,' da' să vezi ce pandalii au mai apucat-o pe Lady M.! Ca toţi dracii a făcut, dacă vreţi să ştiţi. Agenţia are tot dreptu' să le protejeze pe fetele alea - doar n-o să le expună la copii cu boli molipsitoare!

îşi întrerupse monologul pentru a termina de pregătit ceaiul.

Aduse ceainicul la masă, în timp ce John şcotea ceşti le şi laptele.

- Şi, ce va face Lady Margaret?

- Dooomnu' ştie! Nu vorbeşte cu mine, aşa că eu nu ştiu, mai mult ca sigur!

Pufni şi începu să toarne ceaiul._

John se simţea şi mai stînjenit. întotdeauna o găsise pe Lady Margaret dificilă, chiar şi cînd era cel mai bine dispusă.

- Cred că ar fi cazul să mă duc să-i spun că Francesca va sta un timp la noi.

Dora înălţă o sprinceană, apoi privi spre fată, care se făcuse roşie ca focul.

- O să fie numai lapte şi miere, John, nici o grijă!

O bătu pe dosul mîinii. Francesca arăta atît de nelinişţită, încît Dora avu impresia că era gata să plîngă.

- O să-ţi ceară să-i găseşti o doică, iar tu ai să spui că faci tot ce poţi. O şoaptă n-o să sufle.

John zîmbi.

- Doamnă Brown, şireată drăcoaică mai eşti! Şi de unde crezi c-am să-i scot eu o doică?

- Cui îi pasă, cîtă vreme te faci că-ncerci?

Dora Brown se ridică, făcîndu-şi de lucru la frigider. Era

o femeie masivă, iar fusta şi juponul de nylon îi foşneau la fiecare mişcare. Deschise uşa şi se aplecă să scoată un jambon.

- Şi cît vei fi plecat, eu am să-i fac lui Francesca un sandviş bun cu şuncă, aruncă ea o privire peste umăr. îţi place, scumpete?

- Da, vă rog.

r Ştiam eu.

îi aruncă lui John o privire feroce.

- Pariez că nu te-ai oprit să îmbuci ceva pe drum, aşa-i?

- Fireşte că nu, Dora! replică iritat John, întorcîn- duse spre uşă. Doar ştii că nu suport să pierd vremea!

Dora zîmbi. Ăsta era John al ei. Aşteptă să dispară în casă, apoi aduse la masă şunca.

- Bărbaţii! îi spuse ea conspirativ lui Francesca şi începu să taie felii.

- A! John! Intră, intră!

Lady Margaret răsfoia un număr din *Harpers & Queen* şi tocmai găsise o fotografie a ei în Jurnalul lui Jennifer“. O mai înveselea.

- Deci, ţi s-au schimbat planurile, John? lăsă ea revista alături, pe canapea, în timp ce John stătea stingherit lîngă uşă. Te-ai întors mult mai devreme decît te aşteptam.

- Da, da, într-adevăr. Lucrurile n-au ieşit chiar aşa cum crezusem.

- Cunosc sentimentul! Doamna Brown ţi-a spus, cred, că acum îmi lipseşte ajutorul pentru călătoria în Scoţia?

- Da, a menţionat...

- Te cred! Albie de porci am făcut-o, recunosc, dar sînt furioasă al dracului şi fetele vor fi foarte dezamăgite dacă nu pot veni şi ele, vineri. Numai că nu văd cum mă voi descurca de una singură, la Lairbeck.-

Ridică din umeri.

- Fireşte, Lord Henry va fi foarte supărat; ştie cu cîtă nerăbdare o aşteptam cu toţii. Şi totuşi...

John aşteptă cu răbdare următorul comentariu, ştiind

că-şi aduna forţele. O privi moşmondind cîteva momente cu revista, după care spuse, puţin cam prea ne- păsătoare:

- Cred că n-ai putea face nimic, nu-i aşa, John?

îl privi drept în ochi, pentru prima oară de cînd intrase.

- Ştiu cît de minunat te pricepi să dregi lucrurile şi zău că ţi-aş fi groaznic de recunoscătoare.

Era o femeie atractivă, îşi spuse el, mai ales cînd zîmbea. Păcat că n-o făcea prea des.

- Sînt sigur că pot încerca, Lady Margaret. Nu vă promit nimic, dar am să mă gîndesc.

- O, John, vorbeşti serios? Ce drăguţ din partea ta.

îşi luă ţigările şi scoase una, bătînd-o uşor cu capătul de pachet, obicei pe care John îl găsea ridicol la ţigările cu filtru. Şi-o aprinse şi inhală adînc.

- Mai e şi altceva, John?

Luase revista şi o ţinea pe genunchi, aşteptînd s-o deschidă.

- Da, de fapt mai este ceva. Voiam să vă anunţ că am invitat pe cineva în găzduire şi să vă întreb dacă n-aveţi nimic împotrivă, dumneavoastră şi Lord Henry.

- Ei, pentru soţul meu nu pot băga mîna-n foc...

Făcu o pauză strategică. „Ca să nu-mi uit locul," reflectă John. Apoi, Lady Margaret adăugă:

- Dar mă bucur foarte mult că ai un invitat. Rudă?

- Nu, nu tocmai.

Femeia arcui o sprinceană.

- Mi s-a cerut să am grijă de o tînără din Italia, cred c-aţi putea-o numi pupila mea.

- înţeleg.

Mai aştepta şi alte informaţii, dar n-avea să le primească. li dăduse permisiunea, iar lui John nu-i trebuia mai mult.

- Perfect, atunci, asta e tot, Lady Margaret? se foi el nervos de pe un picior pe altul.

- A, da, John, fireşte.

Sejntoarse spre uşă.

- Ăă, apropo, cîţi ani are fata? strigă ea în urma lui, făcîndu-l să se răsucească în loc.

- Cam şaptesprezece, optsprezece, cred.

- Ştie engleza?
- A, da, nu va crea probleme, vorbeşte engleza la perfecţie,
- Bine. îţi mulţumesc, John.
- Lady Margaret.

Dădu din cap şi, înainte de a apuca să-l mai întrebe şi altceva, ieşi repede din cameră. John se înapoie la bucătărie, iritat, pe sine însuşi şi pe Lady Margaret. Nu era niciodată grosolană la modul propriu cu el, dar se comporta cu atîta superioritate şi îl nemulţumea şi mai mult faptul că el stătea şi înghiţea totul. Ar fi trebuit să spună ceva, cu ani în urmă, să-şi clarifice poziţia faţă de ea încă de la sosire. Acum era prea tîrziu - domina toată casa, cu el cu tot. Nu putea risca 5-o ofenseze, întreaga lui viaţă era Motcom Park. Aşa ci lăsa bărbia în piept şi n-o lua în seamă, nu-i răspundea niciodată - nu merita bătaia de cap. Dar îşi bate joc de tine, striga o voce mică în capul lui, nu face decît să-şi bată cu atît mai mult joc de tine.

Deschizînd uşa din partea casei unde locuia el, John inspiră.căldura şi mirosurile unei bucătării vii, active, şi se simţi mai bine. Merse către cele două femei auzind ecoul unui rîs tineresc pe culoar, sunet pe care nu-l mai auzise de foarte mult timp. Deschise uşa, iar Dora ridică privirea spre el din partea cealaltă a bucătăriei, cu ochii înlăcrimaţi de rîs.

r O, John! Vino-aici să vezi şi să nu crezi!

îşi duse batista la colţul ochiului, ştergîndu-şi o lacrimă. Faţa ei mare şi rumenă era rotundă şi ridată de zîmbete, iar rîsul continua să-i licărească în ochi.

Aplecîndu-se, o văzu pe Francesca îngenuncheată pe podea, chicotind, cu şiretul şorţului Dorei în mînă şi bătrînul motan negru, gras şi leneş fugărindu-l în timp ce ea îl agita, îl arunca în sus, îl tîra pe jos şi iarăşi îl trăgea înainte de a apuca să-l prindă în gheare. Trupul său corpolent şi răsfăţat se bălăbănea greoi cînd încerca să se ridice pe labele dinapoi, lovind podeaua cu burta înaintea oricărei alte părţi. Se comporta ca un pisoiaş de două ori mai mic şi mai energic, iar cele două femei se prăpădeau de rîs la

fiecare mişcare nedemnă.

John izbucni în hohote. Simpla imagine a fetei, cu toată tristeţea uitată pentru moment, era de ajuns ca să-l umple de bucurie, dar sunetul fericirii ei îi dizolvă într-o clipă toate îndoielile şi incertitudinile. Pentru prima oară în ani de zile, simţea că făcuse un lucru demn de laudă.

Era un sentiment plăcut. Francesca ridică privirea spre el şi ochii îi străfulgerară, într-un verde viu, vibrant. Cînd rîdea, i se schimba întreaga faţă: se îmblînzea, toate trăsăturile îşi regăseau locul şi era frumoasă, o frumuseţe de gen complex, dificil de descris. îşi amintea că, pe cheu, se întrebase de ce o găsea atît de fermecătoare. Acum vedea şi era mîndru. Şi acest sentiment era plăcut.

Zări ochii Dorei. „Sosirea tinereţii şi a rîsului în vieţile noastre prinde bine," îi spunea privirea ei, şi-i răspunse cu un zîmbet. Avea dreptate, chiar şi un scotălău acru şi bătrîn putea să-şi dea seama.

Şi, nu peste mult, după ce Francesca intră în camera de oaspeţi ca să-şi despacheteze lucrurile, Dora i-o şi spuse lui John. Convieţuiau ca prieteni de aproape zece ani. Relaţia lor era simplă, dar nu comunicativă: John era un om care-şi păstra sentimentele pentru el; discret, nebătător la ochi, rareori vorbea despre el însuşi. Acum, simţea că avea nevoie să-i împărtăşească Dorei ceva, să-i explice, ca şi cum discuţia cu ea l-ar fi ajutat să se înţeleagă pe sine.

Se aşezară cu încă un ceainic, iar John îi povesti despre Părintele Angelo, despre bunătatea sa faţă de mătuşa lui John şi încrederea că avea să ajute o fiinţă pe care o numise „copil pierdut".

- înţelegi, plănuisem totul, Dora, spuse el. Ştii, cum ţi-am spus. Aranjasem cu acel prieten al meu de la regiment şi cu soţia lui, Tom şi Grace, adică, s-o ia pe Francesca |a ei pentru cîteva luni, să se îngrijească să nu ducă lipsă de nimic, s-o ajute să-şi găsească o slujbă. Tom e foarte cumsecade în sensul ăsta, foarte atent.

îşi termină de băut ceaiul, iar Dora îi turnă maşinal încă o ceaşcă.

- Mă gîndeam, Newcastle e un oraş mare...

Luă o înghiţitură.

- Nici nu-i prea departe, o să fie perfect. ″

Se opri.

- Dar cînd am văzut-o, Dora, ei bine, am ştiut că n-o puteam lăsa de capul ei. Era atît de pierdută şi singură, aşa de vulnerabilă.

Tăcu, îngîndurat.

- Da, vulnerabilă, ăsta-l cuvîntul, şi mi-am spus, fata asta are nevoie de ajutor, mare nevoie. Nimic mai simplu, cred.

Dora dădu din cap, dar rămase tăcută. Nu ştia ce să spună.

- Ştii, Dora, cînd am văzut-o coborînd de pe vapor, arăta atît de curajoasă, cu umerii drepţi, cu capul sus. Avea fixat pe faţă un zîmbet strălucitor şi totuşi îi distingeam teama, i-o simţeam. E la fel ca tristeţea ei; o aură, de jur împrejurul ei şi... nu ştiu, îmi dă ghes s-o îmbrăţişez strîns, înţelegi? Ca să-i treacă.

Dora îşi privi mîihile roşii şi brăzdate de lucru, împreunate în poală. Ani de-a rîndul, John nu-i mai spusese niciodată atît de multe şi, cu toate că nu era surprinsă de sensibilitatea lui, bănuindu-i-o dintotdeauna, se întreba de ce şi-o ascunsese atîţia ani.

- E un sentiment nobil, John, spuse ea cu simplitate.

- Oare?

- Da. Are nevoie de tine, e firesc s-o ajuţi.

îşi bău ultima înghiţitură de ceai. „Ce altceva ¡-aş mai putea spune," se întrebă ea, „cînd se vede clar că fata a avut necazuri şi cine sînt eu ca să-i mai fac şi altele?"

- Deci, crezi că am procedat bine?

Avea nevoie de asigurarea ei.

- Da, aşa cred, răspunse cu fermitate Dora, apoi zîmbi. în plus, puţin rîs tineresc prin casă ne va face un pustiu de bine babeţilor de noi.

Zîmbi şi John.

- Da, aici poate că ai dreptate, Dora.

- Cu ce să aibă dreptate?

Lady Margaret stătea în uşa bucătăriei, zîmbind. Amîn-

doi subalternii ei ridicară privirile, surprinşi de intruziune; stăpîna casei nu intra niciodată în bucătărie.

- O, scuzaţi-mă, spuse ea cu subînţeles. V-am deranjat?

- Nu, fireşte că nu, Lady Margaret, se ridică grăbit John; Intraţi, dacă doriţi. Vă putem oferi un ceai?

- Nu, mulţumesc, John.

Se purta de parcă doamna Brown n-ar fi fost de faţă.

- Mă întrebam dacă am putea sta puţin de vorbă.

- Sigur că da.

Rămase pe loc: de data asta, n-avea să mai alerge după ea în casă.

- Ce anume doriţi?

- Păi... tăcu un moment femeia. Fata aceea despre care ai pomenit, „pupila“ ta...?

-Da?

- Am vorbit la telefon cu Lord Henry şi i-a venit cea mai splendidă idee! M-am gîndit, în fine, el de fapt, că dacă e agreabilă, fata ta ar putea veni vineri cu mine în Scoţia. Ar fi cea mai perfectă soluţie pentru problema noastră!

- Ei, nu cred că Francesca...

- Spuneai că vorbeşte engleza?

-Da.

- Şi are peste şaisprezece ani?

- Da, dar...

- Atunci, nu văd nici o dificultate, John.

Vorbi puţin mai tăios decît intenţionase*. John era o asemenea babă, încît o irita.

- Cum spunea Lord Henry, ar putea foarte bine să se facă utilă cu ceva, dacă tot va sta aici. Dacă trebuie s-o hrănesc şi să-i port de grijă, o pot face la fel de uşor în Scoţia, ca şi aici, în Yorkshire. Nu eşti de acord?

John o zări pe Dora cu coada ochiului. Privea spre tavan, exasperată, şi-i dădu un curaj neaşteptat.

r Nu, de fapt, Lady Margaret, nu sînt de acord.

îi simţi în plin forţa de gheaţă a privirii, iar curajul îl părăsi un moment.

- înţelegeţi, Francesca, aşa se numeşte pupila mea, e foarte timidă şi nu prea are experienţă, continuă el

repede, nedeprins s-o contrazică. Vine dintr-o zonă izolată a Italiei şi nu cred că e în stare să se descurce singură. Cred că nu are încredere şi...

- Ce prostii vorbeşti, John!

Lady Margaret vedea soluţia dilemei scăpîndu-i printre degete.

- Fii serios! E vorba de o vacanţă cu familia în Scoţia, nu de o expediţie în jurul lumii!

- Ştiu, Lady Margaret, numai că...

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, John! De ce n-o întrebi pe Francesca dacă ar dori să vină sau nu?

îşi încrucişă braţele pe piept, cu picioarele puţin depărtate, gata de luptă.

- Aştept aici pînă o chemi. în fond, ar fi cazul să ne faci prezentările.

- Da, desigur.

Tuşi, dar nu se lăsă descumpănit; pentru prima oară în ani de zile, îi ripostase. Mă rog, trebuia să se gîn- dească la Francesca.

- Merg s-o aduc, spuse.

„Dar," continuă el în gînd, „dacă nu vrea să meargă, iar decizia e numai a ei, sînt al dracului de sigur că n-am s-o silesc. Francesca a suferit destul," conchise, cu un haz răutăcios, „fără a mai petrece şi două săptămîni singură cu Lady Smith-Colyne."

Peste cîteva minute reapăru, urmat de Francesca, iar Lady Margaret afişă un zîmbet enorm, de genul pe care-l rezerva pentru persoanele cărora voia să le facă plăcere. ‚Ă-ăuu," făcu Dora în sinea ei, „musculiţa asta neştiutoare n-o să aibă nici o şansă."

- O, Francesca! păşi spre ea Lady Margaret. Ce bine-mi pare că te cunosc. John mi-a vorbit atît de mult despre tine şi sîntem încîntaţi să te avem în vizită la Motcom.

îi luă mîna şi i-o strînse cu căldură, vorbindu-i dulce ca mierea.

- Ţi-ai despachetat? Probabil nu ai genul potrivit de haine pentru clima asta bestială, sărăcuţa de tine!

Şi o conduse spre masă.

- Acum, draga mea, ia loc, fiindcă am să te rog ceva, o mică favoare care practic îmi va salva viaţa!

Nu luă în seamă privirea încruntată a lui John şi o aşeză pe Francesca în faţa ei. Fata nu scosese o vorbă.

„Ce fiinţă ciudată," medită ea scurt, înainte de a să avînta în următoarea frază; „atît de tăcută şi sfioasă, o adevărată zînă rătăcită. Unde Dumnezeu o fi găsit-o John?"

- Francesca, voiam să-ţi cer să mă ajuţi. Cum spuneam, e o mică favoare şi sînt sigură că vei fi foarte bucuroasă să mi-o faci, cînd vei şti despre ce e vorba şi cît de mult înseamnă pentru noi toţi, fireşte.

O orbi un moment cu zîmbetul ei, apoi continuă să vorbească, adresîndu-se locului aflat direct deasupra capului fetei.

- Pe scurt, fără a te plictisi cu prea multe detalii, eu şi fetele, Sophie şi Milly, trebuie să plecăm în Scoţia la sfîrşitul săptămînii, pentru vacanţa noastră anuală. Voiam să luăm cu noi o fată care să aibă grijă de copii şi să mă ajute în general, dar din păcate ea nu poate veni şi...

Dora îl privi pe John.

- Aţi spus că Milly are varicelă? întrebă el. Ăsta e unul dintre detalii şi e contagioasă, desigur, Francesca.

- Da, îţi mulţumesc, John, ai perfectă dreptate, e puţin contagioasă, se uită urît la el Lady Margaret.

- Deci, aţi dori să vin cu dumneavoastră în Scoţia şi să vă ajut cu copiii. Aşa e?

Toţi o priviră surprinşi pe Francesca. Vorbea pentru prima oară şi aproape uitaseră că se afla acolo.

- Da, exact!

Lady Margaret simţea victoria la un pas. Sigur că fata voia să vină. John era un asemenea bătrîn năzuros, nu se pricepea deloc la tineri.

- Durează doar o lună, iar Lord Henry şi cu mine neam gîndit că ţi-ar plăcea să vezi ceva din Scoţia, dacă tot ai ocazia. E o ţară foarte frumoasă.

Francesca aruncă o privire spre John. Simţea curenţii subtili ai tensiunii din încăpere şi nu ştia ce să facă. Oare el voia să se ducă? în fond, i-o cerea şefa lui. Ezită un

moment. Probabil John voia s-o mulţumească pe Lady Margaret şi păruse nervos cînd ea o întrebase - poate se temea ca Francesca să nu refuze. îi prinse privirea.

- Desigur, depinde numai de tine, Francesca, spuse el. Dacă nu te simţi în stare să mergi de una singură, atunci trebuie să spui.

Vorbea cu glas calm, cînd de fapt îi venea să strige: „Of! Pentru Dumnezeu, Lady Margaret, mai gîndiţi-vă şi la altcineva în afară de dumneavoastră, măcar o dată!“

Francesca dădu din cap. John voia ca ea să se ducă, îşi dădea seama din tonul lui, părea s-o prevină oarecum. „Trebuie să fac ce vrea el,“ îşi spuse. „Sînt obişnuită să fiu singură, nu va fi chiar atît de rău.“

- Lady Margaret, spuse ea repede, vin bucuros cu dumneavoastră în Scoţia.

- Eşti sigură, Francesca? se apropie John de masă, surprins.

- Bineînţeles că e sigură! răspunse cu bruscheţe Lady Margaret, după care zîmbi imediat, ca să-şi atenueze grosolănia. Fata nu-i idioată, John! rîse ea.

- Nu, fireşte că nu e.

Era jenat, iar Lady Margaret o ştia. Se ridică, zîm- bind spre Francesca:

- Plecăm vineri dimineaţă, Francesca. Mă bucur atît de mult că ai acceptat să vii cu noi şi sînt convinsă că te vei simţi minunat.

- Da, te şi cred, bombăni Dora, printre dinţi.

- Mă scuzi, doamnă Brown?

- Am zis că şi eu cred, doamnă. Scoţia e o ţară splendidă.

- Da, ai absolută dreptate, doamnă Brown.

Lady Margaret ştia perfect ce spusese Dora, dar nu era momentul să facă o scenă în faţa fetei. Nu trebuia să-şi piardă calmul.

- Aş dori să vii cînd sosesc fetele acasă, Francesca, ca să te prezint. Milly se va duce direct în pat, fireşte, dar sînt convinsă că poţi petrece cîtva timp cu ea acolo, citind sau făcînd altceva.

Se întoarse spre Dora:

- Camera e gata, doamnă Brown?
- Da, Lady Margaret, îşi muşcă Dora limba.
- Bun! Atunci, ne mai vedem, Francesca. John, ai s-o aduci, da?

John dădu din cap. Şi, cu o fîlfîire a mîinii, Lady Margaret îşi luă rămas bun şi dispăru în partea principală a casei.

- Deci asta e, spuse Dora, ridicîndu-se să strîngă serviciul de ceai. Pînă la urmă, întotdeauna iese pe-a ei.

Capitolul 11

Dimineaţa de vineri sosi mai devreme decît se aşteptase oricine, cu excepţia lui John. Milly zăcea în pat de cînd fusese trimisă acasă de la prietena ei, Kitty Larson. Ştia foarte puţin despre pregătirile pentru Scoţia, zilele trecîndu-i ca printr-o ceaţă bolnăvicioasă.

Pentru ceilalţi din casă, erau ¡ucruri de împachetat, de reţinut, de organizat şi pus în ordine, iar Lady Margaret avea de făcut un drum rapid la Londra, în timp ce Lord Henry era la Geneva cu afaceri, ca să cumpere cîteva articole exotice esenţiale care urmau să-i facă şi mai memorabile cele două săptămîni ilicite cu Richard.

John privea totul cu inima posomorită. O duse pe Francesca să se echipeze la magazinele elegante din York, cu pulovere groase şi pantaloni reiaţi, bocanci şi un Barbour. Observă că Lady Margaret omisese de pe listă orice lucru care ar fi făcut-o pe fată să arate feminină sau atrăgătoare.

Nu era mulţumit de călătoria în Scoţia. Ştia că Francesca avea să rămînă prea mult timp singură şi îl îngrijora. în ultimele cîteva zile, fusese destul de încîntată la Motcom - o urmărise atent. Dar, din cînd în cînd, îi întrezărea în ochi cîte o lucire de durere şi teamă, emoţii crude, expuse, ca şi cum ar fi stat atît de aproape sub suprafaţă, încît cea mai mică zgîrietură le putea scoate la iveală. Cînd observa, îi venea s-o ia în braţe ca pe un copil şi s-o aline. Era un sentiment ciudat pentru el: fata îi simţea nevoia şi astfel îi era cu atît mai greu s-o lase să plece. Aştepta de la el

îndrumări, îi trebuia încrederea şi încurajarea lui şi scotea la iveală tot ce avea John mai bun în suflet. Faptul de a fi dorit îi lipsise dureros în viaţă.

Dar sosi şi dimineaţa de vineri, iar John se trezi devreme, în timp ce lumina se furişa peste proprietate, iar roua stătea densă pe pămînt. Nu putea dormi şi avea multe de făcut; cel puţin aşa îşi spunea. Pregăti ceaiul şi se aşeză la masa bucătăriei, lîngă aragazul cald, înce- pînd să parcurgă lista pe care i-o scrisese Lady Mar- garet; îi plăcea să lase în seama altcuiva toate detaliile finale.

Verifica bagajele pe care le împachetase în seara trecută, cînd auzi uşa deschizîndu-se încet. Ridică privirea, pentru a o vedea în prag pe Francesca, îmbrăcată, gata de plecare.

- Francesca! De ce te-ai sculat aşa devreme?

- Nu am avut somn, ridică ea din umeri, intrînd în bucătărie. Cred că eu sînt emoţionată.

John zîmbi. Vorbea atît de bine engleza, încît adeseori uita că era italiancă şi apoi, la fel ca acum, cuvintele i se împiedicau de cîte o frază, ca acum, şi vorbea atît de straniu, de nefiresc, ca şi cum ar fi glumit.

- Hai şi stai jos. Am să-ţi pun un ceai.

Fata făcu o mutră, iar John surîse din nou.

- A, scuză-mă, atunci îţi fac o cafea.

Se duse la chiiuvetă şi umplu ibricul.

- Hainele astea îţi sînt cam largi, cred, Francesca.

îi alesese cel mai mic pulover din magazin, dar tot se pierdea în el. Fata şi-l ridică, John văzînd că pantalonii reiaţi de pe ea stăteau adunaţi pe talie şi strînşi cu o curea maro, lată - erau cu cel puţin trei numere mai mari.

- O, Doamne! exclamă şi, tipic pentru el, spuse: Totuşi, cred c-ai să mai creşti.

Şi deodată izbucniră amîndoi în rîs. Era unul dintre acele momente cînd doi oameni îşi dau seama pe neaşteptate că sînt prieteni, iar rîsul pecetluieşte acea prietenie.

- Deci, John, pentru un timp rămînem singuri, mm?

John stătea privind maşina plină cu bagaje, cînd o voce puternică îl smulse din gînduri. Ridică privirea, în timp

ce paşii Dorei răsunau pe pietrele din curte. Aducea un coş mare plin cu alimente şi îl duse la uşa din stînga a Range Rover-ului, dîndu-i-l ca să-l pună în spatele banchetei.

r Numai doi, confirmă el.

îşi admiră opera: toate erau aranjate cu grijă în maşină.

- O să-mi fie dor de fata asta, remarcă Dora, iar John dădu din cap. După prima zi, nu-i mai vorbise despre sentimentele lui, dar Dora observase la el o schimbare atît de bruscă şi de vizibilă, încît o descumpănise. încălzirea pietrei, îşi spunea ea, fata a făcut-o. Se îmblînzise, zîmbea mai mult şi, o dată sau de două ori îl auzise chiar rîzînd. Numai de una, două ori.

- Ce-i aşa de comic? îşi descheie el şorţul de bumbac verde, împăturindu-l ordonat, cu o privire spre Dora, care stătea cu braţele încrucişate peste pieptul ei masiv, zîmbind într-un mod tainic, complice.

- Rîdeam? Nu mi-am dat seama.

- Da, rîdeai, replică arţăgos John.

- Scuză-nnă.

Ridică din umeri, pornind înapoi spre bucătărie.

- O aduc pe Francesca, mai strigă ea. Alteţa Sa regală va dori să plece cît mai curînd.

- Aşa să faci.

O privi plecînd şi se pomeni că împăturea la nesfîrşit şorţul, strîngîndu-l într-un mic pătrat compact.

Acum, cînd^ maşina era plină, nu era sigur ce să facă în continuare. în mod normal, s-ar fi ocupat de treburile gospodăreşti, lăsînd familia să-şi vadă de drum, dar nu în dimineaţa asta - în acea dimineaţă nu voia să-i scape nimic.

Dora îl strigă din uşa bucătăriei. îl văzuse cum stătea lîngă maşină, trebăluind fără rost cu şorţul.

- Cred că s-ar putea să merg în faţă ca să le petrec, John.

John ridică întrebător o sprinceană.

- Nu de dragul Domniei Sale! rîse ea. Nu fi nătărău! Vreau să-i urez drum bun Francescăi.

Şi, din adîncul minţii, îi veni răspunsul familiar: „Nu e cazul să ne pierdem vremea, Dora.“ Dar nu-l rosti, ci doar

zîmbi, spunînd:

- Cred că vin şi eu.

‚Asta da, schimbare,“ Cugetă Dora, zîmbind iarăşi în sinea ei înainte de a se întoarce la bucătărie. „Schimbare adevărată!“

Francesca stătea pe fotoliul din faţă, cu Milly imediat în spatele ei, la îndemînă, pentru cazul că o apucau vărsăturile. Pentru a mări pacostea varicelei, biata fetiţă părea să-şi fi deranjat şi stomacul.

- Nu pot opri de fiecare dată cînd îi vine rău fetei! spusese Lady Margaret, dîndu-i un ghemotoc de pungi din plastic. îi spusese lui Richard că avea să ajungă la timp pentru cină şi nu' intenţiona ca şi de data asta să mai contramandeze întîlnirea.

- Ai tot ce-ţi trebuie la drum lung, Francesca? se aplecă Dora pe fereastra Range Rover-ului, în spatele fetei, potrivind mai strîns pătura peste Milly şi ciufulindu-i afectuos părul.

- Sigur că are, doamnă Brown! Mergem doar în Scoţia, pentru Dumnezeu!

Lady Margaret se aşeză la volan şi-şi încheie centura de siguranţă. Tonul ei indica limpede că încă n-o iertase.

- îţi mulţumesc, Dora, spuse încet Francesca.

Prinse privirea doamnei Brown şi îşi zîmbiră. John ocoli pînă în faţa maşinii.

- Deci, le-am pus cam pe toate, Lady Margaret. Sînteţi gata de plecare.

- Mulţumesc, John, porni ea motorul.

- Poate ne suni cînd ajungeţi, îi mai spuse John lui Francesca.

Fata dădu din cap, iar Lady Margaret oftă iritată. Se retrase, pregătindu-se să trîntească portiera.

- John?

Se opri.

Francesca scoase mîna şi-i atinse braţul: o făcea pentru prima oară. Surîse şi se pregătea să spună ceva, cînd Lady Margaret dădu drumul ştergătoarelor şi stropi parbrizul cu apă săpunită. Probă zgomotos claxonul.

- Bine, .deci sîntem gata, spuse ea.
- A, da, sigur.

John sări înapoi şi, jenat, închise portiera, fără a se mai uita la Francesca. Mergînd lîngă Dora, rămase lîngă ea, pentru a face cu mîna familiei.

- Atunci, la revedere! strigă de la fereastră Lady Margaret, în timp ce ambreia, iar roţile scrîşneau pe pietriş. La revedere!

John şi Dora priviră Range Rover-ul care pornea către poartă, pentru a dispărea pe drum. O mai zăriră o clipă pe Francesca întorcîndu-se spre a le face cu mîna şi mănuşa de piele a lui Lady Margaret ridicată în semn de salut, pe fereastra laterală, după care maşina dispăru.

- Deci, iată-ne de capul nostru, îşi lăsă Dora mîna să-i cadă în buzunarul şorţului. Ne-am obişnuit aşa de mult cu ea, încît nu ştiu ce vom găsi să ne spunem.
- Aiurea, Dora! replică brusc John, întorcîndu-se spre casă. Avem destule treburi de făcut; nu-i timp pentru sentimentalisme.
- Sigur că nu.

Dar îl cunoştea ea bine pe John Mcbride. „îi va simţi lipsa mai mult decît mine," reflectă, „moşneguţul ăsta uscat."

Lairbeck House, aflată între Duiar şi Cromdale, în regiunea Grampian, era casa scoţiană a familiei Smith-Colyne. O clădire urîtă de granit cenuşiu, în stil gotic, îndesată printre pădurile din Spey Valley, cu vederi peste pogoane întregi de teren vînătoresc calitatea întîi: moşia Smith-Colyne din Scoţia.

Avea un farmec rar şi subtil, întinzîndu-se de la pă-şunile blînde şi largi ale văii Rîului Spey spre Colinele Cromdale şi Munţii Grampian, unde un peisaj mai sălbatic şi mai maiestuos, cu creste înzăpezite, dispărea în fîşiile de nori învolburaţi. Era o zonă cu moşii sportive enorme, în proprietatea latifundiarilor bogaţi şi conduse, în lipsa acestora, de angajaţii lor scoţieni.

La Lairbeck House se ajungea pe un mic drum desprins din A95, care urca spre Cromdale Hills. Se vedea de la

cotitură, cu conturul ei masiv şi rece, şi cele două turnuri înălţîndu-se pe un fundal de dealuri care, înşe- lînd_ochiul, păreau să se afle imediat în spate.

în faţa casei, cîteva oi de lînă păşeau pe pajiştea care se prelungea spre pădure, iar copacii ascundeau aproape toată faţada, tribut adus pasiunii lui Pugin pentru stilul gotic.

Lady Margaret coti de pe şosea, scoţînd un imens oftat de uşurare. Conducea de aproape şapte ore, doar cu un scurt popas în Aberdeen, pentru a mînca prînzul împachetat de Dora şi a o lăsa pe Francesca să arunce trei pungi de plastic pline.

Parcurse cei trei kilometri de-a lungul hotarului moşiei Smith-Colyne şi în sfîrşit intră în incinta proprietăţii. Era abia trecut de cinci după-amiază şi, spre nord, lumina era încă rece şi limpede.

- Aceasta e Lairbeck, Francesca, anunţă Lady Margaret în timp ce se apropiau, încetinind maşina pentru a putea admira pe îndelete dimensiunile casei. La drept vorbind o detesta.

Era friguroasă şi trăgea curentul, avea instalaţii arhaice şi condiţii minime de confort, dar îi plăcea să facă paradă cu ea - era încă o mărturie a averii şi prestigiului ei.

- Sînt sigură că te vei simţi foarte confortabil aici.

O minciună sfruntată, dar necesară. înscrise maşina pe aleea largă de piatră din faţa casei şi opri, smucind de frînă.

- Ei, fetelor! Am ajuns! se răsuci ea în scaun, privind în spate la Sophie şi Milly. Haideţi, să scoatem lucrurile, da?.

Jşi descheie centura şi sări din maşină, dezmorţindu-şi membrele prelungi. Doamne, avea nevoie de o baie, şi de un pahar, şi, mai tîrziu, de una dintre regulările îndelungate şi lente ale lui Richard. îşi privi umflătura sinilor, în timp ce-şi întindea braţele deasupra capului.

- Haideţi, fetelor! strigă ea din nou. N-avem toată ziua la dispoziţie!

Francesca le ajută pe fete să coboare din maşină, în timp ce Lady Margaret se ducea să discute cu un cuplu vîrstnic care tocmai ieşise din casă. Milly stătea însingu-

rată, înfăşurată în pătură, cu perna în mînă, aşteptînd ca mama ei să-şi aducă aminte că era bolnavă. Francesca îi puse o mînă pe umăr, strîngînd uşor.

- A, fetelor! Francesca! Veniţi vă rog încoace să le daţi bună ziua domnului şi doamnei Mackenzie, da?

Francesca le conduse într-acolo.

- Milly, Sophie, îi mai ţineţi minte pe domnul şi doamna Mackenzie, aşa-i?

Dădură din cap amîndouă.

- Iar ea este Francesca, ajutoarea mea. Domnul şi doamna Mackenzie ne îngrijesc casa, Francesca. Vor fi aici toată luna, ca să se ocupe de toate.

Francesca le dădu mîna, dar nici unul din ei nu zîmbi.

- Perfect, ei, dacă poţi duce fetele în casă, Francesca, doamna Mackenzie îţi va arăta camerele lor.

Lady Margaret întoarse spatele micului grup de pe treptele casei şi privi spre maşină.

- Aş dori să despachetaţi cît mai rapid posibil, te rog, domnule Mackenzie. în seara aceasta, am o invitaţie la cină.

Se răsuci la loc.

- Plec pe la şapte, aşa că, Francesca, poţi fie să mănînci cu fetele, fie o să-ţi Jase doamna Mackenzie ceva rece pentru mai tîrziu. îţi convine aşa, doamnă Mackenzie?

Bătrîna dădu din cap.

- Bun! Atunci, să mergem, zîmbi ea, intrînd prima în casă. A, apropo, adăugă, din uşa salonului. După ce le-aţi dat fetelor ceaiul, dumneata şi domnul Mackenzie sînteţi liberi pe seara asta, doamnă M. Şi nu te deranja să faci focul numai pentru Francesca. Sînt sigură că-i va fi destul de cald.

Aruncîndu-i o privire, întrebă:

- Nu-i aşa, dragă?

Şi, fără a aştepta răspunsul, dispăru în salon ca să-şi toarne un pahar mare de malţ *Strathspey.*

în aceeaşi seară, Francesca o auzi pe Lady Margaret strigînd-o din biblioteca lambrisată cu lemn de stejar, în timp ce pleca la cină. Ieşi grăbită din camera lui Milly, pe

culoarul dinspre scară, sperînd s-o ajungă, dar era prea tîrziu.

Nu mai prinse decît parfumul *Guerlain* rămas în urmă, plutind dens prin aer, şi ecoul paşilor uşori şi nerăbdători pe alee, spre Range Rover. Motorul maşinii porni, iar Range Rover-ul plecă înainte ca ea să fi apucat măcar să coboare scara.

- La naiba!

Se opri, privind holul enorm, cu curent, şi zări ochiul de sticlă al unui cap de cerb împăiat şi prins pe perete.

- Nu ştiu la ce te uiţi, spuse ea nervoasă, cuprinzîndu-şi trupul cu braţele. Chiar şi cu puloverul gros de lînă *Shetland* pe care-l purta, avea impresia că-şi vedea aburii respiraţiei în aerul rece şi umed.

Coborînd la parter, în drum spre bucătărie, aruncă o privire în salon. Era o încăpere enormă, cu tavan înalt şi plină de mobilier masiv. Nu avea nimic din graţia georgiană de la Motcom; inspira un sentiment masculin şi întrucîtva funcţional. La ferestre atîrnau draperii groase tapisate, pardoseala de piatră era acoperită cu un covor persan de *Bijar,* ros, iar pe canapele erau puse pături ecosez groase şi perne mari cu tapiserii. Văzu umbra munţilor, în timp ce soarele apunea dincolo de ei, lăsînd cerul în culoarea, jarului aproape stins, cu margini de cenuşă. Simţea izolarea: domnea pretutindeni, în jurul şi înăuntrul ei, în ecoul paşilor şi în şuierul tînguitor al vîntului de-afară.

Era singură şi-i părea bine. Singurătatea nu avea nimic nou pentru ea, o cunoscuse toată viaţa, atîta doar că acum nu mai exista frică, nici groază şi nici durere.

Era o pustietate goală, cu amintirile ferecate la adăpost şi emoţiile ascunse. Nu simţea decît o copleşitoare amorţeală şi uşurare. Se închisese în sine însăşi, izolîndu-se de lume.

Capitolul 12

Lady Margaret se trezi devreme. Rămase la căldură, sub pătura cadrilată, privind în jur, prin dormitor. Avusese nevoie de ani în şir, ani de insistenţe subtile, pentru a-l

aranja aşa cum îl voia ea. „Casa e o cabană de vînătoare," spusese de nenumărate ori Lord Henry. „N-am s-o umplu cu fandoseli." .Atunci, nu vin," răspunsese ea în cele din urmă şi îşi retrăsese prompt favorurile. în luna următoare, chemaseră constructori de la Aberdeen şi camera fusese modelată după indicaţiile ei. Era singura încăpere cu adevărat confortabilă din casă.

Se întinse alene. Lumina rece, nordică, se infiltra în cameră încălzită de draperiile în culoarea caisei. îşi simţea plăcut tot trupul, furnicînd-o cu amintirea plăcerii şi urmele slabe ale gurii lui Richard pe piele. „Două săp- tămîni," îşi spuse, „două săptămîni de amor cu un bărbat mai tînăr decît mine cu zece ani, două săptămîni în care să-i cer gemînd să se oprească. Delicios! Şi un rezultat de seamă, la sfîrşit, începuturile unei cariere politice pentru Patrick, poate? Sau, dacă nu, cel puţin cîteva relaţii binemeritate."

Se întrebă un moment dacă fata italiancă n-avea s-o deranjeze - putea să aibă cine ştie"ce opinii catolice arhaice asupra moralei. Improbabil, conchise ea. „Francesca nici nu-mi poate răspunde fără să roşească şi să tremure în bocancii ăia ridicoli pe care i i-a cumpărat John, necum să se mai şi amestece în viaţa mea particulară."

Din partea asta, nu avea nici un motiv de îngrijorare, iar dragii de soţi Mackenzie erau discreţi ca doi muţi. Deci, se afla complet la adăpost de intervenţiile lor verbale sau de vreo bîrfă adresată lui Henry.

Şi, cu aceste concluzii în minte şi splendida perspectivă a încă treisprezece nopţi de sex la fel de splendid pînă la sosirea lui Henry în Scoţia, se dădu jos din pat şi intră la duş să se spele şi să se îmbrace pentru o zi de plimbare pe moşia lui Richard.

Francesca era deja îmbrăcată, cînd Lady Margaret intră să vadă fetele. Dăduse drumul la apă, aşteptase cincisprezece minute să se umple cada, apoi îi lipsise curajul să intre, apa fiind călîe şi baia rece ca gheaţa. în cele din urmă, se spălase superficial şi se îmbrăcase, trăgîndu-şi pe ea două pulovere şi un tricou în plus, pe sub bluza *Viyella.* Şi tot înfrigurată ca la pol se simţea.

Odată gata, porni cu pas vioi pe coridor spre camera fetelor, ştiind că doamna Mackenzie pusese acolo un mic radiator electric pentru a o feri pe Milly de frig. Deschise uşa şi inspiră uşurată aerul cald.

Sophie era deja în picioare, la fereastră, în cămaşa de noapte, numărînd oile de pe păşune. La cinci ani, ştia să numere doar pînă la zece, aşa că reîncepea de la unu ori de cîte ori se împotmolea.

- Francesca! se întoarse ea de la fereastră, alergînd prin cameră pentru a-i îmbrăţişa genunchii./Putem merge azi să vedem oile? Putem? Putem?

Francesca îi desprinse braţele scurte şi o luă de mîini.

- Păi...

Sophiei îi căzu faţa, iar Francesca rîse.

- Sigur că putem, Sophie. Dar înainte de a pleca, trebuie să ne asigurăm că Milly e bine. O.K.?

Se apropie de patul fetiţei de şapte ani şi-i puse mîna pe frunte.

- Bună, Milly, cum te simţi în dimineaţa asta? întrebă ea încet, aplecîndu-se s-o sărute pe obraz.

- Bine. Cred.

- Va fi mult mai bine dacă n-o batem la cap! intră brusc Lady Margaret în cameră, făcîndu-le pe toate trei să tresară. Dumnezeule, aici e ca într-un cuptor!

Se întoarse, privind spre Milly.

- N-ai să te faci mai bine dacă nu respiri aer curat, să ştii.

Apoi, aruncă o privire spre Francesca.

- Copiii nu pot suferi pisălogelile, Francesca. Nu le place să fie cocoloşiţi.

Se aşeză pe marginea patului lui Milly.

- Acum, eu în dimineaţa asta plec devreme pentru toată ziua şi vă las complet în grija lui Francesca, le privi ea severă pe Sophie şi Milly. Vreau să fiţi cuminţi, ne-am înţeles? Să n-aud diseară că v-aţi făcut de cap.

Zîmbi.

- Dar sînt sigură că n-o s-aud.

Aplecîndu-se, atinse în treacăt fruntea lui Milly cu buzele şi se ridică.

- Deci, fii bună cu Francesca şi ne vedem diseară.

Sophie întinse braţele, iar Lady Margaret se aplecă s-o îmbrăţişeze scurt.

- Vezi să n-o ciufuleşti pe mămica, scumpo, o sărută ea şi-i dădu drumul. Francesca, putem vorbi puţin afară, te rog?

Cu o ultimă privire peste umăr, suflă o bezea.

- Pa, fetelor. Să fiţi cuminţi.

Francesca o urmă pe culoar.

- Aşa, Francesca, nu sînt deloc sigură la ce oră am să mă-ntorc diseară. N-am vrut s-o spun în faţa fetelor, dar s-ar putea să ajung foarte tîrziu.

îşi netezi pe şolduri fusta de tweed.

- Aşa că, dacă le dai de mîncare şi le culci, pe urmă doamna Mackenzie nu va trebui să se mai deranjeze să vină înapoi seara. în regulă?

Francesca dădu din cap.

- Bun, îi privi atentă Lady Margaret faţa. Azi ar trebui să mai ieşi şi tu pe-afară, dragă. E o zi frumoasă, pentru Scoţia cel puţin, aerul îţi va face bine.

- Da, vă mulţumesc.

- N-ai de ce. Ascultă, acum trebuie să plec, porni ea spre scară. Pe diseară, mai strigă peste umăr şi, ţinîn- du-se de balustradă, .coborî treptele cu paşi sprinteni, îşi luă cheile de pe masa din antreu şi-şi aruncă jacheta pe umeri. Ieşi. Francesca nici nu apucase să-i spună la revedere.

Dimineaţa trecu în zbor. Lady Margaret avusese drep- tate, era o zi frumoasă, cu norii plutind pe un cer albas- trupal şi soarele strălucind printre ei. Totul era verde, nuanţe şi nuanţe de verde variat, de la tonul închis- cafeniu al pantelor montane joase pînă la verdele albăstrui al cetinii şi cel viu strălucitor al păşunilor. Florile de strathspey se desfătau în lumina capricioasă a soa- -relui, iar Francesca era surprinsă de frumuseţea lor.

Privea ţinutul de la fereastra camerei fetelor şi urmărea formele alcătuite de cerul în continuă schimbare, cu norii alungaţi de vînt prin dreptul soarelui, difuzînd lumina şi împrăştiind umbrele. Se modificau neîncetat - lumina,

culoarea, mişcarea copacilor - pămîntul părea să aibă o viaţă proprie; o fascina. Apoi, deodată, o simţi pe Sophie trăgînd-o de braţ.

- Francesca, stai aici de nu ştiu cînd, de ce nu vii să te joci cu noi? o trase Sophie de bluză.' Hai, vino să cumperi ceva din magazinul nostru.

Francesca clipi din ochi, întorcîndu-şi capul dinspre lumină, şi avu nevoie de cîteva momente pentru a-şi adapta vederea.

- Iartă-mă, Sophie, visam. Ce-ai spus?

Se uită la ceas.

- O, Doamne! E aproape ora mesei!

Pierduse complet noţiunea timpului.

- Cred că stau aici de ore întregi!

- Ţi-am spus eu, o luă Sophie de mînă. Mor de foame, mai anunţă ea, şi apoi: ia ghici!

Francesca ridică din umeri.

- Milly a vărsat!

Doamna Mackenzie era în bucătărie, cînd Francesca intră să ia un vas şi nişte apă. Se mişca tăcută prin încăpere, în halatul ei de casă înflorat, cu părul cărunt strîns sever într-un coc la spate şi gura strînsă acru, tîrşindu-şi pantofii pe duşumeaua de piatră.

- Voiţ' sa li daţ' dumincari, duduiţi?

Francesca se întoarse dinspre chiuvetă. Avu nevoie de cîteva secunde ca să interpreteze întrebarea. Doamna Mackenzie arătă cuţitul cu care tăia.

- A, da, vă rog, şi ceva pentru Sophie.

Umplu vasul cu apă şi se uită în jur după o cîrpă.

- Nu cred că Milly va mînca, iarăşi i-a fost rău.

- Nu mî mirî. Boiaru-ar tribul sî chimi duofturu', mii îm' pari c-aratî tari rîu.

-Da.

Francesca găsi o cîrpă şi porni spre uşă. Nu înţelesese o vorbă din observaţia doamnei Mackenzie.

- **Am un biliţîl di la Lady Margrit. îm' zîşi sî-z las şivaşili dumincari pi disar', drieptu-i?**

Francesca se opri, răsucindu-se. îşi ţinu respiraţia şi

decise că avea două variante: să dea din cap negativ sau afirmativ. Dădu afirmativ.

- Sî-z prîgatîsc dumincari caldî or prifiri sî-z faşi matali şivaşili sîngurîcî?

încuviinţă din nou, nepricepînd nimic.

- Adicî cum, sî ti las pi matali?

-Da.

- Cî bini zîş.

Doamna Mackenzie reveni la tăiatul legumelor, iar Francesca oftă uşurată. Era dureros de stingherită şi o alina faptul că doamna Mackenzie nu avea patima conversaţiei.

La o oră după ce mizeria fu ştearsă şi fetele mîn- cară, doamna Mackenzie se aşeză într-un fotoliu de lemn din bucătărie, iar Francesca urcă în camera copiilor. Sophie era nervoasă - stătuse prea mult timp în casă şi simţea nevoia să zburde.

Francesca se hotărî s-o scoată; vremea era încă frumoasă şi amîndouă aveau nevoie de aer.

- Milly, te descurci dacă te lăsăm un timp singură?

- Cred că da.

Milly se simţea îngrozitor. Ar fi vrut să spună: „Nu, staţi aici cu mine!“ dar maică-sa o învăţase să nu facă niciodată mofturi.

- Cred c-am să dorm puţin, adăugă ea, mai binevoitoare. Francesca era cea mai drăguţă guvernantă pe care o avusese vreodată şi mult mai drăguţă decît era de cele mai multe ori mămica.

- O.K. Doamna Mackenzie e jos, în caz că ai nevoie de ceva. Va veni nu peste mult ca să vadă dacă e totul în regulă. Merg să-i aduc puţină apă şi pe urmă am plecat. Nu vom lipsi mult - ne întoarcem înainte să deschizi din nou ochii!

Milly aproape că zîmbi. Mă rog, ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi simţit iarăşi atît de rău»

Francesca se duse după apă şi, peste cîteva minute, reveni şi o puse lîngă patul lui Milly. Se aplecă, o sărută pe frunte şi merse la fereastră să tragă jaluzelele.

- Pe curînd, Milly, şopti ea şi, luînd-o pe Sophie de mînă, o conduse la uşă şi ieşiră tiptil pe culoar.

împreună, coborîră scara pînă în hol, unde Francesca luă pardesiul Şophiei, i-l puse, îi legă baticul şi-şi luă şi ea jacheta. Apoi, înainte ca lumina soarelui să dispară, ieşiră în fugă şi o luară la goană peste pajişti, spre coline, cu soarele cald pe feţe şi vîntul în păr.

Se plimbară, de mînă, Sophie mişcîndu-se surprinzător de agilă pe picioare şi dîndu-le bună ziua oilor. îşi continuară drumul înainte, urcînd, atrase de gîndul de a ajunge cît mai sus, de unde să vadă totul în jur.

Cîntau, Francesca spunea versuri în italiană, iar Sophie număra florile purpurii din cale, de la unu pînă la zece, iar şi iar.

Nu peste mult, ajunseră la o oarecare distanţă de casă, unde panta era mai abruptă, şi putură privi oile, mici, ca nişte mogîldeţe creţe risipite pe păşune. Aici, vîntul bătea mai puternic - le biciuia obrajii şi-i flutura Sophiei în jurul feţei şuviţele de păr lung.

Fetiţa se opri dreaptă, cu făptura ei măruntă înfrun- tînd briza, ţinîndu-şi braţele depărtate, şi rîse veselă cînd vîntul suflă peste ea cu toată puterea, împingînd-o înapoi în braţele lui Francesca.

Erau plecate de o oră, dat timpul trecea cu iuţeala gîndului. Francesca se gîndea la Milly şi ştia că nu mai puteau sta mult. Vremea se răcise, norii erau mai groşi şi acopereau soarele, iar vîntul devenise mai tăios, fără lumina soarelui alături. îi spuse Sophiei că era vremea să pornească înapoi.

Coborîrea de pe colină dură mai mult decît urcuşul, sau cel puţin aşa li se păru. Cerul se întunecase dintr-o dată şi părea să fi coborît mai jos, să se lase asupra lor, cu aerul dens de umezeală şi vîntul înteţindu-se. Nu mai era amuzant; sufla cu o putere feroce, îngreunîndu-le mersul.

Francesca începu să intre în panică. Nu era obişnuită cu schimbările repezi ale elementelor naturii şi o înspăimîntau. Aruncă o privire spre Sophie, neclintită în hotărîrea ei de a-şi păstra curajul, şi văzu că-şi ţinea pumnişorii atît de strînşi, încît se albiseră.

Apoi, începu ploaia.

Un fulger enorm sfîşie cerul, luminînd crud totul o fracţiune de secundă cu strania sa aură electrică, iar peste cîteva secunde tunetul se rostogoli de pe munte, vuind, ca şi cum pămîntul ar fi prins grai, un glas furios, violent. Francesca tresări, iar Sophie ţipă. Urmă un torent de apă.

- Sophie! Aici! Repede!

Se aplecă şi-o luă în braţe. Era mică şi uşoară, pentru o fetiţă de cinci ani. Braţele ei o cuprinseră pe după gît şi se agăţă strîns, îngropîndu-şi faţa şi ţinîndu-se cu toată forţa mîinilor ei mici, de copil.

Din cerul negru, ameninţător, cădeau şuvoaie grele şi dureroase de ploaie, lovindu-le şi în cîteva minute udîndu-le pînă la piele. Tunetul bubui din nou.

- Nu-i nimic, Sophie, murmură Francesca. Ţine-te de mine, nu te speria, micuţo.

O simţea tremurînd.

- Ţine-te bine!

Şi o luă la goană, strîngînd-o pe Sophie la piept, cu ploaia şiroind în rafale îngheţate şi grele ca plumbul, înţepîndu-i îngrozitor faţa şi mîinile în timp ce alerga înainte.

Patrick Devlin stătea la fereastra bucătăriei din Lairbeck, privind întinderea de pămînt din spatele casei care urca spre coline, cu peisajul lor sălbatic, stîncos. Ravagiile furtunii erau feroci şi înspăimîntătoare, iar Patrick scruta priveliştea, căutînd neliniştit două siluete. Ploaia turna cu găleata, lovind geamurile, vîntul urla$_T$ iar frigul se strecura pe sub fereastră. în sfîrşit, le zări.

Ieşiră de la adăpostul copacilor, o fată înaltă şi slabă, fugind prin dezlănţuirea naturii cu Sophie în braţe, speriată şi nesigură pe picioare, spre casă. Alergă la uşă, trase zăvorul şi o deschise, luînd-o la goană peste pajiştea din spate, spre dealuri, în timp ce le striga şi dădea din braţe ca să le atragă atenţia.

Francesca îl văzu înainte de a-l fi auzit; glasul lui era neputincios prin vacarmul furtunii. Ridică privirea dinspre picioare, pentru a vedea cît mai aveau de mers, şi zări un

om venind spre ele, strigînd, cu vorbele acoperite de vînt şi dînd din braţe.

Privind prin ploaia torenţială, continuă să alerge, surprinsă şi nedumerită de apariţia lui, după care, întrucît pu se mai uita pe unde călca, îşi pierdu echilibrul.

Glezna i se îndoi şi tot piciorul îi fu înjunghiat de durere. Şchiopătă cîţiva metri, încercînd cu disperare să se redreseze şi ţinînd-o pe Sophie cu toată puterea, dar nu-şi mai putea controla trupul. Căzu înainte, răsucin- du-se într-o parte pentru a o proteja pe Sophie de impact şi închizînd ochii în aşteptarea resemnată a durerii.

Patrick o prinse chiar înainte de a atinge pămîntul.

- Hooo! o apucă el strîns, surprins de uşurimea ei, oprindu-i căderea.

Francesca se prăbuşi peste el, iar Patrick i-o luă pe Sophie din braţe, lăsînd-o să se răstoarne în faţă şi suportîndu-i greutatea. O rezemă pe Sophie pe şold, ţinînd-o sigur cu un braţ, iar cu celălalt o luă pe Fran- cesca sub. umăr, rezemînd-o şi încercînd s-o ajute la mers.

Dar, prin vîntul şi ploaia care-i biciuiau, era aproape imposibil.

Se opri, întorcîndu-se cu faţa spre ea.

- Te simţi bine? Poţi umbla?

Era palidă de şoc şi durere. Clătină din cap.

r O.K. Aşteaptă aici!

în grabă, o lăsă pe Sophie jos şi-şi scoase pardesiul *Barbour,* înfăşurînd-o pe Francesca în el.

- Fug acasă cu Sophie, strigă. Şi mă întorc să te iau. Stai aici, da? Acoperă-ţi capul şi aşteaptă-mă.

O luă din nou pe Sophie în braţe şi porni în goană. Francesca îl privi cum se mişca uşor şi atletic în josul pantei, spre casă, şi-şi strînse trupul în braţe, lăsîndu-se pe pămînt, căci picioarele n-o mai susţineau.

Păru să treacă o veşnicie, pe versantul colinei, în ploaie, dar de fapt nu fuseseră decît cîteva minute. Patrick o depuse pe Sophie în bucătăria caldă şi, fără a se opri, ieşi din nou în furtună, după Francesca. Ajungînd la ea, se aplecă, o culese de jos, luînd-o pe braţe, şi se întoarse spre casă. Alerga strîngînd-o cu putere, dar şi cu

blîndeţe, ţinîndu-şi capul aplecat peste ea pentru a încerca să-i apere faţa de vîntul şi ploaia zdrobitoare.

Peste cîteva minute, ajunseră la adăpostul cald şi uscat al bucătăriei.

- Dumnezeule! Ce furtună!

Respirînd greu, Patrick o duse pe Francesca spre un scaun de lîngă aragaz şi o aşează uşurel. îi ridică piciorul, punîndu-l pe un alt scaun, rezemat peste o pernă. Dîrdîia, udă leoarcă, iar pe duşumeaua de sub ea se forma încet o băltoacă de apă.

- Sophie? se întoarse Patrick spre nepoata lui. Vino-aici, iubito.

O luă în braţe şi o îmbrăţişă, aşteptînd cîteva momente să-şi regăsească răsuflarea. Apoi, spuse:

- O duc pe Sophie sus şi-i fac o baie fierbinte. Poţi sta singură aici un timp? Ar fi cazul să-ţi îngrijesc glezna, înainte de a începe să păşeşti pe ea.

Francesca dădu din cap.

- Bine, luă el un prosop pus la uscat pe sobă şi i-l întinse. Poftim! Eşti leoarcă!

Apoi zîmbi. Era cel mai fermecător zîmbet pe care-l văzuse Francesca vreodată.

- Ne vedem în cîteva minute, mai spuse Patrick şi se opri în uşă. Ştia cine era - îi spusese Milly - dar îşi dădu seama că Francesca n-avea habar de el.

- A, apropo, adăugă. Eu sînt Patrick Devlin, fratele lui Lady Margaret.

Rîse.

- Totuşi, nici n-ai fi bănuit, aşa-i?

Şi, lăsînd în urmă căldura ultimelor cuvinte, ieşi, iar Francesca îl auzi vorbindu-i cu blîndeţe Sophiei în timp ce urcau scara.

Cînd Sophie fu uscată şi îmbrăcată călduros, Patrick o aduse înapoi în bucătărie şi o aşeză pe marginea mesei.

- Milly e încîntată de povestea salvării din furtună, îi spuse el Francescăi, în timp Ce umplea un prosop cu cuburi de gheaţă din congelator. Vrea să te duci sus ca ăă-i arăţi gleznă umflată.

Francesca zîmbi.

- Groaznic copil! îi aduse el pachetul cu gheaţă şi îngenunche să-i descheie şireturile. Ce încălţămine elegantă!

îi scoase bocancul greu de piele cît putea de uşor şi-i trase de pe picior şoseta. Glezna se umflase rău şi fu surprins de curajul ei.

- Să ştii c-o să doară un moment, o preveni, punînd gheaţa pe umflătură, iar Francesca icni. Ţi-am spus.

îşi ridică pentru prima oară ochii spre faţa ei.

„Ce fată uluitoare," constată, studiindu-i trăsăturile. Era frumoasă, dar nu prea putea spune în ce fel. Avea ochi fermecători, de un verde intens, încadraţi cu cele mai lungi gene negre pe care le văzuse în viaţa lui. „Probabil din cauza ochilor," îşi spuse, „sau dintr-a formei feţei" - nu putea fi sigur.'Privindu-i încă o dată piciorul, luă pachetul de gheaţă şi examină umflătura.

- Pare să mai fi cedat puţin. Crezi că te poţi ţine pe picioare?

Francesca dădu din cap.

- Bine. Dacă te-ajut să urci scara şi-ţi pun apă în cadă, ce zici» eşti în stare să intri şi să ieşi de una singură?

După ce tăcu cîteva clipe, Francesca spuse timidă:

- Cred că n-am nevoie de baie. Acum mi-e destul de cald.

- Prostii! .

Era surprins de vocea ei - nu suna deloc aşa cum se aşteptase. Milly spusese că era italiancă, dar vorbea doar cu un accent foarte slab, o melodicitate abia simţită.

- Trebuie să faci baie, insistă el. Altfel, n-ai cum să te încălzeşti ca lumea.

- Nu, serios, n-am nevoie, întoarse capul Francesca, roşind, cînd îi văzu intensitatea privirii.

- Stai o clipă! se ridică el. în ce cameră te-a instalat Maggie - sora mea, vreau să spun?

- în camera din partea casei de sub turn, ridică ea privirea. De ce?

- Cu baia aia veche şi coşcovită, pe culoar? Nici nu mă mir naibii că nu vrei să faci baie! Acolo e un ger ca

iarna!

Clătină din cap, privind-o. Deodată, zîmbiră amîndoi.

- Uite cum facem, te ajut să urci şi poţi folosi baia de lîngă camera în care stau eu. E cea mai confortabilă, pe departe!

- Mulţumesc, roşi Francesca iarăşi, de astă dată din cauza bunăvoinţei lui.

- Iar pe urmă, dacă-ţi strîngi lucrurile, ţi le aduc jos lîngă camera mea şi-am să-ţi găsesc şi un radiator.

- Dar...

- Dar nimic! Nu se poate să-ţi petreci următoarele cîteva săptămîni degerînd acolo! în plus, îi vom spune lui Lady Margaret că altă soluţie n-are - nu poţi urca scara, nimic mai simplu.

îi întinse mîna, iar Francesca i-o luă, ridicîndu-se de pe scaun cu ajutorul lui. Porni sărind precar într-un picior, încercînd să-şi ţină echilibrul, dar Patrick o luă în braţe.

- Haide, Sophie, un-doi! Deschide-ne uşa, te rog!

Sophie sări de pe masă şi alergă la uşă. O deschise, iar unchiul ei trecu, ţinînd-o în braţe pe Francesca, jenată şi alarmată de extraordinara întorsătură.

Peste cîtva timp, simţind că-i era calci pentru prima oară de cînd sosise în Scoţia, Francesca reveni încet în cabinet, ţinîndu-se strîns de balustradă şi şchiopătînd cît de puţin putea. Ciocăni la uşă, iar Patrick se repezi să-i deschidă, ajutînd-o să meargă pînă la o canapea mare şi veche din piele, unde o instală lîngă Milly, care stătea învelită în pături şi veselă cum Francesca n-o văzuse de zile-n şir.

- Trebuia să mă strigi, spuse el, aducîndu-i un scăunel pentru picioare; îi ridică glezna pe el şi trase manşeta pantalonului pentru a-i cerceta lovitura. Cred că la început o vom unge cu puţină cremă antiinflamatorie, zîmbi el, văzîndu-i expresia alarmată. Ai încredere-n mine... adăugă încet.

- ...Sînt MEDIC! completară pe neaşteptate în cor ambele fete, izbucind în hohote de rîs aproape isterice.

După ce-i fu bandajat piciorul, Francesca se rezemă de

spătarul tapisat al canapelei şi se destinse. în cabinet era cald, focul ardea în şemineu, iar culorile roşii şi aurii din cameră conservau căldura, lucind în lumina slabă a lămpilor de pe mese. Atmosfera dintre Patrick şi nepoatele sale era jucăuş-copilărească, îşi spuneau glume şi poveşti exagerate enorm, printre accese de rîs înşufleţit. Francesca asista în tăcere. Nu avea destulă încredere în sine însăşi ca să participe şi ea, dar se bucura să aibă în apropiere o asemenea scenă.

Totuşi, din cînd în cînd îl observa pe Patrick privind-o lung, cînd fetele vorbeau între ele şi nu-i solicitau atenţia. O nelinişitea. Părea să-i caute ceva pe faţă, ceva ce-l nedumerea şi, de fiecare dată cînd îi surprindea privirea întorcea capul, speriată de expresia lui iscoditoare. Nu voia să fie descifrată, avea prea multe de ascuns.

Patrick îşi dădea seama că păstra distanţa, îi vedea tristeţea, atît de bine camuflată. Avea ceva impresionant, o anume înţelepciune şi cunoaştere complicată, şi totuşi era proaspătă şi inocentă ca un copil. II fascina, această stare, precum şi extraordinara ei frumuseţe. Avea senzaţia că n-o putea lăsa în pace, nu putea înceta să se uite la ea, nici să dorească a-i vorbi. Abia îi răspundea, roşind şi împiedicîndu-se de cuvinte, dar acest lucru n-o făcea decît cu atît mai fermecătoare, mai greu de înţeles, iar pe Patrick îl incita şi mai mult.

Patrick asculta fetele, patriei pa la distracţie, dar mintea îi stătea la Francesca. Era vrăjit de ea. Timpul trecea ca prin ceaţă. Constată că nu era conştient decît de încăpere şi de privirea lui, atrasă în mod curios, iar şi iar, spre tînăra fată cu ochi verzi şi intenşi.

Şi astfel, restul după-amiezei se scurse pe nesimţite. Stînd comod, la căldură, pe fete le apucă somnul, glumele se stinseră şi rîsetele se risipiră. Patrick vorbea mai puţin şi se lăsase o tăcere intimă. Milly moţia, So- phie răsfoia o carte cu poze care-i plăcea foarte mult, iar Patrick privea flăcările din cămin. Nu se auzea nici un zgomot, în afară de şuierul vîntului şi bătaia continuă a ploii în ferestre.

- Ei ca să vezi! Ce Dumnezeu se întîmplă aici?

 Lady Margaret intră în cabinet, aprinzînd lampa din tavan, iar camera fu inundată pe loc de lumina electrică vie. Toţi tresăriră.

- Doamne sfinte! Patrick! Ce naiba cauţi aici?

Se ^oprise în uşă, privindu-şi fratele mai mic. Apoi zîmbi. întotdeauna zîmbea la vederea lui Patrick.

- De ce nu mi-ai spus că veneai? Cum ai ajuns - maşina ta nu e afară?

- Hei! la-mă pe rînd, te rog! se ridică el, iar Lady Margaret se apropie, îmbrăţişîndu-l, după care se retrase să-i privească faţa. Arăţi bine, poate puţin cam obosit, dar în rest, foarte bine.

Tonul ei matern îl făcu să rîdă.

- îţi mulţumesc, şi tu la fel.

Lady Margaret rîse şi îl sărută, apoi se întoarse.

- Ei, fetelor, ar fi trebuit să m-aştept c-aţi scos-o pe Milly din pat şi beţi whisky în cabinetul lui tăticul!

Fetele chicotiră.

- Haideţi, continuă ea, e timpul să vă duceţi sus.

- O, nu, mai lasă-ne să stăm puţin, te rugăăăăăm! se smiorcăi Milly.

- Da, cil siguranţă, pari să te simţi mai bine! veni Lady Margaret spre fiica ei cea mai mare, aplecîndu-se s-o sărute pe frunte. Ascultaţi, fetelor, dacă Francesca vă duce sus şi vă pregăteşte pentru culcare, atunci unchiul vostru va putea să vă aducă la amîndouă o tavă cu ceva şi să vă citească o poveste.

O privi şi pe Sophie.

- Cum vi se pare?

Dar ambele fete erau" dezamăgite; se simţiseră minunat, pînă ajunsese mama lor acasă. Lady Margaret bătu din palme:

- Gata, haideţi! Sus, sus!

Francesca îşi coborî glezna de pe scăunel şi se ridică încet, ţinîndu-se de canapea. îşi rezemă jos piciorul bandajat, constatînd că n-o durea atît de rău pe cît se aşteptase.

- Vai de mine! strigă Lady Margaret. Ce-ai făcut?

Vorbea cam tăios - numai de-o guvernantă oloagă n-

avea nevoie.

- Şi-a luxat glezna, Maggie, răspunse repede Patrick. Un accident la datorie.

- Mulţumesc, n-am nimic, spuse şi Francesca. Absolut nimic.

Uşurată că nu era ceva grav, Lady Margaret o învrednici cu puţină compasiune.

- O, sărăcuţa de tine! murmură ea. Cum te vei mai descurca acum?

Desigur, era o întrebare retorică. Patrick făcu un pas înainte.

- Pot să te-ajut?

- Nu, nu, mulţumesc, roşi Francesca. Haideţi, Sophie, Milly.

Amîndouă fetele se ridicară la chemarea ei şi o urmară spre uşă.

- Chiar trebuie...? întrebă Milly.

-Da.

Lady Margaret nu admitea replică.

- Haideţi, sus, tropa-trop!

Bosumflate, o însoţiră pe Francesca în hol şi urcară încet scara spre camera lor.

- Pfii! Copiii! se duse Lady Margaret la uşă şi o închise apăsat, apoi se întoarse spre Patrick.

- Nu ştiu, Maggs, răspunse el. Ai mare noroc - sînt două fetiţe fermecătoare.

- Da, aşa cred, oftă ea. Bei?

- Hmm, da, te rog.

- Este pe-aici pe undeva nişte *Islay Jura* de-al lui Henry, se aplecă ea, scotocind prin colecţia de sticle din bar. Patrick observă că i se vedea eticheta de pe jerse.

- Şi, cine-i actualul, Maggie?

Oprindu-se, îl privi peste umăr.

- Nu-nţeleg ce vrei să spui.

- Haide, ţi-ai pus puloverul pe dos:

- O, Doamne!

- Exact.

Lady Margaret se îndreptă, ţinînd o sticlă de whisky.

- Richard Brachen, răspunse ea, pornind spre gheridon să toarne în două pahare.

Patrick rămase tăcut: se certaseră de atîtea ori în trecut pe tema asta, încît era sătul.

- Numai să ştii ce faci, Margaret.

Femeia se întoarse dinspre masă:

- Nu ştiu eu întotdeauna?

Fratele ei ridică din umeri.

- Oricum, continuă, venind cu paharele, nu e ceva serios, e foarte discret şi nimeni n-o să păţească nimic, în regulă?

Ridică iarăşi din umeri.

- Ei, asta măcar mă scuteşte să-ţi servesc cine ştie ce gogoşi în legătură cu cina din seara asta. Nu voi fi acasă, dar doamna M. are cămara plină. Nu te superi, nu-i aşa?

- Nu.

De fapt, era uşurat. Urma să aibă timp pentru a se gîndi la Francesca.

- Deci, cît stai? se trînti Lady Margaret pe sofa, privindu-l. Poţi rămîne cît vrei, ştii doar.

- Da, mulţumesc, Maggie. Pe moment, nu sînt tocmai sigur. Mi-am luat trei săptămîni de concediu de la spital şi s-ar putea să plec la nişte prieteni din Edin- burgh, pentru cîteva zile. Cred c-am să văd eu mai încolo.

- Bun. Henry nu vine pînă la jumătatea lunii, pentru fericita dată de doisprezece, fireşte! zîmbi ea. Poţi să vii şi să pleci cum pofteşti, se găseşte destulă distracţie, aici ca şi pe moşia lui Richard.

- Excelent, mersi.

- Ascultă, frăţioare, acum trebuie să mă schimb. Nea prins porcăria asta absolută de ploaie de azi după-arrriază şi miros ca o oaie bătrînă, nu pot sta să beau în putoarea asta! strîmbă ea din nas. îmi iau paharul sus, cred. Ne vedem mai încolo, eventual?

- Nu ştiu, s-ar putea să mă culc devreme.

- O.K. Cum preferi.

Se ridică şi-i expedie o bezea.

- Pa, scumpule. Poftă bună şi somn uşor; ştii unde-i

pivniţa.

Şi, făcîndu-i scurt cu mîna, se duse la uşă şi ieşi.

Patrick îşi întinse picioarele, cu paharul în mîini, şi se tolăni la căldura focului.

Cînd se trezi, trecuse o bucată de vreme. Auzea zgomote vagi din fundul casei, de la bucătăria învecinată cu cabinetul, şi se ridică să vadă ce era. Nu avea idee cît se făcuse ceasul - cel de la mînă i se udase cînd îi făcea baie Sophiei - dar afară se întunecase complet şi bănui că era destul de tîrziu. Ducîndu-se la fereastră, trase draperiile, apoi trecu prin hol şi culoar, spre spatele casei. Urmări zgomotele pînă în bucătărie.

- Salut.

Trişase. Crăpînd uşa bucătăriei, stătuse cîteva minute privind cum Francesca pregătea de mîncare. Fredona, foarte încet, abia auzit, iar mişcările îi erau uşoare şi graţioase. Neobservată, chiar şi cu glezna scrîntită, avea un farmec absolut natural.

Fata se răsuci în loc; o speriase.

- A! Bună.

Oprindu-se din ceea ce făcea, avu nevoie de cîteva momente bune pentru a-şi alunga spaima: moştenirea lui Enzo.

- Iartă-mă, te-am făcut să tresari.

-Da.

Patrick intră şi trase un scaun la masa lungă, de stejar albit.

- Te simţi mai bine?

-Da.

- Ce oră e? Cred că am adormit.

Francesca ridică privirea spre ceasul de pe perete. Patrick îi urmări ochii.

- Doamne! Cred c-am dormit buştean!

Era ora nouă.

- Ce s-a întîmplat cu cina şi povestea ptentru fete?

- Le-am dus eu mîncarea sus şi le-am spus că adormiseşi.

- Iţi mulţumesc.

 Era surprins, nu mai cunoscuse nici o persoană atît de nepretenţioasă.

- Au făcut scandal?

Fata zîmbi, iar Patrick văzu cum surîsul îi lumina toată faţa. Era fermecătoare, atît de blîndă şi inocentă.

- Nu, le-am spus că dacă dormi acum, mîine te vei trezi mai devreme şi vei avea mai mult timp să te joci cu ele.

Patrick rîse.

- Şi-au înghiţit-o?

- A, da, sînt două fete foarte sincere.

- într-adevăr, o privi el cum îşi relua treburile. Ce găteşti?

- Un.-

Se opri.

- Nu-mi amintesc cum se spune. în italiană, *brasato di manzo.* Carne cu legume.

-Aha! O tocăniţă.

După cum se mişca, văzu că încă o mai durea glezna. Se apropie de ea.

- Ştii, rareori o mărturisesc, dar tocăniţele sînt specialitatea mea, zîmbi el, privind cum se schimba la faţă, înţelegînd, şi-i zîmbea şi ea. Aşa că, de ce nu te duci tu să-ţi odihneşti glezna şi să mă ţii de vorbă în timp ce gătesc cina?

Nu era sigură dacă nu cumva o tachina, aşa că rămase pe loc, de teamă că s-ar fi putut face de rîs.

- Haide, o îndemnă Patrick. Şi nu-ncerca să te prefaci că ţi-ai revenit cu glezna. Mă pricep la de-astea...

- ...Sînt medic, îl întrerupse ea şi rîseră amîndoi.

Merse la masă şi se aşeză. Avea dreptate, glezna începuse într-adevăr s-o doară.

- Deci, Francesca, urmă Patrick, în timp ce începea să toace cu cuţitul, vorbeşte-mi despre tine, despre Italia şi despre cum ai ajuns cu fetele surorii mele în Scoţia. Vreau să ştiu absolut totul.

Mai tîrziu însă, după ce mîncaseră, îşi dădu seama că de fapt nu ştia absolut nimic. Vorbise numai el şi

descoperise, în relaxarea caldă a companiei ei, că vorbise într-un mod cum de obicei nu o făcea. îi spusese despre copilăria lui în Irlanda, despre tatăl său şi moartea înceată, de alcoolism, a bătrînului. îi explicase de ce îi datora atît de mult lui Lady Margaret, cum avusese întotdeauna grijă de el, îi plătise studiile şi-i fusese mai mult ca o mamă decît ca o soră. Apoi, povestise despre anii de facultate, despre speranţele şi visurile lui, iar ea ascultase totul, mulţumită să-l lase să-i spună cît de puţin sau cît de mult voia. Nu dorea nimic de la el. La treizeci şi trei de ani, cu aspectul său irlandez oacheş, cu un farmec înnăscut, cu relaţii şi cu viitorul în faţă, aşa ceva era cu totul diferit pentru un om ca Patrick Devlin.

Era obişnuit cu frumuseţile bogate şi rapace, interesate de ceea ce le putea oferi şi acaparînd tot pe ce puteau pune mîna. Lua şi el, nu era ceva unilateral, dar în final nu păruse niciodată să se aleagă cu prea mult.

Privind-o pe Francesca, observînd cum urmărea cu degetul fibrele din lemnul mesei, Patrick se întreba ce anume îl intriga atît de mult la ea. Era obosită, se vedea bine, nu se culcase numai ca să-l asculte şi avea faţa trasă şi palidă. Dar tot frumoasă era. întinse mîna şi-i opri mişcarea degetului. Neaşteptatul contact fizic, o făcu să tresară.

- Scuză-mă, îşi mută el privirea, jenat. Pari obosită. Ar trebui să te culci, camera e gata.
- E O.K. Mai întîi trebuie să strîng.
- Nu, se ridică Patrick. Strîng eu, tu du-te la culcare.

Stînd în picioare lîngă ea, îi văzu hotărîrea îndîrjită de a rămîne trează; părea un copil.

- Haide! Ai făcut destul în seara asta, ascultîndu-mă cum turuiam ceasuri în şir!

Apoi zîmbi.

- Cinstit, du-te.

Francesca îl privi lung; nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

- Serios? Chiar pot să le las aşa?

-Da.

Nu ştia ce să spună. I se întîmplase atît de rar să facă

cîneva ceva pentru ea, încît se simţea ciudat, încurcată. îşi privi mîinile împreunate în poală, chinuitor de jenată şi intimidată, după care se ridică, murmură o mulţumire şi şontăcăi prin bucătărie pînă la uşă. Peste cî- teva secunde dispăru.

Patrick o privi închizînd încet uşa după ea, apoi începu să spele vasele şi constată că era dezamăgit de a fi rămas în sfîrşit singur.

Capitolul 13

Era ora şapte dimineaţa, aerul era tăios de rece, dar pe cer se vedea cel mai senin albastru-pal, iar soarele se ridicase, deja cald, începînd să usuce roua proaspătă a zorilor de pe pajişti. Se făgăduia o zi minunată de vară.

Cît putea de încet, Lady Margaret deschise uşa din dos a Casei Lairbeck şi se furişă înăuntru. Pe treaptă, se descălţă de pantofi şi pomi în ciorapi prin bucătărie, trecînd fără zgomot în hol. îşi scoase eşarfa de pe cap, punînd-o la locul ei obişnuit de pe balustradă, apoi se strecură pe trepte şi pe culoarul mochetat spre camera ei, deschizînd uşurel uşa şi închizînd-o la fel de silenţios după ea. Merse la pat, îşi lăsă pantofii pe covor şi-şi
scoase mantoul. Pe dedesubt era complet goală.

Ducîndu-se în faţa oglinzii, îşi privi imaginea reflectată, coborîndu-şi mîna de la sîn pînă pe şolduri şi apoi spre coapse. îşi puse degetele în locul unde fuseseră ale lui Richard cu doar o oră în urmă şi simţi acelaşi minunat fior de excitaţie.

Nu dormise toată noaptea.

Vorbiseră şi făcuseră dragoste încontinuu; se scăldaseră goi împreună în apa rece ca gheaţa a rîului, ţinîndu-se unul de altul în torentul glacial. O posedase pe iarba umedă, pămîntul tare şi rece de sub ea făcînd-o să juiseze repede şi pe neaşteptate. Iar apoi îi vorbise despre grupul de la el de-acasă, iar orgasmul final fusese cel mai delicios.

Se întoarse dinspre oglindă şi luă o legătură pentru păr de pe masa de toaletă. îşi prinse părul şi lipăi desculţă pînă în baie, unde luă un prosop alb şi gros de pe suport şi-l

aruncă pe marginea de sus a boxei duşului. Dînd drumul la apa fierbinte, intră sub duş şi o lăsă să-i şiroiască peste trup, săpunindu-se uşurel şi gîndindu-se cum să procedeze în continuare, cît se putea de inteligent şi precaut.

Cînd termină cu ştersul şi-şi îmbibă pielea cu o cantitate de loţiune *Guerlain* pentru corp, alesese cea mai bună cale. Trebuia să fie un dineu acasă, altă soluţie nu avea, preferabil în weekend-ul sosirii lui Henry, pentru a adăuga o tuşă de influenţă aristocratică. N-avea să-i invite decît pe cei mai influenţi dintre vizitatorii lui Richard, fireşte, şi poate pe cîţiva prieteni apropiaţi de familie.

îşi asuma un risc, ştia, invitîndu-l pe Richard la Lairbeck în prezenţa lui Henry. Lui Richard îi plăceau riscurile, periculoase şi prosteşti. Dar mai ştia şi că pe Patrick nu l-ar fi putut aduce niciodată pe moşia Bra- chen. Doi miniştri din guvern şi un parlamentar Tory de frunte reprezentau o ocazie pe care nu-şi putea permite s-o lase să-i scape. Mai ales dacă voia să obţină în cele din urmă ceea ce dorea. „Şi din care alt motiv, se întrebă ea, stropindu-şi sînii cu parfum *Guerlain,* pe lîngă o pulâLcîLtoaie_zilfîlfi şi o potentă enormă^ îl suport eu pe un căcănar ca Richard Brachen?

în viaţă nu contează numai sexul.“ Fiind măritată cu Lord Heriry Smith-Colyne, un om cu douăzeci de ani mai vîrstnic decît ea şi valorînd mai mult decît datoria naţională, ştia prea bine acest lucru.

Patrick auzi clănţănitul slab al uşii dormitorului şi-i simţi mirosul înainte de a deschide ochii. Femeia se furişă spre fereastră şi întinse mîna să tragă draperiile.

- Să nu-ndrăzneşti! mormăi el ursuz de sub pătură.

Lady Margaret se întoarse, rîzînd.

- Ştiam că eşti treaz - dacă dormeai, n-aş fi-ncercat să trag perdelele, dragul meu Patrick!

- Mincinoase! îşi coborî el pătura pînă sub nas, zîmbind. Pfii! Ce mai damf! Nu-i cam dimineaţă pentru parfum?

- O doamnă îşi dă întotdeauna cu parfum, Paddy! se apropie Lady Margaret de marginea patului, aşezîn- du-se. Oricum, nu fi arţăgos, nu te-am văzut de nu ştiu cîte zile.

- Şi a cui e vina?

- A mea. Recunosc. Te-am cam neglijat, nu-i aşa? Sper că fetele nu te-au bătut prea mult la cap.

Patrick zîmbi.

- Nu, fireşte că nu. Le iubesc mult, ştii bine.

- Hmmm. Ar trebui să te însori şi să-ţi întemeiezi o familie, Patrick, nu să mi-o furi pe-a mea ori de cîte ori vii aici.

în chip destul de curios, pentru prima oară în viaţa lui, Patrick începuse în ultimele cîteva zile să se gîn- dească la acelaşi lucru. Se săltă în pat, iar sora sa îi dădu două perne. Şi le propti la spate şi se rezemă, privind-o.

- Deci, cărui fapt îi datorez această plăcere, Maggie? Vizitele în zorii zilei nu-ţi stau în caracter.

- Nu, ai perfectă dreptate, voiam să discutăm ceva.

Patrick îşi împreună braţele sub cap, instalîndu-se mai bine.

- O.K., draga mea, zi. Ascult.

Dar, la scurt timp după ce sora sa începea să vorbească, Patrick încetă s-o mai asculte. încă nu se dezmeticise complet, iar mintea îi revenea alene la ultimele zece zile şi ceasurile nesfîrşite pe care le petrecuse cu Francesca. Francesca, Francesca. Pînă şi numele ei îi suna minunat, era ca o şoaptă, ca un murmur pe răsuflarea lui.

Era cea mai stranie şi mai captivantă fată pe care o cunoscuse vreodată. Se comporta atît de natural şi liber, rîzînd şi cutreierînd pajiştile prin vînt şi ploaie, ca un copil, savurînd plină de bucurie frumuseţea cerului şi a pămîntului. îi plăcea acea parte a ei şi o invidia: reprezenta tot ceea-ce-şi dorea pentru el însuşi.

îi plăcea şi s-o privească desenînd - fermecătoarele ei mici schiţe cu el şi fetele, imortalizîndu-le în cîteva minute esenţa caracterelor, făcîndu-i pe toţi să rîdă cu expresia ei încruntată de concentrare şi buza de jos răsfrîntă capricios în timp ce lucra. Şi modelele: culoarea şi viaţa din ele erau asemenea culorii şi vieţii pe care-l făcea să le simtă; exuberanţa lor era a lui şi se părea că Francesca putea cumva să aştearnă pe hîrtie tot ceea ce era minunat în

lumea din jur. îl uimea şi îl umplea de inspiraţie.

Şi apoi, deodată, chiar cînd credea că reuşise s-o cunoască, exact cînd totul părea atît de minunat, se închidea în sine, abandonul în faţa bucuriei părea să-i dispară şi se întuneca, tăcută, retrasă şi singură. îi putea distinge durerea din ochi, dar nu avea idee de ce, putea doar să-i ghicească tumultul lăuntric. Era straniu, dificil şi complicat, ceva secret şi necunoscut, o parte din ea pe care nu putea s-o aibă, poate n-avea s-o aibă niciodată, ceea ce îl fascina. Era obişnuit să aibă totul.

- Paddy! îl înghionti puternic în coaste Lady Margaret. Paddy, m-ai auzit?
- Ce? îşi privi el nedumerit sora.
- Te-am întrebat dacă găseşti că e o idee bună.
- Ce să fie?
- O, Doamne! îi dădu ea una în creştet. Henry şi cu mine ne gîndim să organizăm un mare dineu, de sîm- bătă într-o săptămînă, pentru cîţiva oameni care vin la vînătoare. Te-am întrebat dacă o găseşti o idee bună.
- Da, cum crezi tu, Maggie.
- Bun! Vei mai fi pe-aici, înţeleg, voi avea nevoie de tine ca să mai însufleţeşti atmosfera.

în timp ce vorbea, moşmondea cu marginea păturii, iar Patrick observă. Era cel mai sigur semn că nu era complet sinceră.

- Ăsta-i singurul motiv pentru care vrei să fiu prezent, Maggie? înţelegi, s-ar putea să plec la Edinburgh.
- Nu, Paddy! Nu poţi merge tocmai atunci!
- Aha, mă aşteptam eu să mai fie şi altceva la mijloc.
- De fapt, continuă ea încet, nesigură de reacţia lui, voi invita cîţiva oameni care stau la Richard - Charles Hewitt şi John Anderson sînt în momentul de faţă acolo.

Patrick îşi scoase mîinile de sub cap, modificîndu-şi atitudinea relaxată.

- Mai ai şi alţi membri ai guvernului în mînecă, Margaret? o întrebă el sarcastic.
- Ascultă, Paddy, nu e nevoie să fii aşa! Oamenii ăştia ţi-ar putea fi de mare folos, nu încerc decît să te ajut!

-Zău?

13 Se dădu jos din pat şi străbătu camera în chiloţi, luîndu-şi pe el halatul flauşat.

Era nemulţumit să se amestece iarăşi în viaţa lui, dar nu-şi putea învinge emoţia în faţa unei asemenea puteri politice. Se întoarse.

- Margaret, ţi-am mai spus, dacă fac asta, vreau s-o fac de unul singur! O carieră politică e prea importantă pentru mine ca s-o tratez doar ca pe o „ofertă de lucru"!

îl privi atentă. Părea calm, dar i se simţea surescitarea.

- Cine se amestecă? îl întrebă ea. Nu ai altceva de făcut decît să-i cunoşti pe acei oameni.

Se ridică.

- Nu se ştie niciodată, Paddy, cînd îi vei mai putea întîlni. O prezentare anterioară e utilă oricînd.

- O.K., Maggie, oftă el. Dacă tu crezi că e important, voi veni.

Se înapoie la pat.

- Dar asta-i tot, da? Nu vreau să mi se facă nici un fel de favoruri. Singura persoană care îmi va hotărî cariera politică, Margaret, sînt eu. M-am exprimat destul de clar?

Lady Margaret zîmbi, neputîndu-se abţine. Cel puţin, avea să-l plaseze la locul potrivit şi la momentul potrivit. Habar n-avea, fireşte, că întreaga lume se învîrtea pe bază de favoruri.

- Te-ai exprimat cît se poate de clar, Patrick dragă, spuse ea. Dar tare^aş mai dori să nu mai fii atît de-al dracului de arţăgos în chestiunea asta!

Se apropie şi îl sărută pe obraz.

- Copil răsfăţat ce eşti!

Patrick zîmbi şi el. Era incorijibilă, întotdeauna îşi atingea scopul.

- Deci, acum că ne-am înţeles, te las să dormi mai departe.

- Cam greu! Oricum trebuia să mă scol, azi luăm fetele cu noi la un picnic.

Lady Margaret înălţă o sprinceană.

- Cu voi?

- Da, cu noi. Francesca şi cu mine. Francesca e fata italiancă pe care ai adus-o aici ca să aibă grijă de Milly şi

Sophie, mai ţii minte?

- O.K. Nu e nevoie să fii sarcastic.

îl privi cîteva momente, suspicioasă. Nu, conchise ea repede, nu era posibil să-l intereseze guvernanta, era mult prea slăbănoagă, o adevărată fetişcană rătăcită, deloc pe gustul lui.

- Ei, atunci distracţie plăcută, îi ură ea şi se întoarse spre uşă. Poate ne vedem mai tîrziu, nu sînt sigură.

- O.K.

îi suflă un sărut.

- Pa, scumpule.

Şi, răsfirîndu-şi prin aer parfumul cu mîna, dispăru pe culoar şi coborî scara, fredonînd veselă.

Cînd Patrick termină cu îmbrăcatul, era dimineaţă de-a binelea. Soarele se înălţase pe cer, albastrul boiţii se accentuase, iar roua se evapora în aerul cald şi uscat. Se uită afară, încîntat de ziua aleasă pentru picnic, şi-şi luă lucrurile de pe scaun, îndesîndu-le în micul rucsac şi pornind în jos pe scară.

Francesca era deja în bucătărie. Stătea la masă, într-un şort alb de bumbac pe care i-l împrumutase Patrick, strîns cu vechea ei curea de piele maro, şi cu un tricou alb mult prea mare. îşi ţinea picioarele lungi şi bronzate strînse sub trup şi punea cu grijă într-un uriaş coş de răchită lucrurile pe care le pregătise doamna Mackenzie pentru prînz. Cînd intră Patrick, ridică privirea.

- Bună!

- Bună dimineaţa.

Patrick se duse la chiuvetă să umple ibricul, atin- gînd-o uşurel pe umăr, în trecere. Fata zîmbi. îi plăcea s-o atingă: nu simţea nici o ameninţare din partea contactului fizic cu el, doar căldură şi mîngîiere, sentimentele prieteniei.

- Ţi-am făcut cafea, spuse ea, privindu-l. E pe ara- gaz. Âici!

Se ridică şi luă cafetiera de pe plită. în timp ce se descovriga, îi amintea lui Patrick de o pisică prelungă şi suplă.

- Vrei lapte?

13 Patrick luă ceaşca pe care i-o întinsese şi se aşeză în faţa ei.

- Doamna M. ne-a făcut ceva bun? căută el prin coş, ridicînd capacele borcanelor şi vîrîndu-şi degetul într-unul pentru a gusta conţinutul.

- Nu! rîse Francesca, trăgînd coşul. Patrick făcu o mutră.

- A, apropo, unde-s fetele?

Oricît de mult le iubea pe Sophie şi Milly, Patrick constatase că în ultimele două zile aproape uitase de prezenţa lor. O privi pe Francesca în timp ce înfăşură tacîmurile în şervete, cu capul aplecat, şi-şi spuse cît de tăcută şi cuminte era, cît de senină. Ridicînd ochii, îi văzu expresia şi se înroşi.

- Sînt afară, se grăbi ea să răspundă. îşi iau plasele şi găleţile de pescuit.

îşi lăsă din nou capul în piept, pentru a-i evita privirea.

„La naiba, am făcut-o să se simtă prost," reflectă Patrick. „Mai bine s-o las în pace."

- Ei, atunci mă duc să le înveselesc, spuse el ridicîndu-se, în timp ce-şi golea ceaşca de cafea. Mmmmm, delicioasă, cafeaua.

O văzu zîmbind. Părea cea mai rară şi mai delicată floare - reacţiona la căldură cu infime deschideri ale bobocului, aproape imperceptibile, cu excepţia cuiva care... îşi opri gîndurile în loc. Era naiv, nerealist.

- E totul gata?

- Da, în cîteva minute.

- O.K. Le aduc înăuntru după ce punem în ordine echipamentele.

Surîse, merse la uşă, apoi se opri.

- în dimineaţa asta te simţi bine cu piciorul?

încă mai era îngrijorat pentru lovitura ei, bănuind că probabil o duruse mai mult decît recunoscuse ea.

- Da, ridică în sfîrşit Francesca privirea; era atît de bun cu ea. Mă simt perfect. îţi mulţumesc mult.

Iar bobocul se mai desfăcu puţin.

Locul de pe malul rîului era ideal. Ratrick prospectase

dinainte terenul ca să-l aleagă, în timp ce fetele veneau încet din urmă cu Francesca, Sophie fiind prea mică pentru a merge mai repede, iar Milly încă nu destul de întremată. Ducea cea mai mare parte a lucrurilor şi arăta foarte comic, după ce îl încărcaseră cu coşul, pledurile, rucsacul, găleţile, plasele, hainele de schimb şi băutura, încît fetele se prăpădeau de rîs şi-l tot făceau măgăruş. în timp ce mergea greoi înaintea lor, răgea din cînd în cînd, făcîndu-le pe toate trei să izbucnească în accese de hohote necontrolate.

Întinzînd păturile, Ratrick aranjă. pentru Milly un loc comod la umbra unui copac şi găsi o adîncitură a malului unde putea pune în siguranţă băuturile la rece, în apă. Aşeză coşul la rădăcina copacului, ferit de soare, alinie plasele şi găleţile pe marginea apei şi, cînd fetele ajunseră la el, totul era gata.

- *Mademoiselles, votre picnic! anunţă el.*
- E genial, unchiule Paddy! exclamă Milly, urmînd-o pe Sophie pînă la mal.

Francesca se aşeză pe un pled, încrucişîndu-şi picioarele lungi. Ratrick o privi.

Arăta extraordinar în lumina soarelui: bronzată şi împestriţată de razele pătrunse printre frunze, pielea ei părea aurie, de culoarea mierii. întoarse capul spre apă şi luă o sticlă. Iarăşi se zgîia, trebuia să înceteze.

- Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Francesca dădu din cap, iar Ratrick luă o carafă cu cioc şi-i turnă limonadă într-un pahar:

- Poftim.

Luă paharul, zîmbindu-i.

- Mulţumesc, murmură ea.

Totul era perfect. Ba nu, îşi spuse Francesca, era mai mult decît atît, era mai minunat decît orice cunoscuse vreodată. Se simţea fericită, iar sentimentul îi umplea mintea, inima şi sufletul. Era ceva nou pentru ea, un fior devorator şi i se întîmpla pentru prima oară, de cînd se ştia, să se bucure de viaţă.

Restul dimineţii decurse chiar mai bine decît speraseră.

Vîntul scăzuse pînă la o briză uşoară, soarele încălzea aerul şi toţi patru lîncezeau în căldura verii.

Mîncară de prînz la umbră, băură toată limonada de casă şi înfulecară mîncarea doamnei Mackenzie. Milly adormi, iar Patrick rămase culcat, privindu-le pe Francesca şi Sophie care pescuiau pe mal, din apele rîului Spey.

Francesca încerca să explice fiecare nouă comoară care ajungea în găleată, iar Patrick se pomeni surîzînd, în timp ce fata căuta termenii englezşti pentru obscura colecţie de lucruri pe care Sophie insista să le păstreze.

Patrick era fericit. Fericit cu adevărat, ca în copilărie. O fericire deplină şi necomplicată, care-l făcea să se simtă tînăr, ca şi cum ar fi avut toată viaţa înainte, fără a fi trăit deja o bună parte din ea.

Uitase de suferinţă, de durerea pe care o purta cu el de ani de zile, durerea alcoolismului tatălui său şi a morţii sale încete, în chinuri. Nu-şi mai amintea nici o asemenea perioadă din viaţa lui. Părea că Scoţia îi infiltrase în suflet cine ştie ce vrajă, o magie pe care o vedea peste tot în jur, pe pămînt şi pe cer şi în verdele vibrant din ochii lui Francesca.

- Unchiule Paddy! Unchiule Paddy!

Sophie alergă spre el, ridicînd găleata picurînd de apă pentru a-i arăta ce adunase. Stropii reci îi căzură pe braţele goale.

- Uite, unchiule Paddy! Am o grămadă de lucruri să le duc acasă şi să le pun în baie.

- Vai, ce norocoasă eşti, Soph!

Aruncă o privire spre Francesca şi rîseră amîndoi.

Fugind înapoi lîngă apă, Sophie coborî malul pînă,în locul unde stătuse, ridicînd găleata şi mijind ochii să vadă ce mai putea găsi. Francesca se aşeză pe iarbă.

- Pari obosită, spuse Patrick, făcînd-o să se întoarcă spre el, cu mîna streaşină la ochi.

- Ieeeee! Am văzut un peştişor! chiţăi Sophie încîntată. O, Cesca! Uite!

Se apropiase de margine şi privea în apă, ţinînd găleata cu braţul întins, iar cu mîna cealaltă arătînd ce

văzuse. Francesca întoarse un moment capul.

- Mă întreb dacă aş putea...

Sophie dispăru.

- O, Doamne! Sophie? sări în picioare Francesca, alergînd pe pantă.

Sophie urla, dînd din mîini şi din picioare, cu capul deasupra apei reci. Curentul rîului se scurgea rapid în jos, ducînd fetiţa cu el.

- Doamne Dumnezeule! Sophie! TINE CAPUL SUS! strigă Francesca. NU INTRA ÎN PANICĂ!

Şi, peste o clipă, plonjă.

Apa era şi mai rece decît se aşteptase. Icni sufocată, cu respiraţia tăindu-i-se. Curentul trăgea cu putere şi îi tîrî trupul cale de cîţiva metri pînă îi reveni suficient pentru a rezista, apoi fncepu să înoate.

- SOPHIE! ÎNOATĂ! strigă ea.

Se apropiase, o putea ajunge şi-i vedea faţa, albă ca moartea, de panică.

r ÎNOATA!

întinse mîna şi-i simţi piciorul.

- Hai, Sophie, încearcă să vii spre mine, o încurajă. Haide.

Dar nu avea idee dacă Sophie o putea auzi - ples- căia şi se zbătea nebuneşte să rămînă deasupra apei, orbită de spaimă.

în fundal, era conştientă de glasul lui Patrick. Părea să strige ceva, dar nu înţelegea nimic. înota cu atîta forţă contra curentului şi se întindea din răsputeri spre fetiţă, încît nu se putea concentra pe nimic altceva. în sfîrşit, cu ultimele resurse, se avîntă înainte şl reuşi s-o prindă pe Sophie.

- Sophie! Eu sînt, nu te teme! Hal, llnlşteşte-te, lîngă mine.

O strînse la piept, rldicîndu-l bărbia din apă, şl porni înot spre mal.

- E-n regulă, îl murmura ea la nesfîrşlt, acum e-n regulă.

Cînd ajunse, îl găsi pe Ratrlck la marginea apel. Se aplecă şl o apucă de braţ, trăgîndu-le pe amîndouă afară

dlntr-o mişcare. Le îmbrăţlşă un moment, după care Sophie Izbucni în plîns, cu suspine enorme care-l zguduiau tot trupul plăpînd.

- Şşş, halde Soph, nu-l nimic, îl şopti el. Acum eşti în siguranţă. Hal, nu plînge.

Fetiţa întinse mîlnlle spre el, lar Ratrlck o luă din braţele lul Francesca, strîngîndu-l capul la piept şl nete- zlndu-l cu mîna părul ud.

- Uite, ridică el o pătură de jos, contlnuînd s-o ţină pe Sophie, şl l-o puse lul Francesca pe umeri; tremura. O şterg eu pe Sophie.

Se aşeză, cu fetiţa în braţe. Rldlcînd privirea spre Francesca, întrebă încet:

- Eşti O.K.?

Fata dădu din cap.

- Slavă Domnului, murmură el.

Întorcînd capul în altă parte, Francesca începu să plîngă în tăcere.

Cînd Sophie se linişti, Ratrlck reuşi s-o dezbrace de hainele ude şl să-l pună un tricou şl o pereche de chiloţi uscaţi. O înveli într-un pled, făcînd-o să se Simtă Importantă, şi privi spre Francesca. Stătea aşezată pe mal, cu spatele spre el, tremurînd în pofida căldurii soarelui. Se ridică şl merse la ea.

r Al îngheţat.

îl atinse obrazul cu vîrful degetului.

Avea pielea umedă şl rece.

- Haide, trebuie să-ţi scoţi hainele astea ude. Am un slip de rezevă la mine-n bagaj.

Se duse la rucsac şi luă chiloţii de baie, apoi îşi scoase peste cap tricoul şi i le întinse pe amîndouă.

- Schimbă-te repede, pînă nu răceşti.

Francesca luă hainele, evitîndu-i privirea. Nu voia să-i vadă faţa mînjită de lacrimi.

- Mulţumesc, bîigui ea şi se ridică, lăsînd pătura să cadă la pămînt.

Şi, în acel moment, Patrick îi zări graţia şi frumuseţea întregului trup, perfect vizibile prin bumbacul ud, transparent, al hainelor. îi văzu curba plină şi rotundă a

sînilor, prin materialul sutienului şi linia întinsă a abdomenului, pînă la şolduri.

înghiţi un nod şi întoarse capul. Excitaţia era atît de intensă şi de bruscă, încît îl luase complet pe nepregătite. Se duse la pled şi se aşeză, acut conştient de faptul că Francesca se schimba în spatele lui.

- Unchiule Paddy, Cesca e bine?

Sophie era somnoroasă, după şocul prin care trecuse. îi mîngîie fruntea.

- Da, sigur că e bine.

Absent, întoarse capul în timp ce vorbea, şi atunci văzu semnele. Francesca îşi ridicase tricoul peste cap, stînd cu spatele spre el, un spate acoperit de urmele unor vînătăi sălbatice şi o tăietură ce începea de la umăr. Fusese bătută violent, iar Patrick întoarse privirea, dezgustat.

De ce? Stătu năuc cîteva minute, incapabil să judece clar. De ce-ar fi...? ¡deea violenţei faţă de ea îi provoca o greaţă copleşitoare, iar şocul descoperirii îl umplu de înfrigurare. Se lupta cu sentimentele, nesigur ce simţea, nici de ce, şi deodată îşi dădu seama că era supărat, revoltat că nu ştia nimic despre ea, furios că putuse fi lovită. îl înfuria propria lui neputinţă şi voia s-o ocrotească.

După ce se schimbă, Francesca reveni la pleduri şi se aşeză. Milly şi Sophie adormiseră, epuizate după emoţia trăită. Francesca îşi strînse genucnhii şi-i cuprinse cu braţele, încă înfrigurată, după care îşi rezemă capul pe ei, privindu-l pe Ratrick. Culegea fire de iarbă şi îi putea observa chipul fără să ştie. O făcuse adesea în ultimele cîteva zile, revăzînd fiecare detaMu: culoarea ochilor, linia bărbiei, fiecare rid fin al pielii. îi memorase chipul şi îl putea revedea în minte oricînd, aidoma realităţii. Acum, văzu că acel chip se întunecase.

- Ce s-a întîmplat? îl întrebă.
- Nimic. N-am nimic.

Nu ridică ochii spre ea, iar Francesca privi în altă parte. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Ratrick, niciodată nu insista, accepta răspunsul şi se mulţumea cu atît. Simplă şi nepretenţioasă.

- Francesca?

Se întoarse din nou.

Trebuia s-o întrebe, n-o putea lăsa aşa, era important.

- De unde ai urmele de pe spate? Ce ţi s-a întîmplat înainte de a veni în Anglia?

Dar, de cum întrebă, ştiu că n-ar fi trebuit s-o facă. Faţa ei se schimbă, nu, nu chiar faţa, avea să-şi spună el mai tîrziu, ci ochii. Culoarea din ei se stinse oarecum şi văzu durerea. Crudă, vie, ca o rană, după care se coborî voalul, un voal alb şi gol, acoperind verdele, iar în cele din urmă nu mai văzu nimic, nimic decît propria lui imagine reflectată. Nu scoase o vorbă.

- Francesca?

întinse mîna spre ea, dar fata se feri.

- Te rog, spune-mi, ce-a fost?

Francesca însă se Simţea trădată. îi fusese încălcată o parte din ea pe care trebuia s-o ţină ascunsă. Era secretul ei şi niciodată n-avea să-l dezvăluie. Niciodată.

- Francesca?

Nu-l luă în seamă.

- Pentru Dumnezeu, Francesca! Răspunde-mi!
- Nu! se ridică ea în picioare. Lasă-mă-n pace!

Patrick îi privi spatele, spunîndu-şi: „Dar e ridicol, de ce sînt aşa de tulburat? Ce se întîmplă? Sînt un om în toată firea şi mă comport ca un copul.“ Apoi, ştiu că trebuia să se îndepărteze de ea, să-şi pună gîndurile în ordine. Dintr-o dată, nu mai vru decît să scape de sentimentele pe care i le trezise.

- Ascultă, Francesca, îmi pare rău...

Nu ştia ce altceva să spună, dar ea ridică din umeri, rămînînd întoarsă cu spatele.

- Cred că ar trebui să plec pentru cîteva zile, continuă Patrick, vorbind mai mult pentru sine însuşi decît cu ea. Am nevoie de puţin timp, singur, de spaţiu. „Mă vpi duce la Edinburgh,“ încheie, în sinea sa.

Francesca se întoarse.

- Da, spuse ea încet. Dacă asta vrei.

Dar mintea îi era în plin tumult; se gîndea la plecarea lui ca la o lovitură fizică.

- Mda, voi pleca diseară.

întinse mîna şi atinse umărul Sophiei, pentru a le trezi, pe ea şi pe Milly.

- Haideţi, fetelor, spuse el cu blîndeţe. E timpul să pornim înapoi.

Ridică privirea spre Francesca, dar ea începuse deja să strîngă lucrurile. Oftă din greu, simţindu-se penibil şi confuz.

Cum de se ajunsese pînă aici, într-o singură după-amiază însorită şi frumoasă de vară? N-avea idee: era un lucru pe care nu reuşea să-l descifreze. Patrick De- vlin, medic pediatru, era expert în durerile şi emoţiile de tot felul, dar din păcate nu şi într-ale lui. Nu mai fusese îndrăgostit niciodată.

- Eşti gata, Francesca?

N-o putea privi, deşi jinduia s-o facă.

-Da.

Acum, locul de pe malul rîului arăta mai puţin idilic, iar Patrick se întrebă de ce se opriseră acolo.

- Atunci, haideţi, fetelor, le chemă el, luînd legătura de lucruri ca să le ducă înapoi. Picnicul s-a terminat.

Dar, în acelaşi moment, îşi dori să n-o fi spus. Cuvintele păreau să însemne mult mai mult decît simpla declarare a unui fapt.

Capitolul 14

Era marţi, iar Patrick plecase de două zile. Telefonase din Edinburgh, iar Francesca auzise convorbirea, dar Lady Margaret nu-i transmisese nici un mesaj. Nu că s-ar fi aşteptat la vreunul, însă îşi punea întrebări despre Patrick şi se gîndea la el, involuntar, ori de cîte ori avea mintea liberă să cugete în voie.

îi simţea lipsa, ceea ce era firesc, îşi spunea - îi ţinuse companie încontinuu timp de zece zile. Dar ştia că inima îi era mai grea şi timpul părea să treacă mai încet, mai obositor. Nici nu mai observa soarele şi cerul albastru; auzea cîntecul adierii prin crengile înfrunzite ale copacilor, dar nu mai era magic, unic; nu era decît un zgomot oarecare.

 Iar fetele simţeau şi ele. Sensibile faţă de stările de spirit, înfloriseră la căldura afecţiunii lui Patrick pentru Francesca, fără a-şi da seama că făceau parte din ceva deosebit. Acum, cînd el plecase, erau mofturoase şi certăreţe, iar Francesca îşi pierdea tot mai uşor răbdarea. Vacanţa lor îşi pierduse scînteia şi le lipsea vraja iubirii.

Francesca lăsase fetele să se joace în grădina prelungă, cu iarbă, a casei, în timp ce ea se dusese în bucătărie, să pregătească împreună cu doamna Mackenzie ceva de mîncare pentru prînz. Era o zi caldă şi toate trei fuseseră afară întreaga dimineaţă, în capătul îndepărtat al grădinii, unde plantele cultivate le întîlneau pe cele sălbatice, căutînd bolovani şi spiriduşi ascunşi sub ei.

Intrînd în bucătăria încinsă, cu miros de pune, o văzu pe Lady Margaret aşezată la masă cu doamna Mackenzie. înconjurată de un maldăr de cărţi de bucate cu coperte lucioase, era ocupată să scrie o listă.

Francesca fu surprinsă: era prima oară cînd o vedea pe Lady Margaret acasă în timpul zilei.

- A, Francesca! ridică Lady Margaret privirea, zîmbind.

Lord Henry urma să sosească la Lairbeck în aceeaşi seară şi avea de pregătit împreună cu guvernanta o atmosferă mai familiară.

Trebuia să pară că petrecuse mai mult timp pe-acasă, iar Francesca era un element-cheie în realizarea acestui lucru.

- Arăţi bine, spuse ea. Cred că aerul din Scoţia îţi priieşte.

Şi surîse din nou, în timp ce doamna Mackenzie stătea aşezată lîngă ea, complet serioasă.

- Intră. întocmesc un menu pentru sîmbătă seară, cu ajutorul doamnei Mackenzie.

Francesca dădu din cap şi veni spre masă. în timp ce-şi trăgea un scaun şi se aşeza, doamna Mackenzie îi aruncă o privire care exprima, pe cît de mult era posibil din partea ei, un zîmbet.

- **Aii duducuţî o sî vuiasc-aşadar dumincari, duduiţî?**

- Da, te rog, doamnă Mackenzie.

Francesca înţelesese doar jumătate din propoziţie, dar era de ajuns. Patrick o învăţase cu chiu cu vai cîte ceva din dialectul scoţian şi, recunoscînd cîte un cuvînt, două, reuşea să subînţeleagă esenţialul.

■* Fetele pot aştepta cinci minute, doamnă Mackenzie, replică scurt Lady Margaret. Trebuie să organizăm lista asta ca să pot comanda mîncărurile de la magazin.

- Da, coniţî.

Francesca ascultă cîteva minute conversaţia; se jena, doar stînd şi ascultînd. Nu era luată în seamă şi se simţea ca o intrusă.

- Cred că revin peste cîteva minute, spuse ea încet, ridicîndu-se să plece.

Lady Margaret ridică privirea pentru a doua oară.

- Vai de mine, nu, draga mea! răspunse ea repede, încă nu pleca!

îi putea simţi stînjeneala în prezenţa ei şi ştia că trebuia să i-o risipească. Henry ar fi observat imediat: era foarte perspicace.

Francesca ezită.

Se simţea prost şi voia să stea afară, cu fetele.

- S-ar putea să ţi se pară interesant, continuă Lady Margaret. Şi vei şti la ce să te aştepţi. în fond, vei face parte dintre musafiri.

La naiba! Nu plănuise s-o invite, îi scăpase în disperare de cauză. Of, bine, îşi spuse, asta avea s-o încălzească pe Francesca faţă de ea şi, cu siguranţă, urma să-i arate lui Henry ce plină de consideraţie era.

Dar peste obrajii fetei se întinse o roşeaţă înceată şi dureroasă, de pe gît pînă la rădăcina firelor de păr. Tăcu preţ de cîteva clipe şi apoi, cu vocea şovăindu-i de emoţie, spuse:

- A, nu, Lady Margaret, n-aş fi în stare!

Lady Margaret oftă iritată. îşi pierdea răbdarea, cu încercările de a fi drăguţă. Nu-i venea să creadă că fata avea tupeul de a o refuza.

- Prostii! replică ea repezit. Fireşte că poţi. Nu-ţi face probleme, draga mea, te va îndrăgi toată lumea.

Puţin îi păsa, la drept vorbind, dacă o îndrăgeau sau nu, atîta vreme cît prezenţa ei se reflecta favorabil asupra lui Lady Margaret. Tocmai se pregătea să deschidă încă un volum de reţete, cînd observă expresia chinuită a lui Francesca.

- Ce este? întrebă ea, pe un ton deloc binevoitor.

7- Nu...

îi era greu să vorbească.

- Nu, ăă... nu cred, zău, că pot veni... eu, ăă...
- Hai, dă pe gură odată!
- Păi, nu am ce îmbrăca, înţelegeţi, pentru o petrecere, îşi privi ea mîinile.

Lady Margaret se simţi momentan ruşinată de sine însăşi.

- O, draga mea, iartă-mă, nu m-am gîndit.

Bătu uşurel cu paginile pe paginile cărţii deschise, apoi deodată îi veni o idee.

- Uite ce e! se însufleţi ea, încălzită de inspiraţia fulgerătoare. în dulapurile de sus sînt cîteva vechituri de-ale mele. Poţi proba cîteva rochii şi îi vom cere croitoresei din sat s-o ajusteze.

Zîmbi victorioasă.

- Cum ţi se pare?
- Aş... ăă... sînteţi foarte amabilă.
- Aiurea, fac şi eu ce pot.

Atîta lucru era adevărat.

Încîntată de propria-i generozitate, ştiu că odată ce Henry afla cîtă osteneală îşi dăduse, avea să presupună de la sine tot ce-i convenea ei mai mult. Rezultatul depăşea pe departe efortul.

- Şi dacă tot veni vorba, continuă, în plin acces de mărinimie, ţi-aş putea programa şi o vizită la coafor.
- O, nu, în...
- Termină cu prostiile! Va fi amuzant.

Francesca roşi din nou şi-şi duse mîna la păr. Abia şi-l atinsese sau îl privise, din ziua aceea cînd, la mînă- stire, i-l tunseseră atît de scurt.

îşi privise frumosul păr lung şi negru căzînd pe podea în smocuri mari şi-şi spusese: „Nu trebuie să-mi pese, e o

deşertăciune să-ţi pară rău după aşa ceva.“ Dar păstrase o şuviţă şi o ţinea în solitudinea întunecoasă a chiliei sale, plîngînd după ceea ce pierduse.

- Ţi-ar sta bine cu părul aranjat, urmă Lady Margaret, dînd foarte clar de înţeles că aşa nu-i stătea deloc bine.

- Da, am...

- Bun! Atunci, ne-am înţeles. După ce termin lista de bucate cu doamna Mackenzie, mă duc să caut printre rochii, apoi telefonez la coafor.

Făcu o însemnare pe listă.

- în regulă, FranCesca?

- O, da, vă mulţumesc.

- Bun. Nu e nevoie să mal stai aici, dacă nu vrei.

Acum, cînd cîştigase încrederea fetei, nu mai era nevoie să facă alte eforturi.

- Sînt sigură că trebuie să le împaci pe Sophie şi Milly, dacă masa lor întîrzie.

-Da.

- Tocmai.

Se lăsă o scurtă tăcere incomodă, în timp ce Francesca se chinuia să găsească o formulă potrivită de mulţumire, pînă cînd Lady Margaret o scoase din impas:

- Atunci, nu te mai reţin.

-Da.

Stingherită, Francesca se grăbi să iasă din bucătărie.

Patrick conducea Range Rover-ul pe A9, spre Strathspey, doar pe jumătate atent la drum. Reîntoarcerea de la Edinburgh durase toată după-amiaza şi era obosit. Cu cît se apropia de Lairbeck, cu atît i se înceţoşa mai mult mintea şi îi scădea concentrarea. Nu se mai putea gîndi decît la Francesca.

Ultimele patru zile, petrecute departe de ea, fuseseră anoste şi imobile, ca şi cum ar fi existat doar pe jumătate. Se tot scuza faţă de prieteni pentru că nu era în formă. Dorise cu disperare să scape de ea, iar acum abia aştepta să se întoarcă. Dar în mintea lui nu se lămurise deloc.

îşi spunea iar şi iar că era obosit şi însingurat, iar la

Lairbeck avea un sanctuar. Toate sentimentele lui faţă de Francesca se legaseră de acest lucru. în cele zece zile petrecute cu ea se simţise mai bine decît i se întîm- plase de ani de zile, dar se convinsese că nu era decît efectul odihnei depline şi a liniştii din Scoţia.

Şi totuşi, pe măsură ce se apropia de drumul spre Lairbeck, Francesca îi ocupa tot mai mult gîndurile; tot trupul părea să-i devină mai viu, la gîndul ei. „Sigur că am să mă gîndesc la ea," argumenta el rezonabil, ca să-şi calmeze sentimentele, „am petrecut împreună mai mult timp decît cu oricine; în ultimii cîţiva ani. Sigur că mă voi bucura s-o văd."

Dar, încuiat undeva în inima lui, se găsea sentimentul că nu era numai atît, ci mult, mult mai mult, numai că se temea prea tare ca să recunoască. Era tînără, o fată apărută de nicăieri, şi ştia că opoziţia faţă de ceea ce simţea avea să fie aproape mai mare decît simţămîntul propriu-zis.

încerca să şi-o alunge din minte, pe cînd conducea, şi să se gîndească la dineul pe care îl organizase Margaret. Dar, privind cerul de deasupa colinelor, din care lumina se risipea încet, simţea o emoţie de o stranie intensitate şi o curioasă însufleţire în faţa strălucirii soarelui care cobora dincolo de fundalul sălbatic şi colţuros. Simţea toată culoarea şi euforia nebunească a dragostei; atîta doar că încă n-o ştia.

în sfîrşit, Patrick frînă în faţa Casei Lairbeck. Opri motorul şi stătu cîteva clipe rezemat în fotoliu, întinzîn- du-şi braţele deasupra capului. Simţea efectele drumului în picioare şi în şira spinării, dar oboseala îl părăsise dintr-o dată. Era emoţionat, uşurat, fericit şi plin de o neobişnuită încîntare copilărească de a se fi înapoiat. îşi descheie centura de siguranţă şi ridică ochii spre clădirea cenuşie şi antipatică de granit, exact cînd uşa se deschise năvalnic şi Milly alergă afară, urmată imediat de Sophie, ambele strigînd, făcînd cu mîna şi luîndu-se la întrecere spre maşină.

- Hooo! deschise el portiera, iar fetiţele se repeziră

să-l îmbrăţişeze. AVeţi grijă, fetelor! rîse. Mă sufocaţi.

- Unchiule Paddy, ia ghici! Ghici ce e!

- Ziceai că pot să-i spun eu, Milly! o trase Sophie de mînecă. Mi-ai promis!

- Hei! Scoteţi-mă de-aici!

Fetele se luaseră la luptă, încercînd amîndouă să se apropie de el. îşi coborî picioarele şi se dădu jos din maşină.

- Ce să-mi spună? întrebă el, întinzînd mîna după geanta aflată pe fotoliul din stînga.

- Atunci, zi, Sophie. Dacă-i *musai!* făcu Milly o mutră, proptindu-şi mîinile în şolduri.

- Unchiule Paddy, Francesca e la coafor, izbucni Sophie. A dus-o acolo mămica şi are o rochie albă frumoasă de tot pe care ne-a arătat-o şi... ALH... M-a durut, fată!

Milly îşi retrase degetele, iar pe braţul Sophiei se văzu semnul roşu pe care i-l lăsase.

- Asta era partea mea, spuse. Era vorba că pe-asta eu o spun!

Patrick îşi lăsă geanta jos şi luă braţul Sophiei, sărutînd ciupitura.

- Nu ciupi, Milly, o dojeni el. Nu-i frumos.

Apoi le prinse pe amîndouă de mîini.

- Atunci, ce-ai zice să-mi spui tu toate amănuntele, Milly, acum cînd ştiu sumarul poveştii?

Şi intrară toţi trei în casă, Milly exagerînd enorm, din mers, detaliile tuturor informaţiilor.

- Patrick! Intră, băiete!

Leno era lîngă gheridonul din cabinet, turnîndu-şi un malţ, cînd Patrick intră în hol.

Lăsă băutura şi se apropie, luîndu-i mîna pentru a i-o strînge cu căldură.

- Arăţi bine, te-ai şi bronzat. Ha! Nici nu s-ar zice că eşti în Scoţia, aşa-i? După cum arăţi, parcă ai veni din Costa Brava!

Rîse sonor, privind peste umărul lui Patrick spre cele două fetiţe.

- Haideţi, fetelor! Fără pozne pe-acolo prin hol, vreau să staţi aici, unde vă pot vedea.

Se înapoie la carafă şi-l turnă şi lui Patrick un pahar.

- Margaret s-a dus şi m-a lăsat la comandă, rîse el din nou. înseamnă c-au să scape basma curată şi dacă fac moarte de om.

Sophie se apropie de el, iar tatăl ei o cuprinse cu un braţ.

- Nu-i aşa, Soph? Ce zici?

Zîmbind, Patrick luă paharul pe care i-l oferea Lord Henry.

- Mulţumesc, Henry.

- Margaret a luat-o cu ea pe fata italiancă, aia, cum o cheamă?

- Francesca?

Se simţea bine doar rostindu-i numele.

- Da, aşa e, Francesca. Ei bine, Margaret a dus-o la coafor. Se pare că s-au împrietenit la cataramă, în ultimele zece zile. Cam prea inimoasă, surioara ta.

- Hmmm.

- Ei, oricum, pare s-o fi luat pe fată sub aripa ei. Vine diseară la dineu.

- Nu zău?

Asta era o surpriză. Patrick ştia că era foarte neobişnuit ca sora lui să acţioneze îndemnată numai de porniri caritabile.

- Ba zău! O ştii pe Margaret, cînd se ataşează de cineva, asta e! înţeleg că fata a devenit aproape o membră a familiei.

- A, da, desigur.

Patrick se întreba ce ticluia sora lui.

- Nici nu mă mir, de fapt. Margaret s-ar simţi singură aici, numai cu fetele ca să-i ţină de urît. Se pare că i-a făcut un pustiu de bine să aibă pe cineva tînăr în casă. De data asta, nu s-a mai plictisit deloc.

Patrick dădu din cap, sorbind din whisky în tăcere. Deci, asta era - Francesca reprezenta alibiul perfect. Nu mai îndrăzni să scoată o vorbă, era prea furios ca să se stăpînească. Uneori, îşi spuse el cu răceală, numai uneori,

Lady Margaret Smith-Colyne, scumpa lui soră, era o idee cam prea deşteaptă pentru binele ei propriu.

Francesca stătea în camera ei, ascultînd de pe scară paşii lui Patrick, care cobora. Era îmbrăcată şi gata să iasă, dar o părăsise curajul şi nu fu în stare să-l strige cînd trecu prin dreptul uşii.

Întorcîndu-se spre fereastră, privi lumina care se revărsa pe peluză prin ferestrele salonului şi ale sufrageriei. Vedea trecînd umbrele oamenilor care circulau prin camere şi-şi dorea să fi putut privi totul de acolo, din spatele geamului, singură şi la adăpost.

Tresări, cînd cineva bătu în uşă.

Străbătînd grăbită camera, se uită în oglinda de deasupra spălătorului şi stătu un moment pe loc, zărindu-şi imaginea: acum se vedea pe sine însăşi pentru prima oară de cînd terminase pregătirile. Avea părul tăiat cu grijă şi coafat ca să-i stea bine. Tot scurt era, dar îşi pierduse forma aspră şi amorfă, strălucind mătăsos în jurul feţei.

Lady Margaret insistase să se fardeze, doar puţin, pentru a estompa simplitatea rochiei, susţinea ea. Dar n-avusese idee că, îmbrăcată de Francesca, rochia de mătase crem avea să cadă perfect pe formele trupului, cu croiala ei prelungă accentîndu-i silueta mlădioasă, în vreme ce culoarea alburie îi făcea pielea uşor bronzată, măslinie, să pară translucidă, luminiscentă. Nu avusese habar că machiajul urma să-i scoată în evidenţă extraordinara frumuseţe pe care o avea de la natură, trans- formînd-o pe Francesca, din fetişcana costelivă pe care o văzuse întotdeauna, în femeia care apăru în seara aceea. Acel şoc abia avea să urmeze.

Ciocănitul se auzi din nou, făcînd-o să tresară. Francesca îşi duse mîna la păr, ca să se asigure că era real, apoi îşi continuă drumul spre uşă. O deschise sfioasă şi îl văzu pe Patrick, zîmbitor, aşteptînd-o pe culoar pentru a o conduce la petrecere.

Dar surîsul lui îngheţă cînd Francesca deschise larg uşa şi putu vedea toată imaginea ce i se înfăţişa. îşi simţi inima oprindu-se şi tot sîngele încremenind în vene o

fracţiune de secundă. Apoi îşi dădu seama, cu întreaga forţă a cuiva care niciodată în viaţa lui nu a mai simţit aşa ceva, că o iubea pe fata aceea, o iubea cu o pasiune atotdevoratoare, o patimă pe care o avea în minte, în inimă şi în adîncul cel mai adînc al sufletului.

Stătură cîteva clipe nemişcaţi, apoi Patrick se apropie şi-i puse mîinile pe umeri. Işi înclină capul, sărutînd-o. Era un gest firesc, dezinvolt şi îi simţi gustul dulce, de pastă de dinţi. Avea buzele moi şi pline, iar cînd. se retrase privindu-i faţa, văzu că verdele ochilor ardea viu şi intens, în nuanţa smaraldelor.

r E timpul să coborîm.

îşi zîmbiră, dar rămaseră pe loc, nedorind nici unul să risipească vraja. Lady Margaret strigă din josul scării:

- Patrick, Francesca e gata?

Dîndu-şi ochii peste cap, Patrick se întoarse spre scară.

- Da! strigă el şi se aplecă s-o sărute din nou. Haide, o chemă încet, după care, luîndu-i mîna, o conduse pînă la scară, unde se desprinseră în timp ce coborau.

Camera era plină şi, cu toate că nu veniseră decît douăzeci şi şase de invitaţi la cină, pentru Francesca părea o mulţime imensă. Se opri la marginea salonului, privindu-l pe Patrick printr-o mare de feţe, în timp ce Lady Margaret îl prezenta unui mic grup de persoane.

Il văzu zîmbind, politicos şi formal, nu aşa cum îi zîmbea ei, şi privi felul cum i se încreţea pielea în jurul ochilor, observînd ce chip puternic şi sensibil avea. îi fusese dor de el, acum o ştia, îi fusese mai dor decît şi-ar fi putut închipui, iar acum simpla lui vedere în cameră o umplea de bucurie.

- Francesca, arăţi fermecător!

Se răsuci, smulsă din reverie.

Lord Henry îi surîdea. Complimentul era sincer, arăta într-adevăr încîntător.

O văzuse intrînd şi-şi spusese că fata aceea avea ceva aparte, făcîndu-l să se simtă mai tînăr doar cînd o privea.

- Era să nu te recunosc, fără şortul ăla lăbărţat, continuă el. Şi cureaua aia enormă cu care ţi-l strîngi să nu

cadă!

Francesca zîmbi.

„Da," îşi spuse el iarăşi, „are categoric ceva special. Cînd zîmbeşte, i se schimbă toată faţa."

- Şi, cum ţi se pare Scoţia? făcu Lord Henry semn unui ospătar să le umple paarele. Frumuşică ţară, ce zici?

- Da, este foarte frumoasă, mai ales cînd e soare.

- Mă tem că nu se întîmplă prea des, draga mea, luă el o înghiţitură de şampanie. Asta-i singura problemă. Dar nu-i chiar atît de rău, totuşi - înseamnă că nu vin păsările în cîrduri să caute peşte, resturi şi cîte-un şezlong la margine de drum. Ce zici?

Rîse, iar Francesca rîse şi ea, din politeţe, deşi nu prea înţelesese gluma: începea să se împace cu dialectul impenetrabil al doamnei Mackenzie, dar umorul Lordului Henry ridica o nouă serie de probleme.

- Ei bine, cred că e timpul să ne aşezăm la masă, gongul trebuie să bată dintr-un moment în altul, îşi ridică el manşeta cămăşii de seară pentru a-şi consula Rolex- Ul. Slavă Domnului. Mor de foame!

- Mă întreb unde voi sta eu, privi nervoasă Francesca în jur, la chipurile necunoscute.

Lord Henry o atinse pe braţ:

- E punctul unde amfitrionul intră realmente în elementul său, draga mea. Am aranjat cu iscusinţă ca să te aşezi lîngă mine!

Ridică privirea, surprinsă.

- Dar, şşşt! îi făcu el cu ochiul. Am procedat cam pe furiş, mutînd de colo-colo cartonaşele cu numele şi aşa mai departe. Să nu spui nimănui, bine?

Francesca luă braţul pe care i-l oferea:

- Nu, n-am să spun, răspunse ea şi, zîmbind, îl observă pe Patrick, care o privea din partea cealaltă a camerei. Era foarte talentată la păstratul secretelor.

- Ei! Dragul meu Patrick, nu încetezi să mă surprinzi!

Lady Margaret reveni din antreu în salon, în ciorapi, ţinîndu-şi într-o mînă pantofii *Bruno Magii* cu barete aurii şi tivul rochiei în cealaltă.

- Slavă Domnului că a plecat hoarda asta infernală! Acum pot afla exact ce ¡-ai spus lui Charles.

Se trînti pe canapea în faţa focului, mişcîndu-şi degetele picioarelor, la căldură.

Nu mai rămăseseră decît ei doi şi murea să ştie ce-i spUsese Patrick eminentului ministru. Fusese prea departe, iar de-atunci ardea de curiozitate.

- Deci? îşi privi ea fratele, cu subînţeles. Avea tot dreptul să ştie.

- Deci, ce, Maggie?

Patrick îşi goli paharul şi îl puse pe podea, la picioare.

- Sînt obosit, cred că mă duc sus.

- Ba nici să nu te gîndeşti! întinse ea un picior, atingîndu-i gamba cu degetul. Haide, spune-mi ce ¡-ai zis. Din cîte-am observat, era impresionat de mama focului! N-am ştiut niciodată că aveai opinii atît de puternice despre N.H.S. !

Patrick o apucă de picior.

1. - ***National Health Society*** **= Societatea Naţională de, Sănătate (n.tr.)**

- E greu să nu le ai, Maggie, cînd lucrezi pentru organizaţie.

Era obosit, într-adevăr, dar şi plictisit de politică - dominase toată seara. Şi, din momentul cînd plecase Francesca, nu se mai putuse gîndi decît la ea. Voia doar să fie singur, să-şi lase mintea cutreierată în voie de imaginile şi visurile cu ea.

- Of, ce mă mai plictiseşti^ frăţioare!

Lady Margaret se ridică. În seara aceea, Patrick făcuse exact ceea ce dorea ea; nu voia să forţeze prea mult.

- Ştiu că, atunci cînd eşti în dispoziţia asta, nu pot scoate un lucru de la tine! Cred, deci, că va trebui să aştept pînă dimineaţă.

Oftă teatral şi se aplecă să-l sărute pe creştetul capului.

- Dacă n-ai arăta atît de bine, Paddy, aş putea să mă supăr rău de tot.

Zîmbi şi, lăsîndu-şi pantofii unde căzuseră, porni fără zgomot prin cameră, pînă în hol. Patrick o auzi verificînd că uşa din faţă era încuiată, după care urcă scara spre

dormitor.

Rămase mult timp cu privirea către foc. Auzea ticăitul încet al ceasului de pe consolă, dar nu era conştierit de trecerea timpului. Contempla flăcările, fumînd, Şi simţea că timpul se oprise în loc, iar el aştepta, aştepta ca lumea să pornească din nou.

Iar cînd în sfîrşit auzi un zgomot, ştiu Că ea era. Se ridică şi merse încet spre bucătărie, conştient că evenimentele îi scăpaseră de sub control, că se întîmpla ceea ce era sortit.

- Francesca?

Stătea lîngă fereastră, privind cerul care se lumina, şi se întoarse pe jumătate cînd îşi auzi şoptit numele. Ştia. Apropiindu-se, o răsuci spre el şi-i mîngîie uşor obrazul cu degetul. Avea faţa umedă şi se aplecă să-i sărute lacrimile .sărate. îi simţea bătăile înnebunite ale inimii şi bănuia că niciodată nu ajunsese mai aproape de cineva. Cu grijă, o luă în braţe şi o scoase din bucătărie, cu capul rezemat de pieptul lui, pînă înapoi în salon.

- Aşa, o puse el pe picioare în faţa focului.

începuse să tremure.

- Francesca, nu.

O cuprinse în braţe, pentru a-l opri tremurul.

- Te rog, nu.

După ce o ţinu astfel un timp, în sfîrşit se retrase, ridicîndu-i faţa ca să-i vadă ochii.

r Draga mea Francesca, murmură.

îi atinse buzele cu ale lui, uşurel, delicat, şi-i simţi oftatul. Apoi îi văzu ochii, un moment doar, arzînd într-un foc verde viu şi se pierdu. Pasiunea îl consuma şi iubirea îl copleşea.

Hămesit, îi căută din nou buzele, de astă dată ca să-i simtă gustul, deschizîndu-i gura cu limba, dorind să intre în ea, să facă parte din ea. Iar Francesca îi veni în întîmpinare, surprinsă ea însăşi de propria ei pasiune, care o umplea, o învingea. Patrick o coborî pe covor.

Trecînd deasupa ei, îi cutreieră gîtul cu gura pînă la umăr, sărutînd pielea caldă, parfumată. Pe sub rochie era goală, şi i-o desfăcu, privindu-i trupul înainte de a coborî

capul ca s-o mîngîie. îi simţi coapsele mătătoase, mica moviliţă a pîntecului şi apoi sînii, auzind-o cum gemea încetişor cînd degetele lui le urmăriră conturul pînă la sfîrc.

Se retrase, ridicîndu-se în genunchi, pentru a-i privi faţa în timp ce-şi descheia cămaşa şi-i ducea mîinile între picioarele lui. Francesca îl atinse, iar Patrick gemu sonor. O dorea, voia să fie parte din trupul ei - atît de mult încît nu mai putea să aştepte.

Peste cîteva momente, ajunseră piele pe piele şi-i simţi fierbinţeala. Rostogolindu-se, o **ridică** deasupra, ţi- nînd-o de şolduri cu mîinile şi simţind curii i se zguduia tot trupul cînd strigă.

îşi ridică mîinile pe faţa ei, plimbîndu-şi-le în juru-i, şi închise ochii. Era cel mai perfect moment şi voia să şi-l întipărească în memorie pentru totdeauna.

Cînd se sfîrşi, rămase cu ea în braţe. Francesca îşi lăsă capul pe pieptul lui, iar el îi mingile spatele, urcînd cu degetele pe coloană. îi simţea respiraţia pe gît şi bătăile inimii peste a lui.

- Te simţi bine? îi şopti.

-Da.

Abia o putea auzi şi se întrebă dacă totul se întîmpla în realitate.

- Te iubesc, spuse, mîngîindu-i părul. Niciodată nu am mai simţit asta.

Şi nu minţea.

- Vreau...

Dar Francesca îi puse un deget pe buze, amuţindu-l. Era prea mult, nu înţelegea nici pe jumătate şi nu voia să încerce. Nu acum, nu încă.

Doar uşurarea de a fi în măsură să simtă îi era de ajuns. Izgonise frica neguroasă dinlăuntrul ei şi de altceva nu mai avea nevoie.

Niciodată nu mai fusese iubită şi nu avea nici un motiv să creadă că putea exista mai mult de atît. Era totul, cel puţin pentru moment.

- Ţi-e frig, spuse el după un timp; tremura; mişcîn-du-se cît putea de uşor, îşi luă cămaşa pentru a o acoperi.

Aşa e mai bine?

Francesca dădu din cap şi-şi încovrigă trupul, culcată în braţele lui, învelită cu cămaşa. Focul ardea cald şi-i simţea mirosul pielii, al părului; era un parfum masculin puternic, care o. înconjura, îi umplea simţurile, o surescita.

Cu el, era în siguranţă, încălzită şi apărată, şi ştiu, coborînd privirea spre roşeaţa dragostei de pe trupul ei, că era în sfîrşit reîntregită.

Capitolul 15

Săptămîna următoare trecu pentru Francesca şi Patrick ca un iureş tulbure. Iar mai tîrziu, cînd avea să revină cu gîndul în trecut, Patrick nu-şi mai aminti decît un sentiment de împlinire, senzaţia unei fericiri atotcuprinzătoare. Şi totuşi, ştia că trebuia să se întoarcă la Londra.

Îşi luase de la spital trei săptămîni libere, dar nu se gîndise nici un moment că avea să stea în Scoţia atît de mult. Cu Francesca, zilele păreau să fugă pe nesimţite. Descoperirea şi îndeplinirea dragostei lor făcea timpul să pară oprit în loc, ca şi cum nu ar fi avut hotare, sau acestea ar fi încetat să mai existe.

Pînă şi vremea era de un calm ireal: zilele erau frumoase şi calde, cu soarele strălucind în înaltul cerului. FeriAirea totală îi orbea şi, cînd în sfîrşit ridicară privirea, nu le mai rămăseseră decît trei zile.

Din noaptea petrecerii, nu se mai despărţiseră nici un moment.

Nu se schimbase nimic, decît faptul că acum aveau unul faţă de altul o libertate care provenea din siguranţa de a fi iubiţi.

Vorbeau şi rîdeau, se zbenguiau cu copiii în lumina strălucitoare a soarelui şi-şi împărtăşeau secretele inimilor şi ale minţilor. Toate, în afară de unul.

Dincolo de căldura şi bucuria dragostei, Francesca îşi purta trecutul întunecat şi înspăimîntător încuiat în suflet, şi durerea închisă în adîncul inimii. Pe acelea era incapabilă să i le dezvăluie. O iubea şi i se deschisese într-un mod cum nu crezuse că era posibil, dar nu se putea despovăra

în faţa lui.

Pur şi simplu nu era în stare. Se temea atît de mult, îi era o asemenea ruşine, încît nu vedea cum ar fi putut s-o accepte cineva, chiar şi un om care o iubea.

Aşa că taina rămînea în inima ei şi pîndea, ca o umbră malefică, la un pas de văpaia iubirii.

încerca să lase dragostea să-i umple zilele şi să-i lumineze sufletul şi spera în tăcere ca într-o bună zi să alunge întunecimea. O încălzea o rară senzaţie de fericire, de a fi iubită, iar deocamdată altceva nu conta.

Şi, într-un fel, avea dreptate. Pămînturile larg deschise le dăruiau lui Francesca şi Patrick o libertate îmbătătoare, iar Lady Margaret era mult prea preocupată de soţul ei pentru a mai observa şi altceva în jur. îşi lăsa fratele cu ale lui, aşa cum făcuse în tot timpul vizitei, l-ar fi fost imposibil să-şi imagineze că se putea îndrăgosti - niciodată n-o văzuse pe Francesca altfel decît ca pe o „mînă de ajutor", iar Lady Margaret era suficient de arogantă şi necugetată pentru a crede că ea şi fratele său Patrick se aflau la un nivel mult superior oamenilor de rînd. îşi uitase propriul trecut şi uitase că dragostea depăşeşte toate hotarele.

Era o după-amiază caldă şi înnorată, prima fără soare de o bună bucată de vreme. Plafonul de nori era dens; părea să apese spre pămînt, capturînd sub el căldura şi umezeala, într-o atmosferă închisă, aproape sufocantă. Colinele joase din Cromdale se preschimbaseră în lumina mai cenuşie, cu culorile stinse, difuze, mai cafenii şi pămînteşti. Piscurile mai înalte se vedeau întunecate în depărare, austere. Puneau totul în umbră.

Patrick şi Francesca se plimbau împreună pe la poalele munţilor. Fetele fugiseră înainte, iar ei mergeau apropiaţi, fără a se atinge, dar la numai cîţiva centimetri unul de altul. Din cînd în cînd, în timp ce vorbeau, Patrick o atingea pe braţ sau o lovea în joacă, o trăgea spre el pentru cîteva secunde. Orice fel de contact era plăcut, simpla ei apropiere îl făcea să se simtă întreg. Nu suporta gîndul de a o părăsi.

Şi totuşi, nu i-o putea spune. Socotise totul în minte,

faptul că nu aveau să se despartă decît pentru cîteva săptămîni, după care avea s-o cheme să locuiască împreună cu el, la Londra. Dar îi era aproape imposibil s-o spună.

Zilele şi nopţile treceau, iar intensitatea iubirii lor i se părea ireală, mult dincolo de prozaismul planurilor şi al hotărîrilor. Era destul de naiv să creadă că nimic nu se putea abate de la drumul drept şi, pe moment, era atît de vrăjit de dragoste, încît nu putea risipi vraja. Nu-i spunea nimic lui Francesca decît că o iubea şi credea că atîta era de ajuns.

în aceeaşi noapte, furtuna se dezlănţui. Vîntul urla peste tot ţinutul, aducînd cu el un torent de ploaie care lovea geamurile şi inunda pămîntul uscat şi tare. Căldura se risipi, totul devenind friguros şi umed, întunecat şi mohorît, cu granitul cenuşiu rece şi jilav la atingere.

Pafrick aprinsese un foc enorm în salon. El şi Francesca erau singuri şi, după ce fetele plecaseră la culcare, pusese un morman de perne în faţa şemineului, pe un strat de pături groase de tartan, şi trăsese draperiile, oprind frigul afară.

Schimbarea de vreme îl enervase. Anunţa sfîrşitul şederii lui în Scoţia, dar părea mai mult decît atît: neaşteptata asprime şi violenţă erau ireale, ca un semn straniu, rău prevestitor.

Se întoarse dinspre fereastră, ascultînd şuieratul vîntului prin copacii de afară, un sunet dureros, oribil. Parcă ar fi ţipau crengile.

- Patrick, ţi-e bine?

Tresări. Francesca intră în cameră, oprindu-se lîngă uşă. Era un obicei al ei - întotdeauna aştepta ca să se asigure înainte de a intra complet într-o încăpere. O privi, contemplînd-o cît de fermecătoare era.

-,Da, mi-e bine, răspunse el, după care se apropie. Reticenţa ei avea ceva care-i dădea ghes s-o ia în braţe, s-o cuprindă.

O îmbrăţişă strîns, mîngîind-o pe spate.

- Ţi-e frig, şopti, retrăgîndu-şi capul pentru a-i putea

privi ochii. Dar eşti fericită.

Verdele era închis şi catifelat, contrastînd cu genele negre.

- Uite, se aplecă el să-i sărute faţa, încălzindu-i pielea cu respiraţia lui. Ca să nu-ţi fie frig, vino la mine.

Francesca zîmbi, iar Patrick ştiu că simţea acelaşi lucru ca el. Trebuia să-i vorbească, să-i spună, în seara aceea. Trebuia s-o prevină că avea să fie greu, că în- tîmpinau multe opoziţii şi trebuia să fie puternici, să ră- mînă alături, să le înfrunte împreună. Voia să spună că uneori i se făcea frică, nu mai era sigur dacă avea puterea s-o facă, dar ştia că nu putea. Francesca n-ar fi înţeles niciodată influenţa lui Lady Margaret asupra lui şi nu era sigur nici că el însuşi o înţelegea pe deplin.

- Francesca, am ceva să-ţi spun. Trebuie să discutăm...

Francesca îi opri cuvintele cu gura. Patrick se desprinse:

- Te rog, Francesca, trebuie să-ţi spun...

Dar îl reduse din nou la tăcere. Punîndu-i un deget pe buze, făcu un pas înapoi şi-i privi faţa. Niciodată nu mai trăise aşa ceva. Se părea că energia vieţii curgea între ei, ca şi cum ei doi ar fi fost lumea. Nu mai exista nimic altceva în- afara acelui moment de iubire pură. încet, îşi descheie cămaşa, iar Patrick o privi, cu o excitaţie puternică şi neaşteptată trezindu-se în el.

Francesca îşi lăsă cămaşa să cadă de pe umeri şi-şi desfăcu pantalonii, păşind afară din ei. Pe dedesubt nu purta nimic. Trupul îi era atît de frumos, prelung şi mlădiu, cu sinii plini şi tari. Patrick întinse o mînă să-i atingă pielea bronzată.

- O, Francesca, eşti atît de...

Dar nu termină. Veni spre el şi-i Sărută gura, cu trupul la un deget distanţă. Işi furişă mîinile în jos spre el, iar degetele ei îi găsiră răspunsul. Peste cîteva momente, Patrick o trase cu putere, întîlnindu-i limba cu a lui. Avea o nevoie de ea mai profundă şi mai intensă decît simţise vreodată şi îl ardea pe dinăuntru. O cuprinse de faţă, sărutînd-o tot timpul cît Francesca îşi apăsă şoldurile în el,

mişcîndu-se lipită de el, cu trupul învăpăiat.

În sfîrşit, se eliberă şi o luă în braţe, ridicîndu-i picioarele împrejurul lui şi ţinînd-o pe dedesubt. Ea îşi încleştă mîinile pe după gîtul lui, înclinîndu-şi capul pe spate, cu bazinul împins înainte. încet, stînd şi ţinînd-o astfel, începură să se mişte împreună, cu trupurile împreunate şi pătimaşa imagine a unificării lor reflectată în lumina slabă a oglinzii de deasupra căminului.

Mai tîrziu, stînd culcaţi împreună, goi în căldura focului, Patrick ştiu că noaptea aceea fusese diferită de celelalte: sirjiţise în Francesca şi în sine însuşi o pasiune feroce, abandonată. Exista acolo o emoţie care-l şocase prin puterea şi intensitatea ei, o emoţie care aproape îl înspăimînta. O iubea, mai mult decît iubise orice înainte, şi simpla idee îl umplea de uimire şi trepidaţie.

Pentru Francesca, însă, faptul că-l iubea pe Patrick era simplu şi complet. Nu cunoscuse în viaţa ei decît frică şi durere, iar acum bucuria acestei iubiri şi fericirea pe care o găsea în ea o umpleau. Era o stare atît de nouă şi de incredibilă, încît nici nu se gîndise s-o pună la îndoială.

Întorcîndu-se spre ea, Patrick îi atinse cicatricea de pe umăr, uşurel, cu vîrful degetului. întotdeauna dorise să ştie, încă de la început. îşi înclină capul şi o sărută.

- Ce este? întrebă el blînd; voia totul de la ea, pînă şi secretele inimii. Orice ar fi, mie îmi poţi spune, îţi dau cuvîntul meu.

Se retrase s-o privească.

- Explică-mi, şopti. Te rog.

Francesca îl privi în_ochi: erau limpezi şi iubitori. Nu se mai putea ascunde. îi vedea în suflet; o poseda complet. Trebuia să-i spună adevărul - între ei nu putea exista nimic altceva decît adevărul, mai ales acum, după această noapte, l-ar fi încredinţat chiar şi viaţa ei, ba chiar tocmai asta făcea.

- E o cicatrice lăsată de soţul meu, spuse ea încet. Mă bătea.

Simţi trupul lui Patrick încordîndu-se un moment, şi-şi ţinu respiraţia. Stătu un timp nemişcat, tăcut, apoi se

îndepărtă de ea, întorcîndu-se pe o parte. Se ridică în capul oaselor şi o privi. îi văzu starea de şoc în ochi.

- Cred că e mai bine să-mi spui, zise el. Totul.

Niciodată nu-şi imaginase că era căsătorită, nici nu visase, nici prin gînd nu-i trecuse... îşi mută privirea; n-o cunoştea aproape deloc. Uitîndu-se înapoi, văzu că şi ea se ridicase şi-şi înfăşurase pătura pe umeri, cu picioarele lungi şi goale strînse sub trup. Vedea lumina portocalie şi caldă a focului pe pielea ei, făcînd-o să strălucească. Faţa îi era cufundată în umbră, sculptată de lumină şi întuneric.

- Francesca.

întinse mîna ca să atingă frumoasa piele bronzată, iar ea îl privi. Nimic nu se schimbase, indiferent de trecutul ei, nimic nu putea să schimbe ceea ce simţea el. Trebuia să încerce să înţeleagă, asta însemna să iubeşti pe cineva, nu? O scînteie momentană de îndoială i se aprinse în minte, apoi se stinse de la sine. Se trase spre ea şi o aduse mai aproape.

- Voi înţelege, spuse el, cuprinzînd-o cu braţele, dacă-mi spui adevărul.

Francesca închise ochii, încălzită şi ocrotită în îmbrăţişarea lui. Sigur că avea să înţeleagă.

- Bine, şopti ea.

Şi, încet, cu cuvinte dureroase la rostire, îi spuse povestea trecutului ei violent şi sîngeros.

Se făcuse tîrziu cînd în sfîrşit tăcu, iar focul începuse să moară în cămin. Patrick era obosit. Simţea povara dezvăluirilor ei apăsîndu-i greu inima şi trebuia să doarmă, să şi-o scoată din cap, să se gîndească pe îndelete a doua zi.

- Hai să mergem sus, spuse el încet.

Nu voia să se despartă de ea; voia să se înfăşoare împreună în aşternut, s-o mîngîie şi să-l mîngîie şi ea pe el.

Francesca se îndepărtă puţin.

- Du-te sus, răspunse, ostenită. Eu rămîn să fac ordine.

întotdeauna se gîndea la Lady Margaret, să n-o prindă. N-avea să se culce în patul lui.

- Nu, în noaptea asta lasă. Vino cu mine.

Se aplecă şi-i sărută adîncitura gîtului.

- Te rog, Francesca, vino în pat cu mine, vreau să mă trezesc dimineaţă cu tine alături.

Voise să spună,„nu suport să stau singur, acum cînd trebuie să privesc'în faţă ceea ce mi-ai spus", dar n-o făcu.

Mai spuse doar încă o dată „te rog“, iar ea se întoarse spre el, incapabilă să-l mai refuze cu ceva. îşi plimbă mîna în lungul trupului ei şi-i mîngîie spatele.

- Atunci, haide, murmură Patrick; emoţia i se trezi dinţr-o dată şi se ridică în genunchi, trăgînd-o odată cu el. în pat.

O înveli cu o pătură şi o luă în braţe, sărutînd-o.

- în pat, mai şopti el o dată, iar Francesca se înfioră, în pofida valului neaşteptat de căldură care-i străbătu trupului.

Era ora şapte dimineaţa, iar Lady Margaret dormea adînc, fără vise. Se culcaseră tîrziu - ea şi Lord Henry stătuseră treji pînă la unu - şi căzuse în pat epuizată, întreruperea somnului de plumb avu nevoie de cîtva timp ca să-şi facă efectul şi cînd în sfîrşit auzi ţîrîitul ascuţit al telefonului de lîngă pat se trezi buimacă şi zăpăcită, bîjbîind prin întuneric după receptor şi înjurînd zgomotos cînd îl scăpă din mînă.

- Alo! răspunse ea cu o voce greoaie, răguşită de somn.

- Lady Margaret Smith-Colyne?

- Da, la telefon.

Nu recunoştea glasul.

- Bună dimineaţa, scuzaţi-mă că vă deranjez atît de devreme. Aici Charles Hewitt.

Lady Margaret se dezmetici imediat.

- Charles!

Un telefon de la cabinetul ministrului merita puţin farmec, chiar şi cu noaptea-n cap.

- Ce plăcere! Cît Dumnezeu e ceasul?

Aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceasul de mînă, clipind din ochi orbită.

- Dumnezeule! Trebuie să fie ceva important! rîse ea, apoi se gîndi să vorbească mai încet - nu voia să-l trezească pe Lord Henry, care dormea în camera alăturată.

- Este foarte important. Pot fi sincer cu dumneavoastră, Lady Margaret?

- Da, fireşte. Sînt singură. Care e problema?

- Nu e tocmai o problemă, cel puţin nu din punctul dumneavoastră de vedere. Cînd ne-am văzut ultima pară mi-aţi menţionat că pe fratele dumneavoastră, Patrick, l-ar interesa o carieră politică? Am reţinut bine?

- Da, da, aşa este! răspunse ea, simţind un şoc de emoţie în stomac.

- Excelent! Atunci, voi fi scurt, Lady Margaret. Unul dintre membrii noştri cei mai cunoscuţi a fost implicat într-un fel de scandal cu băieţi tineri. Cariera i s-a compromis, desigur, şi nş trebuie un candidat puternic şi agreabil ca să-l înlocuim. Este un fotoliu parlamentar sigur, evident, dar povestea va fi dată publicităţii mîine în presa naţională şi vreau să avem pe cineva pregătit, un om absolut imaculat, în partea dreaptă a gardului.

r înţeleg.

încerca să pară calmă, dar abia mai putea judeca limpede. îl sugera pe Patrick?

- Perfect! Cu actuala lipsă de încredere în politica N.H.S. a guvernului, ne-am gîndit că un medic ar corespunde de minune. Mi-am luat deja libertatea de a menţiona numele fratelui dumneavoastră faţă de vreo doi colegi de-ai mei. Sînt impresionaţi, Lady Margaret, şi am dori să-l vedem la Londra, azi după-amiază; de aceea v-am sunat atît de devreme. Sper că va fi posibil?

Lady Margaret înghiţi în sec.

- Da, da, fireşte că e posibil. Poate lua avionul în dimineaţa asta.

r Minunat!

îl auzi vorbind cu cineva, iar sîngele începu să-i vuiască prin vene. îşi auzea efectiv bubuitul inimii în piept.

- Spuneţi că e un loc eligibil? Şi îl doriţi pentru Patrick?

Voia să-l audă spunînd-o, să fie sigură.

- Da, întocmai. Va trebui să treacă prin procesul de selecţie, desigur, dar rezultatul e aproape stabilit dinainte, mă bucur s-o spun. Postul există, trebuie doar să-l găsim pe omul potrivit şi dorim pe cineva tînăr şi dinamic, un om cu viitorul în faţă. E un excelent punct de pornire pentru construirea unei cariere, Lady Margaret, pentru candidatul potrivit. Asta vă interesa, nu-i aşa?

- Da, într-adevăr.

Abia îi venea să creadă că reuşise atît de repede. Simţea triumful aproape, îl mirosea.

- Bine. Cred că ne-am făcut foarte bine înţeleşi, Lady Margaret, nu-i aşa?

Sensul acestei fraze era absolut clar. Nici o favoare nu se acorda gratuit. Lady Margaret zîmbi.

- Da, Charles, aşa este.

- Poate să luăm masa împreună cu următoarea ocazie cînd vii la Londra? Va trebui să-ţi vizitezi fratele, nu?

r Hmmm.

îşi întinse braţele deasupra capului, privindu-şi curba plină a sînilor. Sfîrcurile i se întăriseră.

- Ar fi încîntător, spuse ea încet.

Puterea o activa, în ultima vreme chiar mai mult de- cît banii.

- Atunci, ne-am înţeles. Aştept să mă suni.

- Da, fireşte.

- Bine. Le voi spune colegilor mei să-l aştepte pe Patrick azi după-amiază, la Cameră... cam pe la ce oră?

- Aş zice că pe la patru, Charles, lăsînd timp şi pentru întîrzierile de călătorie.

- Atunci, pe la patru. îmi cer iertare că te-am trezit din somn... Lady Margaret.

- Te rog, nu-ţi face probleme.

Coborî vocea cu un ton:

- Mă bucur.

Şi, fără a-şi lua rămas bun, puse receptorul în furcă şi rămase rezemată de tăblie cîteva momente, lăsînd fiorul emoţiei să i se răspîndească prin tot trupul.

Nu peste mult, îşi coborî picioarele peste marginea

patului şi se ridică. Acum era trează de-a binelea. Trebuia să-i spună lui Patrick, să-l scoale, să discute toată situaţia. Era o ocazie care nu putea fi luată cu uşurinţă. Avea de lucru cu el, o ştia, dar nu prevedea nici o reală problemă. Mai ales după ce afla că i se ivise o şansă reală şi nu-i rămînea decît să profite de ea.

Traversă camera şi-şi aruncă pe umeri şalul de mătase, înnodîndu-l larg. Găsindu-şi papucii de pîslă, îi în- călţă şi deschise încet uşa, ieşind pe coridor. Nu voia să-l trezească pe Henry - problema îi privea pe ea şi Patrick, era o chestiune de familie. Fără zgomot, merse pînă la scara scurtă care despărţea camera ei şi pe a lui Henry de restul casei şi coborî la etajul de jos. Se îndreptă grăbită spre camera lui Patrick, deschise în tăcere uşa şi înaintă pînă la jumătatea distanţei spre pat. Iar acolo, se opri ca trăsnită.

Draperiile erau trase, iar lumina dimineţii răzbătea în cameră prin plafonul gros de nori de pe cer. Era suficientă pentru a vedea două persoane, cu membrele înlănţuite în somn şi degetele întrepătrunse. Francesca stătea ghemuită în curbura trupului lui Patrick, dormind ca un copil, senină şi împăcată. Patrick o ţinea în braţe, chiar şi în somn, ca pe o comoară.

Lui Lady Margaret i se tăie respiraţia şi duse mîna la gură. Nu imaginea goliciunii lor sau a sexului o şoca, ci cumplitul adevăr al dragostei dintre ei. Era atît de evidentă, încît îi provoca un rău fizic şi simţi spulberarea a o mie de vise. Furia îi scăpă de sub control.

- Patrick! Ce mama dracului te-a apucat? strigă ea, neputîndu-se stăpîni.

Patrick se trezi, în panică. îi auzi vocea şi cînd deschise ochii, îşi văzu sora cu faţa schimonosită de mînie.

- O, Iisuse! se ridică el imediat în capul oaselor, acoperind-o cu cearşaful pe Francesca, într-o încercare de a o apăra. Ce naiba cauţi aici?

îşi pierdu calmul.

- Ieşi afară, Margaret! Haide, ieşi!

Ea însă rămase pe loc. Furia iniţială i se potolise şi dintr-o dată era calmă, stăpînă pe situaţie.

- E casa mea, aminteşte-ţi, Patrick. Dacă e cazul să iasă cineva, tu eşti acela, nu eu.

Francesca se trezise şi se ridică speriată, nedumerită.

- Nici o grijă, e-n regulă, murmură el.

- Ba pe toţi dracii că nu-i deloc în regulă! replică Lady Margaret cu voce îngheţată. îţi propun să te scoli, Patrick. *Imediat.* Am venit aici ca să-ţi vorbesc despre ceva important şi aş dori să ne întîlnim jos.

Dar rămase pe loc, privindu-i încruntată.

- Ai auzit, Patrick?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Margaret! Cum dracu' să nu te fi auzit! Cine te crezi?

- Sînt sora ta şi şefa acestei fete, se răsfrînse cu dispreţ buza ei de jos. Aşa că, sus, Paddy. A doua oară nu-ţi mai spun.

Se răsuci spre uşă.

- Te aştept în salon, peste cinci minute.

Şi cu asta, ieşi, lăsînd uşa deschisă în urma ei, ca să-i audă paşii pe culoar şi pe scară, pînă jos.

Patrick se uită la Francesca. Avea faţa albă de încordare şi, un moment, îşi urî sora pentru ceea ce-i făcuse.

- Ascultă, e mai bine să mă duc, se aplecă el, sărutînd-o pe frunte. Nu stau mult, îţi promit.

Francesca dădu din cap, privindu-l cum cobora din pat şi lua nişte haine pe el.

- Asta-mi mai trebuia, naibii, o împuţită de ceartă cu Margaret!

îşi încheie cămaşa şi porni spre uşă, bombănind mai mult de unul singur decît pentru Francesca:

- Christoase, ce fiasco!

Uitînd să-i mai arunce o singură privire, ieşi din cameră şi coborî grăbit scara, încă doar pe jumătate treaz şi clocotind de furie.

Lady Margaret stătea la fereastra salonului şi privea peluzele din spatele casei. Erau îmbibate cu apă, de un verde-închis şi mat, sub cerul plumburiu. Fuma o ţigară, inhalînd adînc, lăsînd fumul să-i umple plămînii pentru a-l sufla apoi într-un fuior subţire care se încolăcea în sus, deasupra capului ei.

17 Cînd Patrick intră în cameră, se întoarse.

- Intră şi stai jos, Paddy.

Vorbea pe un ton îngheţat, cu furie stăpînită.

- Nu mai sînt un copil, Maggie.
- Serios?

Patrick se opri lîngă şemineu.

- Deci, ce aveai să-mi spui atît de important?
- Toate la timpul lor, Paddy, îşi strivi ea ţigara în mica scrumieră pe care o ţinea în mînă. Aş dori să ştiu ce*naiba-ţi închipui că faci?
- Nu cred că e treaba ta, răspunse Patrick tăios şi enervat.
- Of, pentru numele lui Dumnezeu! Bagă-ţi minţile-n cap! se apropie de el Lady Margaret. Întîmplător, cred că faptul că-mi futi servitoarele *este* treaba mea! Te afli în casa *mea,* iar fata aia e angajata *mea!*
- Nu va mai fi multă vreme!
- Şi-asta ce naiba ar vrea să-nsemne?

Patrick oftă, dintr-o dată obosit. Nu avea chef de aşa ceva, era prea curînd şi prea al dracului de personal.

- Ascultă, n-am putea s-o lăsăm baltă? îmi pare rău că te-am supărat, dar serios, nu vreau să discut. Nu acum.

Luă o ţigară dintr-ale ei şi şi-o aprinse, aruncînd chibritul în şemineu.

- Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Lady Margaret îşi privi fratele. Avea chipul mat, lipsit de'expresie. Se întrebă dacă nu forţase prea mult. Luîndu-şi ţigările, aprinse încă una şi se aşeză pe marginea canapelei. Nu-şi putea permite să piardă vremea.

- Mi-a telefonat azi-dimineaţă Charles Hewitt, începu ea. Mi-a spus că au un loc eligibil la următoarele alegeri şi vor să candidezi.

Scutură scrumul, ridicînd privirea spre Patrick.

- Ar dori să te duci azi la Londra ca să fii chestionat, deşi se pare că rezultatul e destul de sigur.

Mai trase o dată, prelung, şi adăugă:

- I-am spus că vei fi acolo.

Patrick o privi lung cîteva momente. Era atît de arogantă, îşi spuse el fugar, aşezată pe marginea canapelei,

fumînd şi vorbind despre viaţa lui cu o asemenea siguranţă.

- Am spus că iei avionul de la Aberdeen, în dimineaţa asta, încheie ea.

- Ce-ai *făcut?* se strînse gura lui Patrick într-o linie subţire, furioasă. Nu crezi că ar fi trebuit să mă întrebi mai întîi dacă-mi convine?

- Şi nu-ţi convine? replică ea, pe un ton sarcastic. Ţi-ai făcut alte planuri?

- Nu te priveşte!

- Of, vino-ţi în fire, Paddy! M-am chinuit din răsputeri ca să realizez asta şi tu-ţi închipui că e un lucru la fel de important ca regulatul tău cu o puştoaică stricată? Scuteşte-mă, te rog!

- Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Francesca? începu el să strige, prea iritat ca să se mai stăpînească. Şi ce naiba vrei să spui, că te-ai „chinuit din răsputeri" pentru asta? Parcă-ţi spusesem că nu vreau nici un fel de favoruri!

- Nici un fel de favoruri! exclamă ea. Altfel, cum crezi că poţi obţine un fotoliu? Prin vrăji?

- Deci, ai aranjat totul? întrebă Patrick, neîncrezător.

- Mai mult sau mai puţin. Te deranjează? înainte, nu avuseseşi probleme!

- Iisuse! M-am săturat. Nu mă poţi sili să ascult porcăriile astea!

Şi porni hotărît spre uşă.

- Stai pe loc! strigă Lady Margaret atît de tare, încît Patrick se opri ca trăsnit.

Se întoarse încet.

- Pleci la Londra în dimineaţa asta, Patrick! Am spus că vei fi acolo şi, la dracu', vei fi!

Patrick o privi cu gura deschisă.

- A, nu! Poţi s-o laşi baltă. Ţi-am spus, nu mă las forţat!

- Ba ai să te duci! se ridică ea, pornind spre şemineu. Ştii cum stăm, Paddy, continuă, rece. Ai ştiut întotdeauna.

Vorbea cu voce dură, nepăsătoare.

- Nu ţi-am ascuns niciodată ambiţiile mele pentru tine - mereu am spus foarte clar ce aştept din partea ta, îl privi ea în ochi. Iţi doreşti cariera asta politică la fel de mult ca mine, Paddy. Şi mi-o datorezi.

- Ţi-o datorez?

Nu-i venea să creadă că auzise bine.

- Ce-ţi datorez? reveni el în cameră, dezorientat şi confuz.

- Eu ţi-am plătit totul, Paddy, totul! Studiile, diploma, apartamentul din Londra cît timp ai fost la Charing Cross. Pe toate! Şi întotdeauna am spus cît se poate de clar - tot timpul am spus că vreau să intri în politică.

- Da, dar cînd eram gata. Am crezut...

- Ai crezut ce? Ai crezut că nu era decît firesc s-o fac? De dragul lui Patrick? Că puteam să aştept o veşnicie?

- Nu! Am crezut...

Lady Margaret pufni.

- Ai crezut că m-am măritat cu un om mai bătrîn decît mine cu douăzeci de ani ca să te finanţez, iar tu să stai de pomană, cu mult drag, aşteptînd pînă erai gata să .te joci de-a politica? Sau să nu te joci, după cum îţi venea cheful? Că aş fi stat să te văd refuzîndu-mi orice ofertă pentru o toană de-a ta? Pentru un futai bun? aproape că zîmbi ea. Să fim serioşi, Patrick!

Dar vocea îi devenise înverşunată, iar Patrick tresări, auzind ceea ce se simţea printre rînduri. Lăsă capul în piept.

- Nu pot fi exact ceea ce vrei tu să fiu, Margaret, spuse el încet. Trebuie să fiu eu însumi.

- Poţi fi tot ceea ce vrei, Patrick. Eşti un Devlin şi îţi revine să dovedeşti că familia valorează ceva!

- O, Doamne! Vechea mîndrie irlandeză de familie, aşa, Maggie?

Tristeţea lui avea o undă de cinism. Totul părea atît de ridicol.

- Chiar înseamnă atît de mult pentru tine?

- O, da, murmură ea. înseamnă atît de mult pentru mine.

Deodată, îşi aminti de toate datoriile tatălui^ei şi singura cale pe care o găsise ca să le achite. îşi aminti dispreţul de pe chipurile bărbaţilor, chipuri fără nume, cînd îi dădeau banii pentru plăcerile lor. Se cutremură şi trase aer în piept.

- Fireşte, îţi dai seama cine e proprietar pe locaţia apartamentului tău din Holland Park, nu-i aşa, Paddy? Şi pe moşia din Irlanda? Conservată cu mari cheltuieli din partea soţului meu, pentru copiii tăi. Cît cîştigă un consultant din N.H.S., în zilele noastre?

- Margaret, răspunse el rece, dacă nu te-aş cunoaşte, aş lua-o ca pe un fel de ameninţare.

- Nu va fi o ameninţare decît dacă n-am încotro, Patrick!

Şi-i văzu în ochi hotărîrea, dură şi îngheţată. Deodată, cedă:

- A, nu! mugi el. Nu ai dreptul să-mi faci asta! Şi nu mă voi lăsa şantajat, Margaret!

Porni spre uşă.

- Plec de-aici chiar în clipa asta! Pînă nu fac ceva ce-aş regreta! A, şi găseşte-ţi altă guvernantă - Francesca vine cu mine.

Dar Lady Margaret se repezi la el şi-l apucă de braţ.

- Nu te duci nicăieri, Paddy! îi înhăţă ea cămaşa, înfigîndu-i adînc degetele în carne. Iar pe curviştina aia o s-o laşi în pace! Iţi ordon să faci ce zic eu! Dacă nu, am s-o distrug. Fir-ar să fie! Am să vă fac pe amîndoi să suferiţi!

Patrick dădu s-o ia spre uşă.

- M-ai auzit? Stai aici! îţi ordon să...

- *îmi ordoni?*

Cuvintele ei îl înfuriau atît de tare, încît îşi pierdu controlul. Orbeşte, ridică mîna dreaptă şi-şi împinse sora din răsputeri. Trebuia să se elibereze, să scape de ea. O privi nemişcat cum căzu, lovindu-se de marginea canapelei. De acolo, se rostogoli pe jos.

- Ce naiba?... MARGARET!

Lord Henry năvăli în cameră şi se aplecă peste soţia sa. Ridică privirea spre Patrick.

- Ieşi afară din casa mea! ACUM! Ieşi afară!

Patrick mai stătu un moment pe loc, îngrozit de ceea

ce făcuse, apoi se răsuci şi alergă în hol, trîntind cu putere după el uşa masivă de stejar.

Lady Margaret strigă în urma lui, dar era prea tîrziu.

Continuînd să fiarbă, porni peste pajiştile de lîngă casă, spre munţi. Nu se putea gîndi la nimic - mintea îi era goală, cu excepţia durerii, a furiei şi a ruşinii profunde de a-şi fi lovit sora.

Lady Margaret zăcu cîteva minute în locul unde căzuse, pe cînd Lord Henry se duse să-l aducă puţină apă. Nu se lovise, era doar şocată şi, pentru prima oară în viaţa ei, se temea că avea să dea greş, să eşueze în singura acţiune că re contase vreodată pentru ea.

„N-am făcut toate astea pentru ca acum să-l las să-mi scape," reflectă ea, „n-am să-i dau drumul" Ridi- cîndu-se, se trînti pe canapea, aşteptîndu-l pe Henry să se întoarcă. Avea nevoie de el, fără el nu se putea descurca.

Francesca trebuia să plece, o ştia, şi cît mai curînd, înainte de întoarcerea lui Patrick. Dacă o înlătura din drum, măcar îl putea manevra mai uşor. Lady Margaret îşi luă'a treia ţigară din dimineaţa aceea şi o aprinse repede, închizîndu-şi apoi bricheta cu un gest scurt.

- Margaret! Eşti bine, iubito?

Lord Henry îi aduse paharul cu apă şi i-l puse alături. Lady Margaret dădu din cap, obosită.

- Sînt mai mult şocată, murmură ea. Niciodată nu l-am mai văzut pe Patrick comportîndu-se aşa.

Soţul ei îi luă mîna, mîngîind-o.

r Ce Dumnezeu s-a întîmplat?

îş[trase respiraţia şi lăsă să-l scape un mic suspin.

- încet, iubito, nu te necăzi.

Se străduia s-o consoleze, dar, spre oroarea lui, începu să plîngă. Lacrimile îj curgeau liber şi uşor - avea o îndelungată experienţă.

- Va trebui să plece, Henry, sughiţă ea. Nu pot permite să continue aşa în faţa copiilor. Pur şi simplu nu ştiu cum am permis să se întîmple una ca asta.

Lord Henry îi bătea dosul mîinii, stînjenit. Nu suporta scenele, iar vederea lacrimilor ei îl descumpănea complet.

- Cine ce a permis să se întîmple? Gata, Margaret, ia-o treptat şi încearcă să-mi explici exact ce s-a întîm- plat.

- Patrick s-a culcat cu guvernanta!

Cu Henry, tacticile de şoc reuşeau întotdeauna cel mai bine.

- Doamne fereşte!

- Sub acoperişul nostru! continuă ea. Şi în faţa feti- ţelor!

Lord Henry clătină din cap, murmurînd:

- Nu-mi vine să cred!

- A, e cazul să crezi, Henry!

Lacrimile fură înlocuite într-o clipă de furie; ştia exact cum să-l joace pe degete.

- l-am văzut cu ochii mei, azi-dimineaţă. A fost dez- gustător! se cutremură ea.

- Fir-ar al dracului să fie, ai dreptate! Trebuie să plece! se ridică Lord Henry. Mă duc chiar acum şi-i spun să ne părăsească pînă la sfîrşitul săptămînii. Nu admit nici o scuză! E concediată!

Dar Lady Margaret îl opri, cu mîna pe braţ. Avea alte planuri.

Ridică privirea spre el, clătinînd din cap$_v$

- Trebuie să plece chiar acum, Henry. îmi pare rău, dar zău că nu pot tolera aşa ceva.

- Margaret, ştiu că eşti tulburată, dar n-o pot da afară pe biata fată la ora şapte şi jumătate dimineaţa, indiferent ce-a făcut, o luă el de mînă. Haide, să fim rezonabili...

- *Rezonabili!* îşi smulse ea mîna, dînd drumul unui nou torent de lacrimi. Serios, Henry, să-i fi văzut! Gîn- deşte-te numai la fete!

Lacrimile soţiei sale îi dizolvau puterea.

- Margaret, zău că nu cred...

- Nu, Henry! Chiar trebuie să plece *acum,* trebuie!

îi vedea isteria înteţindu-se din nou şi nu mai suporta.

- Bine, Margaret, răspunse el obosit. Dacă aşa spui tu.

- Da! Aşa spun eu!

Apoi, se mai îmblînzi.

- Ar putea lua trenul de la Aberdeen, Henry. Nu te-ar

deranja s-o duci cu maşina pînă acolo, nu-i aşa?

Se opri în faţa lui, atingîndu-i cu degetul reverul halatului.

- Te rog, murmură ea.

- Nu, dragostea mea, fireşte că nu, o cuprinse soţul ei cu braţele, sărutînd-o pe obraz; orice, numai să aibă linişte. Mă duc să vorbesc cu ea.

Lady Margaret îl privi cu drag.

- De ce nu te duci să te îmbraci, şi voi vorbi eu cu ea?

O privi arcuind o sprinceană:

- Nu te-ar deranja?

Ideea concedierilor îl irita - prefera s-o rezolve soţia lui. Aceasta clătină din cap.

- Ştiu că nu poţi suferi scenele. în orice caz, acum mă simt mult mai bine.

îşi sărută degetul şi i-l aplică pe buze.

- Eşti aşa de dulce cu mine, Henry. îţi mulţumesc.

Lord Henry ridică din umeri şi porni spre uşă.

- Spune-i că voi fi gata în zece minute, mai adăugă el.

Lady Margaret dădu din cap şi, cu un zîmbet scurt, îşi luă ţigara şi-l urmă afară din cameră.

Francesca se îmbrăcase şi stătea aşezată lîngă fereastră, în camera ei, cînd auzi bătaia în uşă. Răspunse şi nu se miră cînd o văzu pe Lady Margaret intrînd - se aşteptase la represalii de un fel sau altul.

Se ridică imediat, cu mîinile tremurîndu-i.

- Francesca, mă tem că va trebui să pleci din slujba noastră, începu Lady Margaret, brutal de scurt. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Lord Henry va fi gata să te ducă la Aberdeen cu maşina, în zece minute. Aş dori să-ţi împachetezi lucrurile şi să pleci.

Se opri, cu gura strînsă ca o sîrmă de oţel, privind-o. Boarfă mică, îşi spunea, şi i se citea pe faţă.

Francesca îi văzu expresia şi simţi şocul cuvintelor în golul din stomac. I se opri respiraţia.

- Să plec...?jabia reuşi ea să şoptească.

- Da, acum. îmi pare rău, dar altceva nu meriţi.

- Dar... Pa...

Lady Margaret o întrerupse, răstit:

- Poţi nici să nu te mai gîndeşti! Fratele meu a şi plecat. Este foarte jenat şi mi-a cerut să rezolv eu situaţia.

Francesca îşi duse mîna la gură.

- Nu... Nu pot să...

Nu credea, nu era adevărat.

- Ascultă! îmi pare rău, dar nu prea am ce spune, teamă mi-e. Nu e prima oară cînd se întîmplă aşa ceva, din păcate. Fratele meu e foarte iresponsabil în aventurile lui.

Francesca simţi că i se contracta gîtlejul şi făcu un efort să respire. Mîinile îi tremurau atît de rău, încît şi le încleştă pe lîngă trup. Lady Margaret minţea, altfel nu se putea. Patrick o iubea, chiar el i-o spusese.

- Regret, Francesca, dar trebuie să-ţi faci imediat bagajele. Dacă n-ai nimic împotrivă, voi sta aici în timp ce împachetezi.

Timpul trecea. Lady Margaret nu avea idee cît avea să lipsească Patrick.

- Dar vă rog... eu...

Nu putea fi adevărat, nu se putea. Francesca se agăţa cu disperare de o ultimă speranţă.

Lady Margaret îşi pierdu răbdarea.

- Tu ce, fată dragă? Doar n-ai crezut că fratele meu te luase în serios, nu? Haide, zău, să fim rezonabili.

Patrick are cariera lui la care să se gîndească. Intră în politică şl ştie la fel de bine ca mine că are nevoie de o persoană potrivită alături de el. Cu siguranţă, nu te aşteptai...

Ochii îl erau duri ca două bile de gheaţă.

- Draga mea, nu ştim absolut nimic despre tine! Nimic. Nu al nici un trecut, nici bani şl nici perspective. Dumnezeu ştie de unde vil...

O privi Intens.

- Sau ce violenţe şl mizerii al lăsat în urmă!

Francesca ridică automat mîna la umăr. Se simţea goală, expusă. îl spusese Iul Patrick totul, totul!

- Da, am văzut vînătălle, continuă Lady Margaret. Cu toţii le-am văzut.

Apoi se întoarse spre sertar şl îl deschise.

- Francesca, te rog, începe să-ţi împachetezi. Lordului Henry nu-i place să fie lăsat să aştepte şl nu mal avem ce să ne spunem în chestiunea asta. Patrick a făcut o prostie şl te-a dus de nas. îmi pare rău, dar ăsta e tristul adevăr. Nu se întîmplă pentru prima oară şi sînt convinsă că nici pentru ultima!

Şl rămase cu braţele -jîncruclşate, aşteptînd-o pe Francesca să-şl înceapă strînsul lucrurilor.

Cuprinsă de o umilinţă teribilă, Francesca începu să se mişte încet prin cameră, în tăcere, luîndu-şi puţinele lucruşoare şi punîndu-le în mica el geantă de piele maro. Nu dură decît cîteva minute şl, în timp ce o făcea, era orbită de durere. Nu vedea nimic, avea mintea şl trupul complet amorţite.

- Bun.

Lady Margaret aşteptă ţăcănitul genţii închise, înainte de a deschide uşa.

- Dacă eşti gata, să mergem.

l-o ţinu deschisă şi se întoarse în altă parte cînd Francesca trecu pe lîngă ea. Vedea pe faţa el cît de strict îşi stăpînea suferinţa şl nu voia să se confrunte cu acest lucru de aproape. O urmă pe scară pînă în hol, unde aştepta Lord Henry, şi tot timpul inima îi bătu cu putere în piept de teamă ca Patrick să nu intre pe neaşteptate.

Se opri pe ultima treaptă, privindu-şi soţul cum lua geanta jalnic de mică şi deschidea uşa din faţă.

Cînd Lord Henry ieşi din casă, Francesca se întoarse.

- Pot să-mi iau rămas bun de la fetiţe?

Vorbea cu voce puternică, dar Lady Margaret îi zări lacrimile. O înfuriară şi mai rău.

- Nu, răspunse ea rece. Regret.

Francesca îşi luă haina şi, cu capul sus, ieşi la maşină. Peste cîteva momente, dispăru.

Numai mîndria feroce o împiedicase să cedeze şi să cerşească îngăduinţa de a rămîne. Se aşeză în maşină, ţinîndu-şi strîns geanta pe genunchi, cu o durere şi o ruşine atît de intense, încît credea că avea să leşine. în timp ce porneau peste colinele Cromdale, privi afară Scoţia,

împrăştiindu-şi peste peisajul ud şi plîngător toate amintirile fericite şi sfinte. Era prea şocată ca să vorbească. Totul se sfîrşise, iar în acel moment se simţea că se terminase şi viaţa ei.

Lady Margaret se aşeză pe scară, frecîndu-şi obosită faţa cu mîinile. Auzi zgomotul maşinii în timp ce se îndepărta pe alee, spre şosea. Se stinse treptat şi nu mai rămase nimic, nimic decît sunetul inimii ei care începea în sfîrşit să-şi încetinească bătăile. Ridică privirea.

Se rezolvase jumătate din problemă, jumătate din teroarea acelei dimineţi trecuse. înlăturase ameninţarea. Acum trebuia să-l convingă pe Patrick, să-l facă să înţeleagă ce se putea realiza, să dorească ceea ce dorea şi ea. Aproape reuşise.

De cînd se ştia o dorise, dorise ca Patrick să ajungă cineva, dorise, puterea care decurgea de aici, gloria. Avea să compenseze tot trectul, o ştia, ruşinea tatălui ei şi lucrurile pe care fusese nevoită să le facă pentru bani.
Era răzbunarea ei, aceea de a fi mai presus de orice reproş, de a fi îndeajuns de puternică pentru a nu-i mai păsa. Şi urma s-o obţină, ajunsese atît de departe, încît n-avea de gînd să se oprească tocmai acum.

Patrick reveni încet spre casă. Lipsise cîteva ore. Plimbarea îi făcuse bine, dar încă nu-şi înţelegea acţiunile.

Era_ derutat, ruşinat de sine însuşi, dar şi furios şi şocat. îşi pierduse controlul, lucru care nu i se mai întîmplase niciodată, iar umilinţa îl schilodea.

Intrînd în casă, străbătu tăcut holul, spre scară. Trebuia s-o vadă pe Francesca, avea nevoie de sprijinul ei.

- Patrick!

Se întoarse spre salon, de unde ieşi sora lui. Avea o pată roşie pe faţă, unde o lovise, şi i se umflase ochiul. Patrick tresări la vederea ei.

- Margaret, iartă-mă, spuse el deznădăjduit, nu trebuia să te lovesc.

N-o putea privi, îi era prea ruşine, şi se întoarse să-şi continue drumul pe scară.

- Patrick, s-a dus, dacă acolo te duceai.

Se opri.

- S-a dus? întoarse el încet capul. Cum adică, s-a dus?

- Francesca a plecat acum cîteva ore, cu Henry. Se întoarce la Motcom Park. De acolo, nu ştiu încotro o va lua.

Ridică mîna şi-şi atinse cu durere lovitura, amintin- du-i, făcîndu-l să sufere de remuşcare.

O privi lung, fix, apoi se lăsă pe un scaun, luîndu-şi capul în mîini.

- Of, Margaret, murmură el. Ce-ai făcut?

- Am făcut ceea ce e cel mai bine pentru tine, Patrick, ca întotdeauna, se apropie Lady Margaret, îngenunchind în faţa lui. Te iubesc, Paddy, ştii doar, spuse ea încet.

- Nu, după ceea ce ai făcut, nu poţi spune asta, îşi înghiţi el durerea. Am să-l sun pe John, să-i cer s-o reţină acolo pînă sosesc.

- Ba nu. N-ai să-l suni pe nici un John, îi acoperi ea mîna cu a ei. Te vei duce la Londra ca să te întîlneşti cu Charles Hewitt.

- Maggie... te rog, nu-mi face asta.

închise ochii, dar nu putea vedea decît faţa lui Margaret şi cumplita urmă a violenţei sale asupra ei. Se simţea slăbit şi dezorientat.

Lady Margaret se ridică şi-l cuprinse cu braţele, strîngîndu-l la piept.

- Of, Paddy, ce prost eşti, şopti ea. Nu înţelegi? Fata asta nu-i decît o puştoaică, o zăpăcită neajutorată. Ai vrut s-o ocroteşti, să ai grijă de ea. întotdeauna ai fost acelaşi.

- Nu-i adevărat! Sînt

- Eşti... îl întrerupse ea. Atît de bun şi iubitor, îl sărută ea pe cap. O ştia şi ea, o ştiu şi eu. Cîţi ani are, Paddy? Nu mai mult de şaisprezece? Şaptesprezece? Şi de unde vine? Poţi lua asupra ta povara cine ştie căror violenţe pe care le-a lăsat în urmă? Poţi?

Patrick se retrase, privind-o. îşi amintea şocul din noaptea trecută, tot ceea ce-i spusese Francesca.

- Un copil, repetă ea. Te rog, nu-ţi distruge viaţa pentru o aiureală romantică. De cît timp o cunoşti? De cînd

- de două săptămîni, de trei? E un foc de paie, Patrick, nu-ţi dai seama?

Clătină din cap.

- Nu, Maggie, e mai mult decît atît.

- Oare? Uiţi că te cunosc, uneori chiar mai bine decît te cunoşti tu însuţi? Nu o iubeşti, Patrick, ai încredere în ce-ţi spun eu. Âi fost vulnerabil, atîta tot, ai avut nevoie de afecţiune, dintotdeauna ai avut. A fost o slăbiciune, un moment necugetat. Şi tăticul a fost un om slab - şi-a lăsat dragostea de băutură să ne distrugă vieţile. Ştii asta, nu-i aşa?

Şi, în timp ce vorbea, vocea ei îl alina tot timpul, iar mîinile îi mîngîiau uşurel părul.

- Paddy, n-am avut eu dintotdeauna grijă de tine?

Vorbea cu un uşor accent irlandez şi-i amintea de copilăria lui.

- N-am avut?

Patrick dădu din cap.

- Atunci, du-te astăzi la Londra. Fă-o pentru mine, Paddy, da? Te rog.

Simţea că nu-i maj rămăsese nici o putere; era neputincios în mîinile ei. întotdeauna îi fusese alături, toată viaţa, modelînd, plămădind, aranjînd de toate pentru el. Putea sta singur pe propriile-i picioare? Avea curaj? Nu ştia. Pur şi simplu nu ştia.

- Şi dacă nu mă duc? întrebă el încet.

- Dar ai să te duci, Paddy, ai să te duci.

îşi atinse încă o dată faţa, amintindu-i din nou ce îndurase în ziua aceea, şi întotdeauna, pentru el.

- O vei face pentru mine şi pentru tine însuţi.

Patrick o privi.

- Margaret, nu ştiu, nu..

încerca să judece. Dacă se ducea? Oare putea să se bucure de şansa asta şi de Francesca? Ar fi putut să-i telefoneze de la Londra, să-i spună să-l aştepte, să-i explice totul.

- Maggie... eu...

Se opri, cînd sora sa îi puse un deget pe buze.

- Te rog, Paddy. Du-e azi, pentru mine, măcar de

dată asta numai, ai încredere-n mine.

Vocea îi era atît de gingaşă, încît îi simţea mîngîie- rea, atingerea caldă, sigură.

Era derutat, mergea în echilibru pe o sîrmă subţire peste stînci. Nu ştia ce era iubirea, întotdeauna stătuse la loc sigur, cu picioarele pe pămînt.

Dacă avea să cadă? Margaret îşi mutase degetul şi-i mîngîia uşurel obrazul, ca în copilărie. Ridică ochii spre faţa ei.

- Of, Maggie, murmură el.

Ce putea face? Dorea cu disperarea şansa aceea, numai că nu voia să fie pus să aleagă.

Peste cîteva momente, îi răspunse:

- în regulă. Mă duc.

Şi, în acea clipă, îşi înghiţi o dureroasă senzaţie de singurătate, încă nesigur de ceea ce făcea, rugîndu-se lui Dumnezeu ca Francesca să-l înţeleagă. Niciodată nu avusese puterea s-o înfrunte pe Margaret şi cu atît mai puţin acum, cînd ceea ce-i oferea era atît de ispititor.

Capitolul 16

Trenul de York întîrzia. John stătea în maşină, într-un spaţiu de aşteptare limitat, atent la ceas. Avea să meargă peste cinci minute să se intereseze.

Bătînd cu degetele în bord, se gîndea încontinuu la telefonul primit de la Lady Margaret şi încerca să deducă ce Dumnezeu ieşise prost.

îi vorbise scurt, aproape nepoliticos, dar John era obişnuit cu aşa ceva. Nu se îndoia că era mai mult decît atît: păruse secretoasă şi cuprinsă de panică, de parcă ar fi făcut ceva necurat, ar fi avut ceva de ascuns.

Nu că ar fi avut vreodată deplină încredere în ea. John ştia prea bine ce apucături avea, numai că era prea gentleman ca să le menţioneze, oricui.

„Ce Dumnezeu m-a împins să-mi iau toată beleaua asta pe cap?“ se întrebă el. ‚Ar fi trebuit să mă ţin de planul iniţial, să nu mă amestec.

Telefoane iritate şi concedieri furioase, iar acum, pro-

babil, necazul şi penibilul de a trebui să-i ceară fetei să plece de la Motcom. “O, Doamne, ce încurcătură!“ oftă el.

Dar, exact în timp ce gîndea astfel, se uită la ceas şi-şi dădu seama cu o tresărire că stătea acolo de douăzeci de minute.

Coborî grăbit din maşină şi se repezi în gară, aler- gînd spre peronul unde urma să sosească trenul. Il dez- nădăjduia gîndul cu fata putea sosi în gară fără s-o aştepte nimeni.

Francesca aştepta ca trenul să oprească. Stătea lîngă uşa vagonului şi îşi ţinea mica geantă de piele cu ambele mîini. I le împiedica să tremure. Nu avea idee la ce să se aştepte, dar se pregătise pentru tot ce putea fi mai rău.

Era palidă şi extenuată, după ce plînsese tot drumul de la Aberdeen la Edinburgh.

Se încuiase în micul lavabou, unde stătuse aşezată cu capul în mîini, suspinînd, cu ruşinea şi suferinţa amarnică zguduindu-i tot trupul.

Cînd în sfîrşit ridicase privirea, avea faţa roşie şi umflată, se mai uşurase, dar durerea dăinuia. Plînsul nu rezolvase nimic.

Acum, aşteptînd, avea mintea golită de orice gînd, dar o teamă cumplită i se fixase în josul pîntecului, spaima că fusese pedepsită pentru ceea ce făcuse, pentru sufletul lui Giovanni.

Dacă acum o certa şi John şi o alunga, trebuia să-i facă faţă, dar singurătatea i se părea dintr-o dată insuportabilă, după fericirea din ultimele cîteva săptămîni.

în sfîrşit, trenul opri şi Francesca se dădu jos pe peron, răsucindu-se să închidă uşa în urma ei şi ţinîn- du-şi geanta într-o singură mînă.

Nervozitatea îi provoca un rău fizic.

Cînd se întoarse, ridică privirea şi îl văzu pe John.

- Bine ai venit, Francesca, o salută el încet.

Apoi se aplecă şi-i luă geanta din mînă, punînd-o pe peron, lîngă el.

îi văzu faţa şi o cuprinse uşurel cu braţele.

- Vai de mine, ce s-a întîmplat? îi şopti el, îmbră-

ţişînd-o. Haide, fetiţo, n-ai nici un motiv să plîngi.

Şi, în mijlocul peronului, în mulţimea care îi înghiontea alergînd să prindă trenul, o strînse la piept, simţin- du-i durerea ca un adevărat tată.

în maşină, pe drumul spre casă, Francesca stătu tăcută şi închisă în sine, privind pe fereastră, urmărind distrată peisajele care treceau. Nu-i spusese decît atît:

- îmi pare rău. Nu am înţeles.

Iar John nu avea inimă s-o interogheze. Simţea că tot chinul pe care-l purtase cu ea de la sosirea în Anglia ieşise dintr-o dată la suprafaţă şi dacă o forţa, indiferent în ce fel, avea s-o spargă.

Aşa că mergeau în tăcere, iar el încerca să potolească întrebările care i se iveau în minte.

Trebuia s-o chestioneze la un moment dat, ştia, dar nu acum. Acum nu putea decît s-o mingile, avea prea mare nevoie de el ca s-o dezamăgească.

Mult mai tîrziu, după ce ajunseră acasă, John ştiu că nu mai putea amîna cu întrebările. Avea de luat unele hotărîri, iar telefoanele primite de la Lady Margaret şi Lord Henry îl îngrijorau. Insistau prea mult ca Francesca să plece, pentru a mai putea trece problema cu vederea. Trebuia să acţioneze - se detesta pentru că o făcea, dar nu avea încotro.

Se duse în camera ei şi o chemă, apoi reveni în bucătărie s-o aştepte. Francesca apăru peste cîteva mi- nute, iar John o invită să se aşeze cu el la masă.

îi privi faţa cîteva clipe, după care coborî ochii.

- Am primit încă un telefon din Scoţia, Francesca, de la Lord Henry.

Făcu o scurtă pauză.

- A spus din nou că trebuie să pleci de la Motcom şi-

Tăcu pentru a doua oară.

- Ei bine, consider că trebuie să te întreb de ce. îmi pare rău, dar e necesar să ştiu ce s-a întîmplat. Te rog, o privi el, încearcă să-mi explici.

Frgncesca rămase nemişcată, privindu-şi mîinile. încă i

se mai vedeau urmele slabe ale vînătăii pe încheietură şi le urmări cu degetul. Trecutul ei. Tăcea, neştiind cu ce să înceapă, doborîtă de confuzia întregii situaţii. în sfîr- şit, înghiţi un nod şi-şi potoli agitaţia mîinilor.

- înţelegi, n-am ştiut niciodată, şopti ea. Cum e... să fii fericit.

Se întrerupse, privindu-l, cu durerea crudă în ochi.

- înainte, nu m-a iubit nimeni, urmă, cu simplitate. De-asta am fost atît de nechibzuită. M-a copleşit, n-am avut idee că...

Se opri iarăşi. Nu avea idee că dragostea putea fi la fel de chinuitoare ca ura şi violenţa; ba chiar mai rău, fiindcă durerea provenea din interior. Fusese atît de incredibil să fie iubită, atît de cinstit şi desăvîrşit, încît nici nu visase că dragostea putea înşela şi răni cu minciuni şi ruşine.

- Toată viaţa am fost singură, continuă ea, punîn- du-şi o mînă pe inimă. Aici, am fost singură.

Şi, vorbind încurcat şi deznădăjduit, începu să-i spună adevărul. Tot adevărul, complet. Nu-i mai rămăsese nimic de pierdut; nu mai putea fi lovită.

Mult timp după aceea, John stătu singur în întuneric, gîndindu-se la ceea ce auzise. Enormitatea poverii ei era aproape prea mare pentru ca el s-o înţeleagă, violenţa şi nefericirea din viaţa ei erau prea cumplite. Se gîndea la ticălosul ăla de Devlin care o dusese de nas, folosindu-se de ea, şi toată povestea îl făcea să-i vină rău. Dacă punea mîna pe căcăţelul ăla, avea să-l bată de-[suna apa-n cap.

înjură în tăcere şi se ridică de la masă ca să se ducă la culcare. Era obosit, şocat - fusese prea mult pentru puterile lui. Nu avea idee ce să facă. Trebuia să amîne pe a doua zi orice decizie.

Ducîndu-se la chiuvetă, clăti ceaşca de cafea şi se întoarse după prosop ca s-o şteargă, dar în acel moment auzi uşa deschizîndu-se şi se răsuci, încercînd să distingă silueta în întuneric.

- Francesca!

Fu uşurat - zgomotul îl neliniştise. Porni spre ea, dar se opri la jumătatea drumului. Fata stătea lîngă uşă, în hainele

cu care sosise, avînd în mînă geanta veche şi roasă cu puţinele ei lucruri. Era gata de plecare.

- Francesca, unde te duci? o întrebă el încet.

Făcu un pas înainte şi-i văzu faţa. Era pămîntie, cu ochii încercănaţi şi umflaţi.

- Te rog, spuse el cu tristeţe. Nu pleca fără să vorbeşti cu mine.

îi luă geanta, punînd-o pe masă. Francesca începu din nou să plîngă. Pentru o fată care fusese atît de puţernică toată viaţa, se părea că acum dragostea o frînsese şi niciodată, niciodată nu avea să-şi mai revină.

- O, Francesca, o îmbrăţişă el pentru a doua oară în ziua aceea, strîns. Senzaţia trupului ei lipit de al lui, un copil disperat, care avea nevoie de el, îi zdrobea inima, în acel moment, ştiu ce trebuia să facă. „E atît de tristă şi pierdută," meditä el, în timp ce îi alina plînsul, „că trebuie să aibă pe cineva care să-i poarte de grijă."

Şi atunci se hotărî cu adevărat şi, odată ce o făcu, ştiu că nu mai exista cale de întoarcere. „Eu trebuie să fiu acela," îşi spuse, mîngîindu-i părul şi ascultîndu-i suspinele chinuite, jalnice. „Trebuie s-o ajut, nu are pe nimeni altcineva în afară de mine. Biata copilă a suferit deja prea mult; fără mine, s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată." Coborî privirea spre ea. Sentimentul că juca un rol atît de esenţial pentru ea şi atît de necesar îi încălzea sîngele în vene - anestezia frica unei hotărîri atît de enorme şi neaşteptate şi îi dădea speranţă. Decizia era atît de limpede şi de finală, încît ştia, în inima lui, că nu putea fi decît justă.

Cînd Dora reveni de la sora ei din Harrogate, unde stătuse trei zile, John o aşteptă la gara locală, în satul vecin cu Motcom. Se afla pe peron cînd intră trenul în staţie, iar femeia ştiu imediat că se întîmplase ceva rău. Era un gest cu totul neobişnuit din partea lui.

- Nu trebuia să te deranjezi, John, spuse ea cînd îl văzu. Puteam să iau foarte uşor un taxi.

Era înţepată; înfăţişarea lui o enerva.

- Nici un deranj, Dora.

îi duse bagajul şi-l băgă în maşină, după care îi deschise portiera.

Dora urcă, îşi încheie centura de siguranţă şi, cînd John se aşeză alături, trecu direct la subiect:

- Bine, ştiu că e ceva în neregulă. Poţi foarte bine să-mi spui acum, John, ca să terminăm odată.

îşi împreună mîinile în poală, aşteptîndu-l să înceapă. John zîmbi.

- Perspicace femeie mai eşti, Dora.
- Nu schimba subiectul.
- Atunci, de acord, se întoarse el cu faţa spre ea. M-am hotărît să plec de la Motcom Park, să-mi trăiesc viaţa singur.
- Aa, înţeleg.

Dora rămase cu privirea drept înainte. Stăteau împreună la Motcom de prea mulţi ani ca să poată primi vestea cu uşurinţă.

Trase aer în piept.

- E ceva în legătură cu fata, John, cu Francesca?
- Da, dacă tot mă-ntrebi, este.

Continuă să-i evite privirea.

- Bănuiam eu.

John îi puse o mînă pe braţ:

- Te rog, Dora, nu mi-a fost uşor să iau hotărîrea asta.

Doamna Brown îşi coborî privirea spre mîinile din poală.

- Nu, sînt convinsă că nu ţi-a fost.

Apoi îşi căută în buzunar o batistă.

- Iartă-mă, John...

îşi suflă nasul, străduindu-se să se stăpînească.

- E atît de neaşteptat... Nu...

Se opri, iar John stătu stingherit cîteva momente, neştiind ce să spună.

- Ei! îşi suflă Dora din nou nasul, după vreun minut; îşi regăsise controlul şi zîmbi, ştergîndu-se la ochi. E un adevărat şoc, şă ştii! surîse ea, pentru a-şi acoperi jena.
- Da, ştiu. îmi pare rău.

îl privi pentru prima oară.

- Ştii ce faci, John?
- Ştiu. Crede-mă, m-am gîndit mult.

Clătină din cap. în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu făcuse nimic altceva decît să se gîndească - era epuizat de atîta gîndire.

- Ei, atunci cred că ar fi mai bine să-mi spui de ce, dacă te-ai hotărît, adică.

-Da.

Se întoarse spre ea, iar Dora îşi spuse: „S-a schimbat, în doar cîteva zile, s-a schimbat, pare obosit şi...“ Căută în minte cuvîntul potrivit.

„Pare mai uman, ca şi cum i s-ar fi şters lustrul, lacul. Pare real şi... fericit.“

Da, asta era, părea fericit! Pentru prima oară de cînd îl cunoştea, John era mulţumit şi, o fracţiune de secundă, îl invidie.

- Francesca a fost pusă să plece de la Motcom, spuse el. Şi m-am hotărît s-o însoţesc. S-a întîmplat ceva cu ea şi fratele lui Lady Margaret, în Scoţia, o indiscreţie minoră, după toate probabilităţile, dar vor să plece. N-o pot lăsa singură. Aşa că m-am hotărît să mă pensionez mai devreme şi să încerc să-mi fac un rost de unul singur.
- O, John! Mi se pare o pripeală cumplită. Eşti absolut sigur că aşa e cel mai bine?

Vocea Dorei era şocată şi jignită.

- Poate ar trebui să mai stai un timp, să te gîndeşte pe îndelete, măcar o săptămînă.
- M-am hotărît, Dora. în plus, l-am şi informat pe Lord Henry. Vine în weekend ca să discute cu mine şi să punem la punct ultimele detalii.
- Se bucură să-ţi dea drumul? întrebă ea, incredulă. Eşti sigur?
- Categoric, Dora. Nu sînt decît un salariat.
- Dar, John... îi puse Dora o mînă pe braţ. Motcom a fost toată viaţa ta. De ce acum, de ce cu fata asta?

John ezită înainte de a-i răspunde. Nu era sigur că Dora ar fi înţeles şi găsise întotdeauna imposibil să-şi exprime sentimentele. îşi drese glasul.

- Are nevoie de mine, Dora. După toţi anii în care am

lucrat pentru familie, în care am cules cioburile aruncate din vieţile lor, n-am nici o şansă să-mi găsesc o viaţă proprie. A, nu mă amăgesc, totul ar putea să iasă prost şi să ajung mult mai rău decît stau acum, dar cel puţin voi fi încercat. Voi fi făcut ceea ce am considerat eu că era just. Francesca pur şi simplu nu va supravieţui de una singură - e doar un copil şi are o nevoie disperată de cineva care s-o îngrijească. Pentru prima oară în viaţa mea sînt cu adevărat important pentru cineva, am senzaţia unui scop clar, a unei responsabilităţi.

Ridică din umeri.

- Probabil pare o prostie, dar pentru mine înseamnă îngrozitor de mult.

O privi, iar Dora îi văzu în ochi speranţa.

- Are nevoje de mine, Dora, spuse el din nou. N-o pot dezamăgi. înţelegi, nu-i aşa?

Iar Dora se gîndi la propria ei viaţă, cît de singură se simţea uneori şi cît îi lipsea afecţiunea cuiva.

- O, da, dragul meu John, înţeleg.

Apoi se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz. O făcea pentru prima oară, în zece ani de prietenie.

- Şi mă bucur pentru tine. îţi doresc tot norocul din lume.

Nu mai putea adăuga nimic altceva.

Capitolul 17

Peste mulţi ani, privind în urmă, Francesca n-avea să-şi poate aminti nici un amănunt din ultimele ei zile la Motcom Park. Nu ţinea minte decît o amorţeală şi o durere cumplită care o strivea şi-i storcea din trup ultimii stropi de putere şi viaţă. Iubise, din toată inima, şi avusese încredere, se încrezuse în Patrick şi crezuse pe deplin în fericirea pe care o adusese în viaţa ei. Iar el o dezamăgise, o lăsase să cadă de la o înălţime ameţitoare, ştiind tot timpul că nu era destul de bună pentru el şi lăsînd-o pe sora lui să-i spună adevărul.

Nu avea idee că telefonase, că încercase s-o găsească, măcar să-i mai aline durerea. Dar John răspunsese

scurt, furios şi sfidător:

- Nu vrea să discute cu dumneata, spusese el rece. Las-o în pace! Nu i-ai făcut destul rău şi aşa?

Iar Patrick închisese, temîndu-se de propriile lui emoţii şi simţindu-se vinovat că o lăsa pe sora lui să-i domine viaţa.

Aşa că Francesca se agăţase de John, în zilele acelea cînd noaptea părea nesfîrşită, doar o întunecime interminabilă, iar păcatele trecutului o bîntuiau. Nu se despărţea de el nici o clipă, avînd nevoie de prezenţa lui fizică, de nenumăratele lui încurajări. Era ancora care îi ţinea mintea întreagă.

Iar John ştia. Cunoştea povara pe care o purtase atîta vreme şi ştia că în sfîrşit cedase sub efort. Se frînsese din dragoste,.ceea ce-l umplea de o furie fierbinte, arzătoare. L-ar fi ucis cu plăcere pe Devlin, dacă ar fi găsit că aşa ¡-ar fi adus un strop de linişte fetiţei sale.

Fetiţa lui. Ajunsese s-o simtă ca pe copilul lui, o fiinţă atît de apropiată şi nepreţuită, încît părea o parte din el, sînge din sîngele lui. Şi în timp ce, cu mişcări rapide şi sigure, crea o viaţă nouă pentru amîndoi, îşi dădea seama că o făcea cu îndîrjirea feroce a animalului care-şi apără puiul. îl apără şi supravieţuieşte.

Astfel, zilele treceau repede, iar John făcea naveta la Newcastle, unde hotărîse să se instaleze, căutînd o căsuţă în care să locuiască amîndoi. îşi împacheta lucrurile şi aranja să fie transportate, se ocupa de detaliile financiare şi, în sfîrşit, îşi încheie viaţa la Motcom Park cu o convorbire repezită în cabinetul lui Lord Henry.

- Deci, te-ai hotărît, aşa-i, John?

Lord Henry nu se ostenea să-şi ascundă dezaprobarea.

- Crezi că ăsta e drumul înainte, da?

John ridică din umeri.

- E cea rriai bună soluţie pe care am găsit-o.
- Ei, cine sînt eu să te contrazic?

Stătea în picioare lîngă şemineu, privindu-l pe omul său. La drept vorbind întreaga afacere îl făcea să turbeze de furie.

- Nu pot face nimic ca să te răzgîndeşti?

Ştia care avea sa fie răspunsul lui John, afurisitul.

- Nu, domnule. îmi pare rău.

- în regulă. Atunci, n-are rost să mai pierdem vremea. Trebuie să clarificăm doar chestiunea pensiei tale.

-Da.

Şi asta a fost tot. Douăzeci de ani în serviciul lui Lord Henry Smith-Colyne, lichidaţi în cinci minute. John ştia că ar fi trebuit să se aştepte, dar era mai rău decît şi-ar fi putut imagina.

Lord Henry se duse la birou şi scoase carnetul de cecuri. Completă un cec, îl semnă cu înfloritura lui obişnuită şi ocoli biroul, întinzîndu-i-l. John îl luă şi îl împături.

- Ascultă, John, ăă...

Lord Henry îşi vîrî mîinile în buzunare, cam jenat, rezemîndu-se de marginea biroului.

- Ai să-mi lipseşti, spuse el, dregîndu-şi glasul. îmi pare rău... ăă, de toată povestea asta nenorocită. Dacă ai vreodată nevoie de un sfat, de un ajutor de orice fel, te rog, ai să-mi dai de veste?

John dădu din cap. Lord Henry îi întinse mîna.

- Ştii că nu aprob ceea ce faci, John. Nu voi susţine că o găsesc o idee bună, dar îţi urez oricum succes. îţi doresc numai bine.

John zîmbi, pentru prima oară de cînd intrase în încăpere.

- Vă mulţumesc, spuse el şi, dînd drumul mîinii lui Lord Henry, traversă pentru ultima oară cabinetul spaţios, cu lambriuri de stejar, deschise uşa şi ieşi în linişte.

Afară, se opri şi trase adînc aer în piept, mai emoţionat decît îşi dăduse seama. Scoase cecul din buzunar, pentru a-l pune bine în portofel, şi îl scăpă pe jos, cu stîngăcie. îi tremurau degetele.

Dar, cînd se aplecă să-l ridice, îl întoarse şi văzu că era completat pentru dublul sumei pe care o economisise. Valora de două ori cît pensia lui. înghiţi în sec şi rămase privind cecul.

Apoi îl vîrî în portvizit şi-şi continuă drumul spre bucătărie. Acea parte a vieţii lui se terminase şi fusese plătit

cum se cuvine.

în dimineaţa următoare, John şi Francesca au părăsit definitiv Motcom Park. Au plecat cu imaculatul Rover ’63, după ce lucrurile lui John le-o luaseră înainte, pornind pe lunga alee mărginită cu stejari a parcului, spre şosea.

înainte de a înscrie maşina în trafic, John privi în urma lui, văzînd deplina splendoare georgiană a conacului Motcom în dimineaţa însorită de septembrie.

Zîmbi. Nu avea regrete, îşi spuse, lucru ciudat, după atîta vreme. Apoi semnalizã dreapta, ieşi pe poartă şi accelerã, lăsînd în urma lui casa şi parcul.

Capitolul 18

Jesmond, Newcastle Upon Tyne

John găsise o căsuţă cu terasă, în stil victorian mediu, într-un cartier rezidenţial de lîngă centrul oraşului Newcastle. Era strînsă între două case mai mari, o vilă de cărămizi gri dărăpănată, cu copertină gotică albă deasupra uşii de la intrare şi trandafiri căţărători pe ea, în înflorirea de la sfîrşitul verii. Era neglijată şi deteriorată, dar, de cum o văzuse, se îndrăgostise de ea. Părea o nestemată tăiată rudimentar, strălucitoare şi unică, zã- cînd între pietrele anoste şi netede din jur.

Avea în faţă o grădină: şapte metri de bălării încîlcite şi iarbă netunsă, mărginite cu un gard pe care se tîra caprifoiul, şi o cărare bătătorită prin vegetaţia în neorîn-duială, pînă la uşă. Ferestrele-ghilotină erau largi, cu lemnul cam putrezit, iar uşa din faţă fusese vopsită într-un turcoaz ţipător.

înăuntru se găseau cîteva camere mici, dar adecvate: o încăpere prelungă şi îngustă în faţă, din care se intra în altele două, şi o bucătărie în spate. Rămăseseră şemineurile originale, o enormă chiuvetă de piatră în bucătărie şi nenumărate rafturi de stejar. Iar cel mai util din toate, lîngă zidul din fund se afla o maşină de gătit Aga, veche din anii ’50, cu gaz.

La etaj se găseau două mici dormitoare şi o baie edwardiană clasică, pe care un fost proprietar încercase s-

o desfiinţeze. Evident, se dovedise prea rezistentă, fiindcă renunţase la jumătate, lăsînd lavoarul pătrat şi cada încăpătoare cu robinetele lor cromate şi suficiente dale de faianţă ca să le poată completa. Totuşi, desfundase duşumeaua şi întinsese peste podele un linoleum în modele stridente, portocaliu cu negru.

Dar era un cămin şi, pentru John, primul din viaţa lui. Cu toate defectele şi munca grea pe care ştia că avea să le necesite, îl privea în emoţie şi mîndrie. Era al lui, al lui să-l împartă cu Francesca, propria sa bucăţică din Anglia.

S-au mutat în casă la două săptămîni după plecarea din Motcom Park. Formalităţile legale s-au efectuat uşor - avocatul lui Lord Henry le grăbise procedurile - iar John a luat cheile de la agentul imobiliar în cea de-a treia zi de luni din septembrie. Ţinîndu-le în mînă, îşi spuse: ‚Am cincizeci şi cinci de ani şi prima mea casă. Mai bine mai tîrziu, decît niciodată.“ Şi, în faţa agenţiei imobiliare, izbucni în rîs. „Cine şi-ar fi imaginat vreodată că aveam să fac asta?“

Francesca nu văzuse casa înainte de a se instala. John dorise să păstreze secretul, temîndu-se cu disperare să n-o dezamăgească în caz că ieşea ceva prost. Şi, cu toate că numele ei figura pe contract, nu făcuse decît să semneze în locul indicat de John, fără*a se gîndi prea mult.

Fusese atît de obosită după plecarea din Motcom, slăbind şi pierzîndu-şi energia, încît John era tot timpul îngrijorat pentru ea. în fiecare zi, făcea eforturi să se scoale, iar în ceasurile de trezie tînjea la consolarea întunecată şi grea a somnului. Avea mintea golită de gînduri, iar John o vedea trăind într-un fel de semiviaţă, vie, dar aproape deloc conştientă de viaţa pe care o trăia. îşi punea toate nădejdiile în casă.

Părintele Angelo îi spusese că fata avea o feroce voinţă a supravieţuirii şi mai simţea şi că avea o putere cutremurătoare, în adîncul ei, pentru a riposta. îi dăruia şansa de a trăi pentru un anume scop, de a găsi o cale de ieşire. îi oferea un viitor. Se ruga doar ca ea să-l primească.

Nici chiar în dimineaţa mutării nu-i spuse încă. Plin de o

emoţie copilărească, voia să-i facă o surpriză. Se înapoie de la agenţie, o luă de mînă şi o conduse la maşină.

- Am ceva să-ţi arăt, spuse el, deschizîndu-i portiera. Ceva important.

Porni motorul, ambrele, iar Francesca fură o privire spre el, văzîndu-i chipul luminat de entuziasm. Era intrigată: ceva anume din felul lui de a fi îi penetrase carapacea exterioară şi se pomeni zîmbind la auzul notelor amelodice pe care Henry le fredona inconştient. Veselia lui era contagioasă.

O duse pe drumul cel mai lung, străbătînd străzile mărginite cu copaci din Jesmond, pe lîngă casele victoriene frumoase şi terenul de cricket, pînă pe Marston Avenue, o stradă lungă şi lată care se îndrepta spre Dene şi întinderea verde a parcului. Era o zi caldă de vară indiană, cu omniprezenta briză dinspre nord-est suflînd printre ramurile cu frunze verzi ale copacilor şi răsfirînd pete de lumină şi umbră pe drum.

Lumina era limpede şi strălucitoare, iar cînd John opri în faţa casei, scăldată de trandafirii roşii ca focul, pe fundalul cenuşiu al cărămizilor, făcîndu-i să pară că ardeau.

- Uite, spuse el, în timp ce trăgea la bordură şi oprea motorul; rămase privind căminul lor. Asta voiam să-ţi arăt.
- Casă asta?
- Da, casa asta.

Francesca se dădu jos din maşină. Se opri pe trotuar, în lumina soarelui, privind vechea vilă gri cu grădina părăginită şi uşa turcoaz. Zîmbi. Apropiindu-se de portiţa de lemn cu zăvor, rupse o rămurică de caprifoi care creştea peste gard şi o duse la nas pentru a-i inspira parfumul dulce, îmbătător.

- E fermecătoare! murmură ea.

John veni alături, punîndu-i o mînă pe umăr, şi îi însoţi direcţia privirii.

- Este a ta, Francesca, spuse, încet. E casa ta.

Se răsuci spre el.

- A mea?

Pentru prima oară de cîteva săptămîni, ochii părură să i

se însufleţească, iar verdele lor deveni mai profund.

- Da, e a ta şi a mea. Este casa noastră.

Cgborî un moment privirea.

- îţi place?

Şi apoi se simţi cuprins de un val de emoţie, cînd Francesca jşi aruncă braţele pe după gîtul lui şi-l strînse cu putere. îi văzu faţa, cu acel surîs aparte al ei care i-o transforma şi o făcea frumoasă, şi ochii, de un verde orbitor, strălucind de emoţie, cu cumplita goliciune dinainte dispărută.

- Chiar e a mea? Serios? Casa mea, adică?

Vorbea atît de repede, încît îşi pierdea accentul. Se opri brusc şi trase adînc aer în piept. Nu-i venea să creadă că John făcuse aşa ceva pentru ea. O luase cu el, o ajutase şi o îngrijise. îi dăruise şansa unei noi vieţi.

- E cu adevărat a mea? «

- Da, e cu adevărat a ta, cu adevărat, casa ta, rîse John, dar uşurarea din inimă îl făcea să plîngă; se trezise din nou la viaţă. Ai semnat actele, mai ţii minte?

Fata clătină din cap, după care înţelese ce făcuse John şi îl îmbrăţişă din nou.

- Este într-adevăr a mea? şopti.

O strînse cu putere.

- Mhmm.

- îţi mulţumesc, John, spuse ea încet. Voi încerca să te fac să fii mîndru de mine.

Trecutul era trecut, avea să-l accepte şi să-şi vadă de viaţa ei.

- îţi mulţumesc, şopti din nou.

John făcu un pas înapoi, momentan jenat de propriile lui emoţii, şi ridică privirea spre casă.

- S-ar putea ca peste o săptămînă să nu-mi mai mulţumeşti, spuse el sumbru, cînd vei avea părul plin de praf şi moloz şi nu vei fi făcut o baie de zile-ntregi!

Dar Francesca rîse şi-i urmări privirea.

- Niciodată! exclamă ea. E cel mai minunat lucru...

Şi deodată păşi într-o parte, trecu pe lîngă el şi deschise poarta.

- O, Doamne! strigă, după primii doi paşi în grădină, ridicînd mîinile cu un gest tipic italian. Ar fi bine să începem imediat!

îi aruncă o privire peste umăr, nespus de serioasă.

- Primul lucru pe care-l avem de făcut e să vopsim uşa din faţă.

Şi făcu o mutră.

- Sînt unii, zău aşa! Ce culoare oribilă!

Iar John, neputîndu-se stăpîni, slobozi un hohot prelung şi zgomotos de rîs.

Aşa că au început lucrul la casă vopsind uşa. Au astupat crăpăturile lemnului, au răzuit straturile de murdărie şi oxid de pe clanţa de alamă şi cutia poştală şi au vopsit uşa într-un verde închid, lucios. Era primul pas.

în casă, au măturat şi au făcut ordine, au şters şi au lustruit, şi peste doar cîteva zile casa a devenit locuibilă. Dora sortase o legătură de rufe vechi pe care le trimisese de la Motcom, iar John îşi adusese coşul de picnic, cu tacîmuri şi veselă. Aveau tot ce le trebuia şi s-au instalat, şi-au încălzit casa cu o sticlă de vin şi au început să pună bazele noii lor vieţi.

în săptămîna următoare, John a început lungul şi istovitorul proces de a căuta o slujbă. îşi calculase finanţele cu mare grijă. Cheltuise majoritatea economiilor pe casă, dar ştia că la nevoie le puteau ajunge pentru vreo două luni, cu condiţia să fie atenţi. Totuşi, trebuia să găsească de lucru, atît pentru propriul lui moral, cît şi pentru bani, şi a pornit în modul meticulos în care le făcea pe toate, parcurgînd coloanele cu oferte de serviciu din ziarele locale şi împrumutînd o maşină de scris pentru scrisori.

Socotise că aveau să treacă probabil cîteva săptă- mîni pînă găsea ceva pe placul lui, dar era pregătit să caute fără descurajare. Aşa că trimitea conştiincios seri- sori la firmele locale care-l interesau, răspundea la anunţurile care-i plăceau, s-a înscris la biroul forţelor de muncă şi a petrecut nenumărate ceasuri studiind ofertele posibile. În următoarele două săptămîni, Francesca l-a privit cu inima plină de speranţă. îşi asumase răspunderea gospodăriei şi,

în timp ce John căuta posturi, a răzuit pereţii şi lemnăria, a sablat, a curăţit, a spălat şi a vopsit. Robotea încontinuu, uşurată de munca fizică, simţind nevoia să se îngroape în ea.

Era hotărîtă să uite, să-l facă pe John mîndru, şi ataca activităţile cu mult zel, muncind pînă noaptea tîr- ziu, căutînd tîrguri avantajoase, cosînd, vopsind şi investind în căsuţa şubredă toată iubirea pe care o avea de dat. Voia să facă din ea cea mai bună casă din lume, o locuinţă cu care să se mîndrească amîndoi.

Şi în timp ce încerca acest lucru, John constata că avea un simţ înnăscut al stilului, zugrăvind pereţii într-un alb curat, strălucitor, salbînd podelele şi lustruindu-le^înă la un luciu închis, de stejar.

La ferestre a agăţat cupoane de dantelă victoriană pe care le găsise cotrobăind prin vînzările de ocazie ale bisericii locale şi împrăştiase grămezi de perne frumos colorate peste vechea canapea *Chesterfield* pe care o alesese de la solduri. Vopsise bucătăria în galben. Găsind o îngrămădeală de borcane, le umpluse şi le aranjase pe rafturile de stejar, agăţîndu-şi şiragurile de ceapă şi usturoi şi mănunchiurile de plante medicinale uscate.

în sfîrşit, pentru dormitoare, găsise o pereche de paturi victoriene din alamă, probabil din apartamentele servitorilor unei case mari şi vechi, şi pusese cîte unul în fiecare odaie, adăugind perne de pene de la Bainbridge şi două plăpumi din puf de raţă cu dungi albe şi albastre. A acoperit măsuţele rotunde cu acelaşi material în dungi şi a pus pe deasupra cîte un pătrat de dantelă albă antică. A înnegrit căminele de fier, a lăcuit podelele şi în cele din urmă a aşternut în fiecare cameră cîte un covor, carpete indiene decolorate, în tonuri albastre şi roşii închise, pe care le curăţise şi le recondiţionase după ce le găsise abandonate şi ude într-o dugheană de dincolo de Holly Avenue.

Pe la jumătatea lunii octombrie, casa era terminată atît cît îşi puteau permite. Era confortabilă, cu stil, lustruită şi curată. John tunsese grădina, pregătind-o pentru Francesca s-o planteze, dar vremea se răcise foarte repede şi pămîntul îngheţat era imposibil de săpat. S-au

hotărît să aştepte pînă la primăvară.

Dar mai exista şi un alt motiv de a amîna orice alte îmbunătăţiri: John începuse să se îngrijoreze din pricina banilor. în tot timpul petrecut de Francesca acasă, el căutase neabătut de lucru. Marile lui planuri de a accepta numai ceva ce-l pasiona cu adevărat se stinseseră pînă la o slujbă plăcută şi, în cele din urmă, la orice se găsea.

În repetate rînduri i se spunea că doreau oameni mai tineri, că nu avea experienţa potrivită sau calificarea necesară. De cele mai multe ori însă, răspunsurile pe care le primea nu făceau decît să-l informeze că postul se ocupase deja.

Nici o explicaţie şi nici o speranţă.

Ştia că aveau destui bani, dar acum le ajungeau abia la limită. Perspectivele deveneau tot mai sumbre, iar viitorul lor luminos împreună începea să se arate precar. Nu-i spunea lui Francesca nimic din toate acestea. îşi rumega singur grijile, teama de eşec rozîndu-l ca un ulcer persistent, tulburător.

Francesca însă îi cunoştea toate frămîntările - era mult mai perspicace decît îşi dăduse el seama. îl privea, aşa cum obişnuise să-şi privească tatăl, tăcută şi neobservată, şi era neliniştită pentru el, ar fi vrut să-l ajute. Ştia că ţinuse prea mult timp la distanţă ocupaţia de a trăi; îngropîndu-se în munca gospodărească, se îndepărtase de lume. Făcuse ceea ce trebuia, iar casa îi dăduse puterea de a învinge durerea, voinţa de a supravieţui. Era timpul să-şi ia viaţa de la început.

Fără a-i spune lui John, la cîteva zile după ce terminase casa, Francesca luă hotărîrea de a-şi căuta o slujbă. Nu avea idee ce voia să facă, dar citea ziarele locale la fel cum făcuse el şi, pe ultima pagină, găsi reclama mică şi elaborată a .Agenţiei de Angajări Start cu Dreptul“. Notă numărul şi a doua zi dimineaţă, după ce John plecase la bibliotecă, telefonă să-şi programeze o întîl- nire_. I se spuse să vină în aceeaşi după-amiază.

Închizînd telefonul, stătu un moment, derutată de răspunsul atît de prompt, apoi sări în picioare, copleşită de nervozitate, şi se repezi sus pentru a căuta ceva potrivit de

îmbrăcat.

Cînd John reveni de la bibliotecă, era ora prînzului, iar Francesca stătea la masa din bucătărie, îmbrăcată în singura ei fustă, una dintre fustele *Viyella* groase şi cadrilate pe care i le cumpărase John pentru Scoţia, cu colanţi groşi de lînă neagră şi pantofii ei maro cu şireturi şi talpă plată. Părea o respectabilă domnişoară[1] între două vîrste din Surrey, citind ziarul şi bătînd nervoasă cu degetele în tăblia mesei. Vestonul lui din tweed cafeniu cu negru stătea pus pe spătarul scaunului, cu o batistă de mătase lucioasă în buzunarul de la piept.

- Dumnezeule mare! Pleci undeva?

Veni spre ea şi o sărută pe creştet, înainte de a se aşeza pe un scaun, în cealaltă parte a mesei. îşi stăpîni zîmbetul pe care i-l stîrnea înfăţişarea ei cam demodată.

- Da, poţi să-mi iei cu împrumut haina.

Se aplecă şi potrivi mai bine batista.

- Hai odată, spune-mi! Mor de curiozitate, unde te duci?

Francesca îşi muşcă buza, apoi trase adînc aer în piept.

- Am telefonat azi-dimineaţă la o agenţie pentru un post şi m-au chemat după-amiază la un interviu.

îşi luase mîinile de pe masă şi se scobea nervoasă sub unghii. Apoi, ridică privirea spre el.

- Of, John, nu ştiu de ce-am făcut-o! Voiam să te ajut, şi am crezut că era o idee atît de bună, pînă adineaori. Dar ce voi spune? Zău, nu cred că pot merge. Eventual să le dau telefon şi să le spun că nu mă simt prea bine?

John îşi puse mîna peste a ei, oprindu-i agitaţia nervoasă. îi strînse degetele, zîmbind.

- Nu, nu poţi telefona cu o explicaţie ca asta. Trebuie să te duci şi gata.

Francesca îşi trase mîna şi se ridică. O necăjise, dar trebuia să fie ferm. Făcuse un pas spre a fi independentă şi n-avea de gînd s-o lase să se dea bătută la jumătatea drumului. Era foarte important că se simţea pregătită să-şi înceapă o viaţă proprie, nu avea nevoie decît de un mic imbold.

- Te vei descurca de minune, Francesca, spuse el cu blîndeţe. N-ai nici un motiv de îngrijorare. Haide, stai jos şi să discutăm despre ce e de aşteptat să te întrebe. Nu va fi nimic căruia să nu-i poţi face faţă, îţi promit.

Fata se încruntă, iar John spuse mai departe:

- Uite, să zicem că eu sînt intervievatorul şi pun întrebările, iar tu le poţi răspunde. O.K.?

Dădu din cap şi se aşeză la loc, fără tragere de inimă.

- Suini! începu el, cu un accent scoţian ascuţit; puse picior peste picior, cu vîrfurile înainte, îşi atinse părul şi-şi ţuguie buzele. Ci fel igxact di slujbî cîutaţ', Miss Camerooon?

Şi deodată Francesca rîse. Se relaxă în scaun, îşi încrucişă braţele şi continuară bine dispuşi convorbirea.

Dar, peste două ore, pe cînd aştepta în antecamera lustruită a Agenţiei de Angajări Start cu Dreptul, Francesca uită tot ce repetase cu John. Completase formularul de înscriere şi stătea cu mîinile încleştate în poală, gleznele încrucişate cuviincios, cum văzuse într-o revistă, şi o expresie sumbră şi hotărîtă. Le auzise pe fetele de la birou rîzînd afectat cînd trecuse să se aşeze şi era dureros de conştientă că nu se îmbrăcase cum trebuia, cu hainele ei vetuste şi demodate.

Privea o gravură de Cecil Beaton înrămată pe perete, scrîşnind din dinţi, în timp ce speranţele de a primi o slujbă i se risipeau cu fiecare minut ce trecea.

- Bună ziuaaa! Miss Cameron?

Francesca tresări şi clipi rapid din ochi de cîteva ori ca să-şi limpezească vederea.

-Da.

Privi spre uşă, unde apăruse o femeie între dpuă vîrste, scundă şi elegantă, ţinînd o planşetă în mînă şi zîmbind cu acel surîs tipic învăţătoarelor de şcoală primară.

- Eu sînt Marjorie Davidson, se prezentă femeia.

Ochelarii îi stăteau pe vîrful nasului şi o privea pe Francesca peste ei. „O, Doamne," îşi spuse Marjorie, „ce Dumnezeu şi-a pus fata asta pe ea?" Zîmbi din*iou, pentru a-şi ascunde dezgustul.

- Poate binevoieşti să mă urmezi, eşti bună, draga mea?

Avea vocea cu modulaţii din nord-est şi vorbea pe un ton care să încînte clienţii cei mai pretenţioşi; se străduise din răspureri ca să ajungă aici.

Francesca se ridică, încercă să-şi netezească încreţiturile colanţilor fără a fi văzută şi porni spre uşă, ur- mînd-o pe femeie în hol.

- Văd aici că ştii italiana, spuse domnişoara Davidson peste umăr. *Buon giorno!*

Accentul era atît de exagerat, încît rulă R-ul cîteva secunde înainte de a adăuga şi restul cuvîntului.

- *Buon giorno. Come sta?*
- A, da, tocmai. Foarte frumos, draga mea.

Italiana domnişoarei Davidson se rezuma doar la bună *dimineaţa şi Valpolicella.*

- Foarte bine, repetă ea şi se opri la o uşă pe care scria *„Cameră de interviu“.* Scrise ceva pe hîrtia din faţa ei şi deschise uşa, invitînd-o pe Francesca înăuntru.
- la loc te rog. Să te servesc cu un ceai? O cafea?

Aşteptă o fracţiune de secundă.

- Nu? Perfect, detest să pierd timpul.

Intră şi închise uşa în urma ei.

- Şi-acum, ia să aruncăm noi o privire la formularul ăsta, da?

Se aşeză vizavi de Francesca, puse picior peste picior şi-şi atinse părul, aidoma imitaţiei lui John.

- Aşa, ia să vedem...

Coborî ochii pe planşetă.

- Hmmm, făcu ea, după cîteva momente, apoi: mm-hmmm...

Bătea cu pantoful în podea şi, după un răstimp care lui Francesca i se păru de-o oră, deşi trecuseră doar cîteva minute, ridică în sfîrşit din nou privirea.

- Deci, nu ai nici o calificare recunoscută?

Francesca înghiţi în sec, apoi clătină din cap.

- Tatăl meu a vrut să mă las de şcoală ca să-l ajut la magazin, zise ea, coborînd în final vocea pînă la şoaptă.
- Poftim? îşi potrivi domnişoara Davidson mai bine

ochelarii, privind-o lung.

- Am întrerupt şcoala la cincisprezece ani, ca să-l ajut pe tatăl meu în magazin, spuse din nou Francesca, doar o idee mai tare.
- înţeleg. Şi talente? Ai ceva talente comerciale?

Fata clătină din cap.

- Dar experienţă?

Era foarte clar că domnişoara Davidson începea să-şi piardă răbdarea.

- Aici scrie că ai lucrat într-un magazin, ce însemna asta, exact?

Francesca îşi pierduse tot curajul. Era complet intimidată de tot interviul şi nu putu decît s-o privească speriată pe femeia elegantă şi sofisticată din faţa ei, ridicînd din umeri. îi zburâseră din minte toate cunoştinţele de grafică şi design, şi nu putu decît să şoptească:

- Nu ştiu, de fapt.

îşi mută privirea, roşie şi înlăcrimată de ruşine. Făcuse o greşeală îngrozitoare, o greşeală umilitoare, cumplită. Nu avea nimic de oferit. Nimic.

Domnişoara Davidson aşteptă cîteva momente, bocănind ascuţit cu vîrful pantofului în podeaua de brad lustruit, apoi se hotărî să fie generoasă - oricum, avusese o după-amiază liniştită.

- Ştii, Francesca, ne vin aici tot felul de oameni, dar trebuie să aibă *ceva* de oferit unui patron de perspectivă,. înţelegi asta?

îşi ţuguie buzele, aşteptînd ca Francesca să confirme.

- Bun. Acum, te poţi gîndi la ceva care să poată prezenta un mare interes pentru unul din clienţii noştri, un talent eventual, ceva la care să te pricepi, o pricepere, cum ar fi organizarea, de exemplu?

Ştia că o lua de sus, dar, serios, fata era o pierdere de timp totală!

- Organizare, murmură slab Francesca.
- Poftim? Vorbeşte mai tare, draga mea!
- Organizare.
- Organizare. Da, tocmai, însemnă ea pe hîrtie. Or-

ganizare.

Apoi, după doar cîteva secunde, ridică ochii.

- Ascultă, ca să fiu absolut sinceră, Francesca, nu am absolut nimic ce să-ţi ofer. îmi pare rău.

Francesca dădu din cap.

„Pare pocnită cu leuca," reflectă scurt Marjorie, „cum tot dă aşa din cap încontinuu".

- Ce-ar fi să mergi şi să te gîndeşti ce vrei să faci, iar apoi poate să-ncerci să te înscrii la un program de instruire? Hmmm? Sau poate să încerci să obţii nişte calificări. Hmmm? Serios, cred că ar fi cel mai de bun- simţ lucru, nu?

încă o dată, Francesca dădu din cap. „Of, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse Marjorie, zău că trebuie să le pun pe fetele de la birou să mi le mai trieze."

- Cred că a fost cam prematur să vii azi, Francesca, în locul tău, aş renunţa să mai contactez şi alte agenţii înainte de a avea ceva la bază. Logic, nu?

Pentru ultima oară, Francesca dădu din cap, iar domnişoara Davidson se ridică, Jăsă planşeta pe scaun şi porni spre uşă. Francesca o urmă, cu colanţii boţiţi fără speranţă şi fără nici o şansă de salvare.

- Mi-a făcut plăcere, Francesca, îi întinse domnişoara Davidson o mînă lungă şi subţire, cu unghii roşii.

„Cel puţin, are o strîngere de mînă fermă", concluzionă ea. Nu suporta mîinile umede şi moleşite.

- Atunci, la revedere, adăugă grăbită. Şi succes.

- Mulţumesc, coti Francesca în partea greşită a coridorului. La revedere.

- Pe la stînga.

- A, da, mulţumesc.

Şi, înroşindu-se aproape ca focul, porni spre antecameră şi ieşire.

Afară, pe trotuar, aerul rece o izbi în faţă cu o forţă neaşteptată, răcorindu-i obrajii aprinşi. Stătu un moment pe loc, îşi înghiţi lacrimile de umilinţă, apoi ridică gulerul vestonului lui John şi şi-l strînse pe trup. Porni spre staţia de autobuz, simţind primii stropi reci de ploaie pe faţă.

Marjorie Davidson reveni încet spre biroul ei, numărînd, cu deliberare calmă, de la unu pînă la zece. întotdeauna proceda astfel cînd se enerva.

Se aşează pe scaunul rotativ de piele, privind teancul de hîrtii administrative de pe birou, care părea să fi crescut în ultimele douăzeci şi cinci de minute. „Ce caz fără speranţă," îşi spuse, „o pierdere de timp, şi pentru mine, şi pentru ea." Oftă din greu şi se ridică, mergînd la fereastră. „Tinerii de azi habar n-au de nimic, toţi caută victoria imediată - nici unul nu are puterea de rezistenţă pe care o aveam eu la vîrsta lor."

Privi afară, la burniţa cenuşie şi rece, amintindu-şi cum fusese ea la şaptesprezece ani, hotărîtă, nu, mai mult decît atît, pasionată să reuşească. „N-am avut nimic de la care să pornesc, numai sărăcie şi neştiinţă. Am obţinut cu minciuna prima slujbă, dar, băi nenică, odată ce-am ajuns acolo, nimic nu m-a mai oprit."

Zîmbi, gîndindu-se în trecut cu vreo douăzeci de ani. Nu avusese nevoie decît de o şansă, acea unică ocazie, iar de-atunci încoace drumul fusese liber, pînă pe podiumul învingătorilor.

De la biroul ei din colţul Pieţei Ridly, Marjorie vedea strada principală şi spaţiul gol din faţă de la Luckies, unde vara se adunau mari mulţimi de studenţi. Vedea catedrala şi traficul, şi forfota din centrul oraşului New- castle. Era o privelişte dragă ei - se afla exact în miezul lucrurilor - şi, aşa cum stătea cuprinzînd totul cu privirea, simţea că întotdeauna reuşise. Şi era <jn sentiment minunat.

Era o zi aglomerată: vineri după-amiază, toată lumea pleca devreme de la serviciu. Stăteau în staţia de autobuz cu sacoşe enorme de cumpărături din piaţă şi cîte ceva nou de îmbrăcat pentru diseară, o coadă ¡ungă de oameni care îşi trudiseră picioarele prin zloată pînă la muncă şi înapoi.

îi privea din confortul şi căldura cabinetului ei, gîndindu-se cît se bucura că nu era şi ea acolo, jos. Le observa feţele nefericite, privind prin ochelari, iar în capătul cozii o văzu pe Francesca Cameron. Fata era afară, departe de copertina staţiei, iar ploaia o udase complet, făcînd-o să

arate şi mai searbădă şi anostă. Tremura vizibil de frig, cu vestonul ăla ridicol, prea mare pentru ea, strîns pe trup, şi mîinile vîrîte în mîneci. „Vai de mine," îşi spuse Marjorie, „parc-ar fi un şobolan înecat." Şi deodată, brusc şi absolut fără nici un motiv, îşi aminti primul interviu pe care-l dăduse ea, pentru o slujbă dintr-un magazin de pe Grey Street.

O prinsese o aversă pe drum, o ploaie torenţială care o udase pînă la piele şi-l dizolvase vopseaua jachetei ieftine de lînă, astfel că avea mîinile mînjite cu negru, iar fusta de bumbac i se distrusese. Zîmbi. îşi amintea că se pieptănase cu părul pe spate şi-l dăduse din greu cu fixativ ca să stea cumva. Cînd ajunsese la magazin, arăta ca un cuib de ciori, încurcat, ud şi puţind. Nu avusese curaj să intre, se privise doar în geamul virtinel, se întorsese şi fugise acasă. Şi plînsese tot drumul pînă la autobuz.

Doamne, greu mai era să începi. „Dacă n-ar fi fost Tommy, să-mi ofere acea primă şansă..." Amintirea o făcu să zîmbească din nou şi, într-un neaşteptat moment de impetuozitate, se duse la cuierul din hol, îşi luă impermeabilul şi înhăţă o umbrelă. Ieşi pe uşă, coborî scara şi ajunse în stradă înainte de a fi apucat să se întrebe ce făcea.

Francesca nu-şi mai simţea picioarele în pantofi. îi îngheţaseră atît de rău, încît parcă nu le-ar mai fi avut, în locul lor fiind doar nişte ciozvîrte mari de carne degerată. Dinţii îi clănţăneau şi o durea capul de cît îşi încorda fălcile. Privea în pămînt, încercînd să se gîn- dească la ceva cald.

- Francesca?

Ridică ochii, părîndu-i-se că-şi auzise numele, dar aplecă imediat capul la loc, probabil fusese o iluzie.

- Francesca!

Se uită pentru a doua oară şi simţi o mînă pe mî- necă. O văzu pe domnişoara Davidson de la agenţie în faţa ei, cu un impermeabil evazat lung, cireşiu, şi cu o umbrelă de aceeaşi culoare deasupra capului.

- O, eu...

Nu ştia ce să spună, era o apariţie atît de surprin- zătoare şi de bătătoare la ochi pe fundalul cenuşiu al

străzii, încît nu putea decît să se holbeze.

- Ascultă, Francesca, mi se pare că aş putea avea un post pentru tine, sau cel puţin un interviu.

-A, ăă... serios?

Era prea şocată ca să mai gîndească limpede.

- Da, e un fel de funcţie de asistent general, la un studiou de modă de pe Quayside. Te-ar interesa?

- O, da! Da, sigur că da! îşi încleştă Francesca palmele laolaltă.

- Ei, dacă te întorci la mine în birou pentru cîteva minute, am să-ţi spun mai mult. în regulă?

- Da, da, desigur!

Şi zîmbi, pentru prima oară de cînd o cunoscuăe pe domnişoara Davidson, iar Marjorie îi văzu faţa luminîn- duse şi devenind dintr-o dată nespus de frumoasă.

- Atunci, haide, o chemă ea; continua să plouă cu găleata. Vino sub umbrela mea, cred că ai îngheţat!

Francesca păşi înainte, iar culoarea roşie i se reflectă pe piele, încălzind-o imediat.

- Ce zi îngrozitoare! comentă Marjorie, în timp ce reveneau spre Ridly Place.

Dar Francesca nu făcu decît să ridice din umeri. N-o deranja ploaia. Cel puţin, pentru moment.

Capitolul 19

Luni dimineaţă, după întîlnirea cu Marjorie Davidson, Francesca se pomeni la ora opt şi jumătate, cu ochii cîrpiţi de nesomn şi bolnavă de atîta nervozitate, într-un autobuz care mergea spre oraş. Avea întîlnire cu David Yates, la ora nouă.

Coborînd la Odeon, traversă pînă pe Grey Street, trecu pe lîngă teatrul regal şi intră pe Dean Street, care cobora pe Quayside. Purta exact aceleaşi haine de vineri, cu vestonul cam mirosind după ce se udase şi pantofiimai mici cu o jumătate de număr, comprimaţi de ploaie. îi strîngeau dureros picioarele la fiecare pas.

Şi mergea înainte, repeta răspunsurile pe care i le spusese Marjorie şi încerca să-şi imagineze cum arăta

David Yates. Marjorie nu-i spusese practic nimic, dar găsise nişte creaţii de-ale lui în *Vogue* şi se îndrăgostise de ele pe loc. Erau elegante şi feminine, întotdeauna simple, dar cu o linie ce părea să aibă o viaţă proprie: mîngîia modelele din fotografii.

„Trebuie să fie extrem de inteligent şi sofisticat," îşi spuse ea, formîndu-şi în minte imagini ate unui gentleman înalt şi blond, în costum de în crem. îl vedea cu o pălărie *Panama* în mîna prelungă şi cu unghii manichiu- rate, salutînd-o cu un gest, iar imaginea o făcu să chicotească. Peste cîteva minute, se afla la colţul Străzii Dean, privind clădirile în căutarea plăcii de alamă cu denumirea *David Yates Studio.*

O găsi pe colţ şi văzu că ferestrele aveau vedere spre Tyne şi seria de poduri de peste rîu. Totul arăta atît de luxos, încît dintr-o dată o umplu o emoţie cumplită. Apăsă pe butonul soneriei, cu inima bătîndu-i, îşi rosti numele în interfon şi deschise uşa cînd o auzi descuin- du-se. Intră într-un mic spaţiu pătrat, cam de unu pe unu, drept în faţa unei scări înguste şi abrupte. Clipi pentru a-şi adapta ochii la penumbră.

- Vino sus! La etaju-ntîi, drăguţă!

Glasul vorbea cu un accent Geordie lătăreţ, peste rumoarea muzicii de la radio.

începu să urce, ţinîndu-se de balustrada şubredă şi încercînd să nu frece haina lui John de petele mari ale pereţilor igrasioşi.

- Iacătă-te. Intră, drăguţă. Dave te-aşteaptă-n stu- diou.

Fata de la birou zîmbi cînd spuse aceste cuvinte şi-i făcu semn spre uşa pe unde trebuia să intre. în acel moment, mulţimea de brăţări de la mîini, candelabrele de mărgele din urechi şi colierul masiv de argint de la gît zornăiră toate odată, într-o melodie cristalină.

- Mulţumesc, răspunse Francesca.
- N-ai di ce. Du-te, da' ai grije - îi prost dispus în dimineaţa asta!

Francesca împinse uşa dublă a studioului şi intră în încăpere. Era un spaţiu vast, ca o magazie, cu un şir imens

de ferestre într-o parte şi plafon înalt, cu grinzi metalice, de care atîrnau baterii întregi de reflectoare. Francesca clipi iarăşi din ochi, de data asta încercînd să şi-i ajusteze la lumina orbitoare.

- A! auzi ea un strigăt din celălalt capăt al studioului. Tu trebuie să fii fata de la agenţie.

întoarse capul într-acolo şi văzu un bărbat înalt şi slab, cu membrele incredibil de lungi şi o claie de păr negru care se cam pierdea deasupra frunţii şi era‘pieptănat pe spate, într-o coadă de cal scurtă şi lucioasă, legată cu un şiret de piele.

Purta pantaloni militari kaki cu sute de buzunare pline ochi şi nişte cizme enorme legate cu şireturi purpurii. Cămaşa era cadrilată, de bumbac decolorat, iar cînd veni spre ea îşi scoase dintr-un buzunar o şapcă de baseball verde-chitră şi şi-o puse pe cap.

- Nu-mi place să se holbeze străinii la chelia-mi, spuse el cu un accent nord-londonez, cînd ajunse în faţa ei. Mergem să şedem undeva?

Francesca dădu din cap, complet uimită şi absolut dezamăgită. Nici urmă de costum crem şi, cu siguranţă, nici de *Panama*.

- Aici, luă Yates o grămadă de material de pe un scaun pliant de prelată şi-i făcu semn să se aşeze; trăgîndu-şi un taburet, se cocoţă pe margine, măsurînd-o din creştet pînă-n tălpi. Vasăzică, nu ţii la modă, întinse el mîna, pipăindu-i mîneca hainei. Totuşi, materialu-i frumuşel.

rDa.

îşi drese vocea şi încercă din nou:

- Mulţumesc.

Yates zîmbi.

- N-ai de ce. Acuma, ce ţi-a zis dragoana aia bătrînă de la agenţie? Nimic, probabil. Totuşi, n-o condamn. Cu ce să-ncep?

Scoase din alt buzunar o batistă ruptă şi mototolită şi-şi suflă nasul, înainte de a continua:

- Aşa-i mai bine. Deci, unde rămăsesem? A, da, n-am chef de maniace ale modei. Mi-au venit deja două - se

plictisesc de bibiluri şi o şterg fără o vorbă. Şi mai stau şi naibii-n drum! Postu' nu-i grozav, n-am să te mint, da' se cîştigă frumuşel. Va trebui să faci curat, să aduci ceaiul, să mergi după pateuri, să cureţi la budă, căcaturi din-astea. Banii-s O.K., şapteşcinci de sterline pe săptămînă, plus taxa de autobuz, şi poţi să iei orice flecuşteţe de material zac prin jur şi unele din hainele pe care nu le vor modelele. Cam asta e, cred.

îşi încrucişă braţele pe piept şi se înclină înapoi, studiind-o iar. După cîteva minute de cercetare, spuse:

- Dacă-ţi place cum sună, poţi începe din dimineaţa asta. E-n regulă?

Şi dădu să se ridice.

- Dar... eu...

- O să trebuiască să te schimbi - nu poţi lucra la mine-n studiou îmbrăcată aşa. Ai acolo un tomberon cu diverse chestii, alege ce-ţi place.

Răsucindu-se, îşi aminti deodată ceva şi o privi peste umăr.

- Marjorie mi-a spus totul despre tine da' probabil n-a suflat o vorbă despre mine. Sînt un porc de cîine la muncă, aşa că să nu-mi stai în drum. E-n regulă?

îi văzu expresia alarmată şi, în timp ce se îndepărta, rîse cu poftă pentru prima oară de cîteva zile.

încă puţin buimăcită, Francesca se ridică şi porni spre uriaşa cutie de carton pe care i-o arătase David Yates. Privi în spate înainte de a se apleca şi văzu că cele cinci-şase persoane din studiou erau ocupate şi nimeni nu se uita la ea. îngenunche, se aplecă în cutie şi începu să scotocească.

Peste o jumătate de oră, călcase hainele pe care şi le alesese, se schimbase cu ele şi mergea spre recepţie ca să vadă dacă fata de la birou ştia ce avea de făcut în continuare, cînd auzi strigătul inconfundabil al lui David Yates:

r Oi! Fata-de-la-agenţiiiee!

Întorcîndu-se, îl văzu într-un colţ al studioului ocupat cu două planşete de desen şi înconjurat de paravane mari

acoperite cu eşantioane de material şi coli cu schiţe, îi făcea semn să vină.

Schimbă direcţia şi pomi prin spaţiul imens, obser- vînd pentru prima dată haosul ordonat ce părea să umple fiecare centimetru pătrat al studioului. Zîmbi spre două fete care stăteau lîngă un suport cu-haine şi se înghesui pe lîngă o masă lungă unde o femeie vîrstnică tăia tipare dintr-un sul de material. Podeaua era plină de petice, ace, hîrtii şi gunoi în general, iar Francesca se aplecă să culeagă o cretă de croitorie pe care fusese gata să calce, vîrînd-o în buzunar.

- Aici erai. Ai luat-o încetişor, da?

David Yates stătea aşezat la planşetă şi mîzgălea culoare pe un model, cu nişte carioca. După ce termină schiţa, ridică în sfîrşit ochii.

- Foarte frumuşel. Din răţuşca urîtă a ieşit o lebădă.

Francesca îşi privi jenată pantalonii de călărie din pînză neagră pe care-i alesese şi bluza roşie de lînă moale.

- îţi trebuie nişte pantofi, drăciile astea maro arată ca toţi dracii. Ce număr porţi?

Dave vedea că fata pe care tocmai o angajase era o potenţială frumuseţe şi îi plăcea tot ceea ce avea graţie şi stil.

- Nu contează, zi-i doar lu' Tilly de la birou să sune la *Cable & Co,* pentru o pereche de cizme negre cu carîmbi tăiaţi. îr zici mărimea şi-au să le trimită ei încoace. E-n regulă?

Francesca confirmă. Nu-i venea să creadă că era adevărat ce i se întîmpla.

- Am uitat cum te cheamă.

începuse un nou desen şi îi vorbea fără s-o privească.

- Nu pot să te tot strig „fata-de-la-agenţie“
- Francesca.
- Aşa. Francesca, du-te jos la dulapul de vechituri şi adu toate manechinele de-acolo. E-n regulă?

Nu-i aşteptă răspunsul.

- Cheia o iei de la Tilly.
- Da, domnule...

- Dave! lătră el, făcînd-o să tresară. Singurul care-mi zice „domnule Yates" e administratorul meu de bancă şi-ăla-i un bou. E-n regulă?

Nici acum n-o privi; desena linia lungă a unei rochii, cu un creion negru cros.

- Da. Dave.
- Bine.

Peste cîteva secunde, Francesca îşi dădu seama că uitase complet de prezenţa ei acolo.

Cînd sosi pauza de masă, pe Francesca o durea spatele, o dureau picioarele şi i se încinseseră, transpirate şi umflate în noile botine de piele. Coborîse şi urcase scara de paisprezece ori, cărînd manechinele în studiou, apoi încă de zece ori, ducîndu-le înapoi jos pe cele de care nu avea nevoie. Măturase podeaua de două ori, părînd să nu poată curăţi niciodată complet mizeria, şi adusese douăzeci şi şapte de ceşti cu cafea pentru şase persoane, dintre care majoritatea nu fuseseră băute decît pe jumătate.

Dave îi dăduse liber pentru masă la două şi jumătate, pînă atunci uitînd de existenţa ei, iar Francesca ieşise grăbită, coborînd scara îngustă şi întunecoasă pînă în stradă, uşurată să scape de strigătele şi zarva continuă pe care o producea activitatea de creaţie.

Dar ora de masă trecu prea repede şi, pînă să se dezmeticească, Francesca era din nou în studiou. Lucră toată după-amiaza, făcînd curat în chicineta pe care o foloseau toţi ca să gătească şi să-şi toarne de băut, împăturind şi punînd în ordine mormanele de materiale aruncate, pregătind la nesfîrşit ceaiuri, alergînd după biscuiţi şi măturînd pe jos pentru a treia oară în ziua aceea.

La sfîrşitul după-amiezei, Francesca se aşeză pentru prima dată în acea zi şi se întrebă cînd zburase timpul. Trecuse fulgerător. Se uită la ceasul de pe perete, descoperind că era trecut de şase, şi abia atunci îşi dădu seama că toată ziua nu mîncase nimic. Era lihnită de foame şi simţea un ghiorăit gros şi hotărît în stomac.

- Pa, Francesca!

21 O văzu pe Evelyn Wardy, croitoreasa, plecînd împreună cu Tilly. Le făcu cu mîna, zîmbitoare, şi observă că era una dintre ultimele persoane rămase în studiou.

Se aplecă şi-şi frecă degetele de la picioare în cizmele cele noi, întrebîndu-se dacă senzaţia de atingere era un semn bun.

- Francesca!

Sări repede în picioare, uitînd durerea, şi se grăbi spre locul unde Dave continua să lucreze.

- Tot aici eşti? mîrîi el, fără să ridice capul. Francesca înghiţi un nod.

- Da... Âm...

- Ai ce? o privi el.

Ridică din umeri, amuţită.

- Te duci acasă, draga mea, îţi pui picioruşele alea umflate în apă caldă şi muştar şi mîine nu aştepţi să-mi amintesc că mai eşti aici. E-n regulă? Cînd ţi-ai terminat treaba, te cari şi gata.

Francesca dădu din cap şi, roşie în obraji de jenă, se întoarse să plece.

- A, şi, Francesca?

Se uită spre el.

- Azi ai fost minunată ca focu'! îţi mulţumesc.

Şi, fără un zîmbet, coborî din nou capul, continuîn- duşi munca. Francesca se furişă prin studiou, îşi luă lucrurile şi ieşi tăcută. Afară, în aerul friguros al serii, scoase un chiuit de emoţie şi, în ciuda pantofilor incomozi, alergă tot drumul pînă la staţia de autobuz, cu un zîmbet de însufleţire pură pe faţă.

Cînd ajunse^ după ora şapte, John se afla în bucătărioara galbenă. începuse să pregătească cina.

- Bună! năvăli ea în încăpere, aducînd cu sine un. val de aer rece, şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

- Bună seara! întoarse John capul s-o privească, în timp ce-şi scotea vestonul şi-i netezea atentă cutele înainte de a-l agăţa în dulapul de sub scară. Vino-aici! Nu mă mai ţine în suspense! Stai jos şi povesteşte-mi!

îi telefonase în pauza de masă ca să-i spună că fusese

angajată, iar acum îşi dădea seama, după ro- şeaţa de emoţie din obrajii ei, că prima zi trecuse cu bine.

- Vreau să ştiu totul. Fiecare amănunt.

Francesca rîse şi-şi trase un scaun, aşezîndu-se cu el la masă.

- Asta-i nouă! întinse el mîna să-i atingă bluza roşie de lînă, iar fata zîmbi radioasă. Deci, pe lîngă slujbă, ai primit şi haine?

- A, da! John, nici nu ţi-ar veni să crezi! Mai-mai c-am căzut de pe scaun, cînd mi-a spus că mă angajează. A zis doar atît: dacă-ţi place cum sună, poţi începe din dimineaţa asta! Şi nu mi-a venit să cred! Nu mi-a pus nici una din întrebările la care mă aşteptasem şi pe urmă a spus că dacă lucrez acolo trebuie să-mi găsesc ceva de îmbrăcat şi le-am ales pe astea şi pe urmă a zis că-mi trebuie şi nişte botine şi Tilly, fata de la birou, care are o claie de păr lung şi blond, şi poartă sute de mărgele şi brăţări şi farafastîcuri, aşa, Tilly a telefonat la magazin şi mi-au trimis o pereche, numărul meu! Uite-aşa!

Se opri, cu respiraţia tăiată, şi se aplecă să-şi frece prin cizme degetele îndurerate.

- Problema e, continuă ea, fără a-şi da seama cît de comică era, că botinele astea mă omoară de-a dreptul.

Mai tîrziu, după cină, cînd auzise totul, John îi făcu focul în camera din faţă, o aşeză cu picioarele într-un lighean cu apă şi muştar fierbinte şi rămase singur în bucătărie, terminînd de spălat vasele. îi plăcea momentul de linişte, după sporovăială neîntreruptă a serii - îi dădea ocazia să gîndească.

Dar, în timp ce ştergea meticulos farfuriile şi le punea la loc, avu o ciudată senzaţie de descumpănire, sentimentul sîcîitor că într-un fel dăduse greş. îl deprima şi-l făcea să se simtă bătrîn. Presupunea că era din cauză că nu-şi găsise el însuşi o slujbă, deşi era sigur că avea să-şi găsească. Şi totuşi, în timp ce asculta liniştea din casă, ştia că probabil era mai mult de-atît. Se simţea singur şi, pentru prima oară de cînd plecase de la Motcom, se întreba dacă luase hotărîrea potrivită.

„Francesca şi-a găsit independenţa, cugetă el, şi, pe măsură-ce se maturizează, nu va mai avea nevoie de mine. îi voi fi prieten, desigur, dar n-am să-i mai fiu esenţial. E firesc, ştiu, dar totuşi nu-mi pot opri cumplita durere din inimă de fiecare dată cînd mă gîndesc."

îşi şterse mîinile, împături posopul şi intră în salon să vadă dacă stătea bine. Se opri în uşă, cînd o zări cu picioarele încă în lighean, dar cu capul căzut pe spate şi ochii închişi, dormind adînc. Intră fără zgomot, îi ridică uşurel picioarele pe prosop, le acoperi şi se duse să aducă o pătură.

Peste cîteva minute, cînd reveni, fata se ghemuise pe canapea, cu trupul cuprins strîns în braţe, şi respira adînc, regulat, pierdută în lumea viselor. John o înveli cu pătura, luă ligheanul şl porni înapoi spre bucătărie.

- John?

Se opri, întorcînd capul. Francesca deschisese ochii şi-i zîmbea, cu o jumătate de surîs strîmb, pe jumătate trează.

- îţi mulţumesc, murmură ea; oftă şi se cuibări la loc să adoarmă. A, şi te iubesc.

Era doar o şoaptă slabă, dar John o auzi. Zîmbi şi-şi continuă drumul spre bucătărie, dîndu-şi seama într-un fel că, orice simţea, complicaţiile vieţii o făceau să merite trăită.

Capitolul 20

în următoarele cîteva săptămîni, situaţia lui John şi a Francescăi s-a integrat într-o rutină care părea să le convină amîndurora. Francesca muncea din greu la studiou - în fiecare zi se scula şi pleca devreme, iar în unele seri se întorcea tîrziu - iar John ţinea casa, în stilul său eficient şi ordonat. Se descurcau din banii cîş- tigaţi de Francesca: aveau necesităţi simple şi cheltuiau mai mult pe mîncare. Luau cina împreună în fiecare seară, în bucătăria mică şi caldă, iar după aceea Francesca îşi petrecea timpul la masa veche de stejar, de- senînd şi concepînd modele, lucru pe care nu-l făcuse de luni de zile, în vreme ce John se lupta cu cuvintele încrucişate din

Times. în timpul acestor hobbies-uri, stăteau de vorbă şi-şi povesteau cele de peste zi, iar prietenia lor înflorea şi se întărea.

În fiecare zi, Francesca se trezea la şapte pentru a fi în studlou la opt. îşi făcea cafea, alegea de prin adunătura de haine pe care le găsise la David Yates, pentru a se îmbrăca asortat, apoi se aranja cu atenţie, controlîn- du-şe scurt în oglindă înainte de a ieşi din casă.

În drum spre serviciu, mînca un măr şi cumpăra *Daily Mail,* pe care începuse să-l citească avid. Odată ajunsă la studiou, îşi începea imediat munca. Singură, cu radioul urlînd, mătura şi curăţa, strîngea şi făcea ordine, se asigura că erau scoase toate cele necesare pentru ziua respectivă şi în sfîrşit făcea o oală enormă de cafea neagră proaspătă, aburindă, care mirosea delicios pe scară şi-i atrăgea pe oameni să vină tot mai devreme la lucru.

- *Yo,* Francesca! Ce-aci?

Era începutul săptămînii, iar Francesca tocmai terminase de spălat podelele, cînd Matt, designerul textil al lui David Yates, intră în studiou tropăind cu ghetele sale de baseball ude şi noroioase. Făcea lăcăraie peste tot pe jos.

- Of, căca-m-aş. Scuze.

Făcu o mutră neputincioasă şi ridică din umeri, după care îşi continuă drumul pe toată lungimea studioului, spre planşeta lui, lăsînd în urma sa o dîră de noroi. Francesca îşi ţinu respiraţia şi numără pînă la zece în italiană. Acum, dura mai mult decît în engleză şi îi lăsa timp să se calmeze. Matt Baker avea ceva ce nu-i prea plăcea - era foarte fermecător, dar, din cine ştie ce motiv, nu avea încredere în el. Ridică privirea, smulsă din' meditaţia iritată, cînd în studiou năvăli Tilly. Alerga în toate părţile, cu brăţările şi mărgelele zornăindu-i melodios, coama aurie tapată fîlfîind în urmă şi parfumul de gardenii plutind ca un nor dens deasupra capului.

- O, Doamne! Nu-m' vine să crez! M-a pus dracu' de-am uitat să programez modelele pentru az' dup-a- miază[1] Nu mi-am amintit decît în autobuz aseară-n drum spre casă, cum ar veni. Acuma ce mama dracului mă fac? O să

ne facă de petrecanie la toţi!

Spusese toate acestea într-o turuiala înnebunită, cu cel mai plin accent Geordie şi ţopăind nervoasă de pe un picior pe altul. în dimineaţa aceea, părul îi arăta şi mai ciufulit decît de obicei, ca şi cum ar fi sărit direct din pat.

- O, Doamne, Francesca! Ne omoară ăsta! se văicări ea din nou.

Francesca se rezemă în coada teului, gîndind intens. Tilly avea mare dreptate, era foarte posibil ca Dave s-o omoare cînd va afla. Se^ găsea în toiul colecţiei pentru Săptămîna Modei Londoneze şi nivelul de stres zburase pînă la cer. în ultima săptămînă, pentru cel mai mic fleac, erupea ca un vulcan.

- Nu ştiu ce să fac! Tre' să ne-ajuţi cumva, Francesca.

- Stai, Tilly, calmează-te!

Dar Francesca începuse să intre şi ea în panică - starea lui Tilly era molipsitoare.

- Ai încercat la toate agenţiile?

- Mda, am încercat. De-az' dimineaţ' de la şapte-s călare pe telefon!

-O.K. Ei...

Francesca încercă să judece. Dave voia în după-amiaza aceea şase fete, pentru prima probă a modelelor. Nu conta cum arătau, din cîte putuse deduce, cu condiţia să aibă măsurile potrivite. Iar asta însemna un metru şaptezeci cel puţin şi nu mai mult de patruzeci şi patru de kilograme.

- Cine mai foloseşte modele prin zonă? Nu poţi telefona nimănui după ajutor?

Tilly clătină din cap.

- Nu-mi vine nime-n minte.

- O, Doamne!

- Exact aşa zic şi, eu!

Tilly se prăbuşi pe unul din scaunele desperecheate ce se găseau peste tot, luîndu-şi capul în mîini. în tunica ei gri şi strecii negri, arăta ca o elevă aşteptînd deznădăjduită lîngă cancelaria directoarei.

- Eleve! spuse deodată Francesca.

-Ce?

- Eleve! Am putea încerca să găsim nişte fete de la vreo şcoală locală.

Inspiraţia ei fulgerătoare o încînta, dar, spre uimirea ei, Tilly izbucni în rîs.

- Of, Francesca! Cîte eleve de un metru şaptezeci oi găsi pînă az' dup-amiază?

îşi şterse ochii cu dosul mîinii, oprindu-se din rîs, iar Francesca îşi dădu seama că ajunsese periculos de aproape de plîns.

- Mă rog, merită să-ncerc. îţi muţumesc, Francesca, se ridică ea, întorcîndu-se spre biroul recepţiei.

- Auzi, Tilly! Ai văzut pe undeva numărul studentului de la colegiu care-a trecut ieri pe-aici? strigă Matt peste tărăboiul radioului, iar Tilly ridică din umeri. În clipa următoare, se răsuci, îşi împreună brusc palmele şi chiţăi:

- Eşti minunată-a dracului, pe bune!

O înăbuşi pe Francesca într-o ceaţă de parfum şi păr, îmbrăţişînd-o strîns.

- Minunată-a dracului!

- De ce? Ce-am spus?

- Elevele! Studenţii de la creaţie vestimentară au o listă cu ele fin'că nu-şi pot permite să plătească modele!

întoarse capul spre Matt:

- Matt, am numărul colegiului la mine pe birou! Uite-acuş sun! Vreun mesaj, ceva?

- N-ri. Doar să-mi dai şi mie numărul cînd termini.

- Perfect, ţi-l dau!

Reveni cu privirea spre Francesca:

- Mersi mult, Francesca, zîmbi ea. Da' lung nume mai ai, fato. Cre' c-o să-ţ' zic Frankie.

Rîse veselă.

- După eroul meu, Frank Bruno!

Şi, încîntată de sine însăşi, se repezi la birou să telefoneze, cu părul şi podoabele mişcîndu-i-se toate în acelaşi timp, într-o masă de culoare şi zgomot. Frân- cesca o privea, uimită de iuţeala şi intensitatea întîlnirii.

- Frankie, spuse ea cu voce tare şi, trăgînd concluzia că-i plăcea numele, puse cîrpa în găleată şi începu să

şteargă mizeria lăsată de Matt pe podea.

Spălatul podelelor fu ultimul crîmpei de normalitate pe care-l trăi Francesca în ziua aceea. Nici nu pusese bine găleata la loc, că studioul se trezi exploziv la viaţă, izbind-o cu toată puterea pregătirilor de ultim moment pentru primele probe ale colecţiei. Pretutindeni, toţi păreau să lucreze cu o viteză de două ori mai mare decît cea normală.

Pentru început, mesele de croitorie au fost eliberate, pe braţele Francescăi fiind îngrămădite cupoane uriaşe de material, încît abia mai putea să vadă pe deasupra. I s-a acordat un spaţiu de doi metri şi a fost pusă să măsoare fiecare cupon, să-l împăturească atentă şi să-l eticheteze, aşezînd stiva nou formată pe unul dintre rafturile prelungi din fund.

Podeaua a fost măturată din nou, iar stativele cu haine semiterminate au fost împinse în centrul studioului, unde oricine putea să le vadă şi să ia de pe ele articole pentru lucru. S-au adus cutii cu pantofi de la *Frezze, Stable & Co.,* pălării de la Marian Dash, un nou designer tînăr care expunea împreună cu David Yates pentru prima oară, şi pungi de la Galeria 21. Mesele de croit erau acum pline cu toate accesoriile.

în continuare, Francesca a adunat armata de manechine pe care le cărase în prima zi, cincisprezece cu totul, fiecare mai greu decît cel dinainte. Le-a dat tuturor nume, pentru a-şi alunga plictiseala de a se tot trambala în sus şi-n jos la magazie, şi a oferit singurul moment comic al dimineţii cînd a proptit-o pe Lorna-May pe podea, spunîndu-i:

- Stai aici, pînă dau la o parte cutiile astea!

Nu observase că radioul fusese închis pentru un minut, în timp ce Dave spunea ceva, şi toţi din studiou au auzit-o vortind cu manechinul. A fost salutată cu o rundă tumultuoasă de aplauze.

Pe la amiază, majoritatea pregătirilor erau încheiate şi începea să se contureze aspectul primei probe. Numele găsit de Tilly, „Frankie“, prinsese, şi toată dimineaţa

Francesca alergase încoace şi-ncolo, întrucît „Frankie" părea să se rostogolească de la sine de pe limbă şi era atît de uşor de strigat peste tămbălăul de la radio. Nu se oprise un moment, nimeni nu se întrerupsese. în pofida muncii intense din ultimele cîteva săptămîni, încă mai păreau să fie enorm de multe de făcut: modificări de ultim moment, recroiri, tiviri şi tigheliri. Deşi toate hainele erau încă în primele faze, trebuia să pară complete, pentru ca Dave să le poată aprecia corect.

La douăsprezece şi jumătate, dimineaţa a fost declarată oficial încheiată, iar Dave a anunţat că toţi aveau să mănînce de prînz pizza la pachet, pe cheltuiala lui David Yates. S-a înălţat o ovaţie, iar Francesca a adunat comenzile, le-a transmis prin telefon şi a pornit în fugă spre *Marco Polo* de pe Dean Stret ca să ia cele unsprezece cutii.

La David Yates erau şase angajaţi permanenţi în total: Tilly, care lucra la recepţie şi făcea toate treburile administrative şi de secretariat: Evelyn şi Cherry, cele două croitoresei Matt, designerul textil; Francesca, fata la toate; şi Pete Walker, managerul de afaceri. în cele cîteva săptămîni de cînd lucra acolo însă, Francesca nu-l văzuse pe Pete Walker decît de două ori. Nu avea idee cu ce se ocupa exact, dar ori de cîte ori apărea dădea senzaţia de a fi un om cum nu se poate mai important.

Pentru prima probă a colecţiei fuseseră aduse şi patru persoane din afara studioului ca să ajute, mai mult studenţi de la colegiu care doreau să cîştige experienţă şi nu se opuneau să-şi ofere serviciile pentru un preţ extrem de redus. în total, asta însemna unsprezece.cutii de pizza mari, cu toate ingredientele, iar Francesca şi-a dat toată silinţa să le aducă intacte.

După-masă, cutiile au fost strînse tocmai la timp pentru sosirea modelelor: şase şcolăriţe slăbănoage şi hlizite, între paisprezece şi şaisprezece ani, care arătau de vreo douăzeci şi doi. Au intrat tîrşindu-şi picioarele, jenate pentru moment, şi au stat aşteptînd ca Dave să le examineze şi să decidă care ce articol să încerce. Apoi le-a trimis în colţul studioului, transformat în vestiar prin

adăugarea cîtorva paravane, iar rastelul cu haine a fost împins pe rotile pînă lîngă ele. începea truda după-amiezei. Francesca a petrecut următoarele trei ore între paravane, cu Tilly, îmbrăcînd şi dezbrăcînd formele longiline, subţiratice şi nedezvoltate ale fetelor. Aranja plete, cotrobăia prin cutii ca să găsească pantofii şi pălăriile potrivite, punea bijuterii, le scotea, încheia nasturi şi fermoare, descheia nasturi şi fermoare, strîngeă, prindea în ace, vîra margini şi încerca, pe lîngă toate acestea, să prindă cîte ceva din ceea ce se întîmpla de cealaltă parte a paravanelor. Era cel mai interesant şi fascinant lucru pe care-l cunoscuse vreodată.

Din cînd în cînd, cu ocazia cîte unui scurt respiro, privea dincolo de paravan şi îl asculta pe Dave vor- bindule lui Evelyn şi Cherry despre croiala cîte unei haine sau jachete, însemnînd cu creta locul unde considera că trebuia modificată sau prinzînd cu cîte un ac pentru a remedia forma, explicînd ce urmărea modelul. Francesca se agăţa de fiecare cuvînt pe care i-l spunea Dave lui Matt despre tipare, observînd ce culori socotea că mergeau şi cum trebuia să se potrivească modelul cu linia şi senzaţia articolului. îşi amintea propriile ei desene de acasă, propria ei experienţă în grafică, şi-şi dorea să fi putut nota totul, în caz că uita fie şi doar un singur comentariu esenţial şi inspirator.

Francesca pierduse complet noţiunea timpului, atît era de absorbită. Abia dacă observa oboseala necontenitelor îndoiri şi îndreptări, a ridicărilor şi transporturilor de materiale, sau a concentrării intense necesare pentru a scoate cîte un articol care fusese modificat de Dave, astfel încît să nu desprindă boldul sau să şteargă semnele făcute cu creta.

La vremea cînd au fost văzute ultimele confecţii şi scoase în sfîrşit de pe trupurile fetelor, a reuşit să se uite la ceasul de pe perete, pentru a vedea cu o tresărire că era trecut de şase. Luminile din studiou ardeau orbitor, iar cerul de afară se acoperise cu o pătură groasă de întuneric, şi totuşi nu-şi amintea cînd trecuse ziua şi se lăsase seara. Totul trecuse într-un iureş. Le ajută pe ultimele două fete

să se dezbrace - ambele erau ţepene şi chinuite de dureri după ce stătuseră atîta timp în picioare - apoi se ridică şi-şi frecă şi ea şalele, simţind pentru prima oară că o dureau îngrozitor.

- Frankie?

Scoase capul de după paravan.

-Da?

- Christoase! Parc-ai fi într-o piesă cu Punch şi Judy! Vino-aici, pentru Dumnezeu!

Se grăbi spre locul unde stătea cocoţat Dave, pe marginea mesei de croit.

- Aşa-i mai bine, acum te pot vedea, zîmbi el văzîndu-i expresia jenată. E-n regulă, eşti una din femeile care au fost destinate să fie văzute. Nu te mai arăta aşa speriată de ideea asta!

Francesca dădu din cap, dorindu-şi să fi putut da un răspuns spiritual.

- Ascultă, Frankie, ştiu că azi ai muncit incredibil de mult şi probabil eşti făcută arşice, dar...

Ridică din umeri, a scuză.

- Va trebui să te-ntreb dacă ai ceva împotrivă să mai rămîi un timp în seara asta ca să strîngi resturile de azi şi să pregăteşti studiou pentru mîine, cînd începem lucrul la modificări.

Cererea lui îi provocă un sentiment searbăd de dezamăgire, dar se ascunse cît putu de bine.

- Ştiu, e o mare pacoste! îmi pare rău, dar Matt a făcut gură că să-ncepem imediat de dimineaţă şi tind să-i dau dreptate. Dacă nu strîngem în seara asta, mîine o să treacă aproape toată ziua pînă aduni după toată lumea şi ne vom decala cu o zi. Nu-mi pot permite intervalul ăsta, teamă mi-e, avem al dracului de multe modificări de făcut.

întinse mîna şi o bătu pe umăr.

- Regret, Frankie, repetă el, apoi se ridică, îşi scoase şapca de baseball şi-şi frecă fruntea.

- Nu te superi, nu-i aşa?

Francesca reuşi să clatine din cap destul de convingător.

- Bine. Le-aş mai cere la vreo doi-trei să stea să te-

ajute, dar cred că asta ar duce la o răzmeriţă.

Porni prin studiou spre masa lui de desen şi luă un teanc de modele, îndesîndu-le în servietă. Francesca îl privi cum îşi împacheta şi se pregătea să plece, îmbrăcînd în sfîrşit geaca de piele şi potrivindu-şi la loc şapca.

- Atenţie toată lumea, strigă el, Frankie mai rămîne să strîngă. Aveţi grijă să vă eliberaţi locurile şi duceţi toate ceştile şi gunoaiele la bucătărie. E-n regulă?

Trecu în mijlocul studioului, de unde strigă:

- Frankie?

Fata se întorsese deja, dispărînd după paravan pentru a începe să adune.

-Da?

- Cînd termini, cheamă un taxi, spuse Dave, scoţînd capul pe deasupra paravanului, ceea ce o făcu să tresară. E-n regulă?

r Da, zîmbi ea, mulţumesc.

îi făcu cu mîna şi, strigînd un salut de rămas bun, străbătu studioul cu paşi mari şi ieşi.

Cei mai mulţi dintre angajaţi îl urmară pe Dave în următoarele douăzeci de minute, iar Francesca îi privi cum plecau, salutîndu-i din vălmăşagul de după paravan. Matt fu singurul care mai rămase. Părea să fie ocupat în zona de proiectare, iar Francesca nu voia să-l deranjeze. Aşa că făcu ordine şi puse totul la loc, cu excepţia acelei părţi a studioului, avînd de lucru încă aproape două ore.

Cînd în sfîrşit plecă şi el, Matt o strigă în bucătărie, dar dispăru înainte ca Francesca să fi apucat să vină pentru a-şi lua rămas bun. Părea să fie îngrozitor de grăbit şi îi auzi paşii mergînd grăbiţi prin studiou şi cobo- rînd scara în fugă. Ridică din umeri, se şterse pe mîini şi se hotărî să atace zona de proiectare înainte de a termina bucătăria. Era ultima parte a studioului pe care o avea de făcut.

Ajungînd acolo, stătu un timp privind modelele de pe planşete, observînd schimbările făcute în acea după-amiază, şi se aplecă să citească unele dintre însemnările notate pe margini. Trecu dincolo de planşete, la mese, şi se uită la unele dintre noile modele pe care Dave le

începuse deja. Urmări cu degetul liniile lui apăsate şi groase, uimită de frumuseţea şi creativitatea unei asemenea activităţi. îşi imagină cum ar fi desenat şi ea aşa şi simţi nevoia să se aşeze şi să încerce creioanele. Luă un desen, pentru a-l privi mai atentă. Nu-l auzi pe Matt, cînd intră să ia ceva ce uitase.

- Ce naiba faci?

Francesca tresări, scăpînd desenul pe masă. îi îngheţă inima.

- Nimic... Eu doar...

Matt se opri în faţa ei, încruntat.

-îţi bagi nasul, asta faci!

Avea chipul dur şi maliţios, ca şi cum ar fi prins un hoţ.

- Ba nu... mă... mă uitam doar!

Francesca simţi usturimea lacrimilor şi se înroşi în obraji, fierbinte.

- Gogoşi! Trăgeai cu ochiul!

-JNu-i adevărat! Sincer... eu...

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Of, pentru Dumnezeu! Lasă desenul ăla jos termină-ţi treaba şi cară-te de-aici!

Se ridică, tremurînd pe picioare, şi începu să-şi croiască drum pe lîngă el. Ţinea capul în piept şi lacrimile i se prelingeau de sub pleoape, curgîndu-i pe obraji.

Ajunsă la jumătatea studioului, îl auzi deschizînd un sertar al dulapului, scoţînd ceva şi pornind apoi spre uşă, pe care o deschise smucit şi coborî în grabă scara. Francesca se opri, ascultînd paşii care se îndepărtau, apoi ridică privirea şi-şi şterse faţa de lacrimi cu dosul mîinii. Plecase. îşi luă imediat mantoul; speriată şi tulburată, nu voia să mai stea acolo nici un moment. Se simţea umilită, acuzată pe nedrept, dar nu avea curaj să treacă totul cu vederea.

Porni grăbită spre uşă, îmbrăcîndu-se din mers, îngrijorată de ceea ce avea să-i spună Matt lui Dave şi dorind dintr-o dată cu disperare să iasă de-acolo. Incidentul o răvăşise complet. Apăsă comutatoarele electrice, stingînd şirurile enorme de reflectoare, şi deschise uşile duble, ieşi şi le încuie în urma ei. Apoi, închein- du-şi pe drum nasturii,

coborî repede scara şi peste cîteva minute ieşi din clădire, alergînd cît putea de repede pe Dean Street, spre staţia de autobuz.

Habar n-avea că Dave o văzuse de la o masă de lîngă enorma vitrină a barului *Wings* şi bătuse în geam pentru a-i atrage atenţia. Cum Francesca nu-l auzi, renunţă şi reveni la băutura lui. Totuşi, nu putea să nu se întrebe ce o răscolise aşa, făcînd-o să fugă din studiou ca o nebună.

Abia peste două zile, miercuri, Francesca îşi dădu seama de implicaţiile complete ale spaimei şi tulburării prin care trecuse în seara primelor probe. Iar cînd înţelese, cînd faptul fu în fine descoperit, avu senzaţia că noua ei lume strălucitoare se prăbuşise dintr-o dată.

Veni la lucru ca de obicei, plecînd de-acasă la şapte şi jumătate şi intrînd în studiou la opt. îşi scoase mantoul, luă materialele de curăţit şi începu munca. Trebăluia fredonînd.

Era fericită şi se simţea la largul ei. Muncea din greu şi, deşi era obosită în cea mai mare parte a timpului, îi plăcea fiecare moment în slujba lui David Yates. Ajunsese pe la jumătatea curăţeniei, cînd ridică privirea, dintr-o pură întîmplare, şi văzu că sosise Dave.

Stătea aşezat pe marginea mesei, ca de obicei, privind-o.

- Bună, salută ea încet.
- Bună dimineaţa.

Rozîndu-şi buza, continuă s-o privească.

Francesca începea să se simtă stînjenită.

- Vrei o cafea? O pot face într-un minut.
- Nu. Nu, mulţumesc, Francesca.

Sări de pe masă şi se apropie de ea. Jena i se transformă în nelinişte.

Adevărul e că Dave era încă nehotărît ce să facă. Auzise relatarea lui Matt şi trebuia să accepte că era cea mai probabilă suspectă, şi-n plus o văzuse fugind disperată din studiou luni seară, dar mai era şi un lucru care nu se lega cu celelalte. într-un fel, nu şi-o putea imagina pe Francesca furînd. Din intuiţie, din atracţia faţă de ea, poate? Indiferent de motiv, nu-i prea venea să creadă că ea o făcuse.

- îţi place aici, nu-i aşa, Frankie?

O privi în faţă: Era luminoasă şi limpede, cu ochii de cel mai perfect verde.

- Da, zîmbi ea sfioasă.

Era atît de frumoasă cînd zîmbea.

- Frankie, am să te întreb ceva, continuă el s-o privească fix. Luni seară, cînd ai stat pînă tîrziu, e adevărat că Matt te-a prins umblînd prin modelele mele?

Rămase cu privirea spre faţa ei şi i se frînse inima cînd îi văzu lucirea de panică din ochi. Vinovăţie şi panică.

- Da... am...

Se opri, înghiţind.

- Vreau să zic, nu... n-am...

Dave oftă şi-şi mută privirea.

- Problema e că ieri după-amiază am descoperit că lipseşte un set întreg de lucrări. Erau articole care nici nu mai aveau nevoie de modificări, modele finisate, iar cînd am vorbit cu Matt, mi-a spus că...

- Nu! Eu...

Fu nevoită să se întrerupă din nou, era prea distrusă ca să mai continue.

- Ascultă, Francesca, hai să-ncercăm să fim rezonabili, da? Am nevoie de modele, reprezintă jumătate, ce, trei sferturi din colecţie. Matt are şi el nevoie de ele, multe sînt în fabricaţie pe liniile mele. Dacă le dai înapoi sau îmi spui cui le-ai vîndut, atunci mă opresc aici.

O privi din nou şi-i văzu nefericirea totală de pe faţă.

- Eşti o fată bună, nu mă îndoiesc că a fost doar o greşeală prostească. Spune-mi doar unde sînt.

Clătină din cap. Nu-i venea să creadă că ei i se întîmpla una ca asta.

- N-am luat modelele, şopti ea. Nici nu m-am atins de ele, nu ştiu unde sînt.

- Francesca! N-am de gînd s-o mai frec! Vreau lucrările înapoi şi-mi dau seama foarte clar, după faţa ta, că tu le-ai luat!

Se înfuriase şi vorbea cu glas tunător, făcînd-o să tresară.

- Te las să te gîndeşti pînă la sfîrşitul săptămînii,

după care mă voi adresa poliţiei!

Tilly îl convinsese să mai aştepte cîteva zile.

- Am fost destul de clar?

Francesca îşi înghiţi lacrimile pentru a doua oară în săptămîna aceea, cu privirea în pămînt. Dave o scutură de braţ.

- Am fost clar, te-am întrebat?
- Da.

îi scăpă un mic suspin şi ştiu că, dacă nu pleca în acel moment, avea să izbucnească într-un plîns amarnic, fără să se mai poată opri.

- Ia-ţi lucrurile şi pleacă de-aici!

Dave era pe cît de furios, pe-atîta de dezamăgit, începuse cu adevărat s-o placă.

- Du-te!

Vedea că era tulburată, dar acest lucru nu făcea decît să-i accentueze convingerea asupra vinovăţiei ei. Cu siguranţă, nu arăta ca o persoană care nu are nimic de ascuns.

- Vreau lucrările pînă vineri dimineaţă, mai spuse el, înainte ca Francesca să deschidă uşile pentru a ieşi. Pînă vineri! E-n regulă?

Nu aşteptă s-o vadă plecînd. Străbătu studioul şi se aşeză la masa de desen, lăsîndu-şi capul în mîini. Ce fiasco! Era atît de enervat, încît abia mai putea să gîndească.

Francesca stătea pe o bancă de lemn din Jesmond Dane, pe un frig amarnic, întrebîndu-se cum avea să-i spună lui John. Era acolo de trei ore, temîndu-se să meargă acasă, prea ruşinată ca să apară în faţa lui. îl dezamăgise din nou, numai la asta se gîndea, el făcuse pentru ea totul, iar ea fusese nedemnă de el. Oroarea şi umilinţa celor întîmplate păreau aproape insuportabile. Fusese numită hoaţă. Toţi o credeau necinstită şi dacă şi John ajungea la aceeaşi concluzie? Nu avea curajul să se arate în faţa lui, pur şi simplu nu putea. Aşa că stătea în ploaia rece şi se gîndea că poate nu merita fericirea, că poate pedeapsa pentru moartea lui Gio- vanni avea s-o

urmărească la nesfîrşit.

încă mai era acolo cînd o găsi John, mult mai tîrziu, în timpul după-amiezei. Se întunecase, înserarea lăsîn- du-se în jur, umezeala infiltrîndu-i-se în oase şi frigul pătrunzîndu-o pînă la măduvă. O găsi după o căutare de peste două ore. Aflînd de la studiou cînd telefonase că fusese concediată, pornise pe drumul urmat de ea pînă în Quayside, scotocise toată zona şi în cele din urmă îşi dăduse seama că, în deznădejdea ei, probabil căuta singurătatea şi un loc unde să se ascundă. Atunci se dusese în parc.

- Francesca?

Ridică spre el o privire mată, deloc surprinsă că o găsise. John se aplecă şi-i luă între mîini degetele îngheţate, ducîndu-le la buzele calde.

- N-am putut veni acasă, spuse ea. N-am ştiut ce-ai fi spus.

r N-aş fi spus nimic. Eu am încredere în tine.

îi frecă mîinile; pielea părea de ceară.

- Dar cum mai poţi avea încredere în mine, după tot ce ai aflat?

- Am şi gata, atîta tot. Face parte din...

Tuşi, neştiind cum să spună următoarele.

- Face parte din a ţine la cineva, încheie el, încet.

- Am crezut că s-ar putea să nu mai ţii la mine, dacă te dezamăgesc încontinuu, lăsă ea capul în piept, nedorind să-l privească.

- Ascultă! îi înclină John faţa în sus. Nu m-ai dezamăgit, nici pe mine, nici pe nimeni. Nu înţelegi? Ştiu că n-ai făcut-o.

Francesca îi evită privirea.

- Dar...

- Nici un dar. Cît despre ţinutul la tine...

O ridică blînd în picioare, prinzînd-o cînd genunchii i se îndoiră sub trup.

- Mai întîi o să sece marea, continuă el, strîngînd-o la piept; vedea că avea o nevoie disperată de încurajarea lui. Orice-ar fi. O.K.? Să sece marea mai întîi.

Şi căzu la pieptul lui, părăsită de toate puterile. John îi

simţea tremurul din trup şi o strînse şi mai tare. Apoi, cît putea de tandru, se îndepărtă puţin, o înfăşură cu paltonul lui şi, încet, ţinînd-o ocrotită în braţe, porniră pe lungul drum spre casă.

Capitolul 21

A doua zi, Francesca stătu tot timpul în camera ei. Se simţea prea nefericită şi dărîmată ca să iasă. John o lăsă în pace, convins că dacă-i lăsa destul timp de gîn- dire avea să ajungă în cele din urmă la hotărîrea potrivită, de a se duce la Dave ca să-i spună ceea ce-i spusese şi lui. Dar nu ştia că Francesca stătea cu privirea la teancurile de desene şi modele pe care le făcuse în ultimele luni, văzîndu-le ca pe o mărturie a eşecului noului ei început luminos. N-o auzea plîngînd încet în faţa lor, cu lacrimi de frustrare şi revoltă. încercase să-i vorbească, dar fără nici un rezultat. Ar fi vrut să-l lase pe el să-i explice lui David Yates, faptul că şi Matt Baker fusese în studiou, că răscolise prin dulapuri şi plecase în mare grabă, dar Francesca refuzase categoric. Părea să primească totul ca pe un fel de pedeapsă, şi chiar cînd Tilly veni să-i facă o vizită, exprimîndu-şi îndoielile, rămase tăcută, neclintită în amărăciunea ei. John nu înţelegea. îşi făcea griji şi se agita, şi toată noaptea de joi stătu treaz, întrebîndu-se ce-ar fi putut face. La crăpatul zorilor, luase decizia. Avea să-i vorbească, să-n- cerce să înţeleagă ce simţea.

Sculîndu-se devreme, se spălă şi se îmbrăcă deosebit de atent, ştiind că în cursul dimineţii avea să plece. Acum, că se hotărîse, concluzia i se părea cu fiecare moment tot mai potrivită. Nu exista nici o altă soluţie, avea să-i vorbească şi, chiar dacă ea nu voia, urma să pună capăt odată pentru totdeauna acelei acuzaţii ridicole. Traversînd palierul, trase perdelele de la mica fereastră a scării şi se opri pe ultima treaptă, privind cerul mohorît şi ascultînd-o pe Francesca dormind. Atunci auzi zgomotele. Pornind grăbit spre uşa camerei, îşi apropie urechea de ea, ascultînd mai atent. Erau zgomote de hîrtii rupte şi se simţea un miros... Inspiră adînc. Miros de ars. Apăsă pe

clanţă, încercînd uşa. Era încuiată.

- Francesca!

Mai încercă odată, zgîlţîind clanţa.

- Francesca! Ce faci acolo?

Mirosul se înteţea. Aprinsese un foc în micul şemi- neu victorian.

- Francesca! Hornul ăla n-a fost curăţit! Francesca! Deschide uşa! Imediat!

începea să intre în panică. Hornurile ambelor dormitoare nu fuseseră curăţite de ani de zile; puteau lua foc imediat. De fapt, era aproape sigur.

T Pentru numele lui Dumnezeu, Francesca! Francesca! Deschide naibii uşa!

Pierzîndu-şi răbdarea şi îndemnat de panică, John îşi propti umărul în uşă şi împinse cu putere, încercînd să forţeze broasca. Nu se întîmplă nimic. îşi luă elan şi, întorcîndu-se dintr-o parte, lovi de jos în sus, din răsputeri.

- Iisuse!

Umărul i se izbi de uşă cu un trosnet şi dintr-o dată aceasta se deschise. John fu aruncat în cameră.

- O, Doamne, Dumnezeule! Francesca!

Se repezi la ea; stătea îngenuncheată în faţa micului cămin victorian, cu un teanc din desenele şi schiţele ei frumos colorate, rupîndu-le în bucăţele, una cîte una, şi aruncîndu-le în micul foc pe care-l făcuse în şemineu.

r Termină! Francesca, încetează!

îi smulse teancul şi înhăţă desenul pe care-l avea în mîini.

- Lasă-l jos! strigă el. Termină cu prostiile!

Francesca ridică privirea, parcă trezită dintr-o transă, şi clătină din cap. John aruncă desenele pe pat, alergînd la baie să aducă apă. Peste cîteva momente, stropi focul, care se stinse aproape pe loc, sfîrîind şi trosnind, iar în cameră se învolbură un fum negru, plin de funingine. Francesca începu să tuşească. Din ochi îi curgeau lacrimi, şiroindu-i pe faţă, şi-şi dădu seama că plîngea şi cît de ridicol arăta fără-ndoială totul. îl lăsă pe John s-o ia de mînă şi s-o scoată din cameră, pe palier, unde se opri lăcrimînd şi privind camera albă şi albastră care se umplea

cu fum gros.

John deschise ferestrele în dormitor, baie şi pe scări. Reveni la ea, în timp ce camera începea să se aerisească, iar mirosul oribil se risipea. Inima încă îi mai bătea, după teama că ar fi putut lua foc toată casa.

în sfîrşit, se întoarse spre Francesca.

- Vreau să te îmbraci imediat, în baie, cît timp aştept eu aici. Ne-am înţeles?

Fata dădu din cap. Fusese o proastă, complet idi- oată, o ştia, dar zăcînd în lumina zorilor, privindu-şi lucrările la care muncise cu drag, o umpluse o asemenea furie şi frustrare, încît se simţise silită să le distrugă. Nu erau decît încă o amintire a fericirii care-i fusese răpită.

Intrînd desculţă în cameră, aruncă o singură privire spre desene, în timp ce-şi lua hainele, apoi trecu în baie şi închise uşa. John o auzi îmbrăcîndu-se. Peste cîteva minute ieşi, spălată şi îmbrăcată, iar John o conduse jqs.

- la loc, Francesca.

Se aflau în salonul lung şi îngust. Lampa ardea, iar John aprinsese micul foc electric pentru a alunga frigul din cameră. Afară, cerul era plumburiu, iar vîntul sufla pe stradă ultimele frunze ale toamnei, rostogolind cu rafale puternice grămăjoare de gunoi.

Francesca se aşeză pe marginea canapelei, apucînd colţul unei perne tapisate. Nu voia să se uite la John.

- Francesca, am ceva să-ţi spun. E un lucru pe care nu-l voi spune decît o dată şi, poate, ar fi trebuit să-l spun demult. Dar...

Ridică din umeri.

- N-am vrut să mă amestec. Acum, consider că trebuie.

Fata rămase cu capul în piept.

- Vrei să te uiţi la mine, te rog, Francesca?

înclină capul, privindu-l pieziş.

- îţi mulţumesc.

John trase aer în piept.

- Francesca, îmi pare rău, dar nu mai putem continua aşa. Am încercat să am răbdare cu tine, am încercat să te înţeleg, însă trebuie să recunosc că n-am reuşit. Nu

înţeleg şi nu simpatizez cu tine. Ştiu că te-a durut să fii concediată de David Yates, ştiu că eşti desigur răvăşită, dar nu poţi să te ascunzi, să iei asupra ta vina unei fapte pe care nu ai comis-o şi s-o accepţi din alt motiv, după părerea mea, decît mila de tine însăţi!

în acest punct, se opri; ştia că vorbise dur, dar Francesca avea nevoie de un şoc.

Fata îşi muşcă buza, însă nu spuse nimic.

- Francesca, lumea va fi întotdeauna aspră, dar tu eşti puternică şi poţi supravieţui. Ceea ce vreau să ştiu e cînd vei începe să ripostezi? Hmmm? Cînd vei învăţa să schimbi ceea ce nu e drept pentru tine, ceea ce găseşti inacceptabil? Nu poţi primi tot ce ţi se serveşte, fără să discuţi măcar! Nu e just. Şi, cu siguranţă, nu e nici sănătos.

Se apropie şi se aşeză pe marginea fotoliului, în faţa ei.

- Uită-te la tine, Francesca, eşti obosită, neliniştită, tulburată, îi luă el mîna. Nu suport să te văd aşa. Trebuie să înveţi să stai pe picioarele tale şi să faci anumite lucruri, ca, de pildă, să te duci la David Yates şi să-i spui adevărul. Nu-i poţi lăsa la nesfîrşit pe toţi să te învingă, nu trebuie.

îi mîngîie degetele lungi şi subţiri, cu ale lui.

- N-am cum să nu simt, continuă el încet, că le primeşti pe toate ca pe un soi de pedeapsă, ca şi cum ar fi fost sortit să se întîmple.

Francesca îşi trase/nîna şi întoarse capul, ca să nu-i vadă expresia ochilor. îi spusese totul, în noaptea aceea la Motcom, dar nu-şi recunoscuse propriul ei sentiment de vinovăţie. Nu putuse, nici atunci, nici altcîndva.

- Nu înţelegi, spuse ea rece.

- Ba da! Ba da, înţeleg! Vinovăţie şi autoacuzaţii, asta e tot ce înţeleg!

îl privi din nou, în momentul cînd rosti aceste cuvinte.

- Vezi, ştiu. Dar nu cred că e drept, să continui la nesfîrşit, învinuindu-te singură şi suferind pentru asta.

- Cum ai putea şti?

Se înfuriase - îi atinsese un punct dureros.

- De unde ai putea şti cum e?

- Nu ştiu, răspunse el simplu. Am cu aproape pa-

trăzeci de ani mai mult decît tine şi nici măcar nu mă prefac că aş şti ce simţi, ce ai suferit. Ştiu însă că nu poţi continua să crezi că tot ceea ce ţi se întîmplă e o pedeapsă, nu ştiu ce semn bizar de la Dumnezeu. Vinovăţia face viaţa foarte grea, Francesca. Te va distruge, dacă o laşi.

- Ei bine, n-am s-o las! se ridică Francesca, îndepărtîndu-se de el.

- Francesca, ascultă-mă.

Acum vorbea mai încet, mai liniştit.

- Te rog doar să mă asculţi, îi privi el spatele, văzînd că umerii i se relaxau puţin. Ştii, uneori, tot răul e spre bine. Uneori, se pot întîmplă lucruri la oare nici nu te-ai fi aşteptat, dar trebuie să le dai o şansă. Există o nouă viaţă, chiar şi după decepţii şi suferinţe - dacă lupţi pentru ea, mai bine-zis.

Se întoarse din nou spre el.

- Şi dacă nu vreau să lupt?

- Atunci, ai putea foarte bine să te dai bătută de peacum. Oricum, aproape ai făcut-o.

La aceste cuvinte, îi văzu în ochi o licărire şi ştiu că o duruseră. Se ridică, pornind spre uşă. Foarte încet, o deschise şi ieşi din cameră. Francesca nu scoase o vorbă ca să-l oprească.

Mult timp stătu la fereastră, privind mica grădină care era a ei, cu petecul său de pămînt recent săpat, cu arbustul pe care-l sădise în weekend-ul trecut, cumpărat cu mica sumă de bani pe care o economisise de la David Yates. Privi gardul şubred, gărduleţul ei, al lui John, şi poarta, încă nevopsită, dar răzuită, aşteptîn- du-şi stratul de vopsea verde lucioasă. Cîteodată, tot răul e spre bine.

Se gîndi la Giovanni, pentru prima oară în luni de zile, apoi se gîndi la Patrick. Din violenţă şi crimă se ivise dragostea - oricît de scurtă, fusese dragoste. Iar din înşelăciune şi dezamăgire apăruseră această casă şi ocrotirea şi John. Suflă pe geam şi, în locul unde se aburi, desenă o inimă, inima ei, şi se pregătea să adauge ruptura pe mijloc, pe care o făcea întotdeauna, cînd se opri şi o lăsă întreagă.

John avea dreptate. Fusese fericită la Davjd Yates, mulţumită, începuse să întrezărească un viitor. îl ţinea în mîini, avea şansa de a schimba situaţia, dacă voia. Nu trebuia decît să se ducă şi să-i vorbească, să-i explice ce se întîmplase. Iar dacă n-o credea... îşi muşcă buzele, neliniştită. „Dacă nu mă crede," îşi spuse ea cu hotărîre, „atunci măcar voi şti că am încercat. Să schimb ceea ce nu e drept, a spus John, să schimb ce nu pot accepta." Se întoarse de la fereastră şi trase adînc aer în piept. „Ei bine, asta trebuie să fac!"

- John?

Stătea în uşa bucătăriei, cu haina şi bereta pe ea.

John se întoarse, scoţîndu-şi ochelarii de citit, şi o privi.

- Mă duc la Dave, spuse ea. Cred că ai dreptate. Ar trebui să-i spun ce s-a întîmplat cu Matt.

Bătrînul se ridică:

- Să vin şi eu cu tine?

Dimineaţă, cînd se trezise, nu se aşteptase să spună ceea ce spusese mai devreme şi apoi, stînd singur în bucătărie, se întrebase dacă nu cumva mersese prea departe. Acum ştia că procedase bine.

- Ai să te descurci singură?
- Da, nu voi avea nici o problemă.

Vorbea pe un ton convins şi sfidător. Apoi, zîmbind, adăugă:

- Totuşi, mi-e cam frică.

John surîse şi el.

- Şă nu-ţi fie. Am toată încrederea în tine.
- îţi mulţumesc.

Se răsuci, cu stomacul palpitîndu-i de nervozitate. Dintr-o dată, se simţea foarte rău.

- John, chiar crezi...?
- Da, cred. Acum, du-te.

O conduse pînă la uşa din faţă şi i-o deschise.

- Arată-le tu lor!

Francesca dădu din cap, îşi strînse mantoul pe trup, îşi trase bereta peste urechi şi, fără a se mai gîndi, ieşi în aerul dens şi umed al zorilor, pornind spre staţia de

autobuz.

Dave stătea ghemuit pe o fîşie de material foarte scump, combinaţie de caşmir şi lînă de miel, cînd auzi soneria insistentă de la uşa din faţă. Dar avu nevoie de cîtva timp ca să-şi recapete conştiinţa, să-şi amintească unde se afla şi, în sfîrşit, să ridice capul, deschizînd ochii. Un calvar chinuitor şi revoltător.

- Ahhh, căcat!

Ridică mîna la cap şi se ţinu un moment de tîmplă, care bubuia într-un ritm greu, dureros.

- Cine naiba...?

Continuînd să-şi apese tîmpla, se ridică în capul oaselor, complet, dar foarte încet, cu stomacul urcîndu-i-se spre gură şi amenințînd să-şi reverse tot conţinutul.

Gemu, se săltă în picioare şi vomă imediat într-un mic coş metalic pentru hîrtii, icnind cîteva momente în timp ce soneria continua să zbîrnîie agresiv în jur. Cînd termină, simţindu-se puţin mai bine, merse clătinat spre tabloul electric, cu coşul în mînă, şi deblocă uşa principală, după care se împletici înapoi pînă la canapeaua de piele dintr-un colţ al studioului şi se întinse pe ea, întrebîndu-se de ce nu făcuse acest lucru de cu seară.

în minte i se ivi o amintire vagă de furie şi frustrare, apoi se şterse din nou, înecat de cumplita greaţă din stomac. N-avea idee cum ajunsese pe fîşia de material de pe masa de croitorie; era doar mulţumit că nu se rostogolise de-acolo, rupîndu-şi spatele, în "toiul nopţii. Auzi uşile studioului deschizîndu-se şi ridică o mînă să facă semn.

-Aici, bolborosi el.

Mîna îi căzu inertă lîngă trup. Christoase, rău îi mai era.

- Bună ziua, Dave?

Francesca înaintase tiptil pe podeaua studioului, prea nervoasă pentru a face vreun zgomot cu ghetele. Se opri privindu-l pe Dave, cu chipul neras, părul zbîrlit şi hainele mototolite şi murdare. Peste tot trăsnea a rachiu. Cunoştea mirosul mai bine decît pe oricare altul.

- Dave? repetă ea, de astă dată mai încet, căci

începea să-şi piardă curajul.

- Mda?

Îşi luă braţul de peste ochi şi-i deschise încet, spre cine-l deranja din mahmureală. O văzu pe Francesca, în mantoul şi bereta neagră, şi într-o clipă îi reveniră în minte toate cele din seara trecută.

- Iisuse naibii Christoase! se ridică el brusc, făcînd-o să sară înapoi. O, Doamne, iartă-mă! N-am vrut să...

Sculîndu-se în picioare îşi trînti o mînă peste gură.

- Scuze... mormăi el şi, întorcîndu-se, se aplecă peste coşul de alături şi mai vomă o dată. îrgh... Căcat!

Se şterse la gură cu mîneca şi căzu la loc pe canapea.

- Dumnezeule, iartă-mă, e dezgustător!

Respiră de cîteva ori adînc.

- Mamă, ce mă bucur că te văd.

Rezemîndu-şi capul de spătarul sofalei, închise un moment ochii şi înghiţi cu mare chin.

- îţi prezint scuzele mele, Francesca. Mamă Doamne, da' ştiu că-ţi sînt dator! Am fost un bou nenorocit, pot să-ţi spun. Un împuţit prima-ntîi!

Se şterse pe frunte.

- Nu cred că eşti aşa de bună să-mi aduci ceva pentru durerea de cap, nu?

Francesca dădu din cap.

- Şi un pahar de apă? Am în gură un gust ca un cur de papagal!

Francesca reveni peste cinci minute cu apa, un prosop umezit cu apă rece, periuţa de dinţi pe care ştia că Dave şi-o ţinea în sertarul din bucătărie, pilule, săruri pentru ficat şi o folie mare de plastic negru ca să acopere coşul împuţit. Un lucru pe care-l ştia cu certitudine era cum să trateze rezultatele unei nopţi de beţie.

Dave ţinea ochii închişi, în timp ce puse lucrurile pe un scaun, în faţa lui. Deschise unul pe jumătate şi-i zîmbi.

- Dumnezeule! Am vedenii? Mi se pare că văd un înger!

Francesca rîse.

- îmi place cum sună, Frankie! Nu mi-ar strica un pic de rîs.

 Deschise amîndoi ochii ş[se aplecă înainte, întinzînd mîna spre periuţa de dinţi. îi adusese chiar şi un castronaş în care să şi-i spele.

- Intîmplător, ai fost soră calificată?
- Nu... am...

îşi dădu seama că glumea şi privi un moment în altă parte. Apoi, spuse:

- Tatăl meu a fost alcoolic.

Spus astfel, părea atît de simplu. Numai ea ştia ce efort îi trebuise ca să recunoască.

-îmi pare rău.

- Da, mă rog...

Dave îşi văzu de spălatul dinţilor şi al feţei. înghiţi trei aspirine şi dizolvă săruri de ficat efervescente într-un pahar mare, înainte de a le bea dintr-o înghiţitură.

- îrgh! se înfioră el. Dacă ţi-aş spune că beau doar o dată pe an, la aniversarea Bar Mitzvah -ului meu, atunci poate-ai şti de ce mă simt aşa de nasol!

1. - Ceremonie mozaică prin care băiatul în vîrstă de treisprezece ani îşi începe maturitatea (n.tr.)

Puse paharul jos, îşi răvăşi părul cu o mînă şi se uită direct la Francesca.

- Mersi, Frankie.

Fata ridică din umeri, stingherită de privirea lui.

- Cred c-ar fi cazul să-ţi spun .ce s-a întîmplat. E o poveste nemaipomenită, asta-i sigur! A, uitasem să te-ntreb, tu ce cauţi aici?

Francesca trase adînc aer în piept.

- Am, ăă, venit să-ţi spun despre seara cînd au fost furate desenele.

Suna mult mai încrezătoare decît se simţea.

- M-am gîndit că ar trebui să-ţi spun ceva în legătură cu...
- în legătură cu Matt. Da, ştiu. Bine m-a mai căptuşit afurisitul!

Dave îşi luă ţigările şi aprinse una. Primul fum îl făcu să se cutremure, dar nicotină îi făcea bine, avea nevoie de ea.

- Ştii, desigur, că sînt terminat! rîse el ironic. Popo-

narul ăla netrebnic - în prima lui slujbă ca designer textil - a reuşit să-mi îmbrobodească managerul de afaceri şi să fugă cu colecţia mea. Destul de impresionant, hmm?

Francesca rămase ca trăsnită.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun, scumpă Frankie, că în ultimul an Matt şi-a făcut de cap cu managerul meu de afaceri, punîndu-mă să semnez tot felul de chestii de care mă durea-n cot fiindcă eram prea adîncit în împutita asta de muncă, şi pe urmă a şters-o cu Pete Walker, să-şi înfiinţeze propria marcă, propria lui împuţită de marcă, pentru numele lui Dumnezeu! Şi a folosit toate modelele mele ca s-o lanseze! Ha! Dacă nu mi-ar veni să-l strîng de gît, ar trebui să-i admir tupeul!

- Dar cum poate face asta? Credeam că modelele erau ale tale?

- A, se pare că nu! Am semnat o hîrtiuţă care trecea toate drepturile mele de creaţie în seama partenerului şi managerului meu de afaceri. Nici n-am văzut hîrtia aia, necum să-mi mai şi amintesc că am semnat-o!

Se opri şi strivi ţigara sub picior, pe podeaua de lemn lăcuit. Apoi, îşi duse mîinile la faţă, masîndu-şi carnea obosită, căzută. O privi un moment pe frumoasa adolescentă din faţa lui şi-şi văzu pe faţa ei cea tînără toată decăderea. Ani de muncă şi sudoare, duşi pe apa sîmbetii! Colecţia lui era lichidată şi în climatul acela n-avea să-şi mai revină în vecii vecilor.

- Frankie? îşi luă el mîinile de pe faţă. Ai chef de-un păhărel?

Dar Francesca rămase absolut nemişcată, privindu-l doar. Undeva, în josul stomacului, i se formase un nod, strîns ca un pumn, tare şi puternic. Avea mintea perfect limpede, straniu de limpede, concentrată şi hotărîtă.

- Nu, spuse ea. Nu vreau să beau şi nici ţie nu-ţi mai trebuie

Se aşeză cu mîinile în poală, continuînd să-l privească.

- îţi vom concepe din nou colecţia, urmă ea, complet calmă, ca şi cum ar fi fost o simplă declaraţie de fapt. Avem, cît, şase săptămîni? Dacă luăm un croitor în plus şi

pe cineva la cusut, se poate face. Nu uşor, dar se poate.

Dave ridică brusc ochii spre ea, de parcă ar fi înnebunit.

- Glumeşti naibii, pesemne! rîse el. Frankie, n-am cum să lucrez aşa ceva în şase săptămîni! Şi, apropo, de care „noi“ vorbeşti?

- Eu, tu şi toţi cei din companie. Şi nu glumesc.

- Ascultă, îţi sînt recunoscător că eşti aici şi ascult toate astea, dar Frankie, să fim serioşi! Nu e momentul pentru fantezii nebunatice - ce Dumnezeu ştii tu despre modă - sau despre textile, de pildă? Nu pot scoate o colecţie fără un designer de materiale - şi imprimatul? Cu imprimatul cum rămîne? Matt a avut grijă de toate căcaturile astea, iar modelele lui erau magice, erau...

- N-au fost niciodată atît de bune pe cît credeai. L-ai sfătuit, i-ai spus ce culori mergeau, ce figuri se potriveau mai bine cu anumite croieli. Nu mai ţii minte?

- Ba da, dar...

- Dar la imprimat mă pricep şi eu, am făcut asta ani de zile, în Italia! Şi ştiu şi să desenez, am să-ţi arăt!

Nu-i venea să creadă că din gura ei ieşeau asemenea cuvinte. Nu se mai putea opri, şiroiau încontinuu, odată cu toată forţa şi îndîrjirea ei aprigă.

- Uită-te numai la desenele mele, continuă ea. Aruncă-le doar o privire şi dacă nu-ţi plac, atunci poate că m-a/n înşelat. Nu strică cu nimic să te uiţi, nu?

în timp ce vorbea, Dave îi privea faţa. Ochii îi ardeau de pasiune - părea că în verdele de smarald se aprinsese un soare - şi arăta plină de speranţă. Trase aer în piept. Poate avea dreptate, poate că putea s-o facă. Oricum, nu era nimic rău în a-i privi lucrările şi chiar dacă nu erau bune de nimic, poate reuşea să-l ajute să facă ordine şi să-şi continue munca. Avea al dracului de multă treabă, asta era clar.

-^rankie, spuse el. Dacă vrei să mă uit la lucrările tale, am să mă uit.

li văzu faţa luminîndu-se cu acel surîs aparte al ei.

- Nu-ţi promit nimic, totuşi. Să ţii minte asta, da?

- A, da, desigur!

- Ascultă, poţi să-i suni pe toţi şi să le spui că studi-

oul e închis pe ziua de azi? Trebuie să mă duc acasă şi să fac un duş, apoi îmi poţi aduce lucrările tale. E-n regulă?

- Da, perfect.

- Numerele sînt în agenda din sertarul lui Tilly şi trebuie să începi imediat, altfel pornesc cu toţii.

Se ridică, puţin cam clătinat, şi-şi netezi pe spate cu mîna părul.

- Te las să rezolvi totul şi te-aştept la mine cam... pe la ce oră? La unşpe?

Francesca se uită la ceas, era nouă fără un sfert.

- Da, la unsprezece.

Aşa, avea timp destul să treacă pe-acasă şi să-şi ia desenele.

- Casa mea e într-unul din cele trei foste grajduri din Branding Village, dincolo de şcoală, la numărul zece. îţi va fi uşor s-o găseşti?

- Nici o problemă.

- E-n regulă!

Făcu un pas spre uşă, apoi, pradă unui impuls, se răsuci înapoi către ea.

- Frankie? Ţi-ai făcut vreun soi de convertire religioasă? Nu te-am mai văzut niciodată aşa, niciodată!

Francesca rîse.

- Nu, profit doar de şansa despre care mi-a vorbit John.

- Ce? întrebă Dave nedumerit.

- Nimic important, ridică ea din umeri, zîmbind.

Se simţea prea îngrozitor ca să mai dezvolte subiectul.

- Atunci, te-aştept la unşpe.

Şi se întoarse spre uşă, luînd cu el şi coşul de gunoi.

- Da, aşteaptă-mă!

Francesca îl privi plecînd, apoi se ridică în picioare şi dintr-o dată scoase un chiot de încîntare. Luîndu-şi haina şi bereta, se duse la biroul lui Tilly, unde găsi agenda cu numere de telefon. Se aşeză şi începu să-l formeze pe primul. Ascultă sunetul de la celălalt capăt al firului şi un declic, cînd i se răspunse. Tot rău-i spre bine, îşi spuse ea.

John fu uimit cînd, în aceeaşi dimineaţă, Francesca

dădu buzna în casă, strigîndu-l din mers, alergă în camera ei şi reveni peste fix cinci minute.

Se opri un moment în uşa bucătăriei, iar bătrînul îi văzu vraful de desene din mînă.

- Fug să-i arăt lui Dave lucrările, zise ea. Locuieşte în Brandon Village. N-am să-ntîrzii mult!

Se întoarse spre uşa din faţă, dar John strigă în urma ei:

- Ce s-a-ntîmplat azi-dimineaţă?

- O, John, e o poveste atît de lungă, încît nu ţi-o pot spune acum, Dave mă aşteaptă la unsprezece. Voi veni direct acasă şi-am să-ţi spun toate amănuntele, după ce termin.

O privi. Era o Francesca diferită de cea care plecase dimineaţă. Părea incomparabil mai puternică, mai încrezătoare.

- O.K. Fugi! Te-aştept mai tîrziu.

îi făcu cu mîna şi ieşi pe uşă, trîntind-o neglijentă în urma ei. Era, cu siguranţă, o altă Francesca, hotărî el, ridicîndu-se să verifice dacă nu spărsese nimic. Cine putea şti ce-avea să se întîmple în continuare?

Casa lui David Yates era renovată dintr-un fost grajd mic, într-un cartier dintre cele mai exclusiviste din Newcastle. Se afla între alte două case, zugrăvită în alb, cu uşă neagră lucioasă şi un laur alături, într-o jardinieră italiană din teracotă închisă la culoare, legată discret cu un lanţ, observă Francesca, de perete. în Newcastle nu-ţi puteai lăsa lucrurile nepăzite.

Bătu în uşă cu inelul greu de alamă şi făcu un pas înapoi, aşteptînd să-i deschidă. îşi îndreptă bereta şi-şi ridică gulerul mantoului. Voia să arate cît mai bine în clipa cînd o vedea.

- *Oi!* Frankie!

Privi în spate, nedumerită.

- Nu! Aici, sus!

Ridică ochii. Dave se aplecase pe fereastra băii, tremurînd în ploaia rece care-i stropea pieptul gol.

- Poftim! prinde!

îi aruncă o cheie.

- Intră, te rog, încă nu mi-am terminat duşul.

Francesca se aplecă şi luă cheia, apoi privi din nou spre fereastră. O închisese şi revenise înăuntru. Intră în casă şi abia la căldură îşi dădu seama cît de udă era.

Scoţîndu-şi bereta, o agăţă pe unul dintre cîrligele de alamă din antreu şi apoi dezbrăcă haina, punînd-o deasupra. Intră în hol şi de acolo în salon.

Casa fusese renovată complet, se vedea din primul moment. Faţada mică şi îngustă nu sugera prin nimic, de afară, spaţiul aerisit din interior, cu podele de brad scandinav deschise la culoare, pereţi crem şi un salon imens. Rămase lîngă uşă, spunîndu-şi: „Hmmmm, asta e casa unui designer," după care zîmbi gîndindu-se cît de multe învăţase de cînd lucra la David Yates.

Salonul era mobilat sumar - doar două canapele mari de brocart auriu cu braţe drepte şi perne de puf enorme, o masă *Regency* lungă de culoare închisă de-a lungul unui perete, cu un maldăr de cărţi antice pe ea, şi o statuetă de bronz, despre care avea să afle ulterior că era un Art Deco de Ferdinand Preiss.

Şemineul nu avea înconjur, era doar un spaţiu scobit sub horn, vopsit în crem, cu un grătar masiv de fier negru jos. într-o latură se afla o colecţie de vase din ceramică, părînd foarte vechi, de toate mărimile şi formele, aranjate perfect, şi în sfîrşit, de-o parte şi de alta a şemineului, în alcov, stăteau două scaune *Regency* de mahon cu picioare sabie, tapiţate cu catifea aurie închisă^

- îţi place?

Francesca tresări. Uitase că Dave era sus şi studiase foarte atentă camera, observînd fiecare detaliu.

- Mamă, da, aş... se bîlbîi ea, jenată.

r Intră şi stai jos. Vrei o cafea?

îl privi peste umăr cum sărea de pe ultima treaptă, trăgîndu-şi peste cap o cămaşă de corp. Observă cît de bronzată îi era pielea de pe abdomen şi cum se întindea peste muşchi.

- Ăă, da, mulţumesc.

Intră în cameră, aşezîndu-se nervoasă pe marginea

canapelei. Continua să-şi ţină desenele în braţe.

- Astea-s lucrările tale? intră Dave prin arcada din-spre bucătărie.

-Da.

- Pot să le văd?

Deodată, se simţi ridicolă. Privind camera aceea ele-gantă, cu formele şi detaliile ei perfecte, regreta că-i propusese să se uite la desenele ei. Cum putea cineva cu un ochi atît de expert să vadă ceva de valoare în jalnicele ei schiţişoare? Rămase cu desenele în mînă, privind spre podea.

- Haide, dă-mi-le să arunc o privire! zîmbi el, re-marcîndu-i brusca nelinişte. N-am să spun nimic prea răutăcios, îţi promit.

Se apropie de ea, iar Francesca îi întinse teancul.

- Uite, le iau în bucătărie, le întind pe masa de-acolo şi mă uit la ele cît timp fac cafeaua. Aşa, nimeni dintre noi nu se va simţi prost. E-n regulă?

Dădu din cap. încrederea de dimineaţă o părăsise complet.

- Pune-ţi un C.D. dacă vrei. N-am să stau mult.

Şi dispăru cu vraful de lucrări, în timp ce Francesca se uita în jur după stereo.

- E în hol! mai strigă el. în dulapul de sub scară.

Se întrebă dacă nu cumva îi putea citi gîndurile.

- Nu suport să văd obiecte practice!

Ridicîndu-se, porni să-l caute.

Dave stătea în bucătărie, aşezat la masa lungă cu placă de marmură, avînd lucrările lui Francesca întinse în faţa lui şi un bloc de desen A4 pe genunchi. în spatele său, ibricul de pe plită sfîrîia şi bolborosea, mirosul de cafea arsă umplea aerul, dar el nici nu le băga în seamă. Mintea îi vîjîia şi degetele-i trasau, rapid şi sigur, linii şi forme combinate pe colile blocului, în timp ce mîzgălea nesfîrşite variaţiuni, însemnări, idei şi modele inspirate unul după altul.

Modelele de material pe'care le avea sub ochi erau pe departe mai bune decît tot ceea ce văzuse de ani de zile şi

le depăşeau pe ale lui Matt cu un milion de kilometri. Vădeau un talent real, uluitor, genul de talent pe care-l întîlneşti doar o dată în viaţă, iar Dave stătea ca hipnotizat, plin de inspiraţie şi de conştiinţa veselă a faptului că descoperise ceva magnific.

între timp, Francesca rămăsese în salon, ascultînd sunetele melodioase şi sincopate de Black Box şi bătînd nervoasă din picior în ritmul muzicii. Nu ştia ce să facă.

Dave se afla în bucătărie de douăzeci de minute şi simţea mirosul de cafea, aroma devenind tot mai acră în timp ce se ardea pe aragaz. Nu scosese o vorbă. De cîteva ori se hotărîse să se ridice şi să se ducă pentru a-l întreba ce părere avea, dar curajul o părăsea de cum se scula în picioare şi imediat se aşeza la loc, închi- puindu-şi că o absorbea muzica.

în sfîrşit, nu mai suportă; tensiunea o făcea să-i vină rău. Se ridică hotărîtă, îşi muşcă buza şi porni prin salon, spre arcadă. Chiar în acel moment, Dave ieşi din bucătărie şi se ciocniră.

-Au!

- Of, căca-m-aş! lartă-mă!

O prinse, gata să cadă de pe cele două trepte care coborau în bucătărie, şi un moment se clătinară într-un echilibru precar.

- Hooo!

Se redresară, dar Dave continuă s-o ţină. îi privi faţa, tînără, nerăbdătoare, plină de speranţă şi teamă, toate în acelaşi timp.

- Tu, draga mea Frankie, spuse el cu blîndeţe, eşti o stea!

Şi, incapabil să se stăpînească, se aplecă şi o sărută lung şi apăsat pe buze.

Francesca se smulse brusc, cu obrajii aprinşi. Nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă.

- îţi plac desenele mele?

- Nu, nu-mi „plac“ desenele tale, m-am îndrăgostit absolut de mama dracului de desenele tale! Sînt fantastice!

Aplecîndu-se, o mal sărută o dată.

- Sînt mai mult decît fantastice, sînt incredibile! izbucni el în rîs. Frankle, voi fi cinstit, nici o clipă n-am visat că puteai desena aşa, nici într-un milion de ani! Nici într-un trilion, într-un ţîlion de ani!

O luă de mînă şi o conduse în bucătărie.

- Acum tu, micuţă Frankie, vei sta aici şi-ai să-mi spui exact ce ştii despre imprimare şi pe urmă vom discuta să vedem cum putem pune chestia asta pe roate.

- Care chestie?

începuse să aibă ameţeli. Nu era sigură dacă de emoţie, din cauza şocului sărutărilor sau dintr-a mirosului cumplit de cafea.

- Noua colecţie David Yates! Uite! îi arătă el un scaun. Şezi!

Se supuse, docilă.

- Ăă, Dave?

- M-hmm?

Răsfoia din nou lucrările.

- Ar mai fi un lucru, înainte de a începe.

- Care-i ăla? ridică el privirea.

- Crezi c-ai putea să stingi la cafea? Cred că e gata de mult.

John se uită la ceas pentru a patra oară în ultima oră, întrebîndu-se ce să facă. Telefonase la studiou de două ori, nu-i răspunsese nimeni, apoi căutase numărul lui David Yates în cartea de telefon - era veche.

începu să bată cu degetele în masa de bucătărie, pe care încerca fără succes să rezolve cuvintele încrucişate, spunîndu-şi că poate ar fi fost bine să mai încerce o dată la studiou. Se întuneca şi era îngrijorat pentru Francesca. Tocmai atunci, auzi glasuri la uşa din faţă şi sunetul cheii în broască. Ieşi grăbit în antreu.

- John!

Udă şi zîmbitoare, Francesca stătea în prag, iar în spatele ei era un bărbat înalt şi brunet, cu şapcă americană de baseball şi geacă R.A.F. de piele maro.

- John, el e David Yates.

Făcu un pas într-o_ parte, iar John îl văzu în întregime

pe fostul ei şef. îşi strînseră jmîinile, după care îi porti înăuntru. Nu era impresionat. în timp ce lua geaca lui Dave, observă coada-de-cal lăţoasă de la ceafă şi-şi stăpîni ţistuitul dezaprobator care-i venise de la sine pe buze.

- Ăă, poftiţi, îl conduse el în camera din faţă. Doriţi ceva de băut?

Dave clătină din cap:

- Mulţumesc oricum, dar aseară am luat cam mult la bord.

Zîmbi, însă John nu făcu decît să dea din cap, serios la faţă. Dave îi simţi ostilitatea.

- Uite ce e, John, îmi pare rău că dau buzna aşa, dar vreau să vorbim despre ceva, îşi drese Dave nervos glasul. în afara faptului că am adus-o pe Francesca acasă, desigur.

- Da, desigur, se ţinu tare John, cu buzele strînse.

„Trebuie că-s sonat! reflectă Dave. Ăsta n-o să accepte niciodată, orice-ar spune Francesca.“ Şi apoi: Da' la urma urmei am nevoie de un scoţian bătrîn şi nenorocit?

Totuşi, continuă:

- Cred c-ar fi mai bine să explic pe scurt ce s-a întîmplat în ultimele cîteva zile la compania mea şi apoi îţi voi spune de ce sînt aici.

John dădu din cap.

- în primul rînd, afacerea cu desenele care mi-au fost luate din studiou. Ştiu ce griji trebuie să-ţi fi făcut din cauza asta şi nu pot decît să-mi prezint scuzele pentru greşeala îngrozitoare pe care am comis-o. l-am explicat totul Francescăi şi cred că înţelege, dar abia aseară am aflat adevărul, înţelegi, şi fusesem făcut să cred că Francesca era vinovată.

Trase adînc aer în piept.

- Oricum, desenele, dacă-ţi vine să crezi, au fost luate de desinerul meu textil, aşa cum bănuia Francesca, iar ăsta a reuşit, Dumnezeu ştie cum, să mă tragă pe sfoară, împreună cu aşa-numitul meu manager de afaceri, aşa că acum am pierdut complet toată colecţia.

John se aşează.

- Vai de mine, îmi pare atît de rău să aud.

- Mda, în fine, şi mie-mi părea rău pînă azi-dimineaţă.

În acest punct, Dave aruncă o privire spre Francesca, iar fata roşi.

- Chestia e că m-am hotărît s-o iau de la început.

John înălţă o sprinceană.

- Pare să implice îngrozitor de multă muncă! Francesca mi-a menţionat ce a fost necesar prima dată.

- într-adevăr, se apropie Dave, aşezîndu-se în faţa lui John. Pentru majoritatea oamenilor, probabil că sună aproape imposibil şi la fel credeam şi eu, pînă cînd Francesca mi-a arătat lucrările ei. Dar cînd le-am văzut, am ştiut că nu puteam da cu piciorul la şansa asta. Are un real talent, John! Culorile ei, simţul materialului, al designului, al modelelor, toate, sînt incomparabil mai bune decît tot ce-am avut înainte. Cu ea în echipă, nu mă îndoiesc că poate ieşi o mare colecţie, iar de nu, nu poate fi decît mai bună!

Se opri, conştient dintr-o dată de tăcerea lui John.

- Nu sînt palavre, spuse el încet. Nu-mi pot permite să pierd colecţia asta, dacă da, mi s-ar duce la fund toată firma.

Se ridică, apropiindu-se de şemineu.

- Ceea ce voiam să te-nţreb, John, e dacă te-ai gîndi să vii la mine şi să-mi conduci studioul?

Tăcu un moment, dar fără să-l privească. Nu era deloc sigur cum avea să reacţioneze.

- O parte din problema dinainte, înţelegi, a fost aceea că nu aveam timp să mă ocup de administraţie. Am lăsat lucrurile să mă depăşească şi aşa am ajuns să pierd atît de mult, cred.

Abia acum îl privi. Văzu că ostilitatea dispăruse, ceea ce-i dădu încredere să continue.

- Francesca mi-a spus că eşti obişnuit cu organizarea, contabilitatea, administraţia şi personalul. Am nevoie de un om în care să pot avea încredere. Am nevoie de cineva care să mă lase liber să fac munca la care mă pricep. înţelegi?

John îl privi direct în ochi:

- Da, înţeleg. Dar nu sînt deloc sigur că aţi ales omul

potrivit, domnule Yates...

- Dave.

- Dave. Nu mă pricep deloc la designul vestimentar, la îmbrăcăminte sau comerţ şi, ca să fiu foarte sincer, nu cred că aş fi potrivit.

- John! izbucni Francesca. Ai fi extraordinar!

- Francesca, te rog!

- Nu, serios, John, zău că ai fi!

în sfîrşit, John zîmbi la adresa încrederii ei oarbe, ceea ce sparse gheaţa. Suriseră cu toţii.

- Dave, poate îmi spui ceva mai mult despre firmă, despre furnizori, desfacerea cu amănuntul, problemele astea?

- Da, desigur, zîmbi tînărul. De fapt, am în maşină cîteva dintre dosarele companiei. Sperasem că vei dori să arunci o privire. Să le aduc?

John rîse.

- Da, du-te şi adu-le.

Deodată, simţea că făcea parte dintr-un plan mare şi nou, şi începu să-i circule adrenalina. în timp ce Dave se îndrepta spre uşă, mai spuse:

- Mi se pare că ne va lua ceva timp. Am dreptate?

Dave dădu din cap.

- Ei, atunci, poate vrei să iei cina cu noi, Dave?

Celălalt încuviinţă iarăşi, zîmbind. Nenorocitul de scoţian bătrîn începea să devină vesel. O privi pe Francescavăzînd că rîdea ca o şcolăriţă.

- Iţi mulţumesc, John, spuse el. Aş sta cu mare plăcere la cină.

Şi ieşi să aducă actele.

Mai tîrziu, după ce masa fu gata şi toate argumentele abordate şi discutate, John ridică în sfîrşit paharul să închine pentru noua colecţie David Yates şi Francesca Cameron, administrată de John McBride. Băură cu toţii în cinstea ei.

Era începutul unei acţiuni noi, o şansă de care trebuia să profite şi, în timp ce sorbea din vin şi privea pe deasupra paharului la John şi David Yates care discutau viitorul,

Francesca ştiu că nu putea ieşi decît bine. Era plină de o hotărîre feroce de a reuşi, de a-şi pune la contribuţie inima şi sufletul, şi de a dovedi că putea să-şi schimbe viaţa.

Tot răul e spre bine, uneori, aşa spusese John, şi trebuie să le acorzi acestor lucruri o şansă. Avusese dreptate. Cîteodată. din cele rele se alegea ceva bun - dacă aveai înţelepciunea să cauţi, mai bine-zisl

Capitolul 22

A doua zi era sîmbătă, dar pentru Francesca, John şi Dave aceasta nu avea absolut nici o importanţă - îşi vedeau de treabă ca de obicei. Trecuse cu mult de începutul lunii noiembrie şi mai aveau doar şase săptămîni pentru a fi gata cu toate. Săptămîna Modei Londoneze era la începutul lui februarie şi trebuia să termine colecţia pînă la sfîrşitul anului. Aveau de organizat relaţiile cu publicul: comunicate de presă, o şedinţă foto, iar Dave rezervase deja spaţiu de birou în Covent Garden, pentru săptămîna de după Olympia, astfel încît cumpărătorii să poată vedea colecţia. în acea primă dimineaţă, la deşteptare, domnea senzaţia că nu mai era nici o clipă de pierdut.

Vineri, Dave rămăsese la ei peste noapte. Discutaseră ore în şir, intens şi îndelungat, analizînd idei şi luînd însemnări, toţi trei animaţi de un zel entuziast. La vremea cînd John strînse ceştile de cafea, era aproape ziuă şi cea mai simplă soluţie păru aceea ce a întinde o pătură pe canapea pentru Dave, a dormi cîteva ore şi a o lua de la început dimineaţă. Aveau atîtea de făcut.

Francesca se trezi la opt, ştiind că era prima. Coborî desculţă, în halat, pentru a face cafeaua, încercînd să păstreze o tăcere cît mai mare, dar simţind tot timpul că-i venea să cînte din răsputeri, să strige, să zdrăngăne cu oalele şi tigăile, şi să rîdă de emoţie. Se furişă însă în bucătărie, tăcută, trase la o parte perdeluţa cu modele şi se duse la chiuvetă să umple ibricul, dînd drumul la robinet cît mai încet ca să nu facă zgomot. Se întoarse să pună cafeaua, întinzînd mîna spre butonul rîşniţei electrice, şi în acel moment îl zări pe Dave în uşă, cu pieptul gol şi un şort

de boxer în pătrăţele, privind-o cu un zîmbet ciudat pe buze.

- Ce halat atrăgător ai.
- A! E... Dora mi l-a dat.

îşi privi capotul flauşat, enorm, decolorat. Şi-l strînsese cu cordonul, dar tot era cu cîteva numere mai mare şi o făcea să arate ca o cerşetoare bătrînă.

- Cine-i Dora, draga mea Frank? Şi ce-are cu tine, nu te place, sau ce?

Francesca zîmbi:

- Eşti oribil!
- Ţi-am spus eu, de prima oară cînd ai intrat în bîrlogul meu.

Intră în bucătărie şi se opri lîngă aragaz, care emana o căldură constantă. Işi încrucişă braţele pe piept, rezemîndu-se să-şi încălzească fundul.

Francesca îşi luă privirea de la el, încercînd să se concentreze asupra cafelei. Trupul lui Dave era prelung şi zvelt, mult mai musculos decît s-ar fi aşteptat, cu pielea de un brun ca aluna, nu bronzată propriu-zis, ci doar oacheşă, de culoarea migdalelor prăjite. Neîngrijit, ciufulit, avea părul despletit, iar Francesca observă că era des şi ondulat, tuns pînă înapoia urechilor.

- Grăbeşe-te cu cafeaua aia, da?

Privea şirurile de borcane de pe rafturi, iar Francesca îl privi cu coada ochiului. Se încruntă, iritată de cuvintele lui.

- Singurul lucru cu care trebuie să te obişnuieşti, dacă lucrezi în strînsă colaborare cu mine, continuă el, uitîndu-se mai departe la rafturi, e că nu suport să aştept nimic!

Francesca se îndepărtă de el, stăpînindu-şi un răspuns furios. Cînd întoarse capul, peste vreun minut, ca să caute ceştile, îl văzu cocoşat de un rîs mut.

- Doamne, Frankie, pufni ej. Uşor te mai enervezi!

Şi, continuînd să rîdă, ieşi clătinat din bucătărie să se îmbrace.

Luară toţi trei micul dejun în bucătărie, apoi, lăsînd strînsul pentru mai tîrziu, plecată la studiou, cu maşina lui

Dave. Ajunseseră la un fel de acord neformulat ca în următoarele cîteva zile să le facă pe toate împreună şi nimic nu conta mai mult decît munca. Dave voia să fie sigur că luni dimineaţă, cînd sosea echipa, aveau cu toţii o perspectivă clară, că David Yates mai avea viitor. Se simţea extrem de loial faţă de angajaţii săi şi dorea să salveze firma atît pentru sine însuşi, cît şi pentru ei.

Ajungînd la studiou, Dave parcă maşina pe Quayside, lîngă Hanrahans, şi descuie uşa principală a clădirii, răspunzînd la întrebările lui John despre locaţiile şi valorile funciare din acea parte a oraşului. Deschise uşa studioului, apăsă pe comutator, iar imensul spaţiu de antrepozit se lumină într-o clipă. John rămase cu Francesca în uşă, privind ceea ce se întindea în faţa lui. îl năpădea mîndria. „Voi face întreprinderea asta să meargă ceas," îşi spuse el, om face din David Yates una dintre cele mai bune mărci din Regatul Unit."

- E-n regulă! Intraţi! John, hainele ni le agăţăm aici, bucătăria e pe stînga, spălătorul pe dreapta şi magazia în josul scării.

Dave îşi scosese deja haina şi mergea spre masa de desen.

- Uită-te bine peste tot, pînă-mi fac eu ordine şi-i găsesc lui Frankie un spaţiu pe-aici. Reţine tot ce vrei să mă întrebi şi dă-ne un strigăt cînd ai terminat. E-n regulă?

John dădu din cap, îşi scoase paltonul şi se duse să şi-l pună în cuier. Francesca îl urmă pe Dave spre mesele de proiectare.

- Poftim, Frankie! Prinde! îi aruncă el o şapcă de baseball purpurie, cu ecuson alb cu auriu. Pune-ţi-o.

Nedumerită, Francesca îşi trase şapca pe cap.

- Nu aşa! Mai în faţă, şi potriveşte-i cozorocul.

Se conformă.

- Excelent! Ţi-ai intrat în rol, zîmbi el. Vino-aici şi începe să strîngi mizeriile boului ăluia de pe planşetă, da? Acum e a ta, s-o acoperi cu tot ce vrei, chiar şi cu poze de-ale lui Jason Donovan, dacă ai chef!

La unsprezece, luară o pauză de-o cafea. Francesca şi Dave lucraseră încontinuu timp de două ore, cufundaţi într-

o tăcere deplină, complet captivaţi de desene. Stabiliseră o concepţie cromatică înainte de a începe, iar Dave îi dăduse cîteva indicaţii pe care să le urmeze. Dorea modele pentru mătase, pe timp de zi, nepretenţioase, cu croială largă, dar studiată.

Lucra după o mentalitate complet nouă, blezăre de lînă croite clasic, cu fuste sarong de mătase şi pantaloni largi de pijama, pantaloni pană din lînă, cu tunici lungi de mătase şi turbane.

Era simplu şi ornamental, cu croială şi unduire limpede; amîndoi aveau de lucru şi trebuia să se potrivească perfect. Francesca ştia exact despre ce era vorba, în timp ce el trasa liniile, ea umplea contururile. Desena rotocoale mari de culoare discretă, mov şi roşu-închis, cu dungi oblice negre şi indigo. Făcea modele complicate cu pătrate, amintind de Paul Klee, cu culorile la fel de viu asortate ca ale lui, toate părînd să strălucească individual şi totuşi combinîndu-se între ele pentru a forma un întreg coerent. Se concentra asupra unei culori, un stacojiu sau un auriu, şi combina nuanţe succesive, fiecare doar cu puţin diferită, pînă găsea un spectru întreg de tonuri într-o singură culoare. Lucra aproape neîntrerupt de cînd sosiseră şi, cînd veni vremea să ia o pauză, Dave fu nevoit s-o tîrască efectiv de mînă de la planşetă.

- Deci, John? Ce orori ai găsit ca să mă chinuieşti cu ele?

Dave aduse la canapea punga cu cafele cappuccino care tocmai sosise de la *Marco Polo.* Scoase ceştile de plastic, aburinde, şi le împărţi.

- Toată dimineaţa mi-a fost groază că găseai cine ştie ce porcărie prin vreun colţ şi plecai dezgustat! rîse el, în timp ce-şi turna în cafea două pliculeţe de zahăr, amestecînd apoi cu capătul creionului pe care şi-l scoase de după ureche.
- Păi, de fapt, am şi găsit!
- Nu, pe bune?
- Da, dar m-am hotărît să rămîn.

Dave rîse din nou.

- Atunci, spune-mi ce-ai găsit.

- O.K., îşi deschise John carnetul. Mai întîi, igrasia. Trebuie să văd un exemplar al contractului de închiriere, dar sînt destul de sigur că pe-asta proprietarul e dator s-o rezolve. Dacă n-o face, atunci poţi obţine o reducere a chiriei, sub motiv că ai condiţii de muncă neadecvate, în al doilea rînd, cînd am intrat am observat că era dat drumul din plin la încălzire. N-ai nici un fel de întrerupător cu ceas?

Dave ridică din umeri.

- O.K. Dacă n-ai, vom cumpăra unul - aşa, o să economisim o grămadă de bani pe facturile de căldură. Al treilea, resturile de materiale+ Cu ele ce se-ntîmplă.

Ridică iarăşi din umeri.

- Ei, ar putea fi măsurate şi vîndute ca rămăşiţe. Bucăţile mai lungi pot ajunge la colegiu, eventual, pentru clasa de creaţie vestimentară - ar aduce un cîştig frumos. Patru, accesoriile. Ar trebui să închei un soi de acord promoţional cu toţi cei ce furnizează accesoriile.

- Am încheiat, mi le dau gratuit.

- Aşa e şi cazul! De cîte ori ai apărut într-o revistă de modă, în ultimele douăsprezece luni? Să zicem, în *Vogue* sau în *Face*?

Francesca ridică privirea, surprinsă de neaşteptatele cunoştinţe despre modă şi stil ale lui John, zîmbind.

- Nu-ş', de vreo şase, şapte ori.

- Exact! Şi de fiecare dată cînd ai folosit pălării *Marian Dash* sau pantofi *Freeze,* le-ai făcut reclamă gratuit, în mod normal, oamenii ăştia ar trebui să plătească gras pentru aşa ceva şi scapă gratis, pe spinarea ta.

- Nu m-am gîndit niciodată în sensul ăsta.

- Nu, dar pariez că acel Pete Walker, da! Nu m-aş mira să aflu că a băgat nişte bani de-acolo în buzunar, surîse John, mulţumit de sine însuşi. Sînt destul de sigur că putem organiza un aranjament cu cîţiva dintre furnizorii de accesorii - să-ţi folosească şi ei confecţiile în reclamele lor, aşa ceva, plus o sumă substanţial^even- tual.

- Christoase! Nu mi-a trecut nici un moment prin minte.

- Bun. Cinci...

Şi continuará tot aşa. în treizeci de minute, John

sublime zece puncte care necesitau măsuri imediate, lăsîndu-l pe Dave năucit. îl uşura faptul că John era atît de meticulos, dar mai era şi livid la gîndul că se lăsase tras pe sfoară atîta timp, numai din cauza propriei lui neştiinţe. îl rodea mila de sine însuşi pentru că nimerise peste nişte canalii ca Walker şi Baker, iar cînd o privi pe Francesca, îşi văzu viitorul pe faţa ei. Autocompasiunea se evaporă, înlocuind-o o îndîrjire de oţel.

- Atunci, e-n regulă, John, dacă asta e tot, cred că mă reapuc de lucru.

Se ridică, simţind că-l furnicau degetele să revină la planşetă.

- Mai e ceva.
- M-hmm?
- Vreau să-mi permiţi să-i telefonez fostului meu şef pentru a-i cere numele avocatului său. Cred că vom avea nevoie de o firmă legală serioasă alături de noi, încă de la bun început.

Dave privea pe fereastră, iar John îi aşteptă cu răbdare răspunsul.

- Dave?
- Mda? întoarse el capul. Ce? A, scuză-mă.
- Avocatul?
- Da, desigur, John.

Se răsuci, privind apoi peste umăr.

- Ascultă, John, de-acum, tu eşti şeful. Am încredere în judecata ta. Fă orice consideri că e bine.

Şi se înapoie la desenele lui, lăsînd ultimele cuvinte să plutească în aer. Pentru John, erau cele mai minunate pe care le-ar fi putut auzi.

Duminică seară, la unsprezece şi un sfert, Francesca şi Dave se aşezară împreună pe canapeaua de piele, începînd să recapituleze pentru finalizarea detaliilor. Aveau în faţa lor primele schiţe ale colecţiei.

John făcu al o sutălea ibric de cafea din ziua aceea, le dădu ceşti le şi se aşeză în faţa lor, pe un scaun pliant, sorbind şi privindu-i cum discutau. Era extenuat, după ce se ocupase de toate problemele nerezolvate, trecînd prin

ciur registrele financiare, analizînd cheltuielile pentru lunile viitoare. Aveau să fie strîmtoraţi cu ba- nil-, ştia, foarte strîmtoraţi, dar nu voia să spună nimic despre asta, cel puţin nu încă. Cu afacerile urma să-şi bată capul eu, în timp ce Dave şi Francesca şi-l băteau cu creaţia. Cînd totul era pus la punct, însă, dacă le reuşea colecţia, atunci David Yates avea să intre în deficit prin luna martie a anului următor, după care nu-l mai aştepta decît o prăbuşire rapidă.

Se uită la Francesca şi văzu clar cît era de obosită. Avea faţa palidă şi cearcăne slabe, de nesomn, sub ochi. Dar mai vedea şi cît de însufleţită era, cum vibra, cum o inspira munca. Vorbea cu o convingere pe care nu i-o cunoscuse niciodată, cu competenţă şi siguranţă, ca şi cum în sfîrşit ar fi descoperit cine era ea însăşi, simţindu-se acum comod şi sigur în noua identitate.

Dave o privea şi el. Vedea la ea o deosebire atît de surprinzătoare, devenind din fata timidă şi nervoasă care intrase în studioul lui cu doar patru săptămîni în urmă această fiinţă animată şi sclipitoare de lîngă el, care-l încălzea doar prin simpla ei prezenţă. Momentele în care îi zărise înainte faţa zîmbind, plină de frumuseţe şi viaţă, nu indicaseră prin nimic cum arăta acum. Era radioasă, ochii îi ardeau, iar zîmbetul, de un farmec atît de irezistibil, era permanent, în ochi şi pe buze. Pasiunea aceea îl atrăgea, voia s-o atingă, să se asigure că era reală, şi în timp ce privea lucrările pe care le crease în doar douăzeci şi patru de ore îi venea s-o sărute, copleşit de imensitatea absolută a talentului ei.

- Ei bine, draga mea Frankie, cred că am cam terminat! întoarse el ultima schiţă, întinzîndu-şi picioarele. De voi doi nu ştiu, dar eu sînt dărîmat de futu-i mă-sa!

John tuşi.

- Scuze.

Sistemul o ţinea la fel de două zile: de fiecare dată cînd Dave înjura, John tuşea sau ţistuia din limbă, iar Dave se scuza. Părea să meargă de minune pentru amîndoi.

- Pari obosită, Frankie, întinse Dave mîna să-i dea la o parte şuviţa de păr care-i căzuse pe frunte. îşi lăsa părul

să crească şi ajunsese la lungimi variabile, în- curcînd-o, dar nefiind destul de lung pentru a şi-l prinde sau lega.

Francesca dădu din cap.

- Crezi că avem totul gata, pentru ca Evelyn şi Cherry să înceapă de mîine? reveni ea la un model de-al lui Dave.

- Mhm. Vor începe cu tiparele de hîrtie, în timp ce tu te-apuci de imprimeuri. Apropo, l-am sunat pe Charlie - tehnicianul de la imprimerie - şi ¡-am spus să te-aştepte mîine la opt.

Francesca făcu o mutră.

- Oi-oi, doar nu te-oi fi şi săturat deja? A fost ideea ta, să ştii.

Zîmbi şi-şi trase şapca în felul cum şi-o purta Francesca.

- Putem proiecta toată colecţia, spuse el, *sotto voce.* Numai noi doi, într-o singură după-amiază!

Francesca izbucni în rîs, bătîndu-l pe coapsă:

- Sînt obosită, atîta tot.

- Sigur că eşti. Aşa că, adună-ţi lucrurile şi cară-te acasă! Şi ia-l cu tine şi pe nenorocitul ăsta de scoţian bătrîn!

John zîmbi.

- Haide, Francesca.

Nu se putea îndura s-o numească Frankie.

- Are dreptate, să mergem.

Francesca se ridică. Era neliniştită pentru a doua zi dimineaţă, avea de vizitat un nou studiou, cu echipamente de imprimare diferite. Nu era sigură cum avea să se descurce.

Ezita nehotărîtă, întrebîndu-se dacă să spună ceva sau nu.

- Charlie e un bulangiu simpatic, continuă Dave, ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-se. O să-ţi arate cum merg toate şi-ţi va da tot ajutorul de care ai nevoie. E destul de sensibil la femeile atrăgătoare, Charlie al nostru.

Francesca zîmbi. întotdeauna părea să-i ghicească gîndurile.

- Haide, duceţi-vă acasă, Frankie şi Mcbride, se

aplecă Dave, sărutînd-o pe creştet. Trage un somn de înfrumuseţare, deşi nu prea ai nevoie de el.

Se întoarse spre John:

- Francescăi-am spus, nu ţie. Ţie ţi-ar prinde bine tot ajutorul pe care-l poţi găsi! rîse ei. Te-ai hotărît ce-ai să spui dimineaţă?

- Aproape. Dacă încă mai consideri că e cazul să vorbesc cu personalul, adică.

- E un mod potrivit de a începe, John - să ştie cine e şeful încă de la linia de start!

îi întinse mîna, dintr-o dată serios.

- îţi mulţumesc, John. Vreau să zic, pentru tot ce-ai făcut.

John fu adînc mişcat. Dave era dur pe dinafară, dar destul de civilizat pe dedesubt, numai de s-ar fi tuns şi el mai civilizat. Zîmbi.

- Atunci, pe mii ne. Gata, Francesca?

Francesca îşi adunase desenele şi căuta în rucsac cheile maşinii pe care i le dăduse John. Le găsi şi le ridică.

- Gata.

Şi, luîndu-l de braţ, ieşiră amîndoi din studiou, pe uşile duble dinspre scară.

- Trebuie să-l sun pe băiatul ăla pe care mi l-a recomandat Lord Henry azi-dimineaţă, spuse John, în timp ce începeau să coboare. Să facem ceva cu umezeala asta, îşi trecu el degetui peste o pată de igraşie, ţistuind.

- Despre ce băiat era vorba?

- Lucrează la firma legală a lui Lord Henry şi, deşi nu s-a folosit de serviciile lui, mi-a spus că are o reputaţie bună, din cîte se pare.

- Serios? Cum îl cheamă?

John se gîndi un moment. Era obosit şi nu-şi putea amintijDrea uşor.

- Ăă, Brachen şi nu mai ştiu cum... Da, asta e, Richard Brachen.

Francesca se opri.

- Ce ciudat, nu ştiu de ce, dar numele ăsta mi se pare extrem de familiar.

John ridică din umeri.

- Pe toţi avocaţii îi cheamă Richard, James sau Michael. Probabil seamănă cu alt nume pe care l-ai auzit.

- Probabil, răspunse ea zîmbind şi-şi continuă drumul pe scară, fără să se mai gîndească.

Stînd dreaptă, Francesca ridică bucata de material de pe masa de imprimat, ţinînd-o uşurel în sus pentru a studia culoarea înainte de a o duce s-o prindă pe ras- telul de uscare. Făcu un pas înapoi, privind lung, cu atenţie, urmărind cu ochiul formele complicate ale modelului şi modul cum culoarea începea să corespundă cu cea din desenul ei. Mulţumită, reveni la masa de imprimat şi scoase paravanul, gata să înceapă curăţenia. Era activitatea pe care cei mai mulţi o detestau, dar Francesca îşi găsea în ea satisfacţii: efortul final al unei zile de muncă, însemnînd încheierea unei sarcini bine îndeplinite.

Udă paravanul cu terebentină, şterse cerneala şi îl spălă. Repetă această acţiune de ori, pînă cînd plasa rămase imaculată, apoi se concentră asupra mesei, făcînd acelaşi lucru. Dură aproape o oră, mirosea dezgustător şi, cînd termină^ coşul de gunoi era plin cu hîrtii murdare de cerneală. îl puse alături de celelalte, pentru a fi luat dimineaţă, şi-şi scoase mănuşile de cauciuc, cu un 'oftat de uşurare. Revenind la rastelul uscăto- riei, mai aruncă o privire spre cele şapte fîşii de material agăţate acolo, în diverse stadii de finisare.

Era joi şi imprimase în fiecare zi cîte o culoare diferită. Pentru unele modele, însemna că aveau acum patru culori şi începeau să prindă formă, pentru altele, stacojiul cu care lucrase în ziua aceea era prima sau a doua vopsea şi încă se mai aflau în stadiile iniţiale. Lucra sistematic, imprimînd mai întîi toate culorile de bază ale modelelor şi adăugind altele în continuare.

Era o muncă istovitoare, dar îi plăcea mult. îşi petrecea fiecare moment din zi la studioul de imprimare, iar cînd se afla acolo era atît de absorbită în muncă, încît Charlie trebuia de fiecare dată s-o ducă la masă cu forţa.

Privind modelele, cu mintea forfotind de idei, Francesca se ridică în picioare, rezemată de marginea mesei, şi-şi

frecă gînditoare bărbia înainte şi înapoi cu degetele. îşi trecu mîna prin păr, împingînd la o parte şuvinţa care se tot încăpăţîna să-i cadă în ochi, şi ţistui iritată în sinea ei. Era atît de adîncită în gînduri, încît nu auzi cînd Dave intră în studiou şi nu avu habar că stătu privind-o cîtva timp, înainte de a-şi semnala prezenţa.

O vedea pentru prima oară după cîteva zile şi fu iarăşi fascinat de schimbarea ei. Chiar şi pe parcursul acelei scurte despărţiri continuase să se maturizeze.

Acum părea mai mult stăpînită decît sfioasă, mai încrezătoare, şi avea faţa şi mai fermecătoare decît şi-o amintea. Şi trupul îi arăta altfel, mai împlinit, mai feminin, şi şi-l ţinea într-un mod nou - stătea mai dreaptă, părînd mai înaltă. Zîmbi. Dacă i-ar fi putut auzi cineva gîndurile, ar fi zis că se amorezase, că trecea printr-o criză de călduri gravă. Fără supărare, îşi spuse el, lăsîn- du-şi ochii s-o studieze pe toată lungimea, dacă aşa era, nimeni n-ar fi putut să-l condamne.

Intră în studiou şi veni tăcut pînă lîngă ea, aşteptînd-o să se întoarcă şi să-l vadă. îi privi din lateral faţa, pentru a vedea că avea bărbia mînjită cu cerneală, în locul unde şi-o frecase, iar împingîndu-şi părul înapoi şi-l lipise şi pe el cu cerneală de frunte. Izbucni în rîs.

- Vai! O, Doamne! tresări vizibil Francesca, ducîn- du-şi mîna la inimă. M-ai speriat îngrozitor!

- Scuză-mă, abia reuşi el să îngaime, cînd se opri din rîs; redeveni serios, văzînd că într-adevăr o speriase. Scuză-mă, repetă. Sincer, n-am vrut să te sperii.

Francesca ridică din umeri, încercînd să-şi potolească panica din piept.

- E în regulă, răspunse ea încet.

- Ba nu e deloc în regulă, la uite, o luă el de mînă, ducînd-o la bancul de lucru. Ai cerneală pe toată faţa, spuse, cu blîndeţe. Stai aici, pînă aduc o batistă să te şterg.

Se aplecă şi găsi sub banc o cutie cu şerveţele, apoi se duse la chiuvetă, umplu .cu apă o ceaşcă, luă săpu- nul şi reveni la ea.

Surîse, continuînd să-i găsească înfăţişarea extrem de

nostimă.

- Cum Dumnezeu ai reuşit să te mînjeşti pe toată mutriţa? Cum?

O aşează pe marginea bancului şi se aplecă peste ea, înmuind un şerveţel în apă şi frecînd apoi cu el săpunul, l-l aplică pe obraz. Francesca tresări.

- Hei! Stai locului! Nu te pot şterge dacă te bîţîi tot timpul, nu?

îi frecă pielea şi se uită la şerveţel.

- îgh! Eşti plină toată. Aşa...

Umezi încă un şerveţel şi încercă să şteargă pata de deasupra ochiului, lîngă păr. Coborî privirea spre faţa ei şi, în acel moment, văzu că-şi ţinea ochii închişi şi stătea încordată, cam nervoasă, aşteptînd s-o cureţe, ca un copil care s-a murdărit pe faţă. îi privi o secundă forma feţei şi mîna îi alunecă involuntar, intrîndu-i în ochi.

- Au! sări Francesca de durere, ducîndu-şi mîna la ochi. în acelaşi moment, îl nimeri cu creştetul capului în bărbie şi feţele li se ciocniră. Dintr-o dată, fără a se gîndi ce făcea, Dave îi cuprinse faţa în mîini şi îi conduse buzele spre ale lui. O sărută, ţinînd-o nemişcată pînă îi simţi reacţia. Abia atunci o lăsă să respire.

- Oh, eu...

îi sărută colţul gurii:

- Tu ce?

- Nu ştiu.

Francesca era dezorientată, zăpăcită. O surprinsese sărutul şi, mai mult chiar, cît de plăcut era. Trupul ei lansa semnale stranii şi faţa îi era înroşită de bătăile nebuneşti ale inimii.

- Frankie?

Se retrase, ridicînd capul spre el.

-Ce?

Dave îşi strecură mîinile la spatele ei şi o sărută din nou.

- Te-am prins!

Dar de astă dată sărutul fu altfel. Despărţindu-i buzele cu ale lui, săgetă cu limba înăuntru, pentru a-i simţi gustul dulce şi cald al gurii. O auzi icnind şi încercînd să se

smulgă, dar o ţinea strîns. Francesca se re laxă şi, peste cîteva momente, îl sărută şi ea. I se învîrtea capul, trupul n-o mai asculta şi, în timp ce gura lui îi cutreiera faţa pînă la gît şi degetele i se strecurau sub marginea bluzei, simţi că-şi pierduse complet controlul. Ar fi vrut să strige, dar Dave o apăsa amuţind-o şi se simţea_atît de bine, încît nu mai putea scoate nici un sunet. în cîteva secunde, îi descheie nasturii cămăşii şi se aplecă să-i sărute adîncitura gîtului. Francesca ţipă slab, savurînd senzaţia aerului răcoros pe piele, cu degetele încleştate în părul lui. O ridică pe bancul de lucru. Bluza îi căzu de pe umeri, lăsîndu-i sînii să se vadă prin şifonul subţire al combinezonului, cu sfîrcurile întărite. Se rezemă de banc, lăsîndu-se pe spate cu toată greutatea peste forma dură a genţii. Peste cîteva secunde, se declanşă alarma antiviol.

- Iisuse! Futu-i!

Dave sări înapoi, iar ţipătul asduţit al alarmei îi învălui, asurzitor şi şocant. Duse mîinile la urechi, urlînd la ea:

- Ce futu-i mama mă-şi-i asta?

Francesca ştia prea bine ce era. John i-o cumpărase în ziua cînd îşi începuse munca. Sări în sus şi se răsuci, ştiind că probabil o declanşase cu fundul. Realitatea o izbi pe neaşteptate, făcînd-o să-şi adune în grabă bluza pe ea şi să caute geanta. Trebuia să plece! Sărind de pe banc, avu nevoie de cîteva secunde numai ca să-şi revină. îşi apucă bluza cu ambele mîini, ridică geanta la piept şi, cu alarma continuînd să sune, ieşi în fugă din studiou.

Dave rămase pe loc, buimăcit şi uimit, cu gustul ei încă pe buze şi problema sîcîitoare a unei erecţii tari ca piatra.

- Fir-ar mă-sa a dracu' de că cat!

Merse cu paşi întinşi pînă la uşă, dar Francesca plecase. Zgomotul nu se mai auzea, iar trotuarul de- afară era pustiu. Fugise mîncînd pămîntul, îşi spuse el, potrivindu-şi pantalonii.

- Fir-ar mă-sa a dracu' de căcat! repetă şi ieşi, trîntind uşa în urma lui.

Exact aceleaşi înjurături erau rostite în acelaşi moment, dar la patru sute cincizeci de kilometri distanţă, într-un

apartament din Mayfair, de către Lady Margaret Smith-Colyne.

Singura diferenţă era că aici cuvintele erau murmurate foarte slab, printre dinţi, iar Charles, concentrat numai asupra lui însuşi, nici nu le auzi. Lady Margaret nu-şi putea permite să se întrerupă, mai ales acum, prima oară, aşa că lăsă telefonul să sune mai departe.

- Ei, cum ţi se pare? întrebă el într-un tîrziu.

Privindu-l peste umăr, văzu că reuşise în sfîrşit ceva rezonabil de impresionant. Toarse, zîmbind.

Stînd cu spatele spre el şi cu picioarele desfăcute, Lady Margaret îi prezenţa curbura goală a fundului ei plin, cu pielea ca laptele. întrucît avea coapsele cuprinse în cizmele înalte şi negre de piele lucioasă şi talia înfăşurată într-un corset de piele neagră, era singura parte din piele care i se putea vedea de la spate. în faţă însă, sînii mari şi lăptoşi îi atîrnau peste marginea corsetului, frecîndu-se de marmura şemineului, unde avea mîinile legate cu cravata *Old Etonian* de mătase a lui Charles Hewitt. îşi mişcă şoldurile provocator, prefăcîndu-se că se zbătea în legături. Auzi respiraţia lui Charles accele- rîndu-se.

- Vino-aici, iubitule, şopti ea.

Hewitt străbătu odaia, reflectat în oglinda de deasupra şemineului. Era roşu, transpirat şi-şi ţinea burta suptă ca să nu se revrese peste suspensorul de piele pe care îl purta. Trase punga în jos şi veni spre crupa ei bombată.

- Hmmm, ce bine e...

Deodată, pe neanunţate, o penetră, iar Lady Mar- garet ţipă scurt, mai mult de surpriză, dar apoi reuşi să-şi amintească să geamă sonor. Se gîndi unde se afla şi zări în oglindă chipul pe care-l văzuse atît de des în cercurile puterii. Excitaţia i se înteţi şi, mişcîndu-şi şoldurile, se aplecă înainte, închise ochii şi se descărcă verbal.

Totul se termină în cîteva minute, iar Lady Margaret oftă de uşurare. îl simţi pe Charles făcînd o a doua încercare şi, preţ de-un precar moment, nu fu sigură ce să facă. Apoi, ca la un semnal, telefonul sună din nou. Slavă Domnului, îşi spuse ea, ridicînd ochii spre cer, salvată de clopoţel.

Lipăind goală spre gheridon, Lady Margaret îşi smulse mîinile din cravata de mătase şi ridică receptorul, prinzîndu-l între cap şi umăr. Charles ieşi discret din cameră, să se îmbrace.

- Alo.
- Margaret?
- Da.

în timp ce vorbea, începuse să-şi descheie corsetul şi oftă cînd pieptul i se putu dilata liber.

- Margaret, Richard la telefon.
- A! Bună, Richard.

Abia îşi putea stăpîni iritarea din voce. Nu-l mai căutase pe Richard Brachen de peste o lună - acum nu-i mai folosea la nimic.

- Ce pot face pentru tine?

îşi aminti că-i dăduse numărul din Mayfair chiar la început, dîndu-şi acum seama că făcuse o greşeală. Lui Charles n-avea să-i convină deloc.

- întreabă-mă mai bine ce pot face eu pentru tine, Lady M.

îi recunoscuse tonul încetinit şi gutural, şi ştia în ce situaţie o surprinsese. Simţi că se erecta.

- Am o mică informaţie destul de interesantă pentru tine, în legătură cu omul soţului tău, John Mcbride. îl mai tii minte?

-Da.

Refuza să se trădeze prin ceva.

-Şi?

- Şi mai este vorba şi de fata aia, cum o chema? Italianca aia frumoasă care se încurcase cu Patrick. Cum o chema?

- în regulă, m-ai covins.

Orice informaţie despre Francesca era utilă, Richard o ştia. înţelegea la fel de clar ca ea că Patrick nu-i acorda destulă atenţie surorii lui, Penny. Poate că o mică informaţie avea să servească drept poliţă de asigurare.

- Mă interesează ce ai de spus. Vrei să ne întîlnim?
- Da. La Savoy, în barul american.

Privi peste umăr la Charles, care intră în cameră,

complet îmbrăcat. Richard nu pleca niciodată după doar un singur futai.

- La ce oră?

Era nouă trecut.

- Peste douăzeci de minute.
- Nu, dă-mi o jumătate de oră.

Trebuia să facă un duş.

- Bine, în juma' de oră.
- Atunci, ne vedem curînd, încheie ea în şoaptă, pentru a n-o auzi Charles. Dădu să închidă.
- A, şi, Margaret?

-Da?

- Nu te osteni să te îmbraci.

Rîse şi închise telefonul.

Peste exact treizeci de minute, Lady Margaret intră în barul american de la *Savoy,* iar ospătarul-şef o conduse la masa lui Richard. Avea pe ea un mantou lung de caşmir bej-pal, ciorapi negri, tocuri cui şi o eşarfă *Hermes* maro cu negru la gît. Chelnerul vru să-i ia mantoul.

- Nu, mulţumesc. îl ţin pe mine.

Richard zîmbi.

- Deci, care-i informaţia aia? îşi aprinse ea o ţigară, în timp ce Richard îi turna şampanie. Sărbătorim?
- Oarecum.
- Ce anume, dacă te pot întreba?

Se aplecă şi-i atinse obrazul cu un deget.

- Reînnoirea relaţiei noastre.
- Eşti foarte sigur pe tine.
- Da. John Mcbride m-a sunat săptămîna asta şi m-a întrebat dacă aş fi de acord să-l reprezint într-o nouă afacere. Mă rog, nu propriu-zis nouă. S-a asociat cu David Yates, creatorul de modă.

Lady Margaret se rezemă de spătar, privindu-l. Ştia că nu minţea - era prea străveziu pentru a putea minţi bine.

-Şi?

- Şi, David Yates proiectează o nouă colecţie, împreună cu o parteneră. John vrea să mă ocup de latura legală, Copyright etc. Partenera este o italiancă tînără,

Francesca Cameron, zîmbi Richard, neputîndu-se stă- pîni. Lady Margaret se schimbase la faţă, literalmente într-o secundă.

îl privi bănuitoare.

- Ce crezi că poate şti o elevă de şaptesprezece ani despre modă?

- Habar n-am, ridică el din umeri. Se pare însă că ştie cîte ceva. David Yates are o reputaţie bună; n-ar risca să se asocieze cu una fără nici o speranţă.

Lady Margaret îşi strivi ţigara în scrumieră.

- Le-ai dat răspunsul?

- Păi, asta depinde mai mult de tine.

Şi, pentru prima oară de cînd sosise, Lady Margaret zîmbi.

- Richard, spuse ea. Cred că s-ar putea să te fi subestimat.

îşi luă paharul şi sorbi o înghiţitură.

- Mă vei ţine la curent cu toate?

Orice-i putea spune ar fi fost de folos. Informaţia era putere.

- Cu toate pe care le aflu, fireşte.

- Fireşte.

Puse picior peste picior, lăsîndu-şi mantoul să se deschidă. Richard îi văzu marginea ciorapului.

- Terminăm de băut şi plecăm?

îi făcu semn ospătarului.

- Nu e nevoie să bem aici, pun să ne trimită şampania sus, se ridică el şi-i întinse mîna. Haide.

Se întărise ca piatra.

- Un favor merită altul. Ce părere ai?

Lady Margaret zîmbi şi se ridică în picioare.

- Categoric, răspunse ea.

Capitolul 23

Pe parcursul lunii următoare, munca la studioul lui David Yates s-a desfăşurat aproape neîntrerupt, zi şi noapte, şi toţi cei implicaţi, inclusiv noua fată la toate pe care o angajase John, erau pasionaţi de colecţia *Came-*

ron Yates. Era nouă, dinamică şi cuceritoare; toţi ştiau că era superbă. Şi, pe măsură ce începea să prindă formă, după acea primă săptămînă cînd Francesca făcuse probele de imprimare, iar Dave scosese tiparele, fiecare persoană din companie se devota tot mai mult muncii.

Activaţi de John, care făcea studioul să meargă ca un ceasornic, uitară de Crăciun, care'scînteia în jurul lor, licărind în vitrinele magazinelor şi auzindu-se în rumoarea mulţimilor care beau pe Quayside, şi lucrau pentru a respecta scandenţe tot mai stricte, ştiind că trebuia să termine pînă la sfîrşitul lui decembrie. într-un fel, de data asta, nu mai conta nimic altceva.

După ce imprimeurile lui Francesca au fost terminate şi modificate oriunde era nevoie, au fost trimise la o mare companie de textile din Sunderland, pentru a fi imprimate pe suluri de mătase italiană de cea mai bună calitate. Finalizase zece modele, dar pe la jumătatea lunii încă mai lucra la ultimele două. De cînd începuse, trimisese cîte două pe săptămînă la fabrică, pentru imprimarea completă; reveniseră toate, rămînînd de făcut doar ultima pereche. Muncise interminabil la imprimeurile de probă, modificînd culorile, formele şi modelele, pînă obţinuse designul dorit. Dave era uimit de tenacitatea ei.

Ori de cîte ori considera că era necesară o schimbare, o spunea direct, iar Francesca revenea la planşetă, producînd o variantă şi începînd imediat munca la punerea ei în aplicare. Majoritatea celorlalţi designeri ar fi discutat şi s-ar fi plîns, dar ea părea cumva să ştie instinctiv ce-i cerea. De fiecare dată cînd începea să facă modificări, revenea cu o formulă pe care ar fi ales-o el însuşi. îl uluia şi îl inspira, iar propria lui muncă înflorea sub influenţa ei.

Dave ştia că imprimeurile pentru acea colecţie se numărau printre cele mai bune produse vreodată. Poate datorită lui Francesca, poate fiindcă ştia că firma lui depindea de ele, dar indiferent de motiv, nu stătea să analizeze, continua doar lucrul şi investea fiecare dram de creativitate. Lîneturile soseau în suluri lungi din Scoţia, acoperind o orbitoare paletă de culori, iar Dave le dirija tăierea cu un fior şi o încredere pe care nu le mai simţise

de la prima lui colecţie. Cunoştea perfect linia, îi ştia forma şi aspectul, şi era convins că, atunci cînd adunau totul pentru prima probă, avea să fie bine. Era mai mult decît o muncă, îşi spunea el, era un amor al dracului de voluptuos.

La începutul celei de-a treia săptămîni din decembrie, cu cîteva zile înainte de Crăciun, colecţia ajunsese în stadiile finale, gata pentru prima probă. Toţi cei din studiou erau emoţionaţi, nerăbdarea părea să plutească prin şer împreună cu un minunat sentiment de însufleţire, ca şi cum ar fi ştiut că rezultatul urma să fie bun. De data asta, pentru prima probă, totul fusese organizat corect: programaseră modelele din timp, iar John insistase să se amenajeze un spaţiu civilizat, într-unul din apartamentele enorme şi aerisite ale Hotelului *Swallow* din centrul oraşului.

încheiase un acord cu hotelul, promiţînd că acolo aveau să facă fotografiile finale pentru comunicatul de presă, dacă li se împrumuta spaţiul, iar direcţia hotelului acceptase cu bucurie.

Dorea să se asigure că studioul rămînea neatins, pentru ca orice modificare necesară să se poată începe imediat, şi considera că era important ca hainele să fie vizionate într-un decor adecvat.

Stabilise cu administraţia să se construiască o pasarelă pe care modelele să se poată plimba, păşind, fă- cînd piruete şi prezentînd hainele din toate unghiurile. Socotea că astfel toată lumea putea anticipa senzaţia parăzii finale de la Londra, a corespondenţei muzicii şi a organizării prezentării. Intrau în criză de timp şi, cu cît puteau face mai mult odată, cu atît mai bine.

Dar mai exista şi un alt motiv pentru a folosi spaţiul elegant al hotelului. Avea să fie prezentă toată echipa, iar John voia să le mulţumească pentru toată munca lor grea.

Comandase un festin chinezesc contra unei sume modice, prune regale şi pui fripţi aduşi de la *Gîsca de aur* de pe Stowell Street, împreună cu cîteva sticle de saki fierbinte, beţişoare şi ceşcuţe de porţelan.

Ceruse să se împodobească un enorm brad norvegian de Crăciun, cu luminări albe şi panglici de tartan, şi ceruse

de la *Body Shop* coşuri legate cu enorme funde roşii, cîte unul pentru fiecare salariat. John ştia că la *David Yates* moralul era ridicat, dar mai ştia şi că dacă avea să le ceară să lucreze în timpul Crăciunului, după cum era foarte posibil, atunci trebuia să se asigure că toţi, chiar şi Elaine, curiera, ştiau cît de apreciaţi erau.

în miercurea dinaintea probei finale, Francesca se trezi devreme şi rămase aşezată în pat, privind ultimele două eşantioane pe care le trimisese compania de textile în seara trecută. Era prima oră de singurătate pe care o avea de cîteva săptămîni şi-şi folosi timpul studiind pe îndelete culorile şi modelele, asigurîndu-se că se asortau, savurînd solitudinea şi liniştea momentului.

îl auzea pe John circulînd pe jos, făcîndu-şi ordine în dosare şi registre pentru întîlnirea de la bancă. Era încordat, îşi dădea seama după graba mişcărilor. Un moment, stătu pe gînduri, apoi coborî din pat, ieşind în capul scării.

- John?

îl auzi ieşind în holul îngust.

- Te simţi bine? Să-ţi dau o cafea, sau ceva?

Bătrînul îi zîmbi.

- Nu, poţi să te întorci la lucru, n-am nici o problemă.

Nu voia să spună nimic nimănui, pînă nu venea de la bancă. Era problema lui, oricum - el trebuia să administreze afacerile.

- Plec la studiou - am de luat nişte dosare înainte de a merge la bancă. Ne vedem mai tîrziu.

Francesca dădu din cap, strîngîndu-şi mai tare halatul. îi era frig - afară, pămîntul îngheţase şi în căsuţă era rece.

- Pa! mai strigă ea şi intră în cameră să se îmbrace. Luxul de a sta în pat se compromisese, fiindu-i prea frig ca şă se simtă bine.

în timp ce-şi pregătea hainele, Francesca se întrebă ce să îmbrace şi încercă mai multe combinaţii înainte de a-ş^alege ţinuta.

în sfîrşit, luă pe ea o fustă scurtă de tartan cadrilat, cu tonuri vii albastre, verzi şi negre, cu colanţi negri opaci şi

unul dintre puloverele tricotate din mătase neagră ale lui David Yates.

Avea guler înalt şi-i stătea strîns pe trup şi braţe. îi accentua talia îngustă şi lungimea trupului. încercă o pereche de pantofi negri cu tocuri-cui, dar consideră că o arătau prea înaltă, aşa că-i schimbă cu nişte mocasini negri din sued, cu tocuri înguste şi catarame aurii, una dintre perechile promoţionale ale firmei *Freeze.*

Adăugă cercei de aur, o eşarfă de mătase albastră cu verde legată în păr - model propriu - şi fu gata. îşi privi faţa, proaspăt spălată, sclipind de curăţenie, şi-şi presără pe obraji cîteva fire de pudră translucidă. în timp ce ieşea din cameră, se întrebă ce avea să spună Dave în acea dimineaţă despre înfăţişarea ei.

în ultimele două săptămîni, îşi pusese această întrebare în fiecare dimineaţă, în timp ce-şi pregătea hainele, se pieptăna sau se uita în oglindă.

Dave o făcuse recent să fie mai conştientă de sine însăşi decît fusese vreodată. îl simţea observînd-o în timp ce lucra, sau privind-o cum trecea prin studiou.

O irita, dar o şi emoţiona; o făcea să-şi simtă trupul viguros şi puternic; o făcea să simtă că trăia.

Nu vorbiseră niciodată despre seara din studioul de imprimare, dar amîndoi erau conştienţi de cele întîm- plate - între ei plutea energia atracţiei fizice şi le făcea activitatea să se conecteze, fremătînd de emoţie.

Plecînd de-acasă la ora obişnuită, Francesca îşi agăţă geanta pe umăr şi porni spre Osbome Road şi metrou, oprindu-se în drum să cumpere ziarul de dimineaţă. Alese *Mail,* îl vîrî sub braţ fără a-i arunca vreo privire şi plăti, continuîndu-şi drumul spre staţie. Pe peron, deschise în sfîrşit ziarul, în timp de aştepta trenul, şi se uită la prima pagină. Zări fotografia şi o străbătu o durere arzătoare, închise ochii, fără să mai simtă altceva decît suferinţa.

- Ţi-e rău cumva, păpuşă?

O mînă o atinse pe cot.

- Nu, n-am nimic, deschise Francesca ochii, privind-o pe cucoana din faţa ei. Se simţea dezorientată, cam

ameţită şi îi tremurau mîinile.

- Mie-mi pari cam palidă. Nu vrei să stai jos?

- Nu, sincer, mi-e bine, spuse ea scurt; nu putea gîndi limpede.

- Bine, păpuşă, cum zici.

Femeia se îndepărtă, iar Francesca strigă după ea:

- Mulţumesc oricum!

Cealaltă îi zîmbi peste umăr, apoi îşi continuă drumul pe peron.

Francesca îşi ridică ziarul. în confuzia şocului, îl scăpase pe jos. Văzu din nou fotografia şi aceeaşi durere îi înjunghie inima.

De pe prima pagină o privea chipul lui Patrick Devlin, zîmbi nd şi făcînd cu mîna unei mulţimi. Titlul anunţa: *„Cap de serie în candidaturile Tory*".

Il privi fix, cu amintirea lui fiind atît de puternică, încît o simplă fotografie, alb-negru şi cam neclară, îi putea evoca atingerea gurii sale pe piele, căldura surîsului, rîsul, atît de relaxat şi spontan, încît părea al unui adolescent. îşi amintea totul despre el, iar ceea ce nu-şi putea aminti desenase: o schiţă cu el dormind, una în care o azvîrlea pe Sophie în sus, una cum le ţinea în braţe pe ambele fetiţe, zîmbind în îmbrăţişarea lor. îi capturase fiecare detaliu; îl avea pe tot închis în inima ei, legat cu temerile şi cu iubirea ei. Dar acum, zărind doar o imagine a lui, a vieţii lui, toate ieşeau la suprafaţă, durînd-o mai rău decît ar fi crezut vreodată.

Merse clătinîndu-se orbeşte spre o bancă şi se aşeză, strîngînd în mîini ziarul, cu imaginea chipului său proaspătă în minte. Stătu astfel un timp. Metroul sosi şi plecă, dar Francesca nu auzea decît cuvintele din capul ei. „Sînt o proastă," îşi spuse. „S-a sfîrşit, ăsta e trecutul." Şi totuşi, în pofida a tot ceea ce făcuse în ultimele cîteva luni şi a modului cum se schimbase şi se maturizase, simpla lui imagine o făcea să plîngă. ‚Ar trebui să-l urăsc," reflectă ea furioasă - dar nu putea.

- Vino-ţi în fire, mormăi aprig printre dinţi - şi, deodată, zîmbi. Aceasta era una dintre expresiile lui John. Gîndul la John o făcu imediat să se simtă mai bine. Ridicîndu-se în

picioare, inspiră adînc şi scutură din cap, încercînd să-şi limpezească minţile. „Trebuie să fi fost efectul şocului," medită ea, înlăturînd toate emoţiile care o asaltau. „Mi-l reaminteşte, atîta tot, redeşteaptă amintiri triste." Apoi împături ziarul şi îl aruncă agresiv în cel mai apropiat coş de gunoi. încă nu prea convinsă, îşi spuse, ţinînd capul sus: „Sînt stăpînă pe viaţa mea; nu-l voi lăsa pe Patrick Devlin să mi-o distrugă!"

Şi păşi înainte, în timp ce trenul se apropia, simţind pe faţă rafala de aer rece împins prin tunel, care-i răcorea obrajii şi-i limpezea gîndurile, împingînd înapoi şocul imaginii lui. Peste cîteva momente, intră în tren, se aşeză şi-şi privi chipul reflectat în fereastra din faţă. Inspiră din nou adînc, calmîndu-se şi apucînd iarăşi hăţurile încrederii în sine însăşi.

„M-am schimbat şi m-am maturizat," îi spuse ea în tăcere feţei din geam. „îmi voi alege singură destinul, voi iubi pe cine vreau şi voi fi propria mea stăpînă. Nu aşa a spus John? Să schimb ceea ce nu pot accepta? Nimic n-o să mă împiedice."

- Nimic, spuse ea încet, înăbuşind adînc în ea tot ceea ce o durea. Nimic.

Peste o jumătate de oră, intrînd în studiou, prima ca întotdeauna, Francesca se îndreptă spre locul ei şi-şi scoase mantoul, aruncîndu-l pe spătarul scaunului, li era sete şi, înainte de a face orice altceva, avea nevoie de o cafea. Trecu la bucătărie, umplu ibricul cu apă, adăugă cafea rîşnită şi aprinse un ochi de aragaz. îşi găsi o ceaşcă, puse pe fund o linguriţă de zahăr cu vîrf şi aşteptă cafeaua să fiarbă, răsfoind în acel timp revista *Vogue.* Cînd dădu în clocot, turnă cafeaua neagră şi groasă în ceaşcă şi se întoarse să iasă din bucătărie.

- Trebuie să fi avut o noapte obositoare, îi blocă Dave calea în uşa bucătăriei. După cum arată cafeaua, vreau să spun.

Francesca ridică din umeri şi luă o sorbitură de lichid fierbinte, privindu-l peste buza ceştii. Stătea rezemat de tocul uşii. Avea părul, printr-o excepţie, despletit, şi observă

că şi-l tunsese.

Era negru şi lucios, iar cînd îşi trecu mîna prin el, împingîndu-l din jurul feţei, Francesca îşi aminti deodată cum i se încurcaseră propriile degete prin şuviţele acelea. Roşi.

- Gînduri necurate, Frankie? rămase el neclintit, zîmbind doar, în timp ce Francesca se întreba din nou dacă-i citea gîndurile.

- Fireşte că nu!

- Bine. Apropo, pot să iau şi eu o înghiţitură din cafeaua ta?

îi întinse ceaşca, iar Dave o luă. îi observă un moment buzele, în timp ce ducea ceaşca la gură şi lua o sorbitură.

- Hmmm. Delicioasă. Poftim, i-o dădu el înapoi.

Francesca o luă, înghiţind încă o gură, conştientă de mirosul slab şi incitant al coloniei lui pe ceaşcă. Observă că o privea.

- Te simţi bine în dimineaţa asta? o întrebă el, nedesprinzîndu-şi privirea de pe faţa ei.

- Da, îi evită Francesca privirea. De ce?

r A, nu ştiu, arăţi un pic cam...

îşi scăprină bărbia.

- Cam preocupată. Ca şi cum te-ar frămînta ceva.

Ar fi vrut să adauge: „Şi-ţi vine cam sexy," dar nu îndrăzni.

- Nu! Bineînţeles că nu! rîse ea fals, dînd să treacă pe lîngă el. Era pentru prima oară cînd se nimereau singuri după seara din studioul de imprimare şi deodată se simţi iritată, surescitată, nesigură. „Voi iubi pe cine vreau," îşi spuse ea scurt. Cînd trecu, Dave îi atinse braţul.

- Frankie, iei cina cu mine disea/ă?

N-avea idee de ce o întrebase. îşi spusese de nenumărate ori s-o lase în pace, dar îi scăpase fără voia lui. Avea o înfăţişare atît de intensă în dimineaţa aceea, ca şi cum toată pasiunea pe care o închisese înlăuntru-i s-ar fi ridicat prea aproape-de suprafaţă, iar ea se chinuia s-o ţină în frîu. Gîndul îi provoca o erecţie turbată.

- Vrei?

Francesca îi privi degetele de pe braţul ei. Erau pu-

ternice, masculine, iar mirosul lui era cald şi îmbătător. Voia să poată alege, o, cît mai dorea să aibă libertatea de a alege. Sigur că avea să primească. Era tînără şi independentă şi-l găsea foarte atrăgător.

- Da, răspunse. Iau cina cu tine.

Apoi ridică privirea şi-i văzu limba trecînd fulgerător peste dinţi; îi auzi respiraţia.

- Unde? întrebă ea.
- La mine?T3ătesc eu.
- Da, mi-ar face plăcere.

Nu-i venea să creadă că rostea acele cuvinte. „Ce am de pierdut?“ se întrebă ea.

Zgomotul lui Tilly intrînd în studiou risipi vraja, iar Dave îşi coborî mîna de pe braţul ei. Francesca se în- ghesul pe-alături. La jumătatea drumului prin studiou, întoarse capul:

- La ce oră?
- La opt, opt jumate? ridică el din umeri. Poţi veni direct de-aici, dacă vrei, te duc cu maşina.
- O.K.

îi plăcea ideea, dar îi lăsa mai puţin timp de gîndire. Întorcîndu-se din nou, îşi continuă drumul spre locul ei. îl auzi pe Dave strigînd la Tilly, dar deschise radioul şi glasul lui fu acoperit de muzică.

John stătea în antecamera domnului W. Ackroyd, managerul de dezvoltare a afacerilor din banca lui Dave, privind fotografiile lucioase ale firmelor de producţie şi comerţ finanţate de acea diviziune anume a băncii.

Ochii îi erau atraşi încontinuu spre fotografia lui Dave, zîmbitor, în mijlocul unei mulţimi, ţinînd în mîini premiul de modă pe care-l primise cu patru ani în urmă, sub propriul său nume scris cu italice: *David Yates.* Acest lucru îi dădea lui John speranţe. *David Yates* era una dintre firmele de succes, unul din adevăraţii protejaţi ai băncii. Solicitare de finanţare în 1982, extindere în 1985, premiat în 1987 şi întotdeauna în atenţia publicului. Cu siguranţă, toate acestea aveau să-i fie de ajutor? Bătu uşurel cu pantoful în piciorul scaunului, continuînd să aştepte.

- A, domnule Mcbride. îmi prezint scuzele că v-am

lăsat să aşteptaţi atît de mult.

Ackroyd intră în încăpere, cu dosarul în mînă.

- Poftiţi pe-aici.

îl conduse în cabinet. John aşteptă ca Ackroyd să vorbească.

- Domnule Mcbride, în tot acest timp am vorbit la telefon cu consilierii noştri de investiţii din Londra şi, din păcate, trebuie să vă spun că nu sîntem în măsură să mai facem mare lucru pentru dumneavoastră. îmi pare nespus de rău, sincer, dar în actuala situaţie economică avem în operare o politică de împrumuturi mult mai strictă şi pur şi simplu nu vă mai putem extinde creditul.

John tăcu un moment; se aşteptase. Discutaseră deja toate argumentele, dar considerase că mai trebuia să facă o încercare. Se aplecă înainte în scaun şi spuse încet:

- Domnule Ackroyd, înţeleg politica băncii, dar nu e vina companiei mele că doi dintre cei mai importanţi comercianţi detailişti ai noştri au dat faliment. Cu siguranţă, nu putem fi făcuţi noi răspunzători pentru asta. Şi avem perspectiva unei colecţii cu totul noi!

- Ştiu, domnule Mcbride, dar realitatea este că şansele de a primi vreodată înapoi banii daţi dumneavoastră cînd o companie intră în calitatea de primitor, sînt foarte mici. Vă aflaţi foarte departe pe acea listă de creditori, iar banca a făcut deja pentru dumneavoastră cît de mult a putut. Sînt convins că această nouă colecţie e foarte bună şi nu pun la îndoială talentul domnului Yates, dar riscul e prea mare pentru noi în acest moment. Regret. Vă doresc să aveţi tot succesul posibil cu noua afacere.

John pufni, clătinînd din cap. Ackroyd îi vedea furia abia stăpînită.

- Ascultaţi, să fim rezonabili, spuse el. Vă înţeleg dilema, domnule Mcbride, credeţi-mă. Dar cu compania dumneavoastră am ajuns la limita de împrumut şi pur şi simplu nu ne putem permite să dăm încontinuu mari sume de bani, mai ales unui nou manager de afaceri, fără nici un trecut în acest domeniu de activitate, şi unei designere necunoscute şi lipsite de experienţă.

Ridică din umeri.

- Piaţa este la pămînt. Fără îndoială, ştiţi la fel de bine ca mine cît de capricioase sînt afacerile din domeniul modei.

John păstră o tăcere îngheţată. Ackroyd încercă să-l înduplece:

- Să ştiţi că şi băncile suferă de pe urma recesiunii.

în acest moment, John explodă:

- Şi eu ce să fac, domnule Ackroyd? Nu vreţi să-mi împrumutaţi banii şi nu pot continua fără finanţări suplimentare.

Ackroyd se jucă nervos cu stiloul.

- Există alte companii de împrumut care probabil ar avea posibilitatea să vă ajute, sau există varianta de a vă reipoteca proprietatea.

- Nu, asta n-o pot face, clătină John din cap.

Nu avea intenţia să amaneteze casa şi ştia despre ce gen de rechini ai împrumuturilor vorbea Ackroyd - nu era de mirare că arăta atît de neliniştit.

- Vă mulţumesc oricum, domnule Ackroyd, dar nu cred că sfaturile de acest gen se aplică unei companii cu reputaţie. Voi încerca la o altă bancă.

Se ridică să pièce. Era furios, dar ştia că Ackroyd avea un cuvînt foarte mic de spus în hotărîrea luată: nu era decît omul din josul ierarhiei.

- Mulţumesc pentru timpul acordat, mai spuse el, luîndu-şi dosarele.

Ackroyd îi întinse mîna, iar John i-o strînse.

- Succes, domnule Mcbride. îmi pare rău că nu vă putem ajuta, sincer.

- Da, vă mulţumesc.

John se întoarse şi ieşi tăcut. Ajuns pe coridor, făcu un lucru foarte rar pentru el: înjură.

- Căcat! rosti el cu glas tare şi-şi continuă drumul spre lifturi.

în loc să se ducă direct la studiou, cum ar fi făcut în mod normal, John merse acasă, în Marston Avenue, pentru cîteva momepte de linişte. Avea nevoie să cugete pe îndelete. Deşi îi spusese lui Ackroyd că urma să se

adreseze unei alte bănci, era destul de sigur că, indiferent pe cine alegea, răspunsul ar fi fost acelaşi. Ackroyd avea dreptate: nu deţinea nici o credibilitate în lumea afacerilor, era lipsit de experienţă şi prea bătrîn
pentru funcţie - păcat, se pricepea al dracului de bine.

Aşezîndu-se la masa din bucătărie cu o ceaşcă de ceai, John se hotărî să-l sune pe Richard Brachen pentru a discuta cu el situaţia. Nu ştia dacă Brachen avea să-l poată ajuta, dar avocatul îi spusese să-l caute ori de cîte ori considera că o problemă necesita consultaţii. Luă receptorul telefonului de pe perete, căută în agendă numărul din Londra al lui Brachen şi îl formă.

- Alo? Ăă, cu domnul Richard Brachen, vă rog. Ăă, da, numele meu este Mcbride, John Mcbride. Vă mulţumesc.

Centralista îi făcu legătura.

- Alo, aici secretara domnului Richard Brachen.
- Ă, alo, aş putea vorbi cu domnul Brachen?
- Pot întreba cine-l caută?
- Da, desigur. Sînt John Mcbride.
- Un moment, domnule Mcbride, tocmai vorbeşte pe celălalt fir, vă pot ruga să aşteptaţi puţin?
- Desigur.

Se auzi un declic slab, iar John rămase ascultînd tăcerea unui fir gol.

Secretara lui Richard Brachen se ridică şi băgă capul pe uşa cabinetului:

- Richard, te caută un anume domn Mcbride, pe linia doi.

Richard Brachen dădu din cap, iar femeia se retrase, îşi continuă convorbirea pe linia unu.

- Doamne sfinte! Omul ăsta trebuie că-i un afurisit de metapsihic! Crezi că ştie că tocmai vorbeam despre el?
- Nu fi ridicol, Richard! rîse Lady Margaret, la celălalt capăt al firului. Sună-mă dacă e ceva interesant, da?
- Fireşte.

Apăsă pe buton, iar legătura cu Lady Margaret se întrerupse.

- Dă-mi-l, te rog, Sally.

27 John reveni la aparat.

- John!
- Salut, Richard.
- Ce pot face pentru tine?
- De fapt, Richard, mă întreb dacă ţi-aş putea cere un mic sfat, în legătură cu finanţele companiei?
- Bineînţeles. Orice doreşti.

Iar John îi spuse povestea cu falimentele detailiştilor, datoria care tocmai ieşise la lumină şi nevoia unor finanţări în plus. îi vorbi despre bancă, despre urgenţa împrumutului pentru finanţarea prezentării de la Olympia şi despre lipsa sa de experienţă ca manager de afaceri, de parcă britanicul n-ar fi ştiut-o deja. în tot timpul dialogului, avocatul ascultă atent, comentînd din cînd în cînd; tot timpul avu pe buze un mic surîs ciudat.

La cîteva minute după ce închise telefonul, formă din nou numărul de la Motcom şi aşteptă ca Lady Margaret să fie chemată la aparat. Zîmbetul i se lăţise.

- Margaret?
- Da? Pari destul de vesel.
- Sînt. Ascultă, ai putea obţine între şaizeci şi optzeci de mii de lire sterline, cash, săptămîna viitoare?

Lady Margaret rîse.

- E o sumă ridicol de mare, Richard! De ce, dacă pot să te-ntreb?
- în schimbul unei mari proporţii din dividendele lui *David Yates,* compania de mode.
- Doamne sfinte!
- Exact! Cred că e posibil să-ţi fi făcut o mare favoare, Margaret!

Richard se rezemă de spătar, începînd să deseneze simboluri ale lirelor sterline pe mapă, în timp ce vorbea.

- John Mcbride tocmai m-a sunat cu o problemă financiară. E o poveste lungă şi n-am să te plictisesc cu ea - falimente, creditori etc. - dar are nevoie de finanţare, în jur de şaizeci de mii. Fără banii ăştia, nu poate continua - banca a refuzat să-i extindă creditul şi are de produs o colecţie.
- Eşti sigur?

- Cum să nu fiu sigur, de ce m-ar minţi, pentru numele lui Dumnezeu? Sînt avocatul lui, naibii!

- Dar n-ar fi de acord în veci să-i împrumut eu bani, Richard! Mi-ar suspecta foarte tare motivele, după toată povestea aia cu tînăra italiancă.

Lui Lady Margaret îi era foarte greu să folosească numele lui Francesca.

- Şi te miri? zîmbi Richard. Care *sînt* motivele tale, Margaret?

- Nu te priveşte!

Avea numai unul, iar acela era Patrick. Intrase în ascensiune şi nimeni n-avea să-i ruineze cariera. Felul cum se agăţa de Francesca era jalnic; îi tăia calea spre Penny Brachen, o ştiau şi ea, şi Richard. Iar căsătoria cu Penny, după părerea lui Lady Margaret, era o formulă aproape perfectă pentru Patrick.

Penny era soţia ideală de om politic, cu relaţii, imens de bogată şi uşor de dominat.

Da, îşi spuse ea, era timpul să-şi valorifice poliţa de asigurare, o investiţie în *David Yates* valora de-o mie de ori mai mult decît cele şaizeci de mii de lire pe care avea să le plătească.

- Ai perfectă dreptate, Margaret, spuse Richard, nu mă priveşte.

Işi putea permite să fie îngăduitor. Richard ştia exact ce urmărea Lady Margaret şi, odată cu interesul recent, deşi cam forţat, al lui Patrick faţă de Penny, orice făcea ea pentru a asigura viitorul lui Devlin nu-i putea fi decît de folos surorii sale.

Richard dorea ca Penny să se mărite: fata avea mari probleme, pe care numai el le cunoştea, şi nu era sigur că mai putea rezista multă vreme de una singură.

- Oricum, indiferent de motive, Margaret, continuă el, nu e nevoie ca John să ştie despre tine. Am să-i spun că este un consorţiu care caută să investească printr-o firmă intermediară.

- Serios? Ar merge, crezi? John e destul de şiret, să ştii.

- Nu chiar atît de şiret!

Uneori, era al dracului de enervantă, cum făcea pe deşteaptă.

- O.K. Cred că aş putea obţine banii relativ uşor - am un număr de acţiuni de care m-aş putea debarasa fără ca Henry să ştie prea mult. Chiar crezi că putem să reuşim?

Controlul, numai asta conta.

Patrick era în pragul succesului şi, dacă avea puţină putere cu care să joace...

- Da, putem. De fapt, John e gata să treacă pe la mine azi după-amiază. I-am spus că s-ar putea să-l ajut şi a răspuns că, dacă găsesc pe cineva interesat, ia următorul tren care pleacă din Newcastle.

- Of, Richard, abil mai eşti! Presupun că pot lăsa în seama ta toate detaliile, ca să arate bine?

- Bineînţeles.

- Excelent! zîmbi ea, ştiind că Richard îi simţea plăcerea. Se pare că s-ar putea să trebuiască să vin şi eu diseară la Londra. Nu-i aşa?

- Dacă vrei.

Detesta faptul că reacţiona astfel, dar fie şi numai sunetul excitaţiei ei prin telefon îl scotea din minţi.

- A, vrea ui

Rîsul femeii flutură pe fir ^i i se auzi respiraţia. Richard îşi imagină gura ei aproape de receptor şi-şi coborî mîna între picioare. Peste cîteva secunde, legătura se întrerupse. Tresări, cînd secretara intră în birou.

- Richard, ai un client la recepţie, un anume domn Frosome.

7 Dumnezeule, da!

întotdeauna avea efectul ăsta asupra lui - uita totul, parcă ar fi fost obsedat.

- Spune-i că-l primesc în cinci minute, da, Sal? Trebuie să merg pînă la toaletă.

–D...

Se întrerupse. Trecuse ca fulgerul pe lîngă ea, ieşind din birou, spre toaleta de bărbaţi, înainte de a fi avut timp să-i răspundă.

- Nici o problemă, Richard. îţi mulţumesc, Sally, încheie ea în locul lui şi porni spre ascensor.

Dar Richard Brachen lipsi mai mult de cinci minute. Ştia ce plăceri îi erau rezervate pentru noaptea aceea dacă treaba ieşea bine cu Mcbride şi trebuia să-şi descarce excesul de excitaţie. Cu siguranţă, Margaret ştia cum să răsplătească o favoare, iar asta necesita o rezistenţă extraordinară.

în aceeaşi seară, pe cînd John cobora din tren la King's Cross, după întîlnirea cu Richard Brachen, Fran- cesca se aşeză pe fotoliul din stînga a] *Golf GTi*-ului lui Dave şi-şi prinse centura de siguranţă. îl aşteptă să ocolească pînă lîngă volan, căutînd nişte muzică la stereo: întotdeauna avea cele mai complicate sisteme de sunet.

- Aici e, se aplecă Dave în maşină şi apăsă un buton de pe bord, punînd staţia stereo în funcţiune. Din boxe începu să urle INXS, iar Francesca tresări.

- Pardon! Scuze! dădu el volumul mai încet, aşezîn- du-se la volan. Mai am cîteva casete în torpedou, dacă asta nu-ţi place.

Porni motorul, iar Francesca scotoci printre nişte casete fără cutii, după ceva pe gustul ei. Alese *Teme d[n Walt Disney,* i-o întinse, iar Dave schimbă banda. în maşină începu să răsune *I'm the King of the Swingers,* făcîndu-i pe amîndoi să zîmbească.

Demarînd, Dave porni pe Dean Street, spre A167 şi Jesmond.

- Vrei să bem ceva în drum, înainte de a merge acasă la masă?

Francesca îi privi pe cumpărătorii nocturni, care se trudeau spre casă cu sacoşele pline.

- Nu, n-aş crede. Probabil că în oraş e ticsit.

7 O.K.

îşi continuară drumul în tăcere, Dave fluierînd încet pe melodia de pe bandă. în maşina era întuneric şi cald, şi vedea în penumbră faţa lui Francesca, luminată cînd şi cînd de felinarele de pe stradă. Privea drept înainte şi-i simţi din nou intensitatea, la fel cum făcuse în acea dimineaţă. îl fascina; era ca un magnet care-l atrăgea spre ea, făcîndu-i tot trupul să se încordeze de excitaţie.

-Te simţi bine? o întrebă, cotind de pe strada principală, în Jesmond.

-Da.

Nu minţea, dar nu era nici perfect sinceră. Se simţea încrezătoare şi liberă şi-şi spunea: „Ştiu ce fac, ştiu ce simt.“ Şi totuşi, un ecou abia auzit, în fundul minţii, stăruia: „Ba nu ştii deloc!“ Nu-l luă în seamă şi întoarse capul să-i zîmbească lui Dave, cînd intrară în Brandling Village, pe aleea laterală îngustă care ducea spre casa lui. Dave frînă şi opri motorul. Muzica încetă brusc, iar France sca dădu să coboare din maşină.

- Frankie, îi atinse el umărul.

r Da?

îl privi. Dave se aplecă s-o sărute. Era un sărut scurt, iar France sca simţi un mic fior în abdomen. Dar ecoul răsună din nou şi, o fracţiune de secundă, se întrebă: „Chiar ştiu ce fac?“ îl sărută şi ea, hotărînd că ştia.

- Ai un gust minunat, spuse el, sărutîndu-i vîrful nasului; coborî din maşină, ocolind să-i deschidă portiera din stînga. Ţi-e foame?

7 Oarecum.

îi dădu mîna şi bîjbîi cu cheile să descuie uşa. Cînd reuşi în sfîrşit, o conduse în casă şi închise uşa cu piciorul.

- Acum, să-ţi aduc ceva de băut. Ce-ai vrea?
- Apă? Suc de portocale? Orice.

-îgh! Am un vin, îţi torn un pahar. O.K.?

Porni spre bucătărie, apoi strigă:

- Vrei să faci un duş?
- Nu, mulţumesc.

Dave reveni în salon, aducînd un glob mare de sticlă faţetată, plin cu vin roşu-închis.

- Te deranjează dacă eu fac? Mă simt cam căcăcios, după o zi întreagă la studiou, draga mea.
- Nu, zîmbi ea, fireşte că nu.
- Bine! Dacă stai aici şi-ţi bei vinul, în zece minute sînt înapoi şi-ţi gătesc cel mai delicios chasseur de pui.
- Serios?
- Ei, nu-l gătesc efectiv, îl încălzesc, mai bine-zis. Cel puţin, aşa mi-a spus Cherry la telefon să fac, azi după-

amiază. Dar voi face salata, sînt expert în a deschide punga *Marks & Spencer* şi a o amesteca prin salatieră cu puţin ulei!

Francesca rîse şi luă o înghiţitură de vin.

- Pînă termini paharul, m-am şi întors, se îndepărtă el. Pe curînd.

Şi o lăsă singură.

Un timp, Francesca sorbi din vin, privind ordinea calmă din cameră. Toate erau la locul lor, perfect potrivite pentru acea încăpere; se asortau perfect. Recunoştea aceeaşi calitate pe care o văzuse în creaţiile lui Dave: clasică, frumos devinită, şi totuşi cu o undă capricioasă, mereu cîte ceva neobişnuit. Ridicîndu-se şi străbătînd camera, privi mai de aproape gravurile de pe peretele opus şi, roşind uşor, îşi dădu brusc seama că găsise accentul capricios al camerei. De departe, micile tablouri păruseră abstracte, forme mobile în nuanţe cenuşii şi maronii; de aproape, văzu că erau desene erotice schiţate fin, personaje înlănţuite, cu pielea şi părul amestecate. Luă o înghiţitură mare de vin şi se uită mai atentă - erau semnate D. Yates.

Făcînd un pas înapoi, Francesca simţi o emoţie ciudată, o anume căldură şi intimitate faţă de desene. Prin minte îi trecură imagini ale unui trup prelung, mlădiu, musculos şi cu pielea închisă, şi recunoscu torsul bărbătesc din desene. I se opri respiraţia, şocată de propria-i reacţie, şi se îndepărtă de perete. Întorcîndu-se, îşi termină vinul dintr-o sorbitură. Gustul său gingaş şi catifelat o făcu să se Mioare.

înmmijlocul camerei, stătu un moment pe loc, încordată, cu paharul în mînă şi plimbîndu-şi involuntar degetele de-a lungul piciorului lung al acestuia. Nu gîndea; îşi asculta ritmul trupului, al unui trup pe care voia să şi-l controleze, să-l dirijeze şi să-i spună să iubească unde voia ea. Se simţi dintr-o dată plină de încredere; ca şi cum ar fi putut face orice, absolut orice. Şi, în acea clipă, luă hotărîrea. Puse cu grijă paharul pe masa de lîngă canapea, îşi scoase pantofii şi, în ciorapi, urcă fără zgomot scara.

în dormitorul principal, auzi foşnetul apei de la duş şi simţi umezeala vaporilor care se strecurau pe sub uşă.

Recunoscu aceeaşi colonie caldă şi îmbătătoare pe care 0 mirosise de dimineaţă. în tăcere, îşi scoase pulloverul peste cap, îşi descheie fusta şi-şi dădu jos colanţii. Bo- dy-ul de bumbac pe care-l avea pe dedesubt eră deja umed cînd şi-l trase peste piept şi şolduri. Deschise uşa băii, cu mintea golită de orice gînd, şi se îndreptă spre duş. Dînd la o parte panoul de sticlă, intră.

Dave o simţi înainte de a o vedea. Părea să păşească prin aburi şi-i simţi şocul trupului lipit de al lui, cu linia sa prelungă şi fermă, şi plinătatea sînilor. Respiraţia 1 se opri în gît şi o cuprinse gu braţele, strîngînd-o. O privi prin torentul de apă.

r lisuse, Frankie! îl amuţi cu gura.

Trupul lui era alunecos din cauza săpunului, iar mîi- nile i se prelinseră pe spate, în jos spre fese. Deschise buzele în timp ce apă le şi roia pe feţe, în guri, într-un şuvoi fierbinte, năprasnic. Dave o rezemă de perete şi-şi aplecă faţa spre sinii ei, lingînd pielea udă, bînd apa care se prelingea peste sfîrcuri. O auzi gemînd, cînd se întinse spre el. Săltă capul ca s-o audă, sunetul vocii ei excitîndu-l aproape mai mult decît atingerea trupului.

Deodată, sări înapoi.

- Patrick? Ăsta cine naiba mai e?

Smuci uşa de sticlă şi, într-o clipă, ieşi intempestiv de sub duş. înhăţă un prosop ca să-şi acopere Sfecţia ce se dezumfla şi rămase gîffiind greu. Francesca ieşi poticnită după el, parcă trezită dintr-un vis, lăsînd apa să curgă în urma ei.

- Cine dracu' e Patrick?.întrebă Dave insistent, do- minînd-o, cu chipul negru ca un tunet.

- O, Doamne! Nu... Nu pot să cred că s-a... că... mi- a...

Stătea udă şi goală în faţa lui şi, cu toată furia, numai imaginea ei îl inflama.

- Nu... Nu ştiu ce...

Furia lui Dave era aproape ameninţătoare.

- Pur şi simplu nu ştiu...

Deodată, izbucni în plîns. Suspinînd, fugi pe lîngă el şi

ieşi din baie.

- Căcat!

O auzi chinuindu-se cu hainele, în camera alăturată, şi reveni la duş să închidă apa. Luă un prosop cald de pe suport şi o urmă în dormitor.

- Frankie, poftim.

Se apropie de ea şi o acoperi cu prosopul. Tremura şi-şi băgase o mînă prin colanţi, de prea mare grabă să-i îmbrace. Puloverul i se blocase pe cap şi arăta atît de tînără şi ridicolă, încît o trase spre el, îmbrăţişînd-o şi începînd să rîdă.

- Of, Dave, îmi pare atît de rău, am...

- Şşşş, îi frecă el spatele, apoi o conduse la pat şi o aşeză, la zi, vrei s-o luăm de la început?

Clătină din cap. Nu putea, nu mai îndrăznea.

- Vrei să-mi povesteşti?

Acelaşi răspuns.

- O.K. te las să te îmbraci şi mergem jos să facem minuni cu cina, se ridică el. De vreme ce nu pot face minuni cu tine, vreau să zic.

Zîmbi. Furia şi frustrarea i se risipiseră. „Probabil că oricum e mai bine să nu mă apropii prea mult de ea," îşi spuse. Avea senzaţia că Frankie putea însemna mult mai mult decît doar un regulat straşnic şi nu voia să-şi asume un asemenea risc. „Mai bine să fim doar prieteni," socoti el, „e mult mai bine aşa."

7 Ne vedem în cîteva minute?

îşi luă halatul de pe uşă şi se întoarse să iasă.

- Dave?

- Mm? o privi el din prag.

- N-are nici o legătură cu tine.

Se întrerupse. Nu ştia ce se întîmpla, de ce nu şi-l putea scoate pe Patrick din cap.

- Vreau să zic... m-ai făcut să mă simt într-adevăr minunat, roşi ea.

- Sper şi eu, răspunse Dave, zîmbind. Am primit medalii la sportul ăsta!

Şi ieşi, diplomatic, lăsînd-o singură să se îmbrace.

Francesca rămase aşezată pe pat, înfofolită în prosopul

alb şi gros, şi-şi îngropă capul în mîini, disperată din cauza umilinţei şi a ruşinii. Se făcuse de rîs în modul cel mai îngrozitor. Niciodată n-avea să-l mai poată privi pe Dave în faţă.

„De ce? se întreba ea nenorocită, de ce? Am încercat din răsputeri să-l uit pe Patrick. Mi-am impus să-l uit, l-am împins cît am putut de tare în adîncul sufletului, şi totuşi, nu ştiu cum, îl strig, trupul meu jinduieşte după el şi, inconştient, am nevoie de el, ca de un drog. De ce, fir-ar să fie, de ce?“ Simţi lacrimile fierbinţi picurîndu-i pe coapsa goală şi le şterse.

- Ai crezut că poţi schimba totul, Francesca, şopti ea amarnic. N-ai schimbat nimic, nici măcar secretele propriei tale inimi.

După ce se gîndise mai bine dacă s-o lase singură cau nu, Dave reveni peste cîteva momente în uşa deschisă a dormitorului şi se opri tăcut, privind-o cum plîn- gea. Se simţea complet neputincios, stînjenit de suferinţa ei, şi-şi spuse că tare ¡-ar mai fi plăcut să pună mîna pe boul care-o făcuse sa se chinuiască aşa şi să-i scurteze zilele. Dădu să plece, nesigur ce să facă, dar Francesca ridică privirea şi îl văzu în prag.

- M-am făcut de rîs, şopti ea. Cred că mă deteşti.

- l-auzi! se apropie Dave, aşezîndu-se pe pat. Chestiile astea se întîmplă, Frankie, spuse el cu blîndeţe. Şi n-aş putea să te detest niciodată - sîntem prieteni, ai uitat?

Se întrerupse, privi un moment în altă parte, apoi continuă:

- Ştii, uneori credem că dorim pe cineva, cînd tot timpul e vorba de altcineva. E ca o supapă de siguranţă, lasă să se descarce toate emoţiile.

îi luă mîna şi i-o întoarse, trecîndu-şi degetul peste palma ei. îi văzu pentru prima oară cicatricele şterse de la încheietură, unde de obicei îşi purta ceasul, şi întoarse capul, pentru a-şi ascunde expresia şocată.

- Unele lucruri nu le poţi schimba, înţelegi, Frankie, continuă el delicat, unele lucruri din tine, unele cicatrice. Trebuie doar să-nveţi să le accepţi, să trăieşti cu ele.

îi atinse semnul de pe antebraţ:

- Ăsta el ţi-a făcut-o?

Francesca scutură din cap:

- Nu. N-a făcut decît să mă iubească. Probabil că asta mă doare cu atît mai mult.

- I-ai spus vreodată?

- Nu, n-avea nici un rost. Ştia, dar nu eram destul de bună pentru el, înţelegi?

Felul cum o spusese îi trezi dorinţa de a o lua în braţe ca pe un copil, atît de simplu şi lipsit de speranţă era.

- Am încercat să trec peste asta şi cred...

Se opri şi trase aer în piept.

- Cred că s-ar fi putut să mă dorească dacă eram altfel, dacă eram destul de bună.

- Of, Frankie, îi sărută Dave mîna. Ai fost destul de bună, întotdeauna ai fost destul de bună şi întotdeauna vei fi. Cît despre momentul de faţă, vei fi o stea, iubita mea Frankie, luminînd cerul şi orbindu-ne pe toţi cu strălucirea ta.

Surise.

- Peste cîteva săptămîni, am să mă uit în sus la tine şi voi avea pulbere de stele în ochi!

Însfîrşit, Francesca zîmbi şi ea.

- Îţi mulţumesc, Dave.

- Pentru ce? ridică el din umeri.

- Pentru că...

Ar fi trebuit să spună: „pentru că mă faci să înţeleg că probabil nu le pot avea pe toate aşa cum vreau, că unele lucruri nu le pot schimba.“ Dar n-o făcu, încă nu se lămurise pe deplin.

- Pentru că eşti tu însuşi, răspunse, iar Dave îşi dădu ochii peste cap, zîmbi şi replică:

- Mult mi-a mai folosit, mm?

Capitolul 24

După Crăciun, în timp ce ultimele săptămîni treceau şi prima probă se terminase, prezentarea de la Olympia începea să se contureze din depărtare ca o realitate tot mai clară, iar profeţia lui Dave pentru Francesca părea din ce în

că mai probabilă. Era în drum spre a deveni o stea. O vedea toată lumea: colecţia era cea mai bună pe care o produseseră vreodată, iar flerul ei pentru culori, simţul materialelor şi al modelelor denotau valoarea unei adevărate artiste. Francesca însă era complet ne-păsătoare.

Nivelul de emotivitate creştea cu fiecare zi, pe cînd pregătirile prezentării începeau serios. A avut loc şedinţa foto, cu cel mai bun fotograf pe care şi-l putea permite John, iar fotografiile au ieşit extraordinare. S-a conceput comunicatul de presă, s-au scris textele, iar
Francesca şi Dave au fost fotografiaţi împreună pentru coperta mapei. în imagine, rîdeau şi alcătuiau o pereche foarte reuşită, atrăgătoare şi potrivită. Colecţia *Cameron Yates* părea sortită să reuşească. Aceasta era opinia generală şi nu exista nimic care să împiedice pe cineva s-o accepte. John obţinuse de la Richard Brachen finanţarea contra douăzeci şi cinci la sută din acţiunile lui David Yates - puţin cam peste medie, după părerea lui personală, dar cine era el să zică nu?

Aveau nevoie de bani şi fără ei s-ar fi scufundat. în plus, Richard organizase o tranzacţie foarte avantajoasă pentru John. l-a spus că scrisese în contract o clauză de retragere pentru David Yates şi negociase o dobîndă rezonabilă a împrumutului. John nici nu ¡-ar fi putut cere mai mult. Cu Richard explicîndu-i personal toate detaliile, nu-i mai rămînea decît să semneze pe linia punctată, fără a se mai deranja cu descifrarea paginilor scrise mărunt. Avînd de dirijat şi produs o colecţie, i se luase o mare piatră de pe inimă cînd ştia că avea un om de încredere.

Pentru Francesca, aceste săptămîni de după seara de la Dave au trecut într-un iureş de activitate şi pe tot parcursul, de-a lungul schimburilor de idei şi al eforturilor devotate, şi-a înfrunat ruşinea şi stînjeneala şi a descoperit, spre marea ei surprindere, că de fapt se apropiau şi mai mult, împrietenindu-se strîns. Atracţia fizică dintre ei continua să existe, atîta numai că acum ştiau cum să-i facă faţă. Dave înţelese că Francesca avea nevoie de mai mult decît era el capabil să-i dăruiască şi oricum nu era omul

potrivit. Dar, cu toate acestea, o adora. îi vedea clar afecţiunea şi respectul pentru John şi se pomenea sperînd, în mod cu totul extraordinar, ca într-o bună zi să aibă şi faţă de el aceleaşi sentimente.

în sfîrşit, sosi şi dimineaţa plecării la Londra, iar studioul *David Yates* intră într-o frenezie de activitate surescitată. Fiecare palmă de loc era ocupată cu haine în diverse faze de împachetare, pantofi, pălării şi cutii cu bijuterii, şi toate persoanele implicate în producerea colecţiei păreau să alerge care-ncotro, trebăluind, finisînd şi panicîndu-se după cum se cuvenea.

Francesca stătea cu Dave pe canapeaua cea mare de piele neagră, urmărind totul, în timp ce el revedea programul interviurilor cu presa de a doua zi - pe cine avea să întîlnească, la ce să se aştepte şi, mai ales, ce să spună. Fata dădea din cap, scotea cîte un comentariu monosilabic, dar se concentra asupra hainelor, ve- rificînd cum erau împachetate, atentă să le însoţească accesorile potrivite. N-o prea interesa latura promoţio- nală a Săptămînii Modei Londoneze; nu voia decît să prezinte hainele, să vîndă colecţia şi să treacă la următoarea. Deja o mîncau degetele să revină la planşeta de desen.

Dave o bătu pe coapsă, făcînd-o să tresară.

- Mă asculţi?

Zîmbi spăşită.

-r- Sinceră să fiu, nu.

- Frankie! Avem cel mai important interviu la început, iar tu, fată dragă, trebuie să ştii ce ai de spus. Nu vei avea timp să faci repetiţii la convorbirile cu unele reviste de modă mai neimportante, trebuie să vorbeşti perfect de prima dată. Şi nu vreau s-o cacarisim, Frankie! E-n regulă?

Nu-l mai văzuse niciodată atît de încordat; era mult mai rău decît data trecută.

- E-n regulă, răspunse ea. Iartă-mă, ce avem de spus?

- Toate sînt aici, pe puncte, şi le mai reiau o dată. Boul ăla de la *Fashion Review* e cam ca regina albinelor şi mai are şi un ac veninos al dracu'. O să te frece de-a

binelea, garantez, aşa* că încearcă să asculţi de data

- Da, O.K.! Ascult!

Dave parcurse interviul pentru a doua oară şi începu să se simtă puţin mai relaxat, cînd Francesca reacţionă bine la întrebările cu care o mitralia. După antrenamentul cu el, avea să vorbească la fel de bine pe cît arăta, iar Dave ştia, aşa cum ştiu majoritatea creatorilor de modă, cît de important era să fie o răsfăţată a presei.

Pe la ora prînzului, majoritatea hainelor fuseseră împachetate şi studioul începea să arate gol şi cam melancolic, cu munţi de hîrtie de mătase aruncată, ambalaje de plastic peste tot şi resturile lucrărilor de ultim moment împrăştiate pe mese şi scaune. Evelyn şi Cherry terminaseră pentru ziua aceea, toate retuşurile şi detaliile hainelor erau gata şi numai Tilly mai continua să lucreze, finalizînd împachetatul şi grăbindu-i pe oamenii care coborau pe scară cu marile rasteluri de haine, du- cîndu-le la camion.

Elaine aştepta să plece toată lumea, pentru a începe curăţenia. La douăsprezece şi jumătate, John strigă să se adune toată echipa. Urma să plece cu Francesca şi Dave, din Newcastle Central, cu trenul, şi dorea să ţină o ultimă şedinţă înainte de a pomi. închise radioul şi strigă în.studiou ca toţi să-şi tragă cîte un scaun lîngă canapeaua neagră, apoi se duse la birou şi scoase un dosar din sertar. Stabilise ideea cu Dave de cîteva zile şi ultima lui sarcină pentru prezentare fusese aceea de a-şi transpune intenţiile în practică.

- O.K. Toată lumea prezentă?

Privi în jur, spre Tilly, Evelyn, Cherry, Elaine, Francesca şi Dave.

- Bine, spuse el, zîmbind, mîndru de personalul său. După cum ştiţi, prima prezentare a noii colecţii *Cameron Yates* va avea loc peste două zile, la Olympia.

Toţi gemură zgomotos la auzul acestei remarci evidenteA iar John ridică mîna să facă linişte.

- În regulă, în regulă! Faceţi pe deştepţii! Ceea ce probabil nu ştiţi, însă, e că voi avea cîte un mic plic pentru

fiecare dintre voi, ca să înţelegeţi cît de mult vă apreciem - Dave, Francesca şi cu mine - eforturile pentru a fi pus pe picioare colecţia asta şi cît de îndatoraţi vă şîntem pentru calitatea şi terminarea ei la timp.

înaintă şi împărţi micile plicuri brune. Din grup se auziră murmure de mulţumire.

- Ceea ce-am făcut nu s-a obişnuit în compania asta înainte, dar am considerat că aşa se cuvine. Cu toţii aţi fost implicaţi în realizarea colecţiei; se cade să aveţi şansa de a o vedea la fel cum o vede toată lumea.
- Ce? răsună vocea lui Tilly, ascuţită de emoţie, în timp ce-şi rupea plicul. Nu-mi vine să cred!

Sări în picioare şi-şi aruncă braţele pe după gîtul lui John. Acesta scuipă o gură de păr, iar fata se retrase, rîzînd.

- Mişto ca focu', pe bune, mişto ca focu'l
- O, John!

Evelyn îşi deschisese şi ea plicul.

- N-am fost niciodată la Londra, vreau să zic, n-am stat într-un hotel de lux, şi toate alea.

Foşnetele de hîrtii continuare şi toţi găsiră în plicuri biletele de tren şi broşura lucioasă a unuia dintre hotelurile T.H.F. mai mici din Londra.

- Am oranizat o şedere peste noapte în hotelul pe care-l vedeţi în broşură, continuă John. Şi aveţi bilete la prezentare - sau în faţă, sau în spate, cu noi trei, cum preferaţi.

Zîmbi.

- Sper să ajungeţi cu toţii.
- Pe pariu! bubui vocea Elainei şi toţi izbucniră în rîs.
- Bine! Deci, ne-am înţeles!

Dave se ridică, privind spre John. Sosise momentul să pornească.

- Ei, fraţilor, cred că e vremea să facem paşi, spuse John.

Dave o ridică pe Francesca în picioare, cuprinzînd-o cu braţul.

- Atenţie, toată lumea! strigă el. Aş, ăă...

Tăcu, jenat.

- Nu ştiu cum aş fi supravieţuit prin toate astea, zîmbi el. Francesca, John, Tilly, Evelyn, Cherry şi Elaine. Dacă această colecţie reuşeşte, e datorită vouă.

Glasul îi tremură un moment, iar Tilly îşi înghiţi o lacrimă.

- Sîntetj cei mai buni, cu toţii. Vă mulţumesc.

Ridică din umeri. Tilly se repezi iarăşi, îmbrăţişîndu-i pe amîndoi.

- Gata! Am plecat!

Se produse o mişcare generală, toţi vrînd să-i sărute pe Dave şi Francesca, să-i îmbrăţişeze şi să le ureze succes, iar John le îmbrăţişă pe toate fetele, simţindu-se cam ştînjenit, dar zîmbind totuşi pînă la sfîrşit.

- în regulă? S-a pupat toată lumea?

Rîseră cu toţii.

- Atunci, haideţi, să mergem!

Dave, John şi Francesca se duseră la uşă, luîndu-şi din mers hainele şi servietele, iar echipa îi urmă în masă, sporovăind despre Londra şi urîndu-le noroc la interviurile de a doua zi. Domneau însufleţirea şi emoţia. în sfîrşit, fură gata de plecare şi avu loc o ultimă rundă de îmbrăţişări, cu Tilly ştergîndu-şi lacrimile.

- La revedere tuturor! strigă John.

îi conduse pe Dave şi Francesca pînă jos, în timp ce ceilalţi stăteau grupaţi în capul scării, făcîndu-le cu mîna şi strigînd pe urmele lor.

- Succes! ţipă Tilly, în timp ce ieşeau pe uşă; vocea îi răsuna limpede şi ascuţită. Succes! repetă şi strigătul ei, vesel şi înviorător, îi petrecu pe drum.

în aceeaşi după-amiază, sosind la hotelul din Londra, Dave îşi spuse că nu i-ar fi stricat puţin din norocul pe care li-l urase Tilly.

îşi simţea nervii întinşi la limită.

Eddy Marş telefonase şi lăsase un mesaj că trebuia să contramandeze întîlnirea de la *Fashion Review,* în- trucît avea de interviewat urgent un alt creator, în celălalt capăt al oraşului, şi propunea să se întîlnească mai tîrziu la *Ritz,* la ora cocktailurilor.

Sigur, comentase Dave în sinea lui, snobul împuţit ce era, şi ia ghici cine-o să plătească toate băuturile ia afurisitul de *Ritz,* pentru Dumnezeu!

Totuşi, îi telefonă lui Paul Smith şi-i ceru un costum, trimis cu cămaşă şi cravată.

Bănuia că putea intra la *Ritz* cu ghetele sale negre, dar la limită.

Orice cerea Eddy Mars, designerii făceau. Nu merita să faci laba cu el, decît dacă aveai apucături din-astea, bineînţeles. Dave zîmbi.

- E ceva ce-ar trebui să ştim? îl întrebă John în hol, cînd se întorcea de la telefon.

-Ce?

- Zîmbeai.

- A, nu, un fleac, privi Dave în jur. Unde-i Frankie?

- S-a dus pe South Molton Street, la un salon numit *Molton Browner,* să-şi facă părul; se coafează, nu ştiu, aşa mi-a spus. Are intrare pe gratis de la o revistă, mi se pare. Şi vrea să arunce o privire la *Browns'* şi să se plimbe puţin, cred. E cam neliniştită de povestea asta cu interviurile.

- Hm! se uită Dave la ceas. Sper să nu stea mult, nu vreau să întîrziem la întîlnirea cu Mars.

- E chiar atît de important interviul ăsta?

- la-o aşa, John, l-am văzut pe Eddy Mars ştergînd designeri de pe faţa pămîntului fiindcă nu-i plăcea ce culoare purtau la şosete.

John rîse.

- Nu glumesc, porni Dave spre lifturi. Şi mai e şi gay, adăugă el, în timp ce ascensorul sosea. Iar eu sînt sută la sută hetero. Una cu alta nu fac casă bună, din cîte ştiu eu.

Intră în lift.

- Contez pe Frankie să-l vrăjească, mai spuse, în timp ce uşile cabinei se închideau. Ah, numai de-ar fi fost băiat!

Ridică din umeri, făcîndu-se nevăzut.

Francesca îşi ridică mîna la păr în timp ce mergea spre uşa camerei* întrebîndu-se pentru a suta oară dacă procedase bine. îşi privi hainele, piguli o scamă de pe fustă

şi descise uşa. Dave aştepta pe jumătate întors într-o parte, rozîndu-şi o unghie.

- Frankie! se răsuci el cînd o auzi şi încremeni. Ei căca-m-aş, ce ţi-ai făcut la păr?

- La păr?

Mîna îi palpită nervoasă în jurul gîtului, unde tunsoarea-paj geometrică şi lucioasă se sfîrşea printr-o linie dreaptă părînd lipită cu clei. Avea părul pieptănat cu cărare şi tras oribil în josul unei laturi a feţei, o făcea să arate ca o vampiră însetată de sînge.

- Nu-ţi place?

Dave stătu un moment nemişcat, privindu-i fix coafura, apoi clătină din cap. Mişcîndu-se fulgerător, o apucă de mînă şi intră în cameră, trăgînd-o după el.

- Să nu scoţi o vorbă, bombăni. Lasă totul în seama mea.

O smuci în baie, deschise duşul la putere maximă şi-i vîrî capul sub şuvoi.

- Şamponul?

- E pe poliţă, răspunse ea, aruncîndu-şi un prosop peste umeri.

Era în pragul lacrimilor şi trebui să înghită un nod în timp ce Dave îi freca pielea capului, o clătea şi o înfăşură într-un prosop. Frecă din răsputeri.

- Au!

îi lăcrimau ochii.

- Taci, o conduse el înapoi în dormitor şi scoase uscătorul din sertar. Apleacă-te.

Se supuse, iar Dave deschise foenul, răsfirîndu-i părul cu degetele în timp ce i-l usca, strîngînd în pumn rădăcinile firelor şi împingîndu-le înapoi de pe frunte. Peste vreo cinci minute*, termină.

- O.K. Stai dreaptă şi dă-mi pieptenele.

Pomi în jurul ei, pieptănînd atent cîteva şuviţe din creştet pentru a le da un aspect puţin mai îngrijit.

- Gata! la-ţi haina şi să mergem. Am întîrziat!

Francesca alergă la pat, îşi luă jacheta şi reuşi să fure o privire spre oglindă în drum către uşă. Părul aproape îi revenise la normal, bogat şi puţin ondulat, pieptănat

înapoi din jurul feţei, accentuîndu-i conturul. Mai aruncă o privire, uşurată de ceea ce făcuse Dave, apoi ieşi în grabă pe coridor, unde o aştepta.

- Arăţi minunat, spuse ea, privindu-i costumul şi cravata.

- Nu mă enera, mirii Dave, împingînd-o în lift.

Cînd Dave .şi Francesca sosiră la *Ritz,* Eddy Mars se afla deja în bar. Ajunsese la al doilea gin roz şi nu era deloc în toane bune. Nu suporta să-şi plătească singur consumaţia. Cînd îl văzu pe Dave Yates intrînd, sări elegant de pe taburet şi le făcu semn să se apropie. Studiase cu Baletul Regal şi fiecare mişcare pe care o făcea era prelungă şi graţioasă; unduirea braţelor, înclinaţia capului, toate erau poziţionate ca la carte.

- Dave! îi strînse el mîna rapid şi moleşit, făcînd un pas înapoi, admirativ. Arăţi minunat! Atît de masculin, iubitule! Hmmm, îi atinse reverul cu un deget. Paul Smith. Divină culoare.

Pe Francesca o ignora complet.

-îţi mulţumesc, Eddy, pot să ţi-o pre...

- Hmm, categoric, dar stai să-mi comand ceva mai întîL Mi s-a uscat gîtul.

îi făcu semn ospătarului:

- Două ginuri rosz - bei gin, nu-i aşa, Dave? Nu-i prea efeminat pentru tine? Hmmm?

Rîse, arătîndu-şi dantura albă impecabilă.

- Da, şi un suc de portocale, te rog, i se adresă Dave direct chelnerului, în timp ce Eddy se rezema de marginea taburetului, cu spatele spre Francesca. Trase un scaun pentru Dave.

- Şi-acum, spune-mi despre colecţia asta, iubitule, îşi luă Eddy ginul, sorbi şi-şi trecu limba peste dinţi.

- Mhm, sigur. Eddy, ţi-o prezint pe Francesca Cameron. E noua mea parteneră.

îi oferi şi ei un scaun. în sfîrşit, Eddy Marş se întoarse spre Francesca.

- Ce drăguţ, murmură el şi imediat se uită spre un chip cunoscut care tocmai intrase în bar. Uite-I pe Tom Vance, de la *Beeb.*

Se aplecă spre Dave:

- A ieşit de la popreală săptămîna trecută. Nu-i de mirare că are costumul aşa de şifonat!

Rîse sonor, iar Dave zîmbi politicos. Şi data trecută auzise acelaşi banc. Se hotărî să treacă la subiect.

- Colecţia a fost concepută de Francesca şi de mine. Francesca e autoarea tuturor modelelor textile.

- Zău? se uită Eddy cam dispreţuitor spre Francesca, ţuguindu-şi buzele. Şi crezi cam să-nghit gogoaşa asta, Dave, dulceaţă?

îi întoarse lui Francesca spatele pentru a doua oară. Dave se crispă.

- Da, evident, altfel nu ţi-o spuneam.

- Bine, iubitule, dar înseamnă că ai pierdut mai mult decît doar cîteva modele, cînd te-a lăsat Matt cu ochii-n soare, asta-i tot ce pot spune. Mi-a zis că tînăra aici de faţă freca podelele înainte de a deveni cea mai tare din parcare!

- Şi-asta ce futu-i mama mă-sii vrea să-nsemne? ridică Dave glasul, iar Francesca îi puse o mînă pe braţ.

- Ascultă, Dave, dulceaţă, nu-i cazul să faci pe-nţepatul! Am fost destul de generos ca să-ţi sacrific din timpul meu, iar pe deasupra ai mai şi întîrziat, aş putea să adaug. Măcar poţi să mă scuteşti de baliverne şi să mi-o spui de-a dreptul. Nu mă insulta, Dave dulceaţă - i-am luat deja un interviu lui Matt Baker, aşa că ştiu toate bîrfele şi am venit să te văd pe tine, nu pe-o fîş- neaţă de două parale cu care te culci. A, apropo, divină colecţie, a lui Matt, am avut o previzionare pe furiş. Foarte asemănătoare cu lucrările tale, aş putea spune.

- Nu zău?

- Da, absolut! Matt mi-a spus că eşti pe uscat, Dave, ţi-a secat inspiraţia. îţi atîmi speranţele de cariei! zîmbi el cu răutate. Nu l-am crezut, fireşte, l-am spus: „Matt, iubitule, n-am să cred pînă nu-l văd pe Dave cu ochii mei! Iar dacă mă insultă aducînd o puştoaică de liceu la bar, ei bine, atunci s-ar putea să...

. Dave îşi mai păstră calmul doar atîta cît să se ridice în picioare, să se poziţioneze şi să trîntească un croşeu de dreapta în obrazul lui Eddy Mars. îl privi pe redactorul de

modă al revistei *Fashion Review* căzînd pe spate de pe scaun, cu o expresie de şoc şi oroare pe faţă, după care se prăvăli lîngă bar, cu paharul de gin încă în mînă şi conţinutul vărsat penibil exact peste şliţ. Dave era atît de furios, îneît nici nu-şi dădea seama ce făcuse.

- Haide, Frankie! o luă el de mînă şi o trase de lîngă cel căzut, clocotind de furie. Ăsta-i un bou! mai strigă el şi ieşiră din bar, la doar cinci minute după ce intraseră, lăsîndu-l pe Eddy Mars să achite el consumaţia.

în stradă, aerul rece şi tăios de februarie îl izbi pe Dave în obraz, readucîndu-l pe loc în simţiri. Se opri brusc, îşi schimonosi faţa şi-şi duse mîinile la cap.

- Ahhhh... Iisuse Christoase! Cum naiba am fost în stare să fac una ca asta?

Francesca se întoarse spre el. Era aproape amuţită.

- Nu ştiu! După tot ce-ai spus despre...

- Da, ştiu! mîrîi Dave; era livid şi se descărca pe ea. N-am nevoie să-mi spui tu cît de important e Eddy Mars!

Porni spre staţia de metrou, cu privirea drept înainte, furios şi sfidător. Francesca alergă după el, strigîndu-l:

- Dave? Dave! Nu e nevoie să te răzbuni pe mine!

îl ajunse din urmă, roşie şi cu respiraţia tăiată. Dave se opri, privind-o:

- O, Doamne! Iartă-mă, Frankie. Al dracu' m-am mai făcut de rîs!

Clătină din cap şi oftă greu, formînd un mic nor de vapori în aerul îngheţat.

- Pur şi simplu nu ştiu ce m-a apucat.

îşi înfundă mîinile adînc în buzunarele hainei, privind nefericit în pămînt. Ştia exact ce-l apucase - mîndria, o mîndrie prostească şi idioată. Se lăsase provocat de un poponar obraznic. Ridică ochii.

- Problema e, spuse el neliniştit, că nu pot nici măcar să mă gîndesc la răul pe care l-am făcut.

Dave înţelese, instinctiv, răul pe care-l făcuse, a doua zi dimineaţă, cînd se trezi cu dureri de cap şi privi resturile din minibarul de lîngă pat. Avea o premoniţie sinistră despre

cea ce urma. Ridicîndu-se în capul oaselor, rîgîi sonor şi vomă abundent.

- Of, căcat!

îi reveni în minte scena de la *Ritz,* aşa cum i se întîmplase toată noaptea, şi-şi duse mîinile la capul îndurerat, întrebîndu-se cum putuse fi atît de prost. Pumnul dat lui Eddy Mars fusese cea mai mare idioţenie din viaţa lui.

Dacă ticălosul îl meritase sau nu, nu conta. Ştia, alături de restul lumii modei, că nimeni nu-l jignea pe Eddy Mars, necum să-l mai şi pocnească pe poponar în mutră! Chinuit de remuşcări, se uită la ceas şi ridică receptorul să telefoneze la redacţia *Fashion Review.* Individul era un bou, dar se cădea să-i prezinte scuzele, în privinţa asta John avea dreptate, dacă voiau să le mai rămînă ceva din prezentare, adică. Formă numărul.

- Alo, cu Eddy Mars, vă rog. Mulţumesc. Da, cu Eddy Mars vă rog. Aha, înţeleg. Cînd s-a întîmplat? Aşa, da. Nu, nici un mesaj, transmiteţi-i doar însănătoşire grabnică.

Dave puse receptorul în furcă şi-şi privi încruntat pumnul drept.

- Căca-m-aş, pufni el din nou, prăbuşindu-se pe pernă. Asta era, o încurcase! Mars era în concediu medical, suspect de fractură mandibulară, şi puteau foarte bine să-şi împacheteze hainele şi să se întoarcă la Newcastle. N-avea să mai fie nici o prezentare, după ce Mars făcea rondul ziarelor; sau, mai bine-zis, îşi spuse Dave ironic, urma să aibă loc o prezentare, probabil cea mai bună din toată săptămîna, dar fără să asiste nimeni, după ce se ducea vestea. Telefonul de lîngă pat sună, iar Dave se întoarse să răspundă.

- Dave, aici John.

- O.K. Dă-mi vestea proastă.

- E mai proastă decît crezi. Cei de la *Face* au sunat azi la opt ca să contramandeze, *The Times* a sunat la opt şi-un sfert, şi adineaori am vorbit cu *Mail-u\.* Eşti şters din agende la fel de repede pe cît face B.T. legăturile telefonice.

- O, Iisuse!
- Am senzaţia, Dave, că singura speranţă e să ne rugăm.
- Vai, ce banc!
- Nu glumesc! se răsti John, furios. Mai ai un singur interviu de dat şi m-aş mira să nu sune şi ăştia să-l anulează. Fă bine şi începe să te rogi.
- Mă fut!
- Exact. Dacă nu eram un gentleman, şi eu aş fi spus la fel.
- Ascultă, John, ţi-am spus şi aseară, idiotul m-a insultat - grosolan şi nesimţit! Recunosc că a fost o prostie din partea mea să-l lovesc, dar trebuie să spun că a meritat-o.

-în regulă!

Mai discutaseră acelaşi lucru şi de cu seară. John era obosit şi îngrijorat, iar în dimineaţa asta nu-şi putea bate capul cu ce era drept şi ce nedrept.

- Oricum, răul e făcut, spuse el. îţi propun să te îmbraci şi să cobori la recepţie, şi vom vedea ce putem face ca să obţinem unele ajutoare. Să-ncercăm să remediem situaţia, în loc de a ne certa, ce zici?
- Mda. Cobor în vreo zece minute.

Dave închise şi se dădu jos din pat. Aruncă la gunoi sticluţele miniaturale goale şi intră în baie. John avea dreptate. Trebuia să încerce să iasă din încurcătură şi, dacă aveau noroc cu carul, o puteau face! Cîteva telefoane la unii dintre foştii colegi ai lui Dave din afacerile comerciale cu confecţii puteau obţine un oarecare sprijin - pentru asta existau prietenii, nu? Dar Dave ştia la fel de bine ca oricine că rezultatele aveau să fie destul de jalnice, mai ales după făgăduiala interesului întregii prese faţă de noua sa descoperire, Francesca Cameron. îşi privi în oglindă chipul palid, care părea să i se descompună înaintea ochilor. O.K., era jalnic, dar tot era ceva. O speranţă, oricît de mică. Şi era singurul lucru care-i făcea să supravieţuiască de-a lungul unei zile mizerabile şi disperate.

în aceeaşi seară, pe la şapte, le telefonaseră tuturor cunoscuţilor lui Dave şi nu găsiseră pe nimeni disponibil

să-i intervieweze, sau măcar interesat de subiectul noii colecţii *Cameron Yates.* Toate întîlnirile stabilite anterior fuseseră contramandate. De fapt, îi sunaseră pe toţi cei din domeniu şi numai două reviste comerciale necunos- cuse manifestaseră un interes vag - dar numai dacă puteau găsi un aspect industrial al subiectului. Presa îi ostracizase complet.

Dave stătea cu Francesca şi John în holul hotelului şi-şi dădea seama pentru ultima oară ce prostie făcuse. Nu el bătuse toba săptămîni de zile despre importanţa lui Eddy Mars? Dumnezeule! Ce glumă sinistră! Individul era extrem de ranchiunos, iar Dave o ştiuse, mai clar decît oricine, şi totuşi îl pocnise! Stătea şi privea modelele covorului, numărînd pătratele şi romburile şi simţin- du-se mai nenorocit decît oricînd în viaţa lui.

- Cred că am terminat toată lista? întrebă John, risipind tăcerea amărîtă. împături hîrtia pe care o avea în mîini şi o aruncă pe măsuţa de cafea.
- Mhm.
- Ei, atunci, nu mai e nimic de făcut.

-N-n.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, omule! Nu mai fi aşa de posac! Faptul e consumat şi bosumflările n-ajută la nimic!

Dave ridică privirea, surprins de tonul lui John. Se gîndi să-i răspundă, dacă vorbea s-ar fi simţit mult mai uşurat, dar vedea tensiunea de pe chipul lui John şi ştia că, dacă se prăbuşea, îi trăgea şi pe John şi Frankie după el. Acest lucru îl făcu să se simtă dintr-o dată foarte umil, aşa că ridică din umeri şi spuse:

- Ştiu, John.jmi pare rău.

Apoi, zîmbi. îşi dezdoi de pe scaun picioarele lungi şi o bătu pe Francesca în gambă cu pantoful. Fata ridică privirea din caietul ei d'j schiţe.

- Propun să bem şi să mîncăm ceva şi să-ncercăm să uităm de toată căcănăria asta. Frankie?
- Da, perfect.

încerca să rămînă cît putea de calmă şi tăcută. Avea încredere în John, iar acesta îi spusese că nu credea ca

situaţia să fie atît de proastă pe cît părea pe moment. Minţea, dar considera că n-avea nici un rost să-i mai accentueze şi el grijile şi încordarea.

- John?

- Nu, a fost frumos spus, dar în seara asta nu mă simt în stare. Cred c-am să-mi comand ceva la room service.

- O.K., se ridică Dave. Frankie, nu sînt familiarizat cu partea asta a oraşului, fiind londonez din nord, dar voi vedea ce pot face. la-ţi geanta şi hai să trecem în revistă localurile de noapte din Pimlico. Să ne îmbătăm, e-n regulă?

Francesca se ridică în picioare, întinzîndu-se.

- Sigur.

îşi trecu degetele prin păr şi-şi împinse mînecile jachetei în susul braţelor. Costumul de mătase pe care-l purta se mototolise de atîta stat jos, dar aşa arăta mai bine, cu o eleganţă naturală. Se aplecă şi-şi luă poşeta.

- John, ne vedem mai tîrziu. N-o să stăm mult.

- Da, bine.

Ridică privirea spre Francesca şi-i zîmbi, dar surîsul îi ascundea frustrarea şi îngrijorarea. Trebuia ca a doua zi să reuşească, trebuia, şi gata. Problema era că pur şi simplu nu-i venea nici o idee care să schimbe lucrurile. Dacă presa nu se prezenta a doua zi şi prezentarea nu avea cronici, n-aveau să existe nici cumpărători şi nici finanţe. Toată munca, efortul, inspiraţia şi speranţa se duceau de izbelişte. Toate, şi odată cu ele compania lui David Yates şi David Yates creatorul de modă. Pur şi simplu nu era drept!

- John? Am spus că ne întoarcem pe la nouă şi ceva.

Dave îşi luase geaca de aviator şi se scobea în buzunare după batistă. O găsi şi-şi suflă nasul.

- Atunci, pe curînd.

- Da, perfect. Pe curînd.

îi expedie lui Francesca o bezea şi-i privi ieşind din hotel. Arătau bine împreună, îşi spuse John; *erau* potriviţi împreună, făceau o echipă superbă. Oftă şi se ridică obosit. Spera, împotriva oricărei speranţe. Nu era drept.

30 Patrick Devlin stătea în salonul barului *DirtyDuck* din Vincent Square, o stradă lăturalnică din Westminster, învecinată cu Pimlico, ciugulind dintr-o plăcintă cu cartofi prăjiţi.

Toată ziua fusese la Cameră şi, după cum se arătau perspectivele, îl aştepta o sesiune nocturnă, aşa că-şi luase o oră liberă ca să mănînce într-una dintre cîrciu- mile nefrecventate de oamenii politici.

Avea un număr din *Lancet* rezemat de un pahar de bere gol şi citea, mestecînd şi fără să ia în seamă zarva din jur.

Francesca îl urmă pe Dave în cîrciuma pe care reu- şiseră în sfîrşit s-o găsească, după ce umblaseră aproape o oră, şi se aşeză pe un taburet de bar, scoţîndu-şi mocasinii de sued şi frecîndu-şi cu mîna degetele de la picioare. Nu se deranjă să privească prin bar - pentru ea, toate cîrciumile arătau la fel - stătea doar şi-şi dezmorţea picioarele, în timp ce Dave citea lista de bucate cu voce tare, lăudîndu-i meritele cîrnaţilor cu paste făinoase din Cornwall.

Astfel o văzu pentru prima oară Patrick, cu capul aplecat, părul des şi lucios căzîndu-i peste faţă şi reze- mîndu-şi un picior lung, îndoit, pe scaunul de alături, în timp ce şi-l masa cu mîna. Ridicase un moment privirea să- i atragă atenţia barmaniţei şi atunci o văzuse. Tresări fizic, recunoscînd-o într-o clipă, deşi părul îi crescuse, şi simţi venindu-i în cap un val de sînge fierbinte. Stătu cîteva minute nemişcat, neştiind ce să facă, complet derutat de intensitatea emoţiilor. O privea fix, incapabil să-şi ia ochii de la ea, simpla ei apariţie copleşindu-l cu amintiri vii şi un sufocant sentiment de singurătate.

Apoi se ridică, îşi ocoli stîngaci masa şi se îndreptă grăbit spre toaletă. Avea nevoie de aer, de un răgaz de gîndire. Deschise uşa şi se refugie în holul friguros, ţi- nîndu-se de perete şi simţind cum îi bubuia inima în piept; bătăile erau atît de puternice, încît i se propagau pînă în gît, făcîndu-l să înghită cu greutate, lisuse, ce i se întîmpla? îl treceau sudorile şi îşi căută batista în buzunar. Se şterse pe frunte, trase adînc aer în piept şi se îndreptă de spate,,

continuîndu-şi drumul pînă afară, în grădina berăriei. În aerul rece, respiră iarăşi de cîteva ori, iar trupul începu să i se calmeze. Era întuneric şi pustiu; mesele ude stăteau îngrămădite într-o parte, lîngă gard, iar scaunele fuseseră strînse. Domnea tăcerea şi frigul, după zgomotul şi căldura din local, iar Patrick se aşeză pe o bancă de piatră rece ca gheaţa, lîngă uşă, rezemîndu-şi obosit capul de zidul din cărămidă. închise ochii. Şocul de a o fi văzut îi readusese în minte totul, toată neghiobia acţiunilor lui, ruşinea şi vinovăţia, deznădejdea şi durerea şi, în primul rînd, nefericirea propriei lui slăbiciuni jalnice. Numai gîndindu-se, i se făcea rău.

Ştiuse imediat ce o părăsise că făcuse o greşeală. O, Doamne, şi ce greşeală! Dar subestimase puterea lui Margaret, hotărîrea şi forţa ei. încercase s-o caute pe Francesca, însă Margaret îl amenințase, îl linguşise şi-l şantajase, iar în cele din urmă nu mai avusese putere s-o înfrunte. Ai s-o uiţi, spusese ea - aproape că rîsese auzind-o! Iar acum, iată-l, temîndu-se să intre înapoi şi s-o privească în faţă pe femeia pe care o iubise, lisuse! S-o ierte? Simţi familiara apăsare în josul abdomenului şi o primi aproape cu bucurie. S-o uite!

Deschise ochii, privind în jur. Cum putea s-o uite, cînd doar văzînd-o se chinuia de dorul ei? Şi ce spunea asta despre ultimele cinci luni, despre Penny Brachen şi planurile lui Margaret? Ştia în adîncul inimii că nu mai aveau nici un sens pentru el, că Penny i se strecurase afară din conştiinţă: încetase pur şi simplu să mai existe. Viaţa lui, politica, Margaret, Penny, toate părţile ei, se făcuseră nevăzute. JM-o mai putea vedea decît pe Francesca. Francesca. îi rostea numele, în minte, iar şi iar. Era minunat; era singurul cuvînt pe care-l spunea în vis. Francesca. Pentru el, acum era mai reală decît tot ce cunoscuse vreodată în viaţa lui. Se ridică, înghiţind în sec. Trebuia să se ducă la ea, nu avea altă soluţie, cînd tot trupul îi spunea adevărul. Se întoarse spre cîrciumă. S-o uite? Cum şi-ar fi putut imagina vreodată că putea face asta, cînd o apariţie de-o clipă făcea ca totul din lumea lui să pară lipsit de rost fără ea?

Stînd în picioare la celălalt capăt al barului, Patrick o privi cîteva minute, cum îşi ţinea capul înclinat, cum surîdea, cu aceeaşi graţie firească pe care i-o observase de prima oară. Zîmbi cînd Francesca rise de un comentariu al prietenului ei, simţindu-i căldura de la douăzeci de metri distanţă.

Se apropie, incapabil să mai stea o clipă pe loc, şi se opri în spatele ei.

Tuşi, apoi îi rosti numele:

r Francesca?

îi venea să întindă mîna şi să-i atingă părul. îşi amintea cît de des şi mătăsos era.

r Francesca?

întoarse capul.

îi auzise glasul şi ştiuse că era el, înainte de a-l vedea. O simţise în inimă, recunoaşterea instantanee a cuiva iubit şi preţuit. O fracţiune de secundă, stătu absolut nemişcată şi ultimele cinci luni - toate durerile şi umilinţele - dispărură; era acolo, cu el, şi nimic mai mult. Apoi, deodată, momentul trecu şi îşi aminti.

Se întoarse, îi văzu faţa şi îşi aminti - totul. Suferinţa îi umplu mintea, cu o durere la fel de proaspătă şi crudă ca şi cum s-ar fi întîmplat abia ieri.

Patrick îi văzu faţa, furia din ochi, şi vru s-o atingă, nevenindu-i a crede, dar Francesca tresări şi scăpă din mînă paharul. Acesta se sparse pe duşumea.

- Nu! coborî ea de pe taburet, retrăgîndu-se. Nu mă atinge. Să...

Se apropie de Dave, căutîndu-i protecţia.

-Nu!

- Francesca, te rog!

întinse mîna. Dumnezeule, ar fi trebuit să se aştepte, se repezise la ea aşa, ca un nesocotit insensibil. Francesca se retrase din nou, instinctiv, ca un animal speriat, iar Patrick o apucă de braţ, impulsiv, dorind cu disperare să se facă ascultat.

- Francesca, te rog!

- la mîna de pe mine! strigă ea, smucindu-şi braţul. Se întoarse spre uşă. Trebuia să scape de el.

- Nu, Francesca! porni Patrick după ea, ajungînd-o chiar cînd alerga în stradă. Nu ştia decît că trebuia s-o ţină pe loc, să-i vorbească. îi prinse braţul şi mai strîns, dar acest lucru îi spori revolta şi începu să se zbată, încercînd să se elibereze.

îi dădu un şut în fluierul piciorului, iar şocul dureros îl făcu să-i dea drumul.

- Au! Futu-i!

Francesca o luă la fugă. Dar Patrick fu mai iute. O prinse înainte de a fi ajuns prea departe şi o trase spre el.

- Francesca!

Se zbătea violent.

- Termină! Francesca, pentru Dumnezeu, încetează!

O strînse şi mai tare. Devenise aproape isterică.

- încetează!

Apucîndu-i umerii, o zgîlţîi să-şi vină în fire. Francesca se calmă aproape imediat, încetînd să se mai zvîrcolească.

Rămase nemişcată, pe jumătate în îmbrăţişarea lui, cu privirea în pămînt şi ochii lucind de lacrimi.

- Ascultă-mă, Francesca, te rog! Mă asculţi măcar?

O cuprinse din nou cu braţele, strîngînd-o ia piept ca să nu se poată mişca. Senzaţia trupul ei era atît de intensă, încît îl ameţea.

- Francesca, te iubesc! începu el să repete la nesfîrşit. Te iubesc, te rog crede-mă, te iubesc!

Dave ieşise pe trotuar. Toată scena se derulase atît de rapid, încît nu ştia ce să facă. Auzi cuvintele lui Patrick şi se întoarse să intre înapoi; n-avea ce căuta acolo, nici măcar nu-l văzuseră. Dispăru în circiumă, continu- înd să-i privească prin geam, pentru a fi sigur că nu i se întîmpla ceva.

- Francesca, ai de gînd să mă asculţi, te rog?

Continua s-o ţină, deşi nu se mai mişca. Nu-i putea da drumul.

- Te rog? Ascultă-mă doar, vorbeşte-mi. Te rog.

în sfîrşit, Francesca dădu din cap. Era în plin tumult; îi era mai uşor să accepte.

Patrick slăbi puţin strînsoarea şi îi privi faţa. l-o cu-

noştea atît de bine; luni de zile îi purtase în minte amintirea.

îi puse un deget sub bărbie şi i-o înclină în sus. Francesca tresări.

- Nu vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întîmplat, spuse ea sfidătoare. Nu acum. Nu pot.

-O.K.

Nu-i vedea ochii, ochii care dădeau totul de gol.

- Mergem înăuntru?

Nu-i păsa ce se mai întîmpla acum, o avea aproape de el, numai asta conta. Se simţea din nou viu, pentru prima oară de cînd o pierduse.

- Bine, răspunse ea obosită.

Patrick o conduse înapoi în circiumă şi se îndeptară spre bar. N-o atingea, dar forţa prezenţei ei fizice îl atrăgea spre ea. Se apropiară de Dave, iar Patrick îi întinse mîna.

- Patrick Devlin, se prezentă el.

La auzul numelui, Dave tresări. Ştia, sigur că ştia, cine altul ar fi putut să fie?

- Dave Yates, răspunse, privind atent faţa lui Patrick. Cei doi îşi strînseră mîinile fără prea multă căldură, apoi Patrick se întoarse spre Francesca.

- Locuieşti prin apropiere, Francesca?

- Nu, stăm în Newcastle.

Accentuase pluralul, iar Patrick simţi un şoc. înghiţi cu greutate.

- Frankie şi cu mine lucrăm împreună.

Dave îi observase reacţia - emoţia era atît de intensă, încît aproape o putea vedea cu ochiul liber şi un moment îi păru rău pentru bietul nefericit.

- Am venit la Londra ca să prezentăm o colecţie la Săptămîna Modei Londoneze, spuse el. Mîine, mai exact - dacă va veni cineva!

- înţeleg, murmură Patrick, vizibil uşurat. Şi cum adică, dacă va veni cineva?

- A, am avut o mică problemă cu presa. M-am încăierat cu un bulangiu de la *Fashion Review,* boul de mine, şi a dat dispoziţie să ne boicoteze. Nenorocitu' dracu'!

Dave sorbi din halbă şi-şi dădu seama că Patrick nu-l

asculta. Se uita numai la Francesca.

- Lucrezi în modă?

Se întorsese spre ea, dar fata continua să nu-l privească. Dădea doar din cap, cu ochii în altă parte. Mintea şi inima i se învîrteau în direcţii opuse; nu ştia ce să creadă sau să simtă.

- Este cea mai genială creatoare care a apărut pe scenă de la Coco Chanel încoacq! îi întrerupse Dave.

Observă deznădejdea lui Francesca şi-i strînse braţul. Se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să plece, însă Devlin părea atît de disperat, de însufleţit.

- Serios, nu glumesc! continuă el, pentru a risipi tăcerea încordată. De-asta mă oftică aşa de tare toată treaba! Ar putea fi cea mai bună colecţie a săptămînii, iar dacă nu vine naibii nimeni s-o vadă, ne-am pierdut în măsa vremea de pomană. Puteam la fel de bine să rămînem în Newcastle!

Ridicase glasul, fără să-şi dea seama, şi cineva întoarse capul spre ei.

- Scuze!

Omul se întoarse.

- Chiar nu vor veni? „Boiangiul“ are atîta influenţă?

- Nu e vorba atît de asta, cît de faptul că e un cunoscător, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Patrick clătină din cap.

- Păi, în timpul Săptămînii Modei Londoneze vin literalmente sute de creatori, toţi înghesuindu-se să atragă atenţia presei şi chiar dacă eu sînt binecunoscut, n-am avut niciodată autoritatea unuia cum ar fi... Conran sau Katherine Hamnett. Presa vine la toate marile prezentări, înţelegi, iar dintre cele mai mici selecţionează prin recomandări din gură-n gură. Iar astea vin de obicei de la decanul modei, amicul nostru Eddy Mars!

- Vai de mine. înţeleg.

- Mhm, vai de căcănaru' de mine! Dacă Eddy Mars dă sfoară că sîntem o adunătură, nimeni nu-şi mai bate capul cu noi. El ne-a luat primul interviu şi e clar că le-a spus că nu meritäm efortul. Nici o problemă, ne înlocuiesc cu alt creator în ora respectivă şi uită de noi.

Pocni din degete:

- Uite-aşa! Moda e o afacere căcăcioasă, Patrick - uite-o, nu e, prin natura lucrurilor.

Luă o înghiţitură de bere, cu gura uscată după tot discursul.

- Scuză-mă, ridică el din umeri. Sper în draci că nu-i chiar atît de rău pe cît am spus, dar am avut o zi îngrozitoare de futu-i mă-sa!

Patrick dădu din cap:

- Aşa se pare! Pot face ceva ca să vă ajut?
- De ce? Doar nu eşti ziarist, nu?
- Nu, sînt om politic.

Dave o văzu pe Francesca crispîndu-se cînd auzi. Patrick continuă:

- Am fost medic şi m-am lăsat dus cu vorba de sora mea ca să-mi fac o carieră politică. S-a ivit ocazia şi am profitat. A fost o greşeală, serios, nu-mi prea place.

I se adresa lui Dave, dar comentariul era destinat clar pentru Francesca.

Dave simţi din nou că nu avea ce să caute acolo, că era un fel de intrus într-o relaţie foarte personală şi emoţională.

- Nu ştiu ce s-a întîmplat, spuse încet Patrick; se uita la Francesca şi, de astă dată, îl privi şi ea. Nu ştiu cum am putut fi atît de prost, sau de ce. N-am încetat niciodată să regret ziua aia, niciodată, nici o secundă, de cînd s-a întîmplat.

Iar Francesca îşi plecă din nou privirea, pentru un răstimp ce păru să nu se mai termine, apoi spuse:

- Dave, acum vreau să plecăm.

Vocea îi suna ca a unui copil, înecată şi ascuţită. Nu mai suporta.

- Te rog, şopti ea.
- Da! E-n regulă, perfect!

Dave îşi luă în grabă geaca şi o trase pe el. Se apropie repede de Francesca, îngrijorat, dar fata nu ridică ochii. îl privi pe Patrick, ridicînd din umeri - nu mai părea mare lucru de spus -, iar Patrick se dădu la o parte. Ştia că trebuia s-o lase să plece - ce altceva ar fi putut face?

Cuprinzînd-o cu un braţ, Dave o conduse pe Francesca spre uşă. Tot timpul, fata îşi feri faţa de privirea lui Patrick, ţinîndu-şi trupul drept şi încordat. Iar cînd ieşiră, păru să se prăbuşească în braţele lui ca şi cum ar fi părăsit-o toate puterile. Dave se clătină uşor, încercînd s-o ţină pe picioare.

- Hoo! E-n regulă, ţine-te bine.

O prinse cu amîndouă braţele, în timp ce i se înmuia inima. Tot timpul îşi spusese cît de matură, înţeleaptă şi puternică era pentru vîrsta ei, iar acum îi părea o fetiţă, mai mult decît îşi imaginase vreodată. încet, o luară din loc. Nu îndrăznea s-o privească, nici pe ea, nici înapoi, la chipul distrus al omului din bar. Dar îi simţea suspinele zguduindu-i trupul şi-şi spuse că niciodată n-avea s-o înţeleagă pe femeia aceea extraordinară.

Patrick stătea în micul cabinet de la Cameră, aşteptîndu-şi colegul să-şi strîngă lucrurile de pe birou şi să plece. Nevoia de a rămîne singur era aproape insuportabilă. Privea minutarul ocolind încet cadranul ceasului, încercînd să se concentreze asupra altui lucru decît durerea din inimă, pînă cînd în sfîrşit colegul său plecă, lăsîndu-l înconjurat de pustietatea spaţiului din jur.

Se simţea şocat şi confuz.

Nimic nu mai conta pentru el de-acum, nimic altceva decît Francesca.

Avea mintea golită de gînduri, relaţia cu Penny încetase să mai existe, abia şi-o mai amintea. N-o putea vedea decît pe Francesca. De fiecare dată cînd închidea ochii, Francesca.

Ce naiv fusese să-şi imagineze că putea reintra în viaţa ei, aşteptîndu-se să-l ierte, să-l iubească fără discuţie, revoltă sau reproşuri. Fusese un neghiob, crezînd că l-ar fi înţeles vreodată, Iisuse, nu era sigur nici măcar că el însuşi se înţelegea!

Atîta timp pierdut, atîtea luni zadarnice, făcuse un lucru în care nu credea. Şi pentru ce? Pentru Margaret şi moştenirea unui tată beţiv, pentru a încerca să compenseze trecutul. Nu mergea, o ştia prea bine. Trecutul nu

piere niciodată.

Işi lăsă capul în mîini, gîndindu-se încă o dată la ceea ce se hotărîse să facă. Trebuia s-o convingă, să-i demonstreze că nimic altceva nu conta, nimic, numai ea. Era un tîrg cinstit, un schimb reciproc avantajos; o bucată zdravănă din viaţa lui, pentru viitorul ei. Dacă reuşea, mai bine-zis.

Răsfoind agenda, găsi numărul unei foste colege de şcoală şi chemă centrala din Kensington. Aşteptă să sune, apoi auzi în aparat vocea lui Suzie.

- Alo, Suzie? Aici Patrick Devlin.
- Paddy! Ce faci?
- Bine, tu?
- Da, foarte bine. Am citit în ziarul lui Oii că-i dai tîrcoale surorii lui Richard Brachen! E chiar atît de bogată pe cît se spune?
- Nu-i dau tocmai tîrcoale, Suzie.

Conversaţia îl făcea să se simtă dintr-o dată încorsetat. îi veni să strige: „N-a fost ideea mea, ci a afurisitei de Margaret!“ însă trase doar aer în piept, spunîndu-şi: „Totul se va afla destul de curînd.“

- Ne-am întîlnit şi noi de vreo două ori, nimic mai mult. Oii e acasă?
- Da, desigur.

Părea surprinsă de tonul lui: de obicei, îi plăcea să bîrfească împreună.

-îl chem imediat. Pa, Paddy.

- Mersi. Pa.

îl aşteptă pe Oliver Pearce să vină la telefon.

- Oii. Salut, Patrick la telefon.
- Patrick. Ce faci?
- Bine. Tu...? Perfect! Ascultă, Oii, se pare că am o trebuşoară pentru tine, dacă te interesează.
- Aşa? Ce fel de trebuşoară?
- Păi, e în legătură cu ziarul, de fapt. Acu' cîteva săptămîni, m-a căutat la telefon o redactoră de-a ta, pentru un interviu, o „exclusivitate“, cred că i-a zis şi, ei bine, m-am cam răzgîndit în legătură cu răspunsul.
- Nu zău? zîmbi Oliver Pearce, la celălalt capăt al

firului. Şi oare de ce am eu senzaţia că nu-i chiar aşa de simplu? O puteai suna direct pe ea, să ştii.

- Da, îmi dau seama. Numai că ceea ce am de spus este într-un fel, cum să spun... ăă... senzaţional, şi speram să primesc ceva în schimb. Să încheiem un tîrg, ca să zic aşa.

- Aha, înţeleg. Şi în ce constă, exact, „senzaţionalul“ despre care vorbim, Patrick? Strict, strict confidenţial, desigur.

- O aventură amoroasă. A mea, mai precis.

- Penny Brachen?

- Nu, nu Penny Brachen. O fată mai tînără, creatoare de modă.

- Ooo! îmi poţi da ceva mai multe detalii? Pare o poveste foarte interesantă!

- Este. Dar nu, fără detalii, pînă nu discutăm termenii

- în regulă, Paddy, mă interesează. Termenii? Care-i preţul?

- Nu e vorba de bani, OJi. Aş dori o favoare. Mi-ar conveni să scrieţi despre prezentarea de mîine a fetei ăsteia, la Olympia.

- Atîta tot? Nu te vinzi cam ieftin? Dacă ceea ce ai de spus e atît de senzaţional?

- Nu, aş vrea să organizezi cît de mult sprijin poţi. Ai prieteni în meserie şi aş dori să-i suni pe cîţiva. Vreau cronici bune, de la toată lumea.

Oliver Pearce pufni.

- Haide, Paddy! Cu apariţiile pot aranja... să zicem, dar opiniile? Nici pomeneală! Ştii că nu pot garanta aşa ceva, cel puţin nu din partea altor ziare. Trebuie să spun că e o pretenţie destul de nerezonabilă.^

- în regulă. Atunci, doar publicarea. în toate ziarele.

-Şi?

- Atît! Asta vreau. Batem palma?

Oliver se uită la ceas. Era trecut de unsprezece, dar îi trezise interesul - putea fi o mare bombă!

- Paddy, nu sînt complet convins. Ce-ar fi să vin la Cameră pentru o scurtă discuţie, peste douăzeci de minute, să zicem? Aş vrea să ştiu puţin mai mult.

 Patrick ezită. Ce avea de pierdut? Fără ea, nu-i mai rămînea nimic.

- De acord, răspunse el. în douăzeci de minute.

Şi închise.

Ridicîndu-se în picioare, îşi căută portofelul şi se hotărî să se ducă la bar să bea ceva. Se întoarse spre uşă chiar în momentul cînd sună telefonul.

Ştia că trebuia să fie Margaret - îl suna întotdeauna cînd avea sesiuni de noapte - şi aşteptă, ascultînd semnalul ascuţit, apoi declicul robotului.

Se auzi propriul lui glas, iar Patrick porni spre uşă. Nu voia să discute cu sora lui, nu voia nici măcar să-i audă sunetul vocii.

Nu acum, nu cînd ştia că ceea ce făcea avea s-o distrugă.

Se opri pe culoar şi închise uşa după el. „Trebuie s-o fac," îşi spuse, „trebuie."

Dar de fapt nici nu mai judeca limpede; era prea îndrăgostit ca să-şi dea seama la ce se înhăma.

Capitolul 25

A doua zi dimineaţă, John se afla în holul hotelului, cînd o văzu pe Francesca. Verifica aranjamentele pentru echipă, în seara respectivă, şi se întoarse de la recepţie chiar cînd ieşea din lift.

- Aşteptaţi un moment, vă rog, domnişoară.

Porni grăbit spre ea.

- Francesca! o luă el de braţ. Ce s-a întîmplat, te simţi bine?

Era palidă ca moartea şi părea bolnavă, ca şi cum n-ar fi dormit toată noaptea.

Francesca dădu din cap, reuşind să zîmbească. Nu voia să-i spună lui John despre cele petrecute seara, despre întîlnirea cu Patrick Şi tot ceea ce însemna pentru ea: l-ar fi neliniştit şi avea destule griji pe cap. Dar nu-şi putea alunga din minte deruta şi durerea, sentimentele de trădare şi singurătate - şi totuşi, în josul pîntecelui îi licărea cea mai stranie scînteie de bucurie, pentru că îl văzuse din

nou.

- Sînt puţin cam nervoasă, îi spuse ea lui John. Pentru prezentare, atîta tot.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Va fi bine. Iar tu vei fi minunată.

O luă de braţ. Şi lui i se făcea rău de-atîta griji, dar Francesca avea nevoie de încurajare.

- Acum, du-te şi mănîncă ceva la micul dejun, vin şi eu după ce verific totul pentru diseară.

Porniră împreună prin hol.

- Eşti sigură că te simţi bine?

John ea atît de cald şi liniştitor, încît Francesca fu gata să-i spună cît de tare se temea şi cît o durea revederea cu Patrick. Dar nu făcu decît să zîmească, mai veselă de astă dată, spunînd:

- N-am nimic, serios, John. Nu-ţi face griji.

Deşi îl cunoştea mai bine decît îşi dădea el seama. Era deja nelinişţit şi nu-i putea spori şi ea agitaţia, oricît de tulburat îi era sufletul.

- Ne vedem înăuntru, mai spuse şi-i strînse mîna, intrînd singură în sala de mese.

în dimineaţa aceea au luat micul dejun toţi trei împreună, conversînd pentru a umple vidul de emoţie şi nerăbdare şi încercînd să-şi ascundă nervozitatea intensă şi perspectiva dezamăgirii.

Masa se sfîrşi repede. Aveau de făcut pregătiri la Olympia şi ieşiră din hotel la opt şi jumătate. Luară un taxi negru pînă în Kensington, încărcaţi cu cutii în care aveau mape de presă şi truse de urgenţă, pline cu foarfeci, aţe, petece de material, nasturi, bolduri, scotch, elastic şi lipici.

Dacă se strica vreun costum, putea fi cusut sau, la nevoie, prins la loc. x

Spaţiul pe care şi-l rezervaseră pentru prezentare era deja plin cînd sosiră, doldora de haine şi forfotind de oameni.

Se întîlniră cu cele trei costumiere profesioniste pe care le angajase John, iar Dave începu să revadă colecţia împreună cu ele pentru a se asigura că ştiau ce aveau de

făcut, în timp ce Francesca verifica stativele cu haine şi John îşi bifa lista de accesorii.

Cînd se făcu în sfîrşit ordine, mai aveau doar două ore pînă la reprezentaţie. Modelele sosiră, împreună cu coafeza şi încă doi oameni care nu puteau fi numiţi altfel decît băgători de seamă.

Se făcură toate prezentările şi informările, apoi se puseră în mişcare pregătirile propriu-zise pentru spectacol. În cincisprezece minute, toată scena era ocupată de un haos organizat, iar colecţia *Cameron Yates* începu să se reconstituie.

Pe la ora două, cu treizeci de minute înaintea momentului fatal, reflectoarele fuseseră poziţionate spre pasarelă, din difuzoare cînta muzică şi scaunele erau aliniate, fiecare cu cîte un program şi o mapă de presă pe el.

Rumoarea din culise crescuse, în timp ce costumierele recapitulau ordinea intrărilor, iar Dave şi modelele începeau să intre în stare. Echipa sosise şi stătea în fund, privind şi jinduind să intervină. Curînd, mai rămaseră doar cincisprezece minute.

- Cum arată? ridică Dave privirea spre John, care tocmai venea din faţă; acesta ridică din umeri, iar Dave sări în picioare. Nasol?

John confirmă.

Dave ieşi de după paravane, pe pasarelă, privind şirurile de scaune goale. Avu un moment de panică şi disperare totală, urmate de durerea amară a decepţiei. ‚Am ştiut că era prea frumos ca să fie adevărat," îşi spuse el, „s-o găsesc pe Frankie, să creeze atît de genial, să avem o asemenea colecţie, în pofida tuturor piedicilor.

Trebuia să iasă ceva prost, obligatoriu." îşi vîrî mîi- nile în buzunare şi se întoarse. „Trebuie să contramandez," hotărî el; „nu putem prezenta cu sala goală!"

- Dave!

Se întoarse.

- Toţi sosesc în ultima clipă, aşa-i?

Sophie Enson de la *Telegraph* urca spre pasarelă, iar Dave porni grăbit în întîmpinarea ei. Se lăsă pe vine şi se aplecă să-i strîngă mîna.

- Mă bucur că te văd, Sophie!

Zîmbea cu gura pînă la urechi, strîngîndu-i viguros mîna în amîndouă ale sale. Probabil că de ani de zile n-o mai primise nimeni cu atîta efuziune.

Se răsuciră, cînd intrară alţi doi reporteri, dintre care unul însoţit de un fotograf. Sophie Enson îi zîmbi unuia şi reveni cu privirea spre Dave.

- Am auzit că *Northern Life* vine cu o echipă de filmare. Trebuie să fie ceva cu-adevărat aparte, parada asta! rîse ea. Eddy o să se facă livit cînd va afla că a înţeles pe dos!

Dave rîse împreună cu ea, mormălnd ceva în sensul că oricine poate greşi, în timp ce privea scaunele ocu- pîndu-se, aproape ca prin miracol. O zări pe Măriei Hig- son de la *The Times* şi un fotograf de la *Mail* şi observă o agitaţie la intrare, provocată de un operator şi un su- netist care se îmbulzeau cu echipamentele prin coada ce se formase.

Sări în picioare.

- Vorbim mai tîrziu, Sophie. Să vii în spate cînd terminăm - aş vrea s-o cunoşti pe partenera mea.

- Abia aştept.

Sophie se aşeză şi deschise mapa de presă, în timp ce rumoarea începea să crească, iar Dave se grăbi prin scenă, după paravane.

- John! Frankie! John!

îi găsi pe amîndoi cosînd un tricou pe una dintre manechine. John ţinea, iar Francesca mînuia acul aţa.

- Mergeţi să aruncaţi o privire în sală! Duceţi-vă! Rezolv eu aici, voi duceţi-vă! Acum!

Luă materialul din mîinile lui John şi ustensilele de la Francesca. Schimbară o privire, iar Francesca îl urmă pe John pînă în faţa paravanelor, să privească mulţimea ce se aduna. Reveniră în cîteva clipe.

- Nu-mi vine să cred nici de-al dracu'! Ce naiba s-a întîmplat? Acolo-i chiar şi-o echipă de filmare!

John începuse să rîdă, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi, iar Francesca îl îmbrăţişă.

- Lui Dumnezeu să-i mulţumim pentru asta, Francesca^ murmură el. Lui Dumnezeu să-i mulţumim.

Işi_şterse faţa cu batista şi-i zîmbi lui Dave:

- Îţi propun să găseşti costumul ăla oribil şi lăbărţat pe care l-ai avut pe tine aseară, Dave băiatule, fiindcă n-ai să ieşi în faţă să mulţumeşti pentru aplauze în vechitura asta jerpelită!

Dave izbucni în rîs şi-l bătu pe spate:

- Să aşteptăm doar să vedem dacă aplaudă, da?

- A, o să aplaude, răspunse John. Garantez eu. Au să aplaude toată noaptea, dacă-i lăsăm!

Şi a avut dreptate. Prima parte a colecţiei ieşi la paradă, iar blitzurile începură să fulgere, muzica se înteţi şi modelele continuară să se plimbe şi să se răsucească, iscînd un iureş de culori şi forme, cu hainele trîmbiţîndu-şi splendoarea. Toată sala răsuna de aplauze. A doua parte a colecţiei se desfăşură la fel, în timp ce modelele reveneau în culise şi costumierele, cu mişcări agile, le dezbrăcau, le îmbrăcau la loc, aranjau coafuri şi accesorii, prindeau cu ace şi îndesau, expediind primele modele cu a treia parte a colecţiei, în timp ce revenea seria a doua.

Muzica se schimbă, luminile se modificară şi hainele, straturi-straturi de culori, strălucitoare şi impresionante, continuară să se etaleze pe pasarelă. Aplauzele deveniseră tunătoare. Şi tot aşa, la nesfîrşit.

Ziariştii ieşeau pentru cîteva minute pentru a le telefona fotografilor să vină imediat, iar sala începea să pulseze de emoţie, pe măsură ce colecţia devenea tot mai orbitoare. în fund stăteau alţi oameni, încercînd să se strecoare înăuntru pentru a întrezări măcar un moment hainele, camerele de luat vederi concurau pentru spaţiu şi toată rumoarea creştea, pe măsură ce se apropia punctul culminant al prezentării.

Urmară ţinutele de seară, fîşii de catifea, perfect croite şi prinse pe formele prelungi ale modelelor, imprimate manual cu modele din secolul al XVIII-lea sau brodate cu fir de aur şi argint.

Apoi, valuri din cel mai fin şifon de mătase, aproape complet transparente, lăsînd să se vadă corsete bătute în paiete şi ciorapi de mătase prinşi cu port-jartiere brodate şi

barete diamantate. Mulţimea vuia.

în sfîrşit, apăru şi rochia de mireasă. Pe pasarelă ieşi o singură prezentatoare, fără mire, fără cortegiu, fără fanfară. Reflectoarele se stinseră, lăsînd un singur fascicul să o lumineze de jos în sus. Muzica se opri, iar în întuneric răsună o exclamaţie generală.

Tînăra purta o rochie lungă de şifon alb, cusută cu fire subţiri argintii, care-i cădea de pe umeri într-o cascadă părînd făcută din apă scînteietoare. îi păr îi sclipeau stropi de argint, prelungi şi plini, atît de palizi, încît păreau aproape albi, iar picioarele-i erau ascunse în conduri argintii, cu baretele lungi de argint legate în jurul gleznelor şi al pulpelor. Stătu nemişcată o jumătate de minut, cu un ventilator special unduindu-i faldurile materialului, făcînd lumina să joace. Şi deodată, pasarela se lumină şi izbucni dezlănţuirea finală.

Fanfara de trompete a lui Purceii atacă un acord, o ploaie de petale albe de trandafir se revărsă peste mireasă şi mulţime, iar pasarela se umplu într-o clipă cu toate modelele prezentării. Muzica se schimbă din nou, în timp ce toate fetele se plimbau şi se întorceau pe pasarelă, cînd din tavan pluti în jos un nor de bâ|oane multicolore, cu etichetele designerilor pe ele şi adresa birourilor din Covent Garden închiriate pentru acea săp- tămînă. Se înălţară ovaţii asurzitoare.

- Hooo! Frankie! Este momentul nostru! răcni Dave peste uralele mulţimii, aruncîndu-şi braţele pe după Francesca. Fata rîdea şi plîngea de emoţie, în timp ce Dave o trăgea înainte, ieşind de după paravane. Porniră pe pasarelă, iar strigătele crescură şi mai mult. înconjuraţi de modele, străbătură toată lungimea pasarelei, în fulgerele blitzurilor, şi făcută o plecăciune în capăt. Dave o răsuci pe Francesca în lumina unui blitz, şoptindu-i la ureche:

- Asta-i pentru Eddy Mars!

Şi o strînse cu putere în braţe, rîzînd tot timpul. întoarse capul şi strigă după cineva să-l cheme pe John, dar John nu vru să vină fără toată echipa şi, peste cî- teva minute, apărură cu toţii, Tilly, Evelyn, Cherry şi Elaine, ţinîndu-se de mîini şi rîzînd, în timp ce apîauzele se prelungeau la

nesfîrşit. Era un moment de glorie cîşti- gată cu sudoarea frunţii şi, după cum arătau feţele lor în dogoarea şi văpaia reflectoarelor, se vedea că meritase fiecare secundă de efort.

Patrick stătea în fundul sălii, aşteptînd ca ultimii spectatori să iasă sau să se ducă în culise pentru a le lua interviuri lui Dave Yates şi noii sale stele, Francesca Cameron. O zărea din cînd în cînd pe Francesca, în timp ce paravanele erau înlăturate, cu faţa strălucind de emoţie, răspunzînd la întrebări sau discutînd amănunţit cîte un subiect cu vreun ziarist. îl văzu şi pe John, în mijlocul unui grup de oameni pe care-i presupuse a fi cumpărători, şi-şi spuse cît de mult se schimbase, cu cît arăta mai sigur pe sine şi mai relaxat.

îl ascundeau umbrele felinarelor de pe pasarelă şi putea privi şi auzi totul netulburat. O urmări pe Francesca şi văzu că se maturizase, că strălucea de încredere, iar Dave spusese adevărul, avea un real talent. Cînd dispăru din faţa lui, îşi spuse: „Merită toată atenţia care i se acordă; am avut dreptate să fac ce-am făcut."

- Bună, Patrick.

întoarse brusc capul spre stînga şi-şi dădu seama că se concentrase atît de intens s-o vadă în depărtare, încît n-o observase apropiindu-se.

Stătea la mică distanţă de el, parcă avertizîndu-l să nu se apropie mai mult, şi-şi frămînta degetele, cu privirea spre propriile-i mîini.

- N-am crezut că aveai să mă vezi, din cauza reflectoarelor.

Ar fi vrut să-i ia mîinile şi să le liniştească, să-i ducă degetele la buze, dar nu îndrăznea s-o atingă. Rămase nemişcat, păstrînd distanţa.

- Da, te-am văzut.

Ridică un moment privirea spre el. Chipul îi era atît de dureros de familiar, încît coborî din nou ochii.

- Felicitări, spuse Patrick, pentru a risipi tăcerea. Dave a avut dreptate. Eşti foarte talentată, îţi meriţi succesul.

- Mulţumesc.

De astă dată, se întoarse şi-l privi, înfruntîndu-i ochii.

- Cred că ai avut o contribuţie la ceea ce s-a întîmplat azi. Cu sosirea presei. E adevărat?

Patrick ridică din umeri.

- De ce întrebi?

- Cineva i-a spus lui Dave că a primit azi-dimineaţă un telefon de la redactorul-şef. Ordine de sus.

- Nu, eu am...

Se opri, căci Francesca surîdea, cu toată faţa luminată în acel mod aparte, şi-l durea inima la vederea ei.

- îţi mulţumesc, spuse ea. Fără asta, ne-am fi prăbuşit.

- Am vrut să vă ajut.

- Ei bine, ai reuşit.

Şi dădu să plece.

-
Francesca? <

Se opri cu spatele la el, dorind cu disperare sa se întoarcă, dar incapabilă s-o facă. Din primul moment cînd îl văzuse, simţise dorinţa usturătoare, zdrobitoare, de a fugi la el, de a ajunge în braţele lui, cuprinsă în acel sublim sentiment de iubire, fie şi doar pentru o secundă, să-l mai simtă o dată. Dar nu putea; îi era prea frică. Aşa că rămase pe loc, durerea silind-o să stea nemişcată.

- Francesca, vrei să ne întîlnim? Te rog?

Nu-i răspunse.

- Te rog, doar pentru o oră, pentru o plimbare în parc, orice. Nu-mi pasă, dar trebuie să-ţi vorbesc. Trebuie să-ţi explic, să te fac să înţelegi cît de mult te iubesc!

Porni spre ea, dar Francesca se răsuci, făcîndu-l să se oprească.

r Te rog, Francesca!

îl privi şi ştiu că nu putea să-l refuze. Cum ar fi putut refuza, cînd tot trupul ei îi răspundea, reacţiona la sunetul vocii lui?

- Da, în regulă, mîine. Doar pentru o oră.

Se pregăti să plece, înainte ca Patrick să mai poată spune ceva.

- La ce oră? Unde?

întoarse capul.

- După micul dejun. Ne întîlnim în faţa hotelului meu, în Warwick Square.

Şi-şi continuă drumul. O ajutase, i-o datora, doar o oră, pentru a-i da şansa să vorbească.

Dar, simţindu-i ochii aţintiţi spre spatele ei, ştiu în adîncul inimii că avea să fie mai mult decît atît. Unele lucruri nu le poţi schimba, spusese Dave, unele din adîncul tău. Şi, în ciuda căldurii, se cutremură şi-şi strînse trupul cu braţele. Acel gînd o umplea cu o teamă cumplită, precum şi cu o bucurie plină de speranţă.

în holul hotelului, John o sărută pentru a doua oară în acea dimineaţă şi făcu un pas înapoi pentru a-i studia atent faţa. Avea obrajii roşii şi ochii de un verde strălucitor, vibrant, şi totuşi era tăcută şi reţinută, neliniştită de ceva. îl deranja.

- Eşti sigură că nu vrei să vii la birouri?
- Sînt sigură.

Jinduia să-i spună de ce nu voia, dar se temea că ar fi luat-o la întrebări şi nu-i putea răspunde rezonabil. Întîlnirea cu Patrick era necugetată, o ştia, dar nu se putea^stăpîni.

- în regulă, atunci o să vorbim mai tîrziu. Spune-i lui Dave că eu am şi plecat într-acolo, da?
- Sigur.
- Unde s-a dus aseară? După cină, a dispărut?
- Cred că a avut o întîlnire cu o fată dintre modele.
- Aha.

John încercă să-şi ascundă uşurarea. îl rodea de mult bănuiala că Dave îşi făcea planuri cu Francesca şi se temuse ca acest lucru să nu le prejudicieze colaborarea profesională. Mai mult, era hotărît să n-o lase să sufere din nou.

- Atunci, să-i spui că ne întîlnim acolo, cînd se trezeşte, îşi luă el servieta. Urează-mi succes, Francesca!
- Nici n-ai nevoie, John. Dar, succes, oricum.

Zîmbi, iar John ieşi din hotel, făcîndu-i cu mîna. Peste

cîteva minute intră Dave, cu acelaşi costum *Paul Smith* pe care-l purtase în seara trecută.

- Ura, Frankie, iubito, o îmbrăţişă el. John e bine? Tocmai l-am văzut afară, urcîndu-se într-un taxi, şi mi-a aruncat o privire foarte nemulţumită.

Francesca rîse:

- Nu te înţelege cu adevărat. Cre<j că e cam neplăcut surprins.

- Ascultă! ridică Dave ambele mîini. Cari mi-e prietenă veche, ne cunoaştem demult.

- Nu e nevoie să-mi explici, îl sărută Francesca pe obraz. Dave înălţă din umeri. ' »

- Apropo, l-am văzut pe Patrick Devlin venind în Warwick Square.

- Aha... roşi ea, iar Dave o privi lung.

- E-n regulă, spuse ei. Nici tu nu trebuie să-mi explici.

O bătu pe braţ.

- Totuşi, să ai grijă, Frankie, hmmm? Politica e un joc dur.

Nu prea ştia ce voia să spună cu asta, iar tonul lui o irita.

- Ştiu eu ce fac, răspunse ea înţepată.

- Mhm, sigur.

Zîmbi, cam fără copvingere.

- Atunci, du-te, nu lăsa omul să te-aştepte.

Iar Francesca îi făcu cu mîna şi dispăru afară, pe uşile duble. Dave rămase un moment îngrijorat, întrebîn- du-se dacă n-ar fi fost cazul să-i spună lui John. Apoi, conchise că nu era treaba lui. Francesca era tînără, însă îl şoca uneori cu forţa şi înţelepciunea ei aparte. Probabil ştia într-adevăr ce făcea. De ce să se îndoiască? Ştiuse şi pînă acum.

Patrick mergea cu pas întins spre hotel, avînd ziarul *Times* sub braţ şi paltonul negru de caşmir încheiat pînă sus. Era o zi tipică de februarie: plutea ceaţa, iar un vînt rece îi biciuia obrajii.

 O văzu pe Francesca ieşind din hol şi înfiorîndu-se în aerul friguros, înainte de a privi în jur, pentru a-l vedea apropiindu-se. Porni spre el.

Era îmbrăcată într-un mantou lung bleumarin, strîns în talie şi apoi evazat larg. Avea nasturi de alamă şi guler înalt, iar în picioare purta cizme de piele cu tocuri joase şi şireturi înfăşurate peste gleznă pînă la jumătatea gambei, dîndu-i o înfăţişare aproape edwardiană.

- Bună dimineaţa.

Se întîlniră la jumătatea distanţei prin Warwick Square. Patrick vru s-o sărute, dar Francesca întoarse capul pentru a privi cerul cenuşiu.

- Urîtă zi, comentă ea.
- într-adevăr. Mergem în parc? Sau preferi să bem o cafea undeva?
- Nu, în parc e perfect.

Nu voia să se aşeze faţă în faţă cu el, într-un restaurant, nu încă. Avea nevoie de timp ca să descopere ce simţea.

- în St James's?

Dădu din cap.

- Luăm urî taxi?
- Nu, să mergem pe jos.

-O.K.

Aşa să se întoarseră şi porniră spre Belgrave Road, apoi prin St George's Square, continuîndu-şi drumul către rîu. în timp ce mergeau, păstrau distanţa, Francesca privind drept înainte aproape tot timpul, pe cînd Patrick conversa lejer şi-i arăta diverse lucruri de-a lungul Tamisei. Ştia că îl evalua; ştia că era pus la încercare. îi venea s-o îmbrăţişeze şi să-i spună că pentru el era ca şi cum ultimele cîteva luni nici n-ar fi existat, că era acelaşi lucru, că ştia din primul moment cînd o revăzuse că o iubea. Dar n-o forţa. Avea nevoie de timp şi trebuia să i-l acorde. Ştia că urma să se lămurească singură.

Pe cînd mergeau, Francesca îşi spunea cît de mult continua să-i placă sunetul vocii lui, cît de cald 5! profund era şi cum nu se schimbase, cîtuşi de puţin. În timp ce-i vorbea, reuşind să facă pînă şi cele mai banale detalii să

pară interesante, constată că se relaxa cu el şi rîdea de.comentariile lui.

Se pomeni privindu-l din cînd în cînd, pentru a se asigura că totul era real, după care îi întîlnea privirea caldă şi zîmbea ca răspuns la propriul lui surîs. Se simţea prinsă în îmbrăţişarea iubirii, mîngîierea şi bucuria acesteia făcînd cenuşiul dimineţii să dispară şi inundîn- du-i inima cu lumină. Durerea din trecut se risipea, înlocuită de înviorarea prezentului. /

La o oarecare distanţă, pe cheul rîului, îi luă mîna şi o vîrî la căldură, în buzunarul lui. Avea degetele exact aşa cum şi le amintea, prelungi şi suple, cu pielea fină, aproape şlefuită. Nu se retrase.

Atitudinea lui era atît de firească, în cît părea oarecum normală. în schimb, se apropie şi mai mult de el, rezemîndu-se foarte uşor de braţul lui, iar părul ei îi atinse chipul, suflate de vîntul dinspre rîu. Inspirau relaxare, erau doi oameni absorbiţi unul de altul, într-o lume privată şi luminoasă, numai a lor.

îşi continuară drumul, pe lîngă Piaţa Parlamentului, Patrick lăsîndu-i mîna pentru a-i arăta micul lui cabinet din clădirea gotică a forului legislativ, şi merseră mai departe spre Birdcage Walk, pe marginea Scuarului St James's.

Traficul vuia pe lîngă ei, ceaţa se îndesea şi oamenii treceau grăbiţi în ambele direcţii, scoţîndu-le în evidenţă luxul simplei plimbări.

Acum păşeau unul lîngă altul, incapabili să-şi mai împiedice trupurile să se atingă, şi vorbeau mai încet, cu capetele apropiate. Nu luau în seamă lumea din jur.

Redactora rubricii pentru femei de la ziarul lui Oliver Pearce ieşi din sediul înăbuşitor de pe Old Queen Street şi trase cu poftă în piept aerul rece.

Era prost dispusă. Subiectul pe care-l urmărise nu dusese" nicăieri şi nu făcuse decît să piardă patruzeci şi cinci de minute preţioase.

Privi peste drum în ambele direcţii, după un taxi, apoi dădu colţul în Birdcage Walk. Se opri la marginea trotuarului, gata să oprească unul cînd apărea, şi văzu în

depărtare o siluetă care i se părea familiară.

îşi scoase ochelarii din poşetă, punîndu-şi-i pe nas. Era expertă în a recunoaşte o faţă, chiar şi de la distanţă, iar cînd cuplul se întoarse văzu imediat cine era. într-o clipă, dispoziţia i se schimbă.

Retrăgîndu-se în uşă, îşi scoase telefonul mobil şi sună la redacţie, privind surescitată perechea din depărtare.

Ce baftă chioară, îşi spuse ea, promisiunea unei bombe de senzaţie, cu tot cu fotografii! Ce baftă!

După cîteva apeluri, i se răspunse.

- Da, salut. Eu sînt. Poţi să-l trimiţi imediat pe Steve în St James's Park? Spune-i că s-ar putea să am o bombiţă şi transmite-i că-l aştept în Birdcage Walk, la intrarea parcului. Mhm. Ce? O.K.

Aşteptă un moment, apoi secretara reveni la aparat.

- Sigur că să-şi aducă şi afurisita de cameră! Altfel la ce mi-ar mai trebui un fotograf, pentru numele lui Dumnezeu?

Apăsă pe butonul telefonului şi îl îndesă la loc în geantă, lisuse, fata aia era o idioată! îşi aprinse o ţigară şi porni pe stradă spre intrarea în parc, să-l aştepte pe fotograf.

Devlin şi amica lui dispăruseră, dar trebuia să fie prin parc pe undeva, probabil dînd de mîncare la raţe, îşi spuse ea, rînjind.

- Şi ce-a spus?

Patrick îi strînse mîna, ţinîndu-i-o peste masă. Zîm- bea la auzul povestirii ei despre naşterea colecţiei Ca- *meron Yates.* Stăteau pe terasa cafenelei din parc, în ceaţă.

Francesca rîse şi-i reproduse replica, iar el răspunse:

- Dumnezeule, Francesca!

Şi-şi spuse iar cît de mult se maturizase. După doar cîteva luni, aproape că n-o mai putea recunoaşte pe fata timidă şi sfioasă pe care o cunoscuse în Scoţia. Şi totuşi, îşi păstrase naivitatea şi inocenţa; era un amestec atrăgător, acum mai mult decît oricînd, între femeie şi fată. îi era dor de amîndouă.

-

Mergem? *j*

Îşi terminaseră cafelele, dar Francesca ridică din umeri. Patrick se ridică şi ocoli masa pînă la ea, aplecîndu-se s-o îmbrăţişeze. Simţea acelaşi lucru ca şi el, se observa limpede.

- Acum, ce facem?
- Nu ştiu. Orice.

O ridică în picioare, lipită de el, cuprinzînd-o strîns şi simţindu-i trupul prelung în contact cu al lui.

- O, Francesca, îi şopti, în părul ei parfumat. Ce mult mi-ai lipsit.

O strînse cu putere, apoi o ridică de pe picioare. Francesca rîse, iar ecoul vocii ei străbătu ceaţa. Patrick îi cbborî faţa la nivelul lui şi-i găsi gura. Continuînd s-o ţină în aer, o sărută, iar părul ei căzu înainte şi le acoperi chipurile. O lăsă să lunece în jos pînă cînd ajunse cu picioarele pe pămînt, după care îşi încurcă degetele în părul ei, trăgîndu-i capul înapoi şi sărutînd-o pe faţă, plimbîndu-şi buzele peste ochii ei, peste obraji, peste gură.

Iar la marginea grădinii de cafenea, ascuns vederii, obiectivul automat al aparatului *Pentax* ţăcănea şi zbîr- nîia molcom.

Mai tîrziu, spre seară, Francesca stătea în compartimentul de sticlă al unei ambarcaţiuni de agrement, privindu-l pe Patrick care, în burniţa îngheţată, admira ţărmurile Tamisei de pe apă. Erau singura pereche din vaporaş, împreună cu o familie de americani, care dîrdîiau în impermeabilele lor şi fotografiau fără speranţă clădirile prin ploaia ceţoasă.

Se mira de extraordinara fericire pe care o simţea, de sentimentul de reîntregire. Nu dorea deloc să-l pună sub semnul întrebării. O înghiţea, umplînd-o şi făcînd-o să vadă totul într-o lumină nouă, mai limpede. O trezise la viaţă; trecutul nu făcuse decît să lunece departe, inaccesibil, şi nu-i folosea la nimic. Acum nimic nu mai conta; nu se mai putea gîndi decît la el.

Patrick o văzu şi-i făcu semn să i se alăture. Se ridică, ieşind în ploaia îngheţată, la marginea bărcii. Des- cheindu-

şi paltonul, Patrick o trase înăuntru, lîngă căldura trupului său.

- Te potriveşti cu mine, îi spuse.

Francesca îl cuprinse cu braţele, gîndindu-se cîtă dreptate avea.

Se apropiau de Westminster Pier, ca să acosteze, iar Camerele Parlamentului se reflectau în apă. Patrick ştia cît de puţin valorau toate acelea pentru el; ştia că, după ziua aceea, cale de întoarcere nu mai exista.

- Ai vrea să vii să-mi vezi noua locuinţă, Francesca? Ţi-ar plăcea, cred.

- O.K., răspunse ea cu voce înăbuşită, rezemîndu-şi capul la pieptul lui.

- Eşti sigură?

îl tortura gîndul că s-ar fi putut să n-o intereseze. Voia să vadă tot ce era al lui, să cunoască totul.

Simţindu-i intonaţia, ridică privirea.

- Bineînţeles.

- Bine.

Se clătinară uşor, cînd vaporul acostă, apoi Patrick o conduse pe Embankment. Se aprinseseră felinarele, iar prin ceaţa tot mai întunecată lucea o lumină portocalie. O luă de mînă, în timp ce urcau pe cheu.

- Luăm un taxi. Cred că din clipă-n clipă va începe să toarne.

- Nu, să mergem pe jos. îmi place mult să mă plimb prin Londra.

- Chiar şi pe ploaie?

Surîse, cu toată faţa luminîndu-i-se.

- Da, chiar şi pe ploaie.

Şi exact asta făcură. La jumătatea distanţei pe Millbank, previziunea lui Patrick se adeveri, iar burniţa fină se transformă într-o aversă constantă. îşi continuară drumul. Urmară drumul pe Grosvenor Road, prin ploaii statornică, pînă ajunseră în zona Chelsea a cheului. Atunci, începu să toarne.

- Doamne sfinte! aplecă Patrick capul, ţinînd-o strîns pe Francesca. Locuiesc puţin mai încolo, pe dreapta, strigă

el, prin zgomotul ploii torenţiale. Haide, s-o luăm la fugă!

Alergară împreună pe strada principală, printre maşinile care stropeau cu apă din băltoacele noroioase, cu ploaia înţepîndu-i în ochi. Patrick o conduse în Swan Walk şi în sfîrşit se opri în faţa unei uşi lăcuite cu negru, îşi căută în buzunar cheile, pe cînd Francesca aştepta alături. Găsindu-le în sfîrşit, deschise şi o trase înăuntru, după care trînti uşa în urma lor.

- Dumnezeule! A fost de necrezut!

Stăteau în antreu, şiroind de apă care forma pe jos băltoace mari.

- Hai! Scoate-ţi mantoul, e leoarcă.

Francesca îşi descheie nasturii şi-şi deschise paltonul. Pe dedesubt, hainele - o bluză de mătase tricotată şi o fustă scurtă de lînă - erau complet ude, lipite de trup. Stropi de apă îi şi roiau pe gît, spre corsajul deschis al bluzei.

Patrick făcu un pas înainte.

într-o clipă, îi luă faţa în mîini şi începu s-o sărute, cu gura deschisă, mîngîindu-i fiecare centimetru de piele, plimbîndu-şi mîinile peste hainele ei ude. Nu mai simţea nimic, era covîrşit de incredibila pasiune care se trezise, înecîndu-l. O împinse la perete, în timp ce Francesca se chinuia să-l elibereze din palton. O simţea şi ea şi nu-şi putea opri trupul; dorinţa de el o tortura. îi găsi cămaşa şi degetele ei rupseră nasturii, înnebunite să ajungă la piele. Patrick îşi coborîse gura pe sînii eî, iar mîinile lui îi ridicau fusta, făcînd-o să ţipe cînd atinseră pielea dezgolită de deasupra ciorapilor.

Francesca îi desfăcuse cămaşa şi-l muşca de pielea gîtului, în timp ce cu mîinile îl descheia la pantaloni. Patrick se retrase şi îngenunche, lăsîndu-şi gura în dreptul coapselor ei, dar Francesca gemu şi-l ridică de păr pentru a-l lipi de ea. O împinse cu spatele în perete, o dezbrăcă numai cu o mînă, apoi îi ridică şoldurile, ţinînd-o fix cu greutatea trupului său. Capul ei căzu pe spate şi începu să respire în gîfîieli scurte, împingîndu-şi şoldurile spre el.

- Te iubesc, spuse Patrick fierbinte, iar Francesca strigă. Te iubesc, repetă el, te iubesc, te iubesc.

Şi continuă s-o spună, cu ritmul trupurilor, pînă cînd nu

mai putu vorbi şi nu li se mai auziră decît strigătele, în tăcerea din jur, împreună.

Holul părea înfrigurat cînd în sfîrşit se opriră din gîfîieli, iar trupurile li se liniştiră. Francesca fusese scoasă în afara timpului, desprinsă de lume, dar cînd simţurile îi reveniră, deveni treptat conştientă de spaţiul din jurul ei.

Se aflau într-un antreu victorian prelung, cu duşumea din dale de marmură albe şi negre, şi o masă William al IV-lea de nuc, rotundă şi lăcuită, în centru. Aplica de lîngă uşă scălda holul în lumina ei, dar restul casei era cufundat în întuneric. Ceea ce făcuseră părea dintr-o dată ilicit. Patrick zîmbea.

- De ce rîzi?
- De nimic, o sărută el. Trebuie să te bag în baie şi ar fi cazul să aprindem nişte lumini şi să dăm senzaţia că locuim într-adevăr aici.

îi dădu drumul, sărutîndu-i uşurel faţa, şi se îndepărtă. Francesca îşi aranjă hainele, în timp ce Patrick aprindea cîteva lumini. Apoi se întoarse la ea.

- Nu face asta.
- Ce să nu fac?
- Nu te aranja ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, îi scoase el poalele bluzei, în timp ce o săruta pe gură. Arăţi superb, udă şi ciufulită.
- Patrick!
- Vino sus, rîse el. Ai nevoie de-o baie, altfel ai să răceşti.

O conduse pe primul tronson de scară, spre o^aie din fundul casei, aprinzînd lumina pe culoar, dar lăsînd baia în penumbră. închise pe jumătate uşa, apoi o aşeză pe marginea căzii, o uriaşă vană victoriană albă cu robinete înalte de alamă în mijloc.

Răsuci robintele, turnînd în baie puţin ulei dintr-un flacon de *Penhaligan's,* iar apa fierbinte începu să curgă aburind.

Francesca stătea privindu-l cum îşi scotea cămaşa peste cap şi-şi trecea degetele prin părul ud. Era frumos, îşi spuse ea, robust şi puternic, cald şi blînd. Era de toate pentru ea; era complet.

- Francesca, se aplecă el s-o sărute.
- Nu.

Se opri, privind-o.

- Du-te şi stai jos.

Patrick întoarse capul spre scaunul de răchită, apoi se uită din nou la ea.

- Du-te, repetă Francesca.

Vocea îi era doar o şoaptă scăzută, dar totuşi îl domina. Se retrase şi se aşeză în faţa ei, cu excitaţia învăpăindu-i-se într-o clipă.

Francesca se ridică şi, foarte încet, îşi descheie bluza, desprinzîndu-şi-o de pe umeri şi rămînînd cu sutienul de dantelă. Trase bretelele în jos, privindu-i chipul, apoi dantela fină a sutienului, dezgolindu-şi sinii, plini şi cu sfîrcuri trandafirii. îi văzu faţa schimbîndu-se. Şi-l descheie şi îl lăsă să cadă pe jos. Apoi, îşi desfăcu fermoarul de la spate al fustei, o lăsă să-i lunece pe şolduri şi rămase doar cu ciorapii negri şi cizmele.

îşi trecu mîinile în jos peste sîni, pînă la şolduri, apoi pe coapse, cu fiorul de a-şi arăta trupul astfel, dezvă- luindu-l încet, cu mişcări tot mai erotice. Patrick stătea complet nemişcat, tăcut. Numai iuţeala respiraţiei îi trăda dorinţa.

La sfîrşit, Francesca ridică un picior pe marginea căzii, se aplecă înainte, cu sinii atingîndu-i coapsa, şi-şi descheie şiretul cizmei, scoţîndu-şi-o uşurel. Făcu la fel şi cu cealaltă cizmă, apoi se îndreptă. Veni spre Patrick.

- Dumnezeule, Francesca...

Aplecîndu-se, îi găsi gura. Mîinile lui o cuprinseră de coapse, atingînd cu degetele pelicula fină a ciorapului. Şi-o coborî în poală, îşi încleştă mîinile în părul ei şi îi privi faţa în timp ce începea încet să se mişte.

- Slavă Domnului că ne-a dat băi mari.

Continua să-şi ţină mîinile în părul ei, dar capul îi stătea rezemat de spătarul scaunului şi avea trupul moleşit. Francesca îşi săltă capul de pe umărul lui, zîm- bind.

- Vrei să închizi robinetele sau le închid eu?
- Poţi tu.

Se clinti, ridicîndu-şi trupul, desprinsă de el. Patrick

părăsi scaunul, pornind spre cadă.

- E un halat în dormitor, spuse el peste umăr. A doua uşă.

încerca apa, aşa că Francesca îi luă cămaşa, o trase peste cap şi ieşi pe palier, spre dormitor. Aprinse plafoniera, căutînd în jur halatul de prosop.

Dormitorul era mare şi avea o atmosferă masculină, decorat cu dungi galbene şi crem, şi mobilat cu piese georgiene de mahon. îi plăcea - era exact aşa cum şi-l imaginase. Văzu pe scrin o colecţie de fotografii şi se apropie, curioasă, să arunce o privire. Una îl reprezenta pe Patrick în-copilărie, alta era de la nunta lui Lady Margaret, iar o a treia, mai recent, părea să fi fost făcută cu ocazia unei partide de tenis la Motcom. Patrick stătea lîngă o fată brunetă, ţinînd-o cu braţul de talie. Rîdeau amîndoi, la fel ca toţi ceilalţi din fotografie, ca şi cum fotograful tocmai ar fi spus ceva comic.

Francesca se apropie de pat. Văzu altă fotografie, pe noptieră, în ramă mare de argint, şi vru s-o studieze şi pe aceea. O ridică. I se opri respiraţia şi un moment crezu că stinsese cineva brusc lumina din cameră. Dar apoi clipi din ochi şi fotografia redeveni clară. Durerea o dobora.

în acel moment, cum stătea paralizată de suferinţă, privind chipurile zîmbitoare, al lui Patrick şi al fetei brunete, simţi că timpul se oprise în loc, iar ea era suspendată, imobilizată într-un coşmar negru al revelaţiei care o zguduia pînă-n adîncul sufletului.

Era îngrozită, dar nu-şi putea lua ochii de la fotografie, imaginea a doi oameni surîzători, fericiţi, uniţi. Părea s-o absoarbă ca un vîrtej, trăgînd-o în jos, cu mintea învîrtindu-i-se zăpăcită, tot mai departe, în spirală. Fata purta un inel, cu un smarald mare în montură de diamante, şi strălucea la fel de luminos ca faţa ei. Era singura lumină pe care o putea vedea, o lumină scînteietoare care se rotea.

Prăbuşindu-se pe pat, îşi acoperi faţa cu mîinile tremurinde, dorind disperată ca imaginea să dispară, dar i se întipărise în minte ca un stigmat. Lumina vie strălucea din fotografie, zîmbetele o batjocoreau, rînjite şi răutăcioase.

Lăsă fotografia să cadă pe podea şi scoase un ţipăt.

- Francesca? intră Patrick în cameră. Ce s-a-ntîmplat?

Era gol, doar cu un prosop înfăşurat pe mijloc, iar trupul lui părea s-o sîcîie.

Francesca se ridică, incapabilă să-l privească. Se simţea violată, ca şi cum ¡-ar fi arătat sufletul el, iar el rîsese cu dispreţ. Se simţea murdară şi folosită ca un obiect.

- Francesca?

Ceva la ea îl înspăimînta. Simţea frica şi panica. Păreau să formeze o barieră prin mijlocul camerei.

- Francesca, ce-i cu tine?

îi venea să cadă în genunchi şi să se tîrască nevolnică afară din încăpere, dar mîndria nu-i dădea voie. Trebuia să-l privească în faţă. Înfigîndu-şi unchiile în carnea pumnului strîns, ridică ochii spre el şl spuse:

- Acum trebuie să plec.

Cuvintele răsunară reci şi dure, iar mai tîrziu se întrebă cum se putuse întîmpla una ca asta, ştiind că în acel moment era atît de fragilă, atît de înfricoşător de slabă, încît firesc ar fi fost să urle de durere, ca un animal strivit.

- Cum adică, trebuie să pleci? rămase Patrick pe loc. Mirosul furiei şi spaimei ei era atît de puternic, încît îl speria.

- Am făcut ceea ce-am venit să fac, acum e gata şi plec.

îi văzu chipul, sclipirea de durere din ochi, şi-i dădu putere să ştie că-l putea lovi la fel cum o lovea şi el. Era un mincinos, un prefăcut, dar ştia şi ea să mintă.

- Ai făcu ce...

înghiţi dureros.

- Ce-ai venit să faci?

- Da. îţi eram datoare, Patrick, nimic mai mult.

Privi fotografia de pe podea. îi rînjea.

- Trebuia să ştiu că n-a însemnat altceva decît...

Ridică din umeri.

- Decît ce? răsună glasul lui îngroşat de emoţie şi furie.

-Decît un futai.

 Un moment, Patrick arătă de parcă l-ar fi pălmuit. Apoi se întoarse. Francesca încercă să treacă pe alături.

- Nu! o apucă el de braţ, trăgînd-o aproape. Nu, Francesca! Nu!

Francesca începu să se zbată.

- Nu te cred, nu pot! Ţi-am văzut ochii, te-am simţit!

- la mîna de pe mine! zbieră ea.

îşi smuci braţul, dar Patrick o ţinu strîns şi o împinse lîngă tocul uşii.

- Spune-mi! îi ceru el, aprig. Spune-mi că nu mă iubeşti!

Avea faţa la un deget de-a ei şi îi simţi pe piele aroma slabă a sexului. O văzu în ochii lui pe fata brunetă, iar prefăcătoria o făcu să-i vină rău.

- Nu, răspunse ea, nu te iubesc!

Deodată, îi dădu drumul. Se prăbuşi cu spatele la perete şi-şi duse mîinile la faţă. Teatrul pe care îl juca o înfurie şi mai rău.

- Nu te iubesc, repetă ea cu răutate, dar fuţi straşnic, Patrick!

Trecu pe lîngă el pînă în baie şi-şi luă pe ea fusta şi cizmele, adunînd restul hainelor într-o grămăjoară. Simplul gînd la sexul dintre ei o dezgusta. Minciunile lui pluteau în aer şi trebuia să iasă. Reveni pe palier, dar nu-l putu privi - îi era frică.

- N-am să te las să pleci, spuse Patrick, în timp ce trecea pe lîngă el, spre scară.

Nu-i răspunse nimic: Minciuni, îşi zise, minciuni, minciuni, minciuni. O trase de umăr înapoi:

- N-am să te las, fir-ar să fie! Voi veni după tine, Francesca!

Se smulse şi porni către trepte. Feţele din fotografie îi fulgerau pe dinaintea ochilor şi, fără a-şi da seama ce făcea, o luă la fugă, disperată să scape de el. Speriată de puterea înşelătoriei.

- Am să vin după tine! Ştiu că mă iubeşti, Francesca! strigă Patrick în urma ei, cu forţa glasului său sleindu-i puterile.

îşi luă mantoul din hol şi ieşi pe uşa din faţă, în goană.

- Am să vin după tine! continuă el să strige, în timp ce Francesca alerga în stradă. Am să vin după tine! Nu te voi lăsa să fugi!

Alerga cît o ţineau picioarele, prin ploaia torenţială, pe lîngă maşini, felinare, de-a lungul rîului, pînă cînd sîngele începu să-i vîjîie în urechi şi pieptul i se îngre-ună de efort. în sfîrşit se opri, la kilometri întregi distanţă de Patrick, şi se rezemă de zidul rece al unei clădiri de cărămidă, tremurînd din tot trupul ca reacţie faţă de forţa emoţiei.

Ridică faţa în ploaie, închise ochii şi începu să suspine cu disperare.

Capitolul 26

Lady Margaret şi Lord Henry stăteau în salonul de la Motcom, într-una din rarele seri cînd erau împreună, jucînd o partidă de table.

Focul începea să se stingă în cămin, pe măsură ce jocul se apropia de sfîrşit, iar Lord Henry îşi termina treptat ultimul pahar al serii. Era trecut de zece şi jucau într-o tăcere amiabilă, relaxaţi, destinzîndu-se înainte de culcare. Telefonul sună.

- Doamne sfinte! Cine să sune la ora asta?

Lord Henry asocia-întotdeauna telefoanele la ore tîr- zii cu necazurile. După convingerea lui, se cădea ca oamenii să telefoneze fie după ora zece dimineaţa, fie înainte de şapte seara: în afara acestui interval, orice apel reprezenta un amestec grosolan în viaţa particulară a cuiva.

- Nici o grijă, răspund eu.

Noul valet avea seara liberă, aşa că Lady Margaret se ridică şi ieşi în holul friguros, să răspundă la telefon.

- Lady Margaret?
- Da, eu sînt.
- Bună seara, aici Charles Hewitt.
- Bună, Charles! Ce faci?
- Nu prea bine, teamă mi-e, Lady Margaret.
- Aşa? Şi de ce?

O irita foarte tare modul cum insista să-i folosească titlul. Era mai prudent aşa, o ştia, dar tot o enerva. Voia să

se ştie că se tutuia cu Ministerul de Externe; merita această onoare.

- Am primit un telefon de la Chris O'Leary, magnatul presei. Se pare că fratele dumneavoastră a încheiat un tîrg cu un ziar de scandal. O oră am vorbit la telefon cu redactorul-şef al ziarului respectiv, încercînd să rezolv toată mizeria asta!

- Cum adică, „a încheiat un tîrg"? întrebă ea, nedumerită. Despre ce naiba vorbea Charles? Patrick nu-i spusese nimic.

- Se pare că le-a promis un interviu în exclusivitate despre relaţia lui cu o fată numită Francesca Cameron, urmînd ca în schimb ziarul să ralieze trupele pentru a face cronica prezentării de modă a fetei. înţeleg că numele vă spune ceva, Lady Margaret? Personal, cred că idiotul ăsta şi-a pierdut minţile în mă-sa!

Lady Margaret bîjbîi în spatele ei să-şi tragă un scaun. Se prăbuşi pe el, rămînînd cîteva secunde buimăcită. Era aţît de furioasă încît nici nu mai putea să gîndească.

- în prezent, situaţia e că am reuşit să negociez cu ziarul să renunţe la ideea articolului, iar O'Leary şi-a dat cuvîntul. Dar asta nu rezolvă problema lui Patrick. Nu ştiu ce naiba l-a apucat, Lady Margaret, însă vă propun să aflaţi, şi al dracului de repede!

- Da, fireşte.

I se învîrtea capul de mînie.

- Nu mi-aţi spus, data trecută cînd ne-am întîlnit, că Patrick se logodise?

- Păi, da, oarecum.

De săptămîni în şir îl împingea de la spate să facă o mişcare cu Penny Brachen. Ar fi trebuit să-l împingă şi mai tare. Iisuse! Francesca Cameron!

- Ei, cu cît se va face mai curînd un anunţ, cu atît mai bine! Ultimul lucru de care are nevoie partidul e încă un scandal. V-aş îndemna să-l convingeţi de avantajele unei soţii bune şi trainice lîngă el, Lady Margaret, dacă vrea să rămînă în funcţie, adică!

r Da, fireşte.

într-o clipă simţi panica. Era o ameninţare?

- Şi, apropo, dacă ar mai fi ceva de spus, eu aş pune accentul pe problema familială, fata fiind o fostă angajată. Aşa, putem trece peste legătura dintre ei relativ uşor. Ce ziceţi?

Lady Margaret strîrise cu putere receptorul.

- Da, aş...

Nu-i spusese niciodată lui Charles despre relaţia lui Francesca Cameron cu familia. Informaţiile lui proveneau din alte surse. Christoase, ce mai ştia?

- Cum crezi, Charles, spuse ea încet.

- Cred că ar trebui să vă ţineţi fratele din scurt, Lady Margaret. N-avem nevoie de parlamentari fustangii.

- Nu, Charles.

Privi peste umăr, ca să se asigure că închisese uşa salonului.

- Vin imediat la Londra să vorbesc cu el. Vreau să ne întîlnim mîine la prînz.

- Mă tem că nu pot.

- înţeleg.

Semn de dezaprobare.

- Altă dată, Lady Margaret.

- Da, altă dată.

Şi, fără altă vorbă, Hewitt închise.

Lady Margaret rămase în hol, lîngă telefon, încercînd să se gîndească raţional la ceea ce era de făcut în continuare. Nu era momentul pentru jocuri. Urma să i-o spună de-a dreptul şi, fir-ar al dracului să fie, avea s-o asculte! Era al naibii de hotărîtă de data asta, gata cu ameninţările voalate! Nu i-o fi păsat lui de carieră, dar ei îi păsa! Avea să tragă spuza de pe urma lui Patrick - plătise pentru asta şi era hotărîtă să cîştige! Se ridică şi-l strigă pe Lord Henry:

- Iubitule, mă tem că trebuie să mă duc la Londra în noaptea asta.

Charles oprise articolul pentru moment, dar nu era timp de pierdut. îl auzi pe Lord Henry gemînd, în timp ce intra în cameră.

„Va trebui să aibă răbdare," reflectă ea furioasă, îndreptîndu-se spre birou să ia cheia maşinii, „la fel cum am

făcut şi eu atîţia ani.“

John era în halat, cînd primi telefonul de la recepţie. Patrick Devlin în hol? Trebuia să fie o confuzie. Nu-l mai văzuse sau auzise pe Patrick Devlin de luni de zile, de cînd plecase de la Motcom. Nici o confuzie, îl asigură recepţionera, rugîndu-l să coboare la domnul Devlin.

John se îmbrăcă grăbit şi ieşi din cameră. Telefonul îi provocase o senzaţie de greaţă în stomac.

- John! se apropie Patrick de el prin hol.

Se priviră stînjeniţi cîteva momente, apoi îşi strînseră mîinile, cu jenă. Patrick nu era sigur cum să înceapă.

- Vrei să stăm jos?
- Nu, mulţumesc.

în pieptul lui John se răzvrătiră toate vechile sale sentimente ocrotitoare pentru Francesca. încă mai era furios pe Devlin, iar apariţia lui îl nemulţumea.

- Ce doreşti, Patrick?

Patrick îi răspunse la fel de direct. Nu avea nici un rost să piardă vremea.

- Am venit să vorbim despre Francesca. Despre Fran- cesca şi mine.

Chipul lui John rămase nepătruns, dar îl copleşi revolta.

- Glumeşti, pesemne, Devlin! M-ai sculat din pat ca să-mi spui asta! pufni el. Ce te face să crezi, după atîtea luni, că ea, sau eu, la o adică, am avea ceva de-a face cu dumneata?

r M-am întîlnit azi cu ea, John.

îl văzu schimbîndu-se la faţă.

- Nu ti-a spus?

-Nu.

Acest lucru îl supăra şi mai mult.

- E stăpînă pe viaţa ei, Patrick! Nu-i obligată să-mi spună totul!
- Ştiu, ştiu, îşi mută Patrick privirea.

Mergea mult mai greu decît îşi imaginase. Nici un moment nu-i trecuse prin minte că urma să aibă de înfruntat furia lui John.

- John, am întîlnit-o pe Francesca alaltăieri aseară,

la Pimlico, apoi am venit la prezentare. Azi, ne-am întîlnit din nou.

Oftă.

- Ascultă, să ştii că mi-e foarte greu...
- Nici nu mă mir!
- Eu... întinse Patrick mîna, atingîndu-l pe braţ. John, mă asculţi măcar un moment? Ştiu că-ţi displac, îmi porţi pică, orice, dar trebuie să-ţi vorbesc. Te rog, vrei măcar să mă asculţi?

John coborî ochii spre mîna lui, apoi îi privi faţa. Deznădejdea i se vedea clar, dar nu-l îmblînzea.

- în regulă, răspunse el, ursuz. îţi acord cinci minute.

Se îndreptară spre o zonă cu fotolii.

- Ce doreşti să-mi spui?

Patrick inspiră adînc, privindu-l drept în ochi.

- Ziua de azi a fost una dintre cele n.J fericite din viaţa mea, şi una dintre cele mai nefericite. Astăzi am înţeles ce greşeală colosală am făcut astă-vară în Scoţia. Ml-am dat seama, de fapt, imediat ce am văzut-o pe Francesca, iar acum trebuie să i-o spun.

Ezită un moment, apoi continuă:

- O iubesc pe Francesca şi cred că şi ea mă iubeşte. Astă-seară, a fugit de la mine - din cauza unei neînţelegeri prosteşti - şi trebuie s-o văd, trebuie să-i explic. M-am gîndit că, poate...

Făcu o pauză.

- M-am gîndit că poate ai vrea să mă ajuţi.

John îi privi din nou chipul, atent, în lumina electrică din holul hotelului, şi-şi spuse că arăta distrus şi îmbătrî- nit. Mai mult decît atît, părea pierdut.

- Nu cred că te-a iertat, Patrick, răspunse el. îi era loial lui Francesca; detesta gîndul de a spune mai mult.
- Poţi să-i vorbeşti din partea mea? îl întrebă Patrick, disperat. Să-i spui că o iubesc?
- Nu ştiu.
- Ai să te gîndeşti măcar?

John îşi aminti un moment de toată durerea şi chinurile pe care le suferise Francesca în scurta ei viaţă, înainte de a-i răspunde:

- Am să mă gîndesc, dacă faci ceva pentru mine.
- Orice! ridică Patrick privirea, cu speranţă.
- Te vei gîndi foarte serios cît de mult o iubeşti?
- Dar...

John înălţă o mînă, făcîndu-l să tacă:

- Da, ştiu că te-ai gîndit deja la asta, dar vreau să te duci acasă şi să te mai gîndeşti. Să te gîndeşti bine de tot, Patrick. întreabă-te la cît de multe ai fi dispus să renunţi pentru fata asta şi ce importanţă va avea ea în viaţa ta. Dacă, dimineaţă, răspunsul va fi totul, atunci întoarce-te aici şi voi încerca să-i vorbesc în numele tău.

Patrick rămase tăcut.

- Nu vreau să mai sufere, înţelegi, continuă John. Nu voi lăsa să fie din nou lovită.
- Da. Dar dimineaţă am să mă întorc.

John ridică din umeri.

r Sper.

îş[strînseră mumie.

- îţi mulţumesc, spuse Patrick.
- Mîine să-mi mulţumeşti.

Patrick se întoarse şi ieşi din hotel.

Lady Margaret introduse Range Rover-ul pe Swan Walk, de pe Royal Hospital Road, încetinind în faţa casei lui Patrick. Opri motorul şi rămase cîteva secunde pe fotoliul maşinii, luminată de un felinar de stradă, lăsîn- du-şi trupul să se relaxeze după tensiunea de pe drum. Era ora două noaptea. Apoi, îşi luă jacheta de pe locul din stînga, se aplecă în spate să-şi ia geanta şi coborî din maşină. Casa era întunecată, dar avea cheia.

în timp ce suna, o căută în poşetă şi o găsi chiar cînd lumina de la etaj se aprinse. O răsuci în broască şi intră în holul larg, aprinse cîteva lămpi, după care se duse direct la bucătărie să-şi facă o cafea. îl auzi pe Patrick la etaj şi se pregăti să-l primească.

- Margaret! Doamne Dumnezeule! Ce-i cu tine aici? apăru el în uşă, îmbrăcat cu halatul, clipind din ochi în lumina puternică din bucătărie. Eşti bine? S-a-ntîmplat ceva la Motcom?
- Da, sînt bine, şi nu, la Motcom nu s-a întîmplat

nimic.

Veni spre el şi-l sărută pe obraz, fără prea multă căldură.

- Du-te în salon, Patrick. Voi aduce nişte cafea. Avem de vorbit.

- Cum adică, avem de vorbit?

Lady Margaret reveni la pregătitul cafelei, adresîn- du-i-se peste umăr.

- în seara asta am primit un telefon de la Charles Hewitt. A sugerat ca noi doi să discutăm cîteva lucruri.

Se întoarse:

- Hai, du-te şi stai jos, Patrick, mă enervezi, învîrtin-du-te aşa în jurul meu! Am să-ţi spun imediat despre ce e vorba, dar mai întîi trebuie să beau ceva, am făcut drum lung cu maşina.

Patrick trecu în salon, unde aprinse o lampă. Era frig şi deodată îl nemulţumi întinderea camerei. Margaret alesese locuinţa din Swan Walk, o casă unde să se poată primi musafiri, spusese ea, aproape de Parlament. O decorase şi-i împrumutase banii ca s-o plătească, dar, privind-o acum, îşi spuse că nu s-ar fi potrivit pentru Francesca. Poate că, dacă rămînea în politică, aveau să se mute în circumscripţia lui electorală. Probabil ¡-ar fi plăcut la ţară.

Lady, Margaret intră cu o tavă şi o puse pe măsuţa de cafea. Turnă lapte în ceaşca lui Patrick, i-o întinse, apoi se ocupă de a ei. Luă o înghiţitură mare de cafea neagră şi aromasă, după care puse ceaşca jos, cu grijă.

- Deci?

Patrick îi urmărea mişcările, încete şi calculate, aş-teptînd să-i spună de ce venise trei sute de kilometri ca să-i vorbească.

- Deci, care e adevărul în legătură cu povestea pe care intenţionezi s-o spui ziarului *Mail,* despre tine şi Francesca Cameron?

- Poftim?

- Ziarul *Mail,* Patrick! Se pare că erau gata să pu-blice un articol în exclusivitate despre tine, cu fotografii!

- Ce naiba...

- Exact! îşi scoase Lady Margaret o ţigară lungă din

tăbacheră şi şi-o aprinse, privindu-şi fratele. Aşi dori să ştiu ce naiba te-ai apucat să faci?

- Christoase!

Patrick ea năucit: Afurisita de presă liberă? Singura persoană care ştia era Oii şi redactora lui de la pagina pentru femei.

- Iisuse Christoase! Cum dracu' ai aflat?

Se ridică şi întinse mîna după ţigările lui Lady Margaret, aprinzîndu-şi grăbit una şi pornind spre fereastră.
Se uită afară, prea furios ca să mai vorbească.

- Nu prea cred că asta contează! îi privi Lady Margaret spatele. Ţi-am pus o întrebare, Patrick, despre Francesca. Nu mi-ai răspuns!

- Nu cred că te priveşte cu ceva!

Lady Margaret se ridică.

- Ei bine, din păcate, aici te înşeli. Mă *priveşte,* indiferent că-ţi convine sau nu! Cînd ministrul de Externe mă sună la zece seara ca să-mi spună să te pun la punct în cîteva probleme, atunci aş zice că mă priveşte la fel de mult ca pe tine!

îşi stinse ţigara, strivind-o în scrumieră.

- Nu crezi?

Patrick se întoarse.

- Răspunsul rămîne nu. Viaţa mea privată mă interesează numai pe mine.

- Problema e că nu este privată, nu-i aşa, Patrick? Mai ales cînd închei tîrguri prosteşti cu vechii colegi de şcoală, în schimbul unei exclusivităţi naţionale! Nu mai e privată nici de-a dracu'! îşi aruncă ea mîinile în sus. Ce Dumnezeu ţi-a trecut prin cap? La asta să-mi răspunzi! Chiar ai de gînd să distrugi tot ce-am clădit? N-ai nici un pic de mîndrie?

- Mîndrie? Cred că am mai auzit cuvîntul ăsta de la tine, nu? Uită-te unde m-a adus, ultima oară! Iar ca răspuns la întrebarea ta, nu, nu vreau să distrug tot ce-am făcut; nu mă gîndeam decît la adevăr, atîta tot. O iubesc pe Francesca şi vreau să mă căsătoresc cu ea. Am făcut o mare greşeală părăsind-o, acum o ştiu. O iubesc şi înseamnă pentru mine mai mult decît orice altceva.

Lady Margaret rămase complet nemişcată, ferindu-şi ochii de privirea lui Patrick. Sinceritatea expresiei lui o făcea să-i vină greaţă.

- Şi, ia spune-mi, ce ştii tu despre dragoste şi căsnicie, Patrick? întrebă ea rece.

- La fel de multe ca oricine! oftă Patrick, adînc. Chiar contează? O iubesc pe Francesca, ne potrivim. Nu poţi înţelege asta?

- Am să-ţi spun ce înţeleg eu, Patrick! ridică ea deodată vocea, furioasă. înţeleg că ai o aventură ieftină cu o nubilă de optişpe ani şi-ţi închipui că e dragoste! E de-a dreptul jalnic, să-ţi curgă balele după ea ca unui boşorog, gata să renunţi la tot de dragul ei. îţi dai seama că s-a zis cu cariera ta, dacă mai continui aiureala asta? Cine crezi că te va lua în serios? Un om care nu poate gîndi decît cu capul pulii!

- De-ajuns, Margaret!

Lady Margaret clătină din cap.

- Ba nu e deloc de-ajuns! Incă n-am terminat! Mai am o droaie de spus pînă să termin!

Patrick porni spre uşă.

- Şi poţi să rămîi dracului aici şi s-asculţi, Patrick! De data asta, am terminat cu menajamentele şi rugăminţile. De data asta, vorbesc serios!

Neimpresionat de dezlănţuirea ei, Patrick se opri, cugetînd cîteva momente. Dacă pleca acum, ruptura avea să fie mult mai greu de remediat, dar dacă rămînea, urma să-şi piardă calmul şi să spună amîndoi lucruri care era mult mai bine să rămînă nerostite.

- Stai jos, Patrick! Stai jos şi-ascultă!

O privi lung.

- Să nu-mi dai tu mie ordine, Margaret, spuse el cu glas îngheţat. N-am de gînd să mă cert în problema asta.

Şi, dintr-o dată, Lady Margaret dădu din cap:

- Ai dreptate. Nu trebuie să ne certăm.

îşi mai aprinse o ţigară.

- Ne-am mai certat odată şi ţi-am spus că nu făceam decît ceea ce consideram că era mai bine pentru tine, continuă ea, ţinînd ţigara aproape de faţă, astfel că fumul i

se încolăcea peste buze. Tot ce-am făcut a fost pentru tine. Sper că înţelegi.

- înţeleg, Margaret.

Dar nu era deloc sigur că înţelegea şi nu era sigur nici dacă sora lui ştia deosebirea între ce era mai bine pentru el şi ce pentru ea însăşi.

- Bine, mă bucur s-o aud.

Trase aer în piept.

- Fiindcă deţin un mare procentaj din casa de modă *David Yates,* nu cu titlu de control, dar suficient ca să creez dificultăţi foarte mari companiei. Şi, dacă socotesc că e necesar, exact asta voi face! Ar fi mare păcat, nu? După o prezentare atît de bine primită şi mai ales avînd în vedere că se cam zbat să supravieţuiască în climatul actual, cred că n-aş greşi spunînd că, dacă eu le fac greutăţi, probabil ¡-aş desfiinţa. Mare păcat, aş zice!

Patrick o privi cu groază, zăpăcit un moment de şoc. îşi spuse că probabil înnebunise, dar apoi îi văzu ochii şi înţelese că nu era deloc nebunie, ci doar ambiţie, ambiţie pură şi neînduplecată.

Lady Margaret îl privi rece.

- Mă întreb dacă Francesca Cameron ţi-ar mulţumi pentru distrugerea unei cariere cu adevărat strălucite, Patrick? trase ea un ultim fum din ţigară şi o stinse. Ce părere ai?

Suflă fumul, într-un nor cenuşiu, gros.

- Dacă firma ar fi nevoită să se lichideze din cauza unei dobînzi exorbitante pe împrumut, sau a tărăgănării continue a deciziilor din partea unui director, sau chiar dintr-a unei acaparări, nu crezi că Francesca te-ar acuza, daca ar şti că puteai împiedica totul, dar n-ai făcut-o?

îi privi chipul, pe care se aşternea o expresie de amarnică dezamăgire. înghiţi în sec. Nu voia ca Patrick s-o urască, dar trebuia să continue; trebuia să-şi asume riscul.

- Oare dragostea ta idilică ar supravieţui deziluziilor şi resentimentelor? Oare Francesca te-ar ierta, ce crezi?

Dar Patrick nu mai găsi puterea de a-i răspunde. Enormitatea ambiţiilor ei egoiste îl şoca atît de profund, încît abia mai putea vorbi.

- De ce? şopti el. De ce vrei să faci asta?

Nu putea înţelege cum era în stare cineva să urască atît de mult, să ticluiască asemenea ticăloşii. Faptul că era propria lui soră îl făcea să-i vină să plîngă.

- Nu vreau s-o fac, Paddy. Voi face numai ceea ce sînt nevoită.

- Dar de ce?

- Fiindcă nu voi sta cu mîinile-n sîn, privindu-te 'turn îţi distrugi viaţa, se răsti ea. De-asta! Ai mult prea mult de pierdut!

- Dar nu mă interesează, nu înţelegi? Ea e singurul lucru care e important. Aş renunţa la orice pentru ea. La orice!

Lady Margaret avu senzaţia că o pălmuise în faţă. După toate sacrificiile ei, după tot ce făcuse pentru el, arunca totul la gunoi pentru ţoapa aia de două parale, iar ea cu ce avea să se mai aleagă?

- Peste cadavrul meu! mirii, feroce.

- Ce-ai spus?

- Am spus, peste cadavrul meu! N-ai să renunţi la nimic, Patrick! M-auzi? La nimic!

- Ba voi face ce vreau eu! Nu-ţi poate intra în cap odată? Sînt liber şi stăpîn pe viaţa mea, sînt destul de maturca să hotărăsc singur!

- în regulă! strigă Lady Margaret. Dă-i-nainte, hotărăşte singur! Dar să nu vii în fuga mare la mine cînd totul ţi se va prăbuşi în cap, auzi?

Prostia lui Patrick o făcea să fie lividă la faţă.

- N-ai decît s-o păstrezi pe fata aia, dacă aşa vrei, dar ţine mine ce-ţi spun, am s-o ruinez! Voi face tot ce-mi stă în putere ca s-o distrug. Totul! Ai în faţa ta o carieră strălucită, dar dacă tu vrei să arunci totul la^ gunoi, atunci nu mai pot face nimic ca să te opresc. însă mă vei arunca şi pe mine, şi familia. N-am să stau degeaba, uitîndu-mă cum îţi distrugi viaţa!

- Dar *de ce?* De ce nu le pot avea pe toate, şi pe Francesca?

- Şi pe Francesca? rîse cu venin Lady Margaret. O piţipoancă adolescentă în electoratul tău? O fată picată de

naiba ştie unde, plină de cucuie şi vînătăi? Are un trecut, Patrick! Un trecut violent, pînă şi orbul vede. Chiar eşti atît de naiv, încît să crezi că oamenii n-au să-şi bage nasul? A, or să şi-l bage, ba bine că nu! Asta-i o cutie cu viermi care abia aşteaptă să fie deschisă, iar presa de şanţ o să se calce în picioare de-atîta grabă să salte capacul! Şi cu Charles Hewitt cum rămîne? Crezi c-o să-ţi mai susţină cariera după ce faci de rîs partidul şi pe tine însuţi cu aventura asta sordidă? Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi înhăţă poşeta şi căută în ea un şerveţel, cu lacrimi de furie şi neputinţă şiroindu-i pe obraji.

- Margaret, te rog, îi puse Patrick mîna pe umăr.

- Nu! se smulse ea. N-am să-ţi mai ascult mofturile şi văicărelile! Singur trebuie să alegi, continuă, ştergîn- du-şi faţa. Dar dacă o alegi pe Francesca, Patrick, atunci gîndeşte-te foarte serios care vor fi consecinţele. Am să fiu prima care va afla ce trecut violent şi teribil are ascuns şi, reţine-mi cuvintele, o voi face să plătească! Niciodată n-am s-o las în pace. Niciodată!

îndesă şerveţelul la loc în poşetă şi se răsuci cu faţa spre el.

- Nu mai e vorba numai de viaţa ta; datorezi prea mult, prea multor oameni. La asta să te gîndeşti!

Şi trecu pe lîngă el, spre uşă.

- Gîndeşte-te la ce te înhami dacă rămîi cu ea, şi pe urmă roagă-te să aveţi, amîndoi, puterea de a îndura! scuipă ea ultimele cuvinte şi ieşi, trîntind uşa.

Patrick se ridică şi trase draperiile, în timp ce dimineaţa se revărsa peste oraş şi felinarele portocalii pîl- pîiau nesigur, înainte de a se stinge. Privi cerul, acoperit cu nori grei de ploaie, deschizîndu-se aproape imperceptibil în lumina zorilor, apoi se uită vizavi, la maşina parcată în faţa casei, cu doi oameni înăuntru.

Stătuseră acolo toată noaptea. Se întoarse şi merse la birou, de unde luă cîteva coli de hîrtie, scrise parţial, punîndu-le într-o scrumieră mare de sticlă. Găsi bricheta lui Lady Margaret şi o aprinse, ţinînd flacăra lîngă colţul primei foi. Hîrtia luă foc imediat, apoi flăcările se întinseră şi la

celelalte şi, în cîteva secunde, toate colile arseră, iar literele se mistuiră. Tot ce mai rămăsese din scrisorile lui explicative către Francesca, inutile şi nenorocite, era o grămăjoară de cenuşă neagră.

Urcă la etaj şi intră în camera de oaspeţi. Lady Margaret încă nu dormea.

- Margaret, spuse el. îmi promiţi că dacă renunţ la Francesca o laşi în pace?

în glas nu i se simţea nici o emoţie; era amorţit şi îngheţat pînă-n adîncul sufletului.

Femeia întoarse capul către el:

- Dacă te însori cu Penny Brachen, da.

Patrick se agăţă de clanţă. Dintr-o dată, o durere cumplită îi umplu tot trupul, durerea surdă a pierderii. Acesta era preţul pe care-l avea de plătit pentru că o iubea pe Francesca, preţul trecutului ei şi al viitorului lui. îşi privi sora şi simţi că-i era mai străină decît ar fi crezut vreodată cu putinţă.

- Dă-mi cuvîntul tău că nu-i vei face nici un rău, spuse el. Nici ei şi nici companiei şi... fac tot ce vrei.

în ochii lui Lady Margaret licări un zîmbet, dar de pe buze şi-l stăpîni.

- Ai cuvîntul meu, răspunse. O singură dată, însă, s-o mai vezi, şi o distrug.

întoarse capul la loc şi închise ochii. Patrick ieşi tăcut din cameră.

Peste exact trei săptămîni, John stătea în salonul căsuţei cu terasă din Marston Avenue, studiind cartea poştală albă, scrisă de mînă. Fusese trimisă pe adresa lui, dar cuvintele îi erau destinate lui Francesca. Nu ştia ce să facă. Privi pe fereastră, spre grădiniţa din faţă,

recent săpată şi plantată, şi simţi forţa suferinţei ei în pământul negru, răscolit. Muncise pînă la epuizare, luptîndu-se cu pământul la fel cum se lupta cu durerea şi umilinţa, obosindu-se prea mult ca să mai plîngă măcar. Dorise să-şi chinuiască trupul, să-l amorţească, dar nu putea scăpa de suferinţă, John ştia.

Acum, aşteptînd-o să se întoarcă acasă, îşi făcea griji pentru starea ei fizică. I se părea că nu-i mai rămăsese nici o putere, că ceva dinlăuntrul ei îi consumase spiritul, lăsînd-o slabă şi lipsită de apărare. Era secătuită; umbra a ceea ce simţea plutea deasupra ei, ca un înger negru. Se întoarse, cînd auzi uşa din faţă trîntin- du-se.

- Francesca?

Fata intră în cameră. Avea faţa palidă ca moartea, cu excepţia a două pete roşii pe obraji, ca bujorii de febră, iar ochii îi ardeau nefiresc de strălucitori.

- Unde-ai fost? Eram îngrijorat pentru tine, vîrî el cartea poştală în buzunar.

- A trebuit să merg la medic, răspunse Francesca.

Moşmondi un moment la nasturii hainei, apoi ridică privirea spre el.

- John, spuse ea încet, sînt însărcinată.

Sinceritatea simplă a cuvintelor ei îl năuci. Avu nevoie de cîteva minute pentru a le înţelege sensul şi rămase privind-o fără expresie, fără a şti ce să facă sau să spună. în cele din urmă, porni spre ea şi întinse braţele. Francesca intră în îmbrăţişare, mîngîierea trupului lui uşurînd-o nespus după atftea ore şi zile de chin singuratic.

- Ce vei face? o întrebă, continuînd s-o ţină strîns.

Clătină din cap. Era un copil conceput din dragoste, o fiinţă ivită dintr-o pasiune şi un sentiment atît de puternic, încît amintirea lor îi sleia puterile. Nimic, nici o minciună sau înşelătorie, nu i le putea răpi.

- Vreau să păstrez copilul, şopti ea.

John îi atinse părul. Viaţa lui, atît de stearpă şi zadarnică, o viaţă aproape încheiată, îşi găsise dintr-o dată un scop, o luase de la început. Francesca făcuse pentru el acest lucru, iar acum avea să-i dăruiască şi un copil. Nu era al lui, dar făcea parte din ea şi, iubind-o atît de mult,

devenea astfel şi o parte din el.

- Trebuie să faci ceea ce consideri că e just, spuse el. Şi te voi sprijini.

Se gîndi la cartea poştală din buzunar şi la cuvintele lui Patrick, atît de simple şi disperate. .Jsl-o pot iubi fără a-i face rău.“ spusese el, „şi mai degrabă i-aş da viaţa decît să-i mai Provoc vreo suferinţă. Să-i spui, dacă te întreabă vreodata, sa citească versetul 13:7 din Corin- tieni: .dragostea toate le sufere, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă./ Trăieşte în inima mea şi, fără ea. viata mea nu va fi niciodată împlinită.“

PARTEA a Il-a

ENZO - ROMA, 1990

Capitolul 27

Coşmarul începu din nou. Era întuneric, aproape beznă, şi mergea peste plantaţii, cu sunetele nopţii auzindu-se mai sinistre decît şi le amintea să fi fost vreodată. Ştia că era urmărit. Avea o senzaţie de teamă, o frică furişîn- du-i-se încet pe şira spinării şi o recunoştea, ştia ce avea să se întîmple în continuare. Deodată, o bufniţă ţipă, făcîndu-l să se răsucească în loc. Un cuţit i se ridică la beregată şi namila fratelui său îl doborî. Inima îi bătea atît de repede, încît credea că avea să-i explodeze în piept şi, cînd deschise gura să urle, nu ieşi nici un sunet, nici cuvinte, nici aer, nimic. Coborî privirea şi văzu că era plin de sînge, sîngele lui, curgînd abundent, gros şi roşu, peste piept, într-o baltă, pe jos.

- Giovanni... Nu!

Dădu să-şi prindă fratele de mîini, dar îl părăsiseră puterile.

- Nu...! ţipă el. Doamne, nu... Francesca... Salvează-mă!

Şi se trezi.

- Ah! Iisuse Christoase! Ţine-ţi naibii gura, da?
- Taci odată, pentru Dumnezeu!

Corul de glasuri răsuna în aerul stătut şi împuţit al camerei şi se întoarse pe o parte, cu genunchii la piept, tremurînd asudat. Simţea că-i venea să verse. Ascultînd respiraţiile grele ale celorlalţi bărbaţi din azilul de noapte, rămase privind în întuneric, cu ochii larg deschişi, speriat că dacă-i închidea avea să revină coşmarul. Astfel zăcea Enzo Mondello, închis în teroarea propriilor sale amintiri, şi privea primele semne de lumină prin ferestra bătută în scînduri, aşteptînd ca oroarea nopţii să treacă.

- Hei, Enzo! Vrei o ţigară?

Enzo ridică privirea din pămînt, rezemîndu-se un moment jn mătură.

- îţi dau douăzeci, pentru curişoru' ăla pietros al tău!

De peste drum răsună un hohot general de rîs, iar Enzo lăsă capul în piept, continuînd măturatul.

- Ce-i, Enzo? Băiatului de la ţară nu-i plac bancurile mele, hmm?

Omul cel gras, însărcinat cu lăzile de gunoi, rîse arătîndu-şi gura plină de dinţi murdari şi decoloraţi, dar Enzo mătură mai departe, fără să-l ia în seamă. în sfir- şit, rîsul se stinse şi oamenii îşi văzură de treburi. Mătu- rînd din răsputeri, Enzo îşi simţea băşicile de pe mîini, lemnul aspru al cozii de mătură frecînd ulceraţiile, făcîn- du-le să lase apă. Erau dureroase la atingere, dar nu-i păsa; nu se gîndea la nimic, nu-l mai interesa nimic. La nimic nu mai ţinea, de cînd plecase Francesca. Vînduse ferma pe o sumă de mizerie, numai ca să scape de ea, să fie liber. Liber s-o găsească. Numai asta voia, s-o găsească şi s-o aducă înapoi. Aşa că muncea, cu şalele" frînte şi toată mizeria oraşului intrîndu-i în pori, în încreţiturile pielii şi sub unghii. Transpira, o năduşeală murdară, uleioasă, zi de zi, trudind pentru cele cîteva lire din buzunar, şi aştepta. Aştepta momentul potrivit ca să pornească, s-o găsească într-un fel sau altul pe Francesca.

După un timp, ridicînd pentru a doua oară privirea dinspre asfalt, Enzo auzi agitaţie în celălalt capăt al străzii şi-şi puse mîna streaşină la ochi pentru a se feri de soare. Toţi oamenii se opriseră din lucru şi le urmări privirile în direcţia larmei. Văzu- o maşină, parcată lîngă trotuar, cu un bărbat şi o fată alături. Fata striga şi îl lovea pe bărbat, nelăsîndu-l să se urce în maşină, ţinîn- du-i calea şi răcnind insulte. Cîţiva măturători începură să rîdă, în timp ce tînăra insista să-i dea mai mulţi bani, iar omuj o împingea din drum, jenat de scena pe care i-o făcea. în sfîrşit, sătul de discuţii, bărbatul privi scurt în spate, pentru a vedea că o echipă întreagă de măturători îl priveau zîmbind. Zări rînjetul arogant de pe chipul unuia, iar

atitudinea i se schimbă dintr-o dată. Nervii îi cedară.

- Lasă-mă-n pace, şteoarfă tîmpită! strigă el. Ai primit atît cît meriţi!

O îmbrînci violent pe fată, care se clătină înapoi, aproape pierzîndu-şi echilibrul. Cîţiva dintre spectatori chiuiră. Prostituata se repezi la el, agitîndu-şi braţele, şi îl lovi cu pumnii în piept. Intărîtat de chiote, omul îi apucă un braţ şi i-l suci la spate, făcînd-o să ţipe de durere.

- la-ţi mîinile de pe mine, boarfă scîrboasă!

O împinse din nou, făcînd-o să cadă. Întorcîndu-i spatele, fata începu să plîngă şi abia atunci Enzo îi zări faţa. încremeni o fracţiune de secundă, după care urlă:

- Francesca!

Lăsă mătura să cadă şi o luă la fugă în lungul străzii.

Exact cînd omul era gata să intre în maşină, Enzo sări, cu tot trupul său musculos şi puternic vibrînd de furie. Omul căzu pe spate, şocat. Enzo îl apucă de beregată, îl tîrî pe capota maşinii şi-şi încleştă braţul ca o menghină. Omul începu să se sufoce. Se zbătea violent în strînsoarea lui Enzo, dar nu avea putere contra muşchilor încordaţi şi antrenaţi ai măturătorului. Chipul i se făcuse stacojiu, deformat grotesc în agonie, umflat de aerul blocat în plămîni, cu ochii îngroziţi, ieşiţi din orbite.

- Christoase! Luaţi-l de lîngă nenorocitul ăla!

Doi oameni îl traseră pe Enzo înapoi, apucîndu-l de braţe. Strînsoarea slăbi.

- lisuse, mai-mai că l-a omorît!

Glasuri, peste tot, în capul lui, pe stradă. îşi desfăcu mîinile şi le ridică la faţă. Omul căzu pe burtă, gîfîind sufocat.

- Daţi-vă la o parte, n-are aer!
- Slavă Domnului, mai respiră!

Enzo se prăbuşi lîngă fată. Trupul zguduit al acesteia zăcea chircit pe asfalt; braţul îi atîrna inert. Acum vedea că nu era Francesca şi lăsă capul în piept, cu o amară dezamăgire înjunghiindu-l în inimă, în timp ce se chinuia să respire.

- Bă! se ridică individul, mătăhălos, lîngă Enzo, îngenuncheat la pămînt. Bă, bă nenorocitule! Era să mă omori!

Enzo nu ridică privirea; nu-i mai rămăsese nici un strop de vlagă. Nu era Francesca; numai asta conta.

Omul îi dădu un picior, iar Enzo încasă tăcut lovitura.

- O să pun să te aresteze! Ticălosule!

Dădu să-l lovească din nou, dar Enzo schiţă o mişcare bruscă, făcîndu-l să se retragă grăbit. Ălergă la maşină şi deschise portiera.

- Morţii mă-tii de împuţit! strigă el din maşină, pornind motorul şi înjurînd orbeşte; îl ameninţă pe Enzo cu pumnul, ambalînd şi urlînd pe fereastră. Ticălos împuţit şi nespălat!

Demară într-un scrîşnet de saboţi, trecînd la un pas de Enzo şi fată. Motorul mai urlă cîteva momente în depărtare, apoi se lăsă tăcerea. O linişte încordată, incomodă. Oamenii rămaseră cîteva momente pe loc, ne- ştiind ce să facă, apoi grasul vorbi:

- Lăsaţi-l în pace.

Micul grup se retrase. Omul îl privi pe Enzo.

- Eşti concediat!

Scuipă pe trotuar şi se şterse la gură cu mîneca.

- Nu vreau să-ţi mai văd mutra aia nesuferită. E clar?

Şi se întoarse, urmîndu-i pe ceilalţi, care porniseră spre capătul străzii.

Un timp, Enzo rămase îngenuncheat lîngă fată. Aceasta tăcea, legănîndu-se înainte şi-napoi, cu gura încjeştată şi faţa pămîntie de durere. îi auzea scîncetele slabe, cînd nu mai suporta chinul, ca ale unui cîine bătut, şi-i venea să dea şi el în ea, amarnica dezamăgire transformîndu-i-se rapid în furie. în schimb, încercă să n-o ia în seamă cînd prostituata se tîrî să-şi ia poşeta.

- Uite...

Vocea-i era doar o şoaptă răguşită. împinse geanta spre el, cu braţul nevătămat, chinuită de cea mai mică

mişcare. Enzo ridică privirea.

- Ia-o...

Abia putea vorbi.

Trase poşeta spre el, o deschise şi găsi îndesat înăuntru un teanc de lire. Le scoase ca să le numere: era mai mult decît cîştiga el într-o săptămînă. Privi spre ea. Era tînără, nu avea peste cincisprezece ani, după cîte părea, şi drăguţă, dar murdară de pe urma încăierării şi cu trăsăturile schimonosite, de durere. Avea ochii goi, privindu-l fix, iar Enzo bănui că era în pragul leşinului. Scoase banii şi-i îndesă în buzunarul dinapoi al pantalonilor.

- Mersi, spuse el.

Aveau să-i prindă bine, cel puţin pînă îşi găsea altă slujbă. Se ridică şi o privi, pregătindu-se să plece. Dintr-o dată, se simţi vinovat. Apropiindu-se de ea, încercă s-o ridice în picioare.

- Hai, ţine-te de mine.

N-o putea lăsa acolo. O cuprinse de talie, în timp ce fata îşi ţinea braţul rănit.

- Unde stai?

Nu-i răspunse. Era nesigură pe picioare şi se sprijini de el. Se aplecă şi o luă în braţe.

- Ei! Signore! traversă el strada spre un vînzător de ziare care tocmai se instala să-şi vîndă ediţiile de seară. Ştiţi cumva de unde vine fata asta?

Vînzătorul de ziare îl privi pe Enzo, apoi pe tînăra prostituată din braţele lui. O cunoştea - era de la un mic bordel din zonă.

- Du-o la Via Varese, spuse el. E lîngă Via Vareso, nu departe de-aici.

Enzo dădu din cap. Lucrase pe-acolo în ajun şi cunoştea vag strada. Fata murmură ceva neinteligibil, privindu-l cu ochi opaci, iar peste cîteva secunde leşină. O simţea în braţe grea ca plumbul. Dădu din cap spre vînzătorul de ziare, mulţumindu-i, şi porni în .direcţia indicată.

Peste cîteva timp, mergînd amîndoi, fata sprijinită de el,

Enzo găsi adresa pe care i-o dăduse. Se opriră în faţa unei clădiri de piatră roz dărăpănată, de pe Via Varese, şi se apropie să sune la uşă. într-un tîrziu, îi deschise o femeie înaltă, atrăgătoare, care ieşi din casă şi o luă pe fată susţinînd-o cu braţele. înclină tăcută capul în semn de salut, iar Enzo răspunse la fel. După ce o conduse pe fată în casă, femeia întoarse capul, măsurîndu-l pe Enzo cu privirea de sus şi pînă jos.

- Intraţi, vă rog, îl pofti ea.

Vocea ei îl surprinse - nu avea nici urmă de accent străin.

- Poate aşteptaţi puţin pînă o îngrijesc pe Sofia?
- Sigur.

Enzo îşi trase umerii înapoi şi, în timp ce femeia revenea spre fată, o urmă printre uşile duble şi masive, de stejar.

- Caria, ai putea să-l conduci pe Signore, ăă...
- Mondello, Enzo Mondello.
- Vă mulţumesc. Pe Signore Mondello, în camerele de primire, pînă o duc eu pe Sofia sus, în odaia ei?

Enzo se pomeni într-o curte prelungă şi umbrită de frunze, cu un portic acoperit de iederă şi cîteva uşi într-o parte şi-n alta. Una[1] dintre ele se deschise şi ieşi o femeie vîrstnică, scundă şi îndesată, îmbrăcată în negru, ca o văduvă. Dădu din cap spre el, iar Enzo se opri şi o privi pe tînără conducînd fata pe altă uşă şi dispărînd.

- Pe-aici, vă rog.

Bătrîna îl conduse pe uşa din care ieşise, de-a lun- gul unui culoar întunecos, spre o altă uşă. Rămase uimit: toată casa părea un labirint de coridoare şi uşi.

- Intraţi, signore, vă rog.

Deschise ultima uşă, iar Enzo intră într-o încăpere alungită şi întunecată, drapată elaborat cu roşu şi auriu, plină de oglinzi poleite, două-trei otomane joase, tapisate ornamental şi cu bumbi, şi cîteva scaune risipite prin jur. Mirosea a mucegai, a fum de ţigară învechit şi băuturi spirtoase; mai mirosea foarte slab şi a trupuri omeneşti,

aroma distinctivă a sexului. Cînd uşa se închise în urma lui, Enzo rămase în centrul încăperii, privind atent în jur, fascinat de seducţia locului. Probabil stătu astfel mai mult de zece minute şi nu auzi uşa deschizîndu-se din nou.

- Signore Mondello?

Tresări şi întoarse capul. Intrase femeia cea înaltă şi atrăgătoare, şi o privi cu suspiciune. Femeia veni spre el, cu rochia de mătase-! foşnindu-i la fiecare mişcare.

- Beţi ceva? întrebă ea rece.
- Nu, mulţumesc.

Era jenat. Avea hainele murdare şi ştia că mirosea a azil de noapte; nu se simţea la largul lui şi abia aştepta să plece. îşi mută stingherit greutatea de pe un picior pe altul, aşteptînd.

- Poate doriţi să luaţi loc, Sinore Mondello? îi indică ea o canapea, pornind într-acolo. Se aşează şi bătu cu palma pe locul alăturat, privindu-l pe Enzo drept în ochi. îşi dădu seama că îl estima. Se apropie, scoţînd pieptul înainte, şi se aşeză stîngaci pe marginea capanelei, din nou conştient cît de murdar era.
- Vă rog, faceţi-vă comod.

îi zîmbi, iar Enzo îi văzu linia albă şi dreaptă a dinţilor, dinţi scumpi, şi buzele rujate cu carmin. Avea o faţă aspră, bine făcută, cu ridurile acoperite expert, dar rece şi îmbătrînită, iar părul, strîns la spate şi răsucit într-un coc înalt pe creştetul capului, accentua impresia.

- Signore Mondello, spuse ea cu grijă, Sofia mi-a spus ce aţi făcut pentru ea azi după-amiază şi vă sînt foarte recunoscătoare.

Tăcu. Ştia din clipa cînd îl văzuse cît de util putea fi; avea un al şaselea simţ pentru asemenea lucruri. Dar trebuia să procedeze cu atenţie, păstrînd echilibrul exact între bunăvoinţă şi control.

- Am observat că îi lipsesc banii şi presbpun că v-a plătit ajutorul pe care i l-aţi dat?

Enzo dădu din cap. Nu era proastă. îşi băgă prudent mîna în buzunar şi scoase teancul de lire.

- Bun. Mă tem, Signore Mondello, că fetele care lucrează la mine îşi mai asumă din cînd în cînd riscul şi pe stradă.

Ridică din umeri.

- De ce, nu ştiu. Am aici un stabiliment de calitate, n-au nici un motiv să...

Se opri, parcă exasperată de toată situaţia, şi-şi netezi fusta cu degetele elegante.

- Signore Mondello, Sofia mi-a spus că aţi fost, cum să zic, rapid şi, ăă, agresiv, ajutînd-o azi.

îl privi, apreciindu-i umerii laţi, trupul musculos.

- Nu mi-e greu s-o cred.

Enzo se foi stingherit pe canapea, iar femeia ştiu că îl calculase bine. Nu era prost, dar era maleabil.

- Am să vă fac o propunere, signore, dacă sînteţi atît de bun să mă ascultaţi cîteva minute.

Vorbea într-un mod atît de controlat, încrezător şi calm-agresiv, încît îl enerva; nu mai întîlnise niciodată o asemenea femeie. Dar, în ciuda acestui lucru, rămase aşezat. Nu avea nimic de pierdut ascultînd, nu? Dădu iarăşi din cap, iar femeia continuă:

- Excelent. E în legătură cu firma mea de-aici, gesticulă ea cu mîinile spre camera în care se aflau. Compania mea de distracţii.

Enzo rămase tăcut. Ştia exact ce se întîmpla acolo, dar nu semăna cu nici un cuplărai în care mai intrase vreodată.

- Văd că ne înţelegem; prin urmare, voi trece direct la subiect. Caut un om care să mă ajute în stabilimentul meu, să aibă grijă de fete, să stea cu ochii pe toate problemele. _

Se opri. în realitate, căuta mult mai mult decît atît; avea idei, iar Enzo Mondello părea să-i fi căzut în braţe ca un dar din partea zeilor. îşi linse buzele roşii.

- Enzo... te pot numi Enzo?

Dădu din cap.

- Enzo, munca e uşoară, foarte simplă. Am nevoie de cineva care să se asigure că nimic nu scapă din mînă,

în nici un moment. Cineva care poate să, cum să spun? Care poate să-mi protejeze interesele, dacă se iveşte nevoia. înţelegi?

Enzo era conştient că, în tot timpul cît vorbea, femeia îl privea atentă. O făcea înr-un mod foarte dezinvolt şi discret, dar el ştia şi găsea acest lucru vag excitant, în afara fetelor de pe stradă era prima femeie cu care intrase în contact de cînd plecase Francesca, prima femeie adevărată, nu cine ştie ce bulibăşeală pripită prin fundul vreunui gang dosnic. Era precaut, dar nici nu voia să plece; îl fascina.

- Despre ce fel de plată e vorba? întrebă el morocănos. Simţea nevoia să se afirme, deşi ştia că autocontrolul îi scăpa. Simpla ei apropiere îi redeştepta un dor puternic, o senzaţie fizică de singurătate pe care nici o mie de fiori ieftini n-o putea alunga.

- Casă şi masă - aş dori să locuieşti aici. Şi, să zicem, o sută de mii de lire pe săptămînă, cu o perioadă de probă de trei luni?

Cîteva momente, Enzo simula că stătea pe gînduri; ar fi rămas şi pentru mult mai puţin. în plus, încă nu avea unde să plece, pînă nu o găsea pe Francesca.

- Va trebui să-mi iau lucrurile, spuse el, gîndindu-se că trebuia să facă o cerere, două. Şi nu ştiu pentru cît timp va fi.

Femeia dădu din cap.

Avea să dureze atîta vreme cît îi era de folos.

- Desigur. Ne-am înţeles.

Se ridică.

- Trebuie să-ţi găsim nişte haine noi, Enzo, de la piaţa din Via Sannio. Poţi lua cartea mea de credit - majoritatea celor de acolo mă cunosc şi zvei putea lua cîteva lucruri pe creditul meu.

Enzo se ridică şi el, grăbit. Se simţea prost stînd aşezat pe canapea, dominat de ea.

- Ei bine, cu asta ne-am încheiat afacerea, cred, îi întinse femeia mîna, iar Enzo i-o strînse grăbit; dorea cu

disperare s-o atingă. Sînt convinsă că vom colabora foarte bine.

Dădu din cap, ţinîndu-i degetele cu un moment mai mult decît ar fi trebuit. I se păru că vedea un scurt surîs licărindu-i în ochi, dar dispăru înainte de a apuca să se asigure.

- Detalii, spuse ea cu vioiciune, lăsîndu-şi mîna să cadă lîngă trup.

Era în meserie de prea mult timp ca să nu poată mirosi, aproape, excitaţia sexuală. O amuza. Poate că Enzo Mondello avea să se dovedească amuzant din mai multe puncte de vedere...

- Unele dintre fete locuiesc aici, cu mine, explică ea grăbită, dar majoritatea vin la lucru la ora şase. Mîncăm la jumătatea după-amiezei - deşi unor clienţi regulaţi le place ocazional să ne folosească serviciile în timpul zilei - şi vei descoperi că, după ora trei, Caria e gata cu masa. Hotărăşti singur dacă vrei să mănînci cu noi sau nu, dar aş dori să fii îmbrăcat şi gata de lucru pe la cinci şi jumătate. Sîntem în principal un stabiliment de seară: tindem să primim clienţi după ora cinei, domni care vor să bea ceva seara tîrziu, cazuri din-ăstea. în general, programul începe pe la şase, şapte. Te aranjează?

Enzo dădu din cap.

- Bine. Cred că altceva nu mai am să-ţi spun. Atunci, ne vedem diseară?

r Da, ăă...

încercă să găsească ceva de spus, ceva care să-l mai retină un moment, dar nu reuşi,

- Caria te va conduce într-una din camerele de la etaj.

-Da.

O privi plecînd spre uşă. Se ţinea bine, cu trupul drept, capul ridicat, nu îngîmfată, ci doar puţin trufaşă.

La uşă, se opri.

- Apropo, eu mă numesc Isabella, zîmbi ea. Bun venit la Villa Isabella.

Şi, fără altă vorbă, într-un foşnet uşor de mătase, ieşi din cameră.

Enzo rămase un timp pe loc, privind după Isabella. îi simţea mirosul, parfumul feminin cald după care tînjise atîtea nopţi; îl ameţea. îşi duse mîinile la faţă şi închise ochii. O vedea în minte pe Francesca, goală, alergînd prin lumina soarelui cald, spre mare. Era aceeaşi imagine, la nesfîrşit, aceeaşi dorinţă obsesivă, aceeaşi nevoie violentă.

Deschise brusc ochii şi adulmecă aerul. Parfumul Isabellei plutea dens şi înecăcios prin atmosfera mucegăită a camerei, iar Enzo inspiră adînc, absorbindu-l. îl excita, îi amintea de propria lui putere, li amintea cum 9 avusese pe Francesca şi cum putea s-o mai aibă. îl umplea de forţă.

Ridicînd scurt privirea cînd uşa se deschise, o văzu pe Caria şi dădu din cap, cînd bătrîna îi făcu semn s-o urmeze. Toate gîndurile la Francesca se risipiră; mintea i se limpezi din nou. Aruncă o ultimă privire prin cameră şi ieşi în coridorul întunecat, după Caria. Se ţinu puţin mai drept, trăgîndu-şi umerii înapoi.

Enzo nu avea idee cît timp avea să stea acolo - totul depindea de Francesca - dar ştia că, deocamdată, căzuse în picioare. Mirosi din nou parfumul Isabellei - părea să se simtă pretutindeni - şi o urmă încet pe Caria spre noua lui cameră.

Capitolul 28

Enzo stătea aşezat în micul spaţiu din spatele oglinzii semitransparente, privind cîteva momente, fără expresie, scena din camera alăturată. O fată se dezbrăca încet şi cu grijă în faţa unei mici asistenţe de bărbaţi, unduindu-şi trupul în ritmul muzicii, cu curbele rotunjite lumjnate de lămpile portocalii difuze.

în jur stăteau alte fete, cîteva numai în lenjerie şi ca poate de mătase, unele împodobite bogat, dar toate cu clienţi, toate plătite. în colţ, pe fotoliu, începuse freamătul şi murmurul iniţial al sexului, dar pe Enzo nu-l interesa; mai

văzuse totul în seara dinainte, şi în cea dinainte. Noutatea se uzase.

Stînd astfel, cioplea cu cuţitul o bucată de lemn, jupuind-o de coajă şi dîndu-i uşurel formă, cu mişcări mărunte' şi repezi ale mîinii. Era un mijloc anxios de a-şi petrece timpul, mutîndu-şi rapid ochii de la scena din faţa oglinzii la mişcarea degetelor şi înapoi. Stătea acolo de prea mult timp, închis de trei zile în Villa Isabella, iar în minte îi ardeau imagini cu Francesca. Avea nevoie de libertate; trebuia să circule pe străzi, unde avea oarecare şanse s-o găsească. Rumoarea constantă a femeilor şi a sexului începea să-l scoată din minţi.

Isabella mergea pe culoarul întunecos, spre cămăruţa unde stătea Enzo; se hotărîse. îl privise atentă în ultimele două zile, îi văzuse agitaţia, paranoia obsesivă în preajma fetelor, şi ştia că se putea folosi de asta. Isabella îşi făcea meseria de mult prea mult timp pentru a nu ghici existenţa unui secret cînd i se înfăţişa, iar Enzo Mondello avea un secret, de acest lucru era sigură. Ce anume era, nu avea nici cea mai vagă idee, dar urma să afle; în seara aceea, avea să afle. Nu-l mai putea ţine pe Carlotti în aşteptarea răspunsului; voia să intre în combinaţie şi trebuia s-o confirme. Enzo era omul ei, dar trebuia să aibă o unealtă cu care să-l poată controla. Acesta era încă un lucru pe care-l învăţase de-a lungul anilor: nimeni nu făcea nimic pe degeaba. Avea nevoie de ceva cu care să-l manipuleze.

Ajungînd în micul spaţiu unde stătea Enzo, Isabella deschise uşa şi-i făcu semn să iasă pe coridor. îl aşteptă în penumbră, apoi, cînd Enzo ieşi, se răsuci pe călcîie. O urmă pe culoar, pînă într-o cameră de distracţie privată, un dormitor mobilat somptuos, cu oglinzi pe pereţi şi tavan, şi un ecran mare de cinematograf în faţa patului. îl aşteptă pe Enzo să intre, apoi închise uşa şi se întoarse spre el. îi observă în ochi o scînteie de excitaţie şi-i veni să zîmbească. Poate avea să fie mult mai uşor decît se aşteptase.

- Enzo, îţi poţi lua liber pe restul nopţii ăsteia, spuse ea. Sînt sigură că vrei să faci anumite lucruri şi-mi prezint scuzele pentru că nu m-am putut lipsi de serviciile tale în ultimele cîteva nopţi.

Ridică din umeri.

r Am fost atît de ocupaţi...

în timp ce vorbea, îi privea faţa şi observă o nerăbdare pe care înainte n-o văzuse, un alt fel de excitaţie.

- Mare lucru nu mai ai de făcut, aşa că ce-ar fi să pleci chiar acum?

Enzo dădu din cap. încă mai ţinea în mînă bucata de lemn şi cuţitul, şi coborî un moment privirea înainte de a le vîrî pe amîndouă în buzunar. Isabella îl făcea să fie foarte conştient de sine însuşi şi se jena de ceea ce făcuse ca să-i treacă mai uşor timpul. Se întoarse, zărind-o cu acel prilej reflectată într-o oglindă, şi simţi o bruscă încordare a trupului. Roşind, lungi pasuî. La uşă, privi peste umăr.

- Nu ştiu la ce oră am să mă întorc. S-ar putea să lipsesc toată noaptea.

Isabella ridică din umeri.

- Numai să fii aici mîine seară, la program.

Dădu din cap, ezită un moment, apoi ieşi. îi plăcea mirosul ei, parfumul feminin, şi totuşi abia_aştepta să scape de lîngă ea. îl deruta, îl neliniştea. îl făcea s-o dorească şi mai mult pe Francesca.

Trecînd grăbit pe coridor, Enzo^ajunse în curte şi urcă în camera lui să-şi ia nişte bani. îşi verifică lucrurile, gentuţa cu articolele de toaletă, cele cîteva haine şi plicul în care avea fotografiile şi tăietura din ziar. Se uită şi în portofel: toţi banii erau acolo. Ştia că era o prostie, obiceiul acela de a controla tot timpul, dar nu avea încredere în nimeni. Convins că toate erau în ordine, îşi luă de pe pat sacoul cel nou şi coborî iarăşi în curte.

Era o noapte senină, în aer plutea căldura primăverii, iar cerul era luminat de lună. Enzo ieşi din clădire, conştient că nu fusese văzut, şi porni în lungul străzii. Se simţea bine afară, din nou de capul lui. Trase adînc aer în piept şi ridică

ochii spre cer. Undeva, sub acelaşi cer, îl aştepta Francesca - undeva... O căuta de aproape un an, dar avea s-o găsească, ştia că avea s-o găsească. îi aparţinea lui, era o parte din el, în mintea lui, în trup; era a lui. Iar Enzo ştia că, oricît de mult timp ar fi durat, avea s-o găsească.

Isabella îl privi plecînd, de la o fereastră întunecată din vîrful casei. îl văzu îndepărtîndu-se hotărît şi-i urmări silueta pe sub felinarele de stradă, pînă dispăru. Atunci se retrase, coborî din mansardă şi se îndreptă spre camera lui Enzo. Căuta o cale de a-l ţine acolo, o cale de a-l sili să lucreze pentru ea, şi era sigură că urma s-o găsească.

Intrînd în cameră, Isabella lăsă cheia în broască şi aprinse lampa din tavan. Fu surprinsă de ordinea pe care o găsi. Nu se vedeau decît cîteva haine ponosite şi împăturite vraf, o trusă de toaletă şi două cămăşi noi pe care şi le cumpărase pentru lucru. Se duse la noptieră şi deschise sertarul. Aşezîndu-se pe pat, scoase un mic plic brun şi-i deşertă conţinutul în faţa ei. Căzură două fotografii, o tăietură din ziar veche şi cîteva desene. Frunzări hîrtiile, luă fotografiile şi văzu o fată drăguţă, în rochie albastră de bumbac, şi o poză de familie cu trei tineri, probabil fraţi. Apoi privi schiţele, ambele desenate fin, una reprezentînd un băiat, alta o casă; păreau a fi pagini rupte dintr-o carte. în sfîrşit, citi fragmentul din ziar şi aproape imediat celelalte obiecte dobîndiră un înţeles cu totul nou. Zîmbi, adună totul şi se ridică, netezind cuvertura de pe pat, în locul unde se aşezase. Era mulţumită; aflase secretul.

Lăsînd camera în aceeaşi ordine în care o găsise, Isabella încuie uşa în urma ei, cu plicul în mînă, şi coborî în salon, la micul seif secret pe care numai ea îl ştia, ascuns după o oglindă. Puse înăuntru trecutul lui Enzo şi îl închise, încuindu-l cu cheia. Acum nu-i mai rămînea decît să aştepte. Nu conta la ce oră se întorcea Enzo, nu se grăbea, acum, cînd ştia că îl avea la mînă. Dar avea de făcut un lucru, şi anume, să-i telefoneze lui Carlotti. Dorea

să ştie că avea omul şi că treaba serioasă putea începe oricînd era el gata. Intrase în stil mare şi, nu peste mult, urma să aibă destui bani ca să se retragă din afaceri.

Tocmai se lumina de ziuă, cînd Enzo reveni la Villa Isabella. îşi menţinuse obiceiul de a aştepta ziarele de dimineaţă şi căuta prin ele orice veşti despre Francesca. Dezamăgit ca de obicei, băuse două-trei brandies-uri într-o cafenea deschisă toată noaptea şi dăduse pe gît o cafea, înainte de a putăa înfrunta perspectiva întoarcerii. Cel puţin, la bordel putea să tragă un pui de somn, nu ca pe vremea cînd mătura străzile şl trebuia să iasă din nou, frînt de oboseală şi furios că pierduse degeaba încă o noapte.

Merse pe Via Varese spre casa cu două etaje şi intră în curte. Era tăcută, activităţile nopţii se încheiaseră şi fetele dormeau. Se opri, ascultînd sunetele păsărilor, sus pe acoperişurile oraşului, apoi porni pe coridor.

Se făcuse frig şi îl cutremură un fior.

rEnzo?

întoarse capul; Isabella stătea în uşa apartamentului ei privat, făcîndu-i semn cu degetul.

- Putem sta de vorbă?

Pulsul i se acceleră brusc şi dădu din cap. Isabella intră, iar Enzo o urmă, mirosind în ăer parfumul ei.

în micul salon, Isabella se aşeză pe o canapea, aşteptîndu-l să i se alăture. Era calmă, stăpînă pe situaţie; trebuia să fie. în ultimele cîteva ore, gîndise totul pe îndetele şi ştia exact ce voia de la Enzo Mondello. Dorea mai mult decît serviciile; îl dorea pe el. Enzo era potrivit pentru ea, pe moment cel puţin, şi avea nevoie de sex. Trecuse prea mult timp; întotdeauna avea cea mai mare grijă. Acum însă totul se afla sub acelaşi .acoperiş; îl încolţise şi avea să se folosească de el. Avea să-l stoarcă pînă la ultima picătură.

Cînd Enzo se aşeză alături, îi simţi ^mirosul, reacţia faţă de ea, şi o făcu să se simtă bine. îi puse mîna pe coapsă şi un spasm ascuţit îi străbătu muşchiul. Isabella

zîmbi.

- Enzo, am să-ţi fac o mică propunere de afaceri, spuse ea rece. E un lucru la care mă gîndesc de cîtva timp.

îl privi.

- Numai că n-am putut găsi persoana potrivită ca să-l rezolve.

Enzo rămase tăcut. Era obosit şi simpla ei apropiere îl chinuia. Se simţea frustrat, furios pe Francesca, pe noua noapte pierdută zadarnic, şi avea tot trupul încordat.

- Enzo, intru în afaceri cu droguri, împreună cu asociaţii mei, continuă ea încet. Iar tu vei lucra pentru mine.

Enzo se îndreptă de spate.

- Stai o clipă... Eu nu...

Se opri, cînd mîna ei îi urcă pe picior, spre pîntec. Se întărise.

- Nu, Isabella, eu...

Se feri, în pofida fierbinţelii bruşte din vene. Nu era prost. în acel oraş, de droguri se ocupa Mafia, toată lumea o ştia. N-avea să se încurce în aşa ceva, nici vorbă! Ştia cum sfîrşeau traficanţii de droguri. Căcat, citea şi el ziarele! Ridicîndu-se, se îndepărtă de Isabella.

- Regret, spuse el, dar nu umblu cu droguri. E prea periculos.

Isabella ridică din umeri.

r Cred că o vei face pentru mine, Enzo.

îşi îngustă ochii, dintr-o dată bănuitor:

- Nu zău?

Femeia puse picior peste picior, lăsînd ca deschizătura rochiei să-i dezvăluie coapsa.

- în tirtip ce erai plecat, am urcat în camera ta. Micul tău plic maro e în seiful meu, Enzo, în caz că vrei să ştii unde a dispărut.

Enzo îngeţă.

- încă nu ştiu toată poestea, continuă ea, privindu-i faţa. Dar o voi afla. A fost un soi de traumă de familie, nu-ţaşa? Un omor? Un viol?

îşj trecu limba peste buzele stacojii, zîmbind.

- Ai fost îndrăgostit de fata aia, nu mă îndoiesc. Mă întreb ce s-o fi întîmplat cu ea. Soţul ei murind, aş fi crezut...

Isabella scoase un mic ţipăt, surprinsă un moment de forţa strînsorii lui Enzo. Dar nu era străină de violenţă. Ridicînd genunchiul, îl lovi între picioare şi privi cum căzu pe spate, prăbuşindu-se la podea în chinuri. Se ridică, frecîndu-şi umărul de care o prinsese, şi-l privi cum se tăvălea gemînd.

- Niciodată, îl lovi ea uşurel cu vîrful ascuţit al pantofului, *niciodată* să nu te mai atingi aşa de mine. Şi-acum, scoală-te!

Enzo se rostogoli pe o parte, privind-o cu ochi sticloşi. Avu nevoie de un timp pînă să-şi poată limpezi vederea, apoi se săltă cu chiu cu vai în genunchi.

- Nu mă ai la mînă cu nimic, spuse el, răguşit. Cu nimic.

Isabella înălţă o sprinceană, dar nu răspunse. încet, Enzo se ridică în picioare, încă îndoit de durere, iar Isabella întinse mîna, atingîndu-i faţa. Tresări.

- Nu-i o treabă grea, spuse ea cu blîndeţe. lei drogurile şi le distribui relaţiilor mele.

Ridică din umeri.

- Atîta tot. Nimic mai mult.

Continua să-şi ţină mîna lîngă faţa lui şi-i urmări obrazul cu un deget, pînă la muşchiul solid al gîtului. Enzo ştia că ¡-ar fi putut apuca mîna, strivindu-i-o în pumn; i-ar fi putut smulge braţul din articulaţie, făcînd-o să urle sub forţa lui.

Dar nu schiţă nici o mişcare. Atingerea ei avea ceva atît de puternic, atît de electrizant, încît îl lăsa neputincios.

- Vino-aici, murmură Isabella.

Instinctiv, se apropie. Mîna de pe gîtul lui coborî mîngîietor peste piept, spre talie, iar Enzo îşi trase respiraţia.

Isabella îşi introduse degetul pe sub betelia pantalonilor lui, după care împinse mîna în joă, să-l atingă. Enzo se înfioră.

Trecuse prea mult, prea mult timp fără acea senzaţie,

acea durere profundă, fizică, iar mintea-i era plină de o dorinţă atît de intensă, încît copleşea orice alt gînd.

Isabella se apropie şi mai mult. Vîrfurile unghiilor ei îi atinseră carnea dură şi netedă, în timp ce îşi ridica mîna cealaltă în părul său. Trăgîndu-i faţa spre ea, întredeschise gura şi săgetă cu limba peste linia tare şi uscată a buzelor lui. Apoi, îl sărută.

Simţi convulsia involuntară care-j străbătu tot trupul şi ştiu că era al ei.

Avusese dreptate. Mergea mult mai uşor decît crezuse la început.

Capitolul 29

Roma era încinsă. La jumătatea lunii iulie, străzile ardeau ca un cuptor, cu piatra clădirilor frigînd la atingere, caldă zi şi noapte. Nu sufla nici o boare de vînt, aerul era neclintit, sufocat de eşapamentele miilor de maşini. Toţi transpirau.

Ferestrele casei de pe Via Varese stăteau permanent închise, cu obloanele ferecate strîns. Camerele ră- mîneau întunecate, dar nimic nu părea să învingă arşiţa înăbuşitoare. Ziua, fetele lîncezeau în curte, făcînd plajă sau stînd la umbra iederii căţărate pe portic; noaptea, lucrau letargic, cu machiajul curgîndu-le şi hainele pătate de sudoare.

Nimeni nu dormea prea mult timp. Nopţile erau fierbinţi şi înecăcioase; ţînţarii înţepau şi sugeau sîngele, iar dimineaţa aducea cu sine răsăritul unui nou soare arzător.

Era sfîrşitul unei nopţi de duminică, luni dimineaţă de fapt, iar Enzo mergea prin camere, asigurîndu-se că totul era în ordine. Luase drogurile aşa cum îl instruise Isabella, le pusese în seif, iar acum trecea dintr-o cameră în alta, prin întuntericul sufocant; orice, numai s-o evite pe Isabella, să nu se ducă în patul ei.

Ştia că n-ar fi putut dormi. Rareori dormise, în ultimele

săptămîni - coşmarurile îi reveniseră. în primele cîteva luni de cînd trăia cu Isabella, crezuse că scăpase: nu avusese vise, dormind cu mintea amorţită, goală de gînduri. Acum, însă, nu. Din cauza căldurii. îi amintea şi îl trezea, năduşit şi speriat, dorind-o atît de mult pe Fran- cesca, încît îl durea.

Stingînd din mers luminile, Enzo îşi termină rondul casei şi ieşi în curte, unde stătu un timp, detestîndu-se pe sine însuşi, detestîndu-şi situaţia jalnică şi fiindu-i groază să se ducă la Isabella. Pretutindeni domnea tăcerea, iar aerul avea un miros cald şi murdar, lipindu-se de piele.

în sfîrşit, porni spre partea casei unde locuia Isa- bella. Urcînd spre camera ei, îşi descheie cămaşa şi se opri în dreptul uşii să-şi scoată noii mocasini de sued. îi lăsă lîngă uşă şi intră încet în dormitor.

- Unde-ai fost?

în cameră era întuneric, iar Enzo abia putea distinge forma Isabellei în pat, cu trupul gol acoperit doar pe jumătate cu cearşaful.

- în control.

Sperase s-o găsească dormind. Era obosit; nu-i putea face faţă. Acum, de fiecare dată cînd o atingea, îl cuprindea dezgustul. Isabella îl înăbuşea cu pofta ei do- minatoare, stăpînitoare. Nu mai suporta; îl scotea din minţi.

- Culcă-te, spuse el. Eu mai întîrzii.

Se aşeză pe canapea, luînd o revistă. îi simţea ochii aţintiţi asupra lui, dar aprinse o veioză difuză pentru citit, deschise revista şi începu să citească.

- Ai adunat materialul?

Nu ridică privirea.

- Da, e în seif.

O auzi oftînd şi întorcîndu-se. Făcuse ceea ce voia ea; poate că în noaptea asta avea să-l lase în pace. Peste cîteva minute, se făcu auzită respiraţia adîncă şi regulată a somnului, iar Enzo stinse lampa, uşurat. Ridică picioarele pe canapea şi închise ochii. Ştia că nu avea să doarmă, dar avea nevoie de odihnă. Trebuia să mediteze la o cale

de scăpare.

în cameră era lumină. Soarele de dimineaţă îşi găsise drum printre jaluzele, iar aerul era cald, înecăcios. Enzo deschise ochii şi-şi dădu seama că adormise. O auzea pe Isabella în baie.

Coborîndu-şi picioarele pe podea, îşi lăsă capul în mii ni şi-şi frecă faţa. Era obosit şi îngreţoşat, cu ceafa udă de sudoare. Rămase cu ochii deschişi, îndreptaţi spre uşă, chinuit aproape dureros de zgomotele produse de Isabella în spatele lui. în sfîrşit, se ridică.

Pornind spre pat, îşi luă portofelul din noptieră şi îl vîrî în buzunar. Văzu lîngă pat mica fiolă cu nitrat de amil şi-şi înghiţi fierea care-i venise în gît. îl dorise, în noaptea trecută - drogat şi înnebunit, l-ar fi sîcîit, l-ar fi purtat spre orgasm.

Slavă Domnului că scăpase. în tăcere, deschise uşa, coborî scara şi trecu prin curte. Ajunse în stradă înainte ca Isabella să fi ştiut măcar că se trezise.

îşi suflecă mînecile noii cămăşi albe de mătase, îşi înfundă mîinile în buzunare şi porni agale spre Via Palestra. Avea nevoie de timp ca să gîndească, să se calmeze înainte de a se întoarce la Isabella, iar plimbarea pe străzi în zorii zilei era cea mai bună soluţie.

La colţul cu Via Vincenza, coti şi porni spre strada principală. Aerul era cald deja, nemişcat şi tăcut. Nu circula aproape nimic, doar cîte o maşină sau scuter care risipea tăcerea cu un vîjîit pătrunzător. Enzo merse mai departe.

Crezuse, cu luni în urmă cînd îl luase Isabella, că putea să uite, să scape de chinul ultimilor cîţiva ani. Dar acum ştia că Francesca revenise în capul lui şi nu putea fugi de ea. Era o parte din el, în adîncul subconştientului, şi o ţinea la nesfîrşit, invadîndu-i visurile, spulberîn- du-i gîndurile, torturîndu-l. în orice direcţie se întorcea, o găsea acolo - imaginea ei, vocea ei; pînă şi aerul părea să fie mîngîietor ca atingerea ei.

Dar se descurca bine. Pentru prima oară în viaţa lui,

Enzo Mondello o ducea bine. Cu toate că Isabella se folosea de el, reuşise să pună deoparte ceva bani de pe urma micilor ei tranzacţii, din droguri şi de la fete.

Dac-ar fi ştiut Isabella... se cutremură, izgonind gîn- dul. N-avea să afle; nu-l putea controla total. Enzo încă mai avea mintea lui, iar mintea-i era liberă de dominaţia Isabellei; mintea sa îi aparţinea lui Francesca. Mergînd spre cafenea, Enzo lăsă toate imaginile pe care le păstrase în cap să-i treacă pe dinaintea ochilor.

Nu vedea trotuarul murdar, nici clădirile dărăpănate şi spălăcite; o vedea numai pe Francesca, mereu goală, mereu liberă, uneori tare şi zvîrcolindu-se sub el, alteori moale şi maleabilă deasupra lui. Se înfăşură în obsesia lui diformă şi nu mai conta unde se afla, ce făcea, totul era egal cu zero în comparaţie cu ceea ce avea să facă atunci cînd o găsea.

Şi avea s-o găsească. Asta era singura certitudine din viaţa lui. Nu avea idee cum, nici cînd, dar ştia că avea s-o găsească.

- Oriunde-ar fi, murmură el, am s-o găsesc.

Acest gînd îl lăsa vlăguit de disperare.

Se opri la cafenea; avea nevoie de o băutură. Se aşeză la barul lung, cu placă de marmură, şi citi ziarul în timp ce Marco îi turna un brandy mare şi pregătea cafeaua filtru. Clinchetul de ceşti şi pahare, şi sfîrîitul aparatului erau singurele zgomote din cafeneaua goală. La Marco era deschis zi şi noapte, dar în zori era adesea pustiu, cu excepţia lui Enzo şi a cîtorva muncitori din schimbul trei. îi plăcea; însemna că putea sta în puţină intimitate.

- *Ciao,* Enzo!

Ridică privirea, în timp ce un tînăr îl bătea pe spate. Se uită peste umăr.

- *Pepe. Come sta?*

Pepe era recepţioner la unul dintre cele mai scumpe hoteluri din Roma; cumpăra din cînd în cînd marfă de la Enzo. Mai mult droguri.

- Mda, bine, Enzo! Binişor! se aşeză el pe un taburet

alăturat. O cafea, te rog, Marco.

Enzo bău jumătate din cafeaua sa neagră mică şi se întoarse spre Pepe:

- Ai ieşit de la lucru?

- Mhm, îşi scoase Pepe ţigările, oferindu-i una şi lui Enzo. Am venit direct, mă aşteptam să te găsesc aici. Am o treabă pentru tine, Enzo.

- Nu zău?

Enzo privi încurcat peste umăr, apoi se dădu jos de pe taburet. Toată lumea o cunoştea pe Isabella; trebuia să fie cît mai prudent.

- Hai să ne mutăm într-un loc mai comod, da?

îl conduse spre o masă mică şi-şi trase un scaun. Pepe se aşeză şi el. _

- O americancă. încărcată, rînji Pepe. Şi cam sucită - vrea două gagici şi un gram.

Enzo privi spre Marco, care ştergea paharele, şi coborî glasul.

- Coca?

Isabella ţinea cocaina în seiful de-acasă şi avea şanse să cîştie şi el un ban.

- Mm. Da' fără căcaturi, totuşi, plăteşte peste pret.

-O.K.

Era o ocazie bună, prea bună ca s-o piardă. Enzo bănuia că o putea rezolva la limită: îi spunea Isabellei că lua un gram, şi lua unul şi jumătate. Dacă americanca era lacomă, îi vindea totul şi băga în buzunar profitul suplimentar. Şi, din cîte spusese Pepe, Enzo bănuia că avea să fie lacomă.

- l-ai spus că diseară?

- Mda, o vrea pe la unşpe, după cină.

- La ce cameră stă?

- Cinşpe.

Enzo notă numărul pe o hîrtiuţă veche din portofel.

- Ai un avans?

- Mhm. O sută dooj' de mii. Uite.

Pepe scoase din buzunarul de la piept o pungă de

plastic şi dădu la iveală un teanc de bancnote, din care numără avansul lui Enzo.

- Diseară sînt de serviciu. Vino prin spate, pe uşa de serviciu. O să te-aştepte acolo unu' din băieţii mei, la unşpe. O.K.?

Enzo dădu din cap.

- I-ai spus preţul?

- Am avut grijă de toate, Enzo! răspunse ţanţoş Pepe; prudenţa lui Enzo îl irita. Se ridică şi-şi goli ceaşca. Atunci, ne vedem diseară.

- Mda, *ciao.*

Enzo îl privi ieşind din bar, apoi se uită din nou spre Marco, înainte de a reveni cu ochii la hîrtie. Pepe putea fi neglijent - era prea tînăr - dar tîrgul merita. Putea taxa peste preţ pentru fete, păstrînd restul şi, adăugind jumătatea de gram săltată de la Isabella, Enzo urma să aibă un pacheţel drăguţ de pus la păstrare. Pentru Francesca, îşi spuse, în timp ce-şi termina brandy-ul şi se ridica să plece.

Nu voia să mai lipsească prea mult de-acasă. Nu-şi putea permite s-o supere pe Isabella.

Isabella ridică privirea de pe ziar, cînd Enzo intră în dormitor. Se afla din nou în pat, rezemată de cîteva pene dolofane, goală pînă la mijloc, cu cearşaful aco- perindu-i jumătatea posterioară şi ziarul pe genunchi. Jaluzelele erau pe jumătate trase, iar în cameră ardea o veioză.

- Unde-ai fost?

Puse ziarul pe pat lîngă ea şi îl studie pe Enzo cîteva momente. Fusese mai uşor de dominat decît prevăzuse, mult, mult mai uşor. Şi totuşi, în ultimele cîteva săptă- mîni, simţise că începea să-i. scape din mreje. Nu-i convenea. Nu voia să-l piardă. îi fusese mult mai util decît îşi închipuise. Trafica droguri pentru ea, ridica marfa şi o plasa, făcea toate trebyrile necurate, în timp ce ei îi reveneau profiturile grase. Şi totul, de la o lungime de braţ. Nu, nu voia să-l piardă pe Enzo Mondello; era un om

preţios.

- Am ieşit la o plimbare, răspunse el. M-am oprit pe la cafenea.

Îl privi în timp ce-şi scotea cămaşa şi o lăsa să cadă pe jos. Se ocupa şi de alte necesităţi, iar vederea trupului său zvelt şi musculos îi declanşă o durere familiară în şale.

- Vino-aici, îl chemă ea.

Enzo se întoarse şi înghiţi în sec, evitîndu-i privirea.

- Trebuie să fac mai întîi un duş, replică el, pornind spre baie.

- Ba nu trebuie.

Se opri. îi auzise vocea îngroşată, grea, de dorinţă. O privi peste umăr:

- Isabella, di seară avem treabă. La Hotel *Romani. O* americancă, vrea două fete şi un gram de coca!

Isabella arcui o sprinceană, mişcîndu-şi piciorul astfel încît cearşaful să cadă într-o parte.

-Şi?

- Şi-aşa că livrez.

Dădu din cap, iar Enzo oftă uşurat. Reveni la pat, ştiind că ar fi fost o prostie s-o supere acum. Se aşeză, privind-o cum lua fiola cu nitrat de amil, mîngîind-o cu degetul.

- Scoate-ţi pantalonii, spuse ea, coborîndu-şi o unghie roşie şi ascuţită pe toată lungimea trupului său, pînă la curea. Ar fi păcat s-o irosim, nu?

Enzo dădu din cap şi se ridică. îi vedea în ochi expresia dură, autoritară, şi îl scîrbea. Totuşi, îşi descheie pantalonii şi-o lăsă să-i tragă şoldurile spre gură, pri- vindu-i faţa. Trebuia să-i privească faţa. Dacă se desprindea doar un moment de imaginea reală, avea să fie torturat de Francesca. Şi numai el cunoştea chinul acelei viziuni, chinul cumplit şi delicios.

în aceeaşi seară, la ora unsprezece, Enzo ciocăni la intrarea de serviciu şi îl aşteptă pe unul dintre băieţii lui Pepe. La Hotel *Romani,* era întotdeauna atent. Localul avea un regulament strict, cu paznici peste tot. Peste

cîteva minute, îi deschise un băiat în costum fercheş verde, nu mai mare de paisprezece ani şi deja pus pe căpătuială. Enzo îi strecură douăzeci de mii de lire şi introduse fetele înăuntru.

- Ştii numărul camerei? vîrî băiatul repede banii în buzunar.
- Da, e mansarda.
- Atunci, ia liftul de serviciu. Te scoate pe scara din dos.
- Ştiu, ştiu, am mai fost pe-aici!

Autoritatea calmă a băiatului îi irita pe Enzo.

- Haideţi, le conduse el pe fete de-a lungul culoarului, spre lift, şi apăsă pe buton. Ce căcăţel încrezut!

Una dintre fete zîmbi.

La etajul şapte, ieşiră pe scara din spare şi o luară spre uşile duble care dădeau în coridor. Enzo le deschise, se asigură că nu era nimeni şi trecu. Fetele îl urmară. Găsi camera şi bătu uşurel în uşă.

- Mda? răspunse alene dinăuntru o voce plictisită.
- Room service.
- Intră, e deschis!

Enzo apăsă pe clanţă şi deschise uşa. Se pomeni într-un apartament cu vedere spre tot oraşul şi avu nevoie de cîteva momente pentru a se obişnui cu mărimea camerei. Perdelele erau trase, lăsînd să se vadă incredibila panoramă a Romei, profilată luminos pe cerul negru al nopţii.

r îţi place vederea, mm?

îşi desprinse privirea dinspre fereastră, pentru a vedea o femeie înaltă şi slabă, aşezată la o măsuţă acoperită cu o faţă de masă albă.Jinînd între degete o langustină pe jumătate mîncată. îi privea atentă chipul. Marianne Hart îl aşteptase pe Enzo Mondello. Plătise un avans piperat pentru el şi spera să corespundă recomandării lui Pepe. Muşcînd din carnea trandafirie a langustei, lăsă cochilia să cadă în farfurie şi-i făcu semn să intre.

- Apropie-te, îl chemă ea, cu gura plină. Uită-te mai

bine.

Vorbea o italiană inteligibilă, dar cu accentul tărăgănat tipic american.

- Vorbeşti engleza?

Enzo ridică din umeri.

- Puţin. Prefer italiana.
- Mda, scumpete, e valabil pentru toţi.

O spusese în engleză şi zîmbi cînd văzu că Enzo nu înţelegea. Gluma îl nemulţumea.

- O.K. Italiană să fie.

Mai luă o langustină şi începu să-i crape crusta cu unghiile ei lungi şi ascuţite, roşii.

- Adu fetele. Ai marfa?

-Da.

Enzo se uită în spate şi dădu din cap; fetele intrară în cameră. închise uşa.

Marianne se ridică şi-şi linse degetele, privindu-l. Fentele nu păreau s-o intereseze deloc.

- Stai jos, îl pofti ea. Bei ceva?
- Nu. Fetele beau numai şampanie.
- Zău? O mică înţelegere cu Pepe, mm? zîmbi Marianne. Dacă vrei şampanie, telefonează. Mă doare-n cur ce bei. Eu, însă, îmi prefer coca fără garnitură. Comandă-mi şi nişte apă minerală, da?

Enzo îi făcu un semn cu capul uneia dintre fete, care se duse la telefon.

- Deci? veni femeia spre canapeaua unde se aşezaseră Enzo şi Sofia. Se instală pe braţul unui fotoliu *Louis IV* imitaţie, punînd picior peste picior. Enzo o privi atent.

Părea să aibă treizeci de ani şi ceva, nu mult mai tînără decît Isabella, dar era greu de spus. Avea o înfăţişare clasică, atemporală, cu păr blond, lung şi drept, şi membre slabe, longiline. Faţa ei era imaculată, cu pomeţi înalţi, nas prelung, sculptural, buze egale şi dinţi albi impecabili. Specimenul american perfect: rece, bogată şi arogantă.

- Găseşti că arăt foarte americană, comentă ea. Şi

foarte bogată.

Enzo tresări. Continua să-l fixeze cu ochii ei reci, cam apoşi, şi îl irita. De unde naiba ştia ce gîndea el?

- E O.K. Sînt metapsihică, răspunse Marianne, aproape răspunzînd gîndurilor lui.

Enzo îşi îngustă ochii.

- Ştiu totul despre tine, continuă ea.

Atîta lucru era adevărat. Pepe îi comunicase cunoştinţele lui sumare despre Enzo, mai mult bîrfe, dar îi spusese destul. îi spusese cît de uşor îl domina matroana bordelului, cum avea un soi de secret cu care-l ţinea la mînă. Enzo era omul perfect pentru Marianne; în noaptea aceea, avea să se distreze de minune.

- Enzo Mondello, din sudul Italiei. Corect?

Enzo rîse, pentru a-şi ascunde neliniştea, lisuse, ciudată mai era! întoarse capul, cînd Etta reveni la canapea, spunînd:

- Vine şi şampania imediat.
- Bine.

Femeia îşi aruncă o şuviţă lungă de păr peste umăr, iar Enzo simţi că avea o erecţie. Fu şocat.

- Rămîi şi tu, Enzo?

îi urmări din nou reacţia. Una dintre distracţiile Mariannei era aceea de a practica jocuri ale minţii, dar o făcea numai cu oameni pe care considera că putea să-i controleze.

îi plăcea să sîcîie şi să manipuleze, să smulgă mici secrete, temeri şi nelinişti, pentru ca apoi să hărţuiască şi să tortureze cu cunoştinţele ei. Era o splendidă şi îmbătătoare senzaţie de putere şi-şi dădea seama dintr-o privire că En^p reprezenta o pradă uşoară.

- De unde ştiai cum mă cheamă? întrebă Enzo, reţinut. începea să se enerveze.
- Ţi-am spus, sînt metapsihică.

Marianne îşi dădea seama că înainta spre o poziţie mai puternică, îi amintea de un joc de şah.

- Ştiu totul despre tine, repetă.

Sofia chicoti, dar Enzo o ciupi de braţ, făcînd-o să tacă. Nu luă în seamă întrebarea dinainte. Gîndul de a rămîne îl excita, dar el nu era de vînzare.

- Ei, rămîi? săgetară ochii Mariannei spre erecţia lui, vizibilă prin pantaloni, după care reveniră în direcţia feţei.

- Nu, răspunse Enzo tăios, înfuriat dintr-o dată de aroganţa ei. Nu fac parte din aranjament.

- Aşa? înălţă ea o sprinceană, pornind spre fereastră; se opri cu spatele la el. Credeam că făceai.

Purta o rochie strînsă, de bumbac lycra negru, mulată pe formele fundului ei musculos. Il privi pe Enzo peste umăr. Parcă nici n-ar fi fost în cameră şi fetele.

- Mă gîndeam că ar fi o schimbare plăcută, să te futi pe bani, în loc de casă şi masă la bordel.

Rîse, cu un hohot cunoscător şi sîcîitor, care-i răsună lui Enzo în urechi. Era paranormală; îi citea gîndu- rile. Dintr-o dată nedumerit, se ridică. îl dezorientase cu comentariile ei intuitive şi privirea dispreţuitoare.

- Trebuie să plec, mormăi el.

Voia să scape. Dumnezeule, femeia aia era nebună! Se ţinea de jocuri cu capul lui.

Marianne se întoarse.

- înapoi să-ţi cîşptigi întreţinerea? rîse ea din nou, zgomotos, chinuitor. Pentru astă ai venit la Roma, Enzo? Hmm? Asta voiai? Să te joci de-a peştele într-un cuplă- rai de două parale?

Mai mutase o pjesă pe tablă - se pregătea pentru lovitura de graţie. îl voia dur; îl voia furios şi activat: aşa-i plăcea.

- Asta e? Hmm? îl hărţui ea. Simţea că-l înhăţase.

Enzo clătină din cap, şi mai derutat.

- Nu! şuieră el.

Nu înţelegea - ce ştia şi ce nu? Era atît de obişnuit să fie dominat, încît nu se mai simţea sigur pe propria lui minte. Oscila periculos între realitate şi fantezie, cu imagini ale lui Francesca dansîndu-i pe dinaintea ochilor. îi putea citi gîndurile? O privi, încercînd să desluşească un sens în

ceea ce-i spunea. Faţa i se înceţoşă, transfor- mîndu-se în altceva, şi tot timpul rîdea. îi auzea vocea aţîţîndu-l, ademenindu-l. împungea, îmboldea, împingea. Ce naiba ştia şi ce nu?

- Ştiu de ce ai venit la Roma, Enzo puişor, şi n-a fost ca s-o sfîrşeşti în patul Isabellei, aşa-i?

Deodată, nu mai rezistă.

- Termină! Termină! se repezi el şi o apucă de umeri, scuturînd-o cu putere, zgîlţîindu-i făptura slabă. Trebuia să-i închidă gura! însă Marianne rîdea mai departe. îi trînti o palmă peste obraz, doborînd-o pe spate.

- Enzo? Enzo?

Răsucindu-se, o îmbrînci pe Etta de lîngă el.

- Ieşiţi afară! Plecaţi de-aici! Căraţi-vă, lăsaţi-ne singu/i!

Fata se împletici înapoi şi o apucă pe Sofia de braţ. Fugiră din cameră, trîntind uşa în urma lor. Enzo nu mai vedea decît roşu, roşul din coşmarul lui şi rîsul care-i sfredelea creierul. O pălmui din nou.

- Taci din gură! Taci!

- Haide! mormăi ea feroce. Hai, fă-mă!

Deodată, auzi vocea Francescăi. Era la fel ca alături de Isabella, numai că de data asta părea reală, dureros de reală.

- Fă-mă! gemu ea. Hai!

începuse să tremure de excitaţie.

- Hai, Enzo, dă-mi-o! Fă-mă să tac!

Violenţa lui o făcea să se inunde fierbinte între picioare.

- Hai odată, îl îndemnă.

Era vocea Francescăi, rîsul, cuvintele, sîngele roşu, toate i se învîrteau prin minte. Trebuia s-o aibă. Işi pierdu controlul.

Înşfăcînd-o de gît, îi sfîşie rochia peste umeri cu o mînă, o împinse pe podea şi se prăvăli împiedicat deasupra. Bîjbîi la prohab, disperat s-o posede, cu tot trupul zguduit de furie şi poftă. O deschise cu forţa.

- Hai! ţipă ea, cu vocea Francescăi. Haide! Fă-o! Cît

de tare poţi, puişor! Ştiu că ai nevoie!

Se repezi în ea, iar Marianne zbieră. Mintea i se goli şi trupul îi luă sufletul în stăpînire.

- Iisuse Christoase!

Femeia rămase gîfîind pe covor, în timp ce Enzo se rostogolea de pe ea. Respira greu, iar sudoarea îi şi roia pe faţă. O săturase. Era un animal, iar Mariannei îi plăcea enorm. Privindu-l, îl întrebă:

- îţi amintesc de ea, aşa-i?

Imaginea din faţa ochilor lui dispăru. Se schimbară, devenind voalaţi, şi întoarse capul.

- De cine?

Deodată, îşi dădu seama unde se afla şi se simţi îngreţoşat şi zăpăcit, ca şi cum mintea i-ar fi jucat o farsă oribilă.

- Nu ştiu de cine vorbeşti.

Se îndepărtă de ea, speriat de intensitatea imaginilor pe care tocmai le văzuse. Marianne îi întrezări spaima.

Auzise numele rostit printre dinţi, în timp ce se împingea în ea.

- De Francesca, spuse.

Ştia că nimerise peste o mare ciudăţenie, ceva mult mai adînc şi mai intens decît măruntele temeri omeneşti normale. O fascina, o excita şi o intriga. Voia mai mult.

- De Francesca, repetă ea.

Enzo privi nervos înapoi. Simplul sunet al numelui îl irita.

- E-n ordine, îl linişti Marianne. Ştiu totul. Simt.

Uneori, uita de toate scormonelile şi iscodirile, de planuri şi manipulări. Uneori, chiar credea că le ştia pe toate, credea că simţea pe cale paranormală.

- La fel cum am ştiut că eşti în bordelul ăla, minţi ea.

Enzo îşi trase pantalonii.

r Zău?

îl speria şi se simţea straniu. înfricoşat, dar în acelaşi timp excitat şi uşurat. Chiar ştia? Se ridică şi porni spre masa unde era mîncarea. Şi altceva, ce mai ştia? Luă o

langustină şi-i rupse capul, muşcînd din carne.

Marianne se ridică în capul oaselor:

- Unde-i coca?
- în haina mea.
- Adu-o, da?

Privea spre semnele pe care i le lăsase Enzo pe sîni.

- în baie e o lamă de ras şi o oglindă.

Nu se jena să-i spună ce avea de făcut. Era atît de calmă, atît de stăpînă. Ridică privirea.

r Acum, te rog.

în mod deloc surprinzător, Enzo se conformă; era obişnuit să i se spună ce avea de făcut. Aduse din baie cele cerute şi le puse pe masa de cafea. I se învîrtea capul şi-i era greu să vadă clar.

- Pregăteşte coca, da? Eu trebuie să mă schimb.

Se ridică, acoperindu-şi pieptul cu rochia ruptă. Trecu pe lîngă Enzo, spre baie.

- Strigă-mă cînd eşti gata.

O privi ieşind, apoi presără o cantitate mică de cocaină pe oglindă şi începu s-o taie meticulos cu lama.

Peste cinci minute, terminase, dar în baie nici urmă de Marianne. Se ridică, intrînd în dormitor, unde o găsi culcată pe pat, citind *Vanity Fair.* Nici măcar nu ridică ochii cînd îl auzi intrînd.

- Am pregătit coca, spuse el. Voia să-l privească, să-i recunoască prezenţa,
- Sigur, perfect. Ad-o aici, da?

Nu-l privi nici acum.

Nervii îi zvîcniră. Se opri furios lîngă uşă, nesigur dacă să se supună sau să plece fără o vorbă. Dar nu putea să uite ceea ce se întîmplase. Imaginile trecutului ardeau în el. Merse şi aduse cocaina.

- Mă numesc Marianne.

Femeia eliberase un loc pentru oglindă, pe noptieră.

- Nu-mi place să prizez fără să mă prezint.

Aşteptă ca Enzo să pună oglinda pe noptieră, apoi coborî din pat şi îngenunche, cu faţa deasupra marginii.

Scoase din sertar o hîrtie de o sută de dolari şi o făcu sul, strîns.

- Noroc, ură ea şi se aplecă să inspire drogul; peste cîteva secunde, se retrase, trăgînd cu furie pe nas. E rîndul tău.

Se îndepărtă de noptieră, în timp ce Enzo îi lua locul. Nu mai consumase niciodată cocaină. Isabella folosea nitrat de amil pentru a-şi intensifica orgasmul, dar nu irosea drogurile scumpe. Enzo se aplecă şi inhala prin suta de dolari rulată.

- Huiii! se lăsă Marianne pe spate, lîngă pat. Bună marfă.

Nasul şi ochii i se înroşiseră şi clipea încontinuu.

Enzo se aşeză pe călcîie, inspirînd pe nas. Efectul îl izbi aproape imediat; niciodată nu mai simţise aşa ceva.

- Iisuse! Căcat!

Marianne rîse.

Se întoarse spre ea, pentru a o vedea rînjind. Dintr-o dată, se simţea dezechilibrat şi confuz. Marianne rîse şi mai tare. O vedea în faţa lui şi totuşi părea să nu existe. Era ca un coşmar - rîsul, rîsul acela chinuitor.

- Francesca, murmură ea.

îşi dădea seama că Enzo nu era obişnuit cu extazul şi ştia cum să-l joace. Voia să zgîndăre rana pe care o găsise, s-o facă să sîngereze.

- Francesca...

îi privi chipul şi avu un fior la vederea schimbării, la adresa propriei sale puteri de a o provoca. Se simţea uriaşă, mai mare decît în viaţă, ca şi cum ar fi fost stăpînă pe toţi şi toate. Porni spre el şi-i şopti la ureche:

- Ştiu totul despre tine şi Francesca.

Tremurul lui o străbătu ca un fior pe şira spinării.

- Ştiu, fiindcă *sînt* Francesca.

O apucă de păr şi-i smuci capul înainte. Avea ochii dementi, schimbaţi şi tulburi, fără vedere. îi acoperi gura cu a lui şi o trase violent peste el. Era Francesca; îl schimbase, îl zădărîse, îl strivise. Marianne rîse fascinată

de propria-i forţă, îşi încleştă strîns degetele în părul lui şi-i înfipse cu răutate unghiile în pielea capului. Senzaţia de putere era delicioasă.

Enzo se trezi în zori. Era în pat, ascuns de tăblie, singur, îmbrăcat pe jumătate. Se ridică în capul oaselor, privind în jur. Marianne nu se vedea nicăieri. Coborînd, se întinse şi îşi căută pantalonii, încheindu-şi din mers cămaşa. Se simţea bine, cam ţeapăn şi cu dureri, dar plăcut. Dormise, somn adînc, amorţitor şi fără vise, iar furia îi dispăruse. Intrînd în baie, se stropi cu apă rece pe faţă şi-şi clăti gura. Ridică privirea, auzind vocea Ma- riannei din spatele lui.

- Ai dormit bine?
- Mhm.

O văzu în oglindă. Arăta la fel de impecabil ca în momentul cînd intrase el în apartament, de cu seară. îl făcea să se simtă murdar şi neînsemnat.

- Nişte prieteni de-ai mei se duc azi pe coline, la un picnic. Vrei să vii şi tu?

Vorbea scobindu-se sub o unghie, doar parţial interesată de răspunsul lui.

Răceala ei îl inflama. îi venea s-o posede pe loc, s-o facă să-l roage gemînd să vină cu ea. Dar nu făcu decît să ia un prosop pentru a se şterge pe faţă.

- Poate, răspunse.
- Cum vrei. Dacă vii, mai poţi aduce nişte marfă?

Şi ieşi din baie.

- La ce oră plecaţi? o urmă el, în aşteptarea răspunsului.

Marianne zîmbi.

- La amiază. Vino mai întîi aici, dacă vrei.

Enzo dădu din cap, iar ea trecu în salon. O urmă din nou.

- Sînt nişte bani în sertar, la-i, dacă vrei.

Se întinse pe canapea, iar Enzo văzu că pe oglindă mai rămăsese doar o singură liniuţă subţire de coca. Merse la

sertar, găsi banii şi îi băgă în buzunar. Ar fi vrut să-i numere, dar ştia că l-ar fi dispreţuit pentru asta.

- Poate ne vedem mai încolo.

Porni spre uşă şi aşteptă, fără a şti nici el ce anume.

- Mda, oricînd.

îşi pusese un braţ peste ochi, iar Enzo ştiu că era concediat. Fără zgomot, deschise uşa şi ieşi pe coridor.

Pepe bătu uşurel în uşa camerei cincisprezece şi aşteptă ca Marianne să-i răspundă. Telefonase cu cinci minute mai devreme, iar ea îi spusese să vină imediat.

- Intră!

Deschise uşa şi păşi în cameră.

- Sînt în dormitor.

Uitîndu-se rapid prin salon, văzu cele cîteva fire de coca rămase pe oglindă şi hîrtia de o sută de dolari aruncată. Se duse la masă şi o vîrî în buzunar. Apoi, intră în dormitor. Marianne era pe pat.

- Ai făcut treabă bună, Pepe, spuse ea; se observa că încă mai plutea sus ca un zmeu. Mîrlănaşul meu italian a fost întru totul aşa cum ai spus tu!

Rîse şi-şi încrucişă picioarele lungi şi subţiri. Purta o rochie scurtă de mătase şi, stînd cu genunchii îndoiţi, i se vedea direct între picioare. Ştia.

- De fapt, chiar am făcut o slăbiciune pentru el! E o idee mai savuros decît fleicile obişnuite!

îşi aruncă părul pe spate.

- l-a stat în sus ore-ntregi.

Pepe rîse; tipa era sonată.

- Şi unde-i bacşişul meu?

- Bacşişul tău? îşi întinse Marianne braţele deasupra capului.

- Mhm, bacşişul meu.

îi zîmbea şi rîse din nou cînd Marianne scoase de după cap un sul strîns de sute de dolari.

-Trei îţi ajung?

- Merg perfect, mersi.

- Bine.

Iar apoi îşi coborî mîna între picioare, zîmbind.

- Hai să-i iei, îl chemă ea şi se destinse, în timp ce Pepe se apropia, cu un zîmbet sumbru pe faţă.

Enzo intră în dormitorul Isabellei şi aprinse lampa din tavan, fără să-i pese de forma adormită din pat; nu voia să orbecăiască prin întuneric după haine. în ultimele şase ore şe schimbase - nu-i mai păsa ce spunea ea, ce făcea. în ultimele şase ore, Isabella îşi pierduse puterea. Acum îi aparţinea altcuiva.

O auzi gemînd din cauza luminii puternice, în timp ce deschidea ochii, apoi se ridică brusc.

- Unde dracu-ai fost?

Avea vocea încordată de furie; ştia exact unde fusese. Fetele îi povestiseră totul.

- Vezi-ţi de-a le tale, replică el, luînd un costum de pe umeraş. Găsi o pereche curată de pantaloni şi ceva lenjerie şi porni spre baie. Intră, trîntind uşa după el. Isabella sări din pat, înfuriată de comportarea lui, şi alergă la uşă, bătînd violent cu pumnul.

- Enzo, ieşi afară de-acolo! strigă. Să nu-ţi închipui că poţi să vii şi să pleci cum ai tu chef!

Bătu mai tare.

- Să nu crezi că mă poţi umili în faţa fetelor!

Dădu un şut în uşă şi se retrase, cu pieptul pal- pitîndu-i.

- Ştiu totul despre tine, Enzo Mondeilo! Toate micile tale secrete murdare, şi n-am să-ţi permit să mă tratezi aşa!

Deodată, Enzo deschise uşa şi o înhăţă de braţ, smucind-o spre el. Violenţa mişcării o făcu să tacă un moment, şocată.

- Nu ştii nimic despre mine! mugi el. Nimic! M-auzi?

îi dădu drumul, împingînd-o înapoi. Gîndul că ştia despre Francesca, despre ceea ce tocmai se întîmplase, îl făcea să turbeze. în sfîrşit, găsise pe cineva care-l înţelegea, care ştia, iar aşa ceva era sacru pentru el.

Isabella se împiedică şi căzu peste masa de toaletă. Văzu chipul lui Enzo schimbîndu-se şi deodată i se făcu frică; îşi amintea tăieturile din ziare. Se retrase în grabă, dîndu-şi seama că putea fi pe punctul să-l piardă. Asta făcea lucrurile să apară mult mai clare.

- Ascultă, Enzo, nu mă deranjează unde te duci, iubitule, spuse ea cu blîndeţe, sau ce faci, cu condiţia să ştiu şi eu.

Făcu un pas mic spre el.

- în regulă? Hmmm? îi puse ea un deget pe obraz. Hmmm?

Pe neaşteptate, Enzo o apucă de încheietură şi-i suci dureros mîna. Nu mai avea poftă de ea. în starea sa de spirit, deformată de drog, n-o mai vedea decît pe Francesca, faţa Mariannei metamorfozîndu-se într-a ei, într-o unică viziune erotică. Eliberă brusc braţul Isabel- lei.

- Plec, spuse. Mă mut.

Isabellei i se opri respiraţia.

- Dar nu poţi! ţipă ea. Ştiu prea multe despre...

Palma fu puternică şi dureroasă, ştergîndu-i gura şi obrazul. Se clătină un moment sub forţa loviturii, apoi ridică o privire îngrozită.

- Iisuse! Ticălosule!

Se prăbuşi înapoi, ţinîndu-se de faţă.

- Hai atunci, pleacăi zbieră ea. Da, întoarce-te pe stradă!

îi întoarse spatele, simţind în gură gust de sînge.

- Niciodată n-ai s-o găseşti, şuieră ea, veninoasă. Niciodată!

Enzo străbătu camera, lăsînd-o cocoşată, cu buza începînd deja să i se umfle. îşi strînse lucrurile, cele cîteva articole de îmbrăcăminte pe care i le cumpărase ea, şi le îndesă într-o geantă. Se simţea puternic, puternic cum de luni de zile nu mai fusese, chinuit de dorul să se întoarcă la Marianne, la Francesca. Voia cu disperare să mai guste din drogul care-l trezise la viaţă.

Deschizînd uşa, ieşi în coridorul privat al Isabellei, apoi

se opri. Aruncă o privire în urmă.

- Cheile de la seif. Unde-s?

Isabella nu-l luă în seamă.

Enzo privi spre noptieră, la sertarul unde-şi ţinea toate lucrurile de valoare. Lăsînd geanta să cadă, porni hotărît într-acolo, chiar cînd Isabella, dîndu-şi seama ce făcea, se repezea să-l oprească. Se ciocniră, iar el o trînti la o parte din drum.

- Dă-te.J

Ridică mîna. Isabella se chirci pe covor. Smucind sertarul, scoase cheile şi le îndesă în buzunar. Nu-i mai aruncă nici o privire. Ieşi din cameră, în tăcerea matinală a curţii, înainte ca Isabella să-şi fi găsit puterea de a se ridica şi striga după ajutor. Cînd Caria ajunse la ea, Enzo golise ambele seifuri şi plecase.

Capitolul 30

Peste două săptămîni, Enzo mergea pe Via Sistina, spre Treptele Spaniole şi Hotelul *Romani,* înghiontin- du-se nepăsător cu mulţimea de turişti de pe trotuar. Cîţiva strigară după el, dar puţin îi păsa; aproape că nu simţea ciocnirile. Cutreierase străzile, neştiind ce făcea. Era obosit, prăbuşit; avea nevoie de încă o doză.

în ultimele două zile, vremea se răcorise uşor, coborînd cu şase, şapte grade, iar prin oraş sufla o briză limpezind aerul şi împrăştiind norii de gaze toxice care pluteau peste anumite zone. Enzo mergea cu sacoul pe el, pentru prima oară în cîteva săptămîni. Nu-i era nici cald, nici frig, dar tremura, începînd să iasă de sub efectul drogului. Voia să se înapoieze - la Marianne, la drog şi la viziunile lui cu Francesca.

Trăia cu Marianne doar de două săptămîni, dar i se părea o veşnicie. Abia dacă-şi mai putea aminti cum fusese viaţa fără ea. Se afla într-o stare ciudată - tot timpul era dezorientat, cu mintea pendulînd între trecut şi prezent, fără a şti niciodată ce anume era real şi ce imaginar. Era fie

sus, glorios, puternic de sus, fie jos, istovit, furios şi violent, disperat doar să se întoarcă. Dar, oricare i-ar fi fost starea de spirit, Marianne îl controla. Nu făcuse decît să renunţe la o stăpînă pentru alta.

Numai că Marianne era un alt fel de stăpînă, mult mai sinistră şi mai periculoasă decît fusese vreodată Isabella, fiindcă Marianne îi controla mintea. îi şoptea lucruri în timp ce dormea, îi făcea insinuări pe cînd zăcea culcat cu ea, îl alimenta cu cocaină, zi de zi, noapte de noapte. Şi tot timpul se gîndea numai la Franceşca, o visa, vise sălbatice, înspăimîntătoare, minunate. îi era aproape, o ştia, iar Marianne o simţea şi ea. Aşteptarea avea să se sfîrşească în curînd, de acest lucru era sigur, fiindcă aşa îi spusese Marianne.

Urcînd Treptele Spaniole spre intrarea hotelului, Enzo se opri un moment, cu respiraţia tăiată pe neaşteptate. Se lăse pe o treaptă şi stătu jos un timp, cu capul în mîini. Avea o oribilă senzaţie de confuzie, de a nu şti ce făcea. Căută în buzunar pacheţelul de celofan. Era la locul lui; nu avea nici un motiv de îngrijorare. Încercînd să se relaxeze, ridică privirea şi deodată îl izbi panica.

Ridicîndu-se, se întoarse spre hotel şi o luă la fugă pe trepte. Trebuia să ajungă înapoi, la Marianne, la adăpost. Capul i se învîrtea şi avea gura chinuitor de uscată, dar ştia că trebuia să se întoarcă. Îmbrîncind din drum un copil mic, se împletici pe ultimele trepte, urmărit de ţipete şi proteste, şi ocoli în fugă spre intrarea din spate a hotelului.

Deschise smucit uşa şi căzu înăuntru, trîntind-o şi rezemîndu-se de ea, cu inima bătîndu-i şi sîngele vîjîind în urechi. Panica îi străbătu tot trupul şi se ridică, tre- murînd ameţit, fără să vadă sau să audă nimic, numai imaginile din capul lui.

Pieptul îi palpita şi tuşi flegma din plămîni, scuipînd-o în palmă şi bîjbîind prin buzunar după ceva cu care să se şteargă. încet, trupul începu să i se calmeze. După un timp, reuşi să stea drept şi să se întoarcă spre scara din dos, cu panica veniiidu-i acum doar intermitent. în sfîrşit, porni spre

etajul întîi.

Nu avea cheia camerei, dar rareori era încuiată cînd Marianne se afla înăuntru. Enzo apăsă pe clanţă, iar uşa se deschise. Intră în apartament şi începu să-şi descheie cămaşa pătată, mergînd spre dormitor. Se simţea mult mai bine, apărat şi în siguranţă. La jumătatea distanţei, se opri.

- Marianne?

Apartamentul era ciudat de gol. Nu se vedea nici o haină aruncată peste mobilă, nici o revistă; sacoşele de la P/'azza *di Spagna* dispăruseră. Intră grăbit în dormitor.

- Marianne?!

Şi de acolo dispăruse orice semn vizibil de ocupare. Năvăli în baie.

- Marianne?!?

începuse să strige, cu glas încordat şi ascuţit. Deschise uşile dulapurilor, căutîndu-i lucrurile. Dulapurile erau goale.

- lisuse! Marianne!

Reveni în dormitor şi începu să deschidă înnebunit sertare, şifoniere, aruncîndu-şi disperat în jur propriile haine.

- Enzo?

Se răsuci.

- Ce naiba...?

Următorul lucru pe care-l ştiu Pepe era că se sufoca. Enzo îl strîngea de gît lîngă perete, cu mîinile ca o menghină.

- Unde-i? strigă el. Unde e?

Pepe se zbătea să respire, simţind că-i explodau plămînii înfierbîntaţi. Ochii îi ieşiseră din orbite, în timp ce încerca să se opună turbării lui Enzo. Apoi, deodată, Enzo îi dădu drumul să cadă lîngă zid. Gîfîi înecat.

- lisuse Christoase! abia putu el să bîiguie. Enzo... nu...

Dar Enzo se întorsese cu spatele şi-şi frîngea mîi- nile. Parcă Pepe nici n-ar mai fi existat. Pepe avu nevoie de cîteva minute ca să-şi regăsească suflarea; avea gîtul învineţit şi îndurerat. În sfîrşit, se ridică în genunchi, apoi în

picioare, ţinîndu-se de perete.

- Eşti nebun de legat, Enzo! spuse el, ţinîndu-se de gît. Paranoid de futu-i mă-sa, asta eşti, paranoid de futu-i mama mă-sii!

Se rezemă de zid.

- E jos în hol, te aşteaptă.

Enzo ridică privirea. Avea ochii roşii, duşi în fundul capului, iar Pepe recunoscu în ei aiureala provocată de cocaină. Enzo nu ştia ce se întîmplă. „Slavă Domnului," îşi spuse Pepe, „că am scăpat de căţeaua aia turbată." Ieşi de-a-ndăratelea din cameră, fără să-l piardă pe Enzo din ochi.

- îţi haleşte capul coca, dom'le! spuse el, ajuns la adăpost în camera alăturată. Coca şi americanca.

Enzo îl privi. Nici nu înregistrase cuvintele lui Pepe.

- Zi-i că trebuie să mă schimb, spuse. Cobor în cinci minute.

Pepe dădu din cap şi, fără să se întoarcă, se retrase din apartament şi închise uşa în calea lui Enzo Mon- dello. Avea să-i spună să-l aştepte; din partea lui, nebunii ăştia doi se meritau unul pe altul.

Enzo prizase o linie, apoi făcuse duş şi-şi aruncase lucrurile într-o geantă. Se simţea mult mai bine. Ieşind din apartament, coti spre scara de serviciu şi deodată se răzgîndi. Merse la lifturile principale, chemă unul şi coborî în hol ca orice client. Văzu bagajele *Vuitton* ale Mariannei şi porni spre ele, dar ea nu se zărea nicăieri.

- Enzo?

Privi în direcţia vocii. Era a Mariannei.

- Enzo, aici.

O femeie venea către el, o femeie cu păr lung, des şi negru, de culoarea părului lui Francesca; era înaltă şi cu membre lungi, ca Francesca. Enzo clipi din ochi, încer- cînd să-şi limpezească vederea. Femeia îl sărută, făcîn- du-l să tresară.

- O, iubitul meu! Nu mă mai recunoşti! îşi plimbă

Marianne mîna peste spatele lui Enzo, pînă pe fese, şi începu să rîdă. Nu-ţi place peruca mea?

Enzo clătină din cap. Imaginea lui Francesca apărea şi dispărea repetat din mintea lui. Rîsul ei îl ameţea. îl luă de braţ.

- Haide, iubitule, trebuie să plecăm.

Era zăpăcit, derutat.

- Unde mergem?

Marianne se aplecă spre el, cu gura lîngă urechea lui. îi plăcea toată hărţuiala, era delicios de uşor de sîcîit.

- Ai paşaportul la tine?

Enzo dădu din cap.

- Atunci, mergem în America, s-o găsim pe Francesca.

îl simţi tremurînd cînd şopti numele, ca întotdeauna, ceea ce o fascină.

- Pe Francesca, continuă ea să şoptească, de mai multe ori. Mergem s-o găsim pe Francesca.

Era mai grozav decît toţi banii pe care-i putea cheltui. îi spusese totul; în plin extaz, scosese toate tainele din el. Avea să continue jocul îndelung, dur; luni de zile n-avea să se plictisească.

- Francesca te aşteaptă în America, murmură ea.

Şi, luîndu-l de mînă, îl duse spre taxiul care aştepta.

PATRICK -1992

Capitolul 31

Tînărul ministru recent numit la Externe stătea. în cabinetul casei sale din Little Horsley, circumscripţia electorală West Sussex, cu un exemplar din revista *Vogue* a soţiei sale pe birou. Era deschis la pagina treizeci şi nouă, de unde îl privea un articol despre succesul în ascensiune al lui Francesca Cameron şi David Yates, cu fotografii color ale designerilor făcute de Terry O'Neal, imagini şic, profesioniste. îşi trecu degetul peste faţa lui Francesca

Cameron, urmărindu-i conturul, apoi se ridică şi se duse la secretaire să-şi scoată dosarul. îl aduse pe birou. Aşezîndu-se, privi din nou fotografia, incapabil să-şi ia ochii de la faţa ei. Pentru Patrick Devlin, era aproape peste puteri.

Nu i se întîmpla prima oară să-i vadă fotografiile. Avea o mapă cu decupaje pe care le colecţionase în ultimii doi ani. îi dăruia o oarecare consolare să ştie că avea atîta succes, să ştie că realizarea şi recunoaşterea talentului ei se datorau suferinţei şi durerii lui. Dar era o slabă mîngîiere pentru zilele şi nopţiile cînd tînjise de dorul ei, pentru cumplitul efort de a încerca s-o iubească pe Penny şi pentru amarnica deznădejde a ceea ce devenise căsnicia lui. Slabă consolare, într-adevăr.

în ultimii doi ani, nu trecuse nici o zi în care Patrick să nu se fi gîndit la Francesca, să nu se fi întrebat unde era sau ce făcea. Şi, în pofida muncii, în ciuda acutelor presiuni ale propriei lui ascensiuni meteorice în sfera succesului, amintirile cu ea nu se ştergeau: atingerea pielii ei, senzaţia părului ei pe gîtul lui, sunetul vocii ei. Nu fusese o zi în care să nu fi dorit să-i vorbească, să-i spună despre Penny, să se despovăreze şi să se bucure de iertarea şi înţelegerea ei. Nici o singură zi.

Uneori, se întreba dacă nu cumva propria sa suferinţă făcea ca timpul petrecut cu ea să pară atît de intens, atît de bogat în experienţe emoţionale. Dar apoi scotea dosarul şi se uita la ea, la trăsăturile delicate ale feţei ei, la verdele strălucutor al ochilor, şi reuşea să se simtă aproape de ea, chiar şi prin mijlocirea falsă şi distantă a fotografiei. Se simţea atît de aproape încît îşi putea imagina exact ce-ar fi spus şi cum l-ar fi umilit cu înţelepciunea ei. „Tatăl meu a fost alcoolic," îi spusese, „şi a trebuit să încerc să-l iubesc mai mult, nu mai puţin, din cauza asta." Şi totuşi, cu toate studiile, experienţa şi cunoştinţele lui, Patrick nu fusese în stare să ajungă la un asemenea grad de înţelepciune. N-o iubea pe Penny şi nu putuse face nimic decît să trăiască minciuna pe care singur şi-o crease, prefăcîndu-se faţă de

o femeie care se clătina primejdios între un abis emoţional şi altul, transformîndu-i toată viaţa într-o farsă.

Ridicînd privirea de pe fotografie, Patrick observă ce soare era afară, iar lumina strălucitoare îl înveseli. Luă foarfecele şi decupă atent din pagini articolul despre Francesca. Puse hîrtiile în dosar, lîngă celelalte tăieturi, şi închise revista. „Destul," îşi spuse, „destul cu auto-compasiunea pentru o singură zi." Se ridică şi puse dosarul la loc în secretaire, încuind sertarul, apoi deschise uşa cabinetului. Cu revista în mînă, traversă holul spre salon şi strecură exemplarul la locul său din teanc. Apoi se duse la fereastră, de unde privi grădina, cu verdeaţa ei prelungă, abundentă şi răcoroasă, împestriţată de razele soarelui. O văzu pe Penny departe, tăind trandafiri, cu nişte mănuşi de grădinărie prea mari pe mîini şi un coş la picioare. Era absorbită de ceea ce făcea şi părea complet mulţumită. Oftă. Nu era, desigur, dar nu voia să se gîndească la.asta; singura cale de a trăi fiecare zi era aceea de a o suporta.

Era gata să se întoarcă în cameră, cînd Penny ridică ochii şi îl surprinse privind-o. Se îndreptă, îşi frecă şalele şi-i făcu cu mîna, scoţîndu-şi mănuşile mari de bumbac şi punîndu-şi mumie pe burta proeminentă. Porni spre el prin grădină, iar Patrick îşi spuse cît de senină avea faţa şi ce bine îi venea sarcina; nu-l făcea decît să se amărâ- scă_şi mai mult pentru felul cum era în realitate.

încercase, Dumnezeu îi era martor că încercase. în acea primă noapte, cînd o găsise beată şi înverşunată, violentă, jignitoare, căutase să înţeleagă, s-o ajute, se străduise atît de tare s-o iubească şi mai mult, aşa cum ar fi făcut Francesca. Dar, în cele din urmă, insultele, violenţa şi isteria îl secătuiseră, stinseseră puţinele sentimente pe care le avea pentru ea şi nu-i mai lăsaseră nimic, decît vinovăţia că nu era în stare să dăruiască mai mult. Milă, da, de milă era capabil, de îngrijire şi afecţiune, dar nu şi de iubire. Iubirea îi era rezervată altcuiva şi o detesta amarnic pe Margaret pentru acest fapt.

Deschizînd glasswandul, Patrick ieşi în curte şi coborî

panta peluzei spre a o întîmpina pe Penny la jumătatea drumului. Era însărcinată la jumătatea lunii a opta şi, pînă acum, tot timpul dusese o luptă. Nu consumase pastile, nici alcool, i-o promisese, dar singura ei cîrjă emoţională fusese Patrick şi existau momente cînd se folosise şi abuzase de el cu atîta disperare, încît simţea că nu-i mai rămăsese putere ca să continue.

Dar gîndul la copil îi păstra vie speranţa; acel copil făcea ca orice sacrificiu să merite. Odată cu noua viaţă vin şi noi începuturi, reflecta Patrick, o şansă de a trăi din nou.

- Iubitule! întinse Penny mumie, iar Patrick i le luă într-ale lui. Ai terminat atît de repede lucrul?

- Nu tocmai, zîmbi el, am văzut lumina soarelui şi m-am gîndit să-mi iau o pauză de cîteva minute.

Penny rîse, cu acelaşi rîs vesel şi lipsit de griji care îl înşelase atît de amarnic în primele zile.

- Nu vei fi niciodată un ministru cum se cuvine, dacă nu-ţi faci temele, Paddy!

„Ce conversaţie plăcută are cînd se simte bine," îşi spuse Patrick; „cît de puţin ştiam cu adevărat cînd am luat-o de soţie."

- Dintr-o dată ai devenit groaznic de ursuz, iubitule, ridică ea mîna, atingîndu-l pe obraz cu degetul, apoi îşi lăsă mîna să cadă, ca şi cum i-ar fi pierit interesul pentru mîngîiere. Uite, îţi plac trandafirii mei?

Ridică panerul pe care-l ţinea pe braţ, privindu-i fugitiv chipul. Era unul dintre obiceiurile ei, să schimbe subiectul cînd avea chef, incapabilă să se concentreze pentru o perioadă de timp mai îndelungată.

- Da, sînt minunaţi.
- I-am tăiat pentru diseară, la masă.
- Fermecător.
- Sînt o soţie bună, nu-i aşa, Paddy?

Faţa îi devenise dintr-o dată serioasă, iar vocea cam agitată.

- Da, zîmbi el încurajator, cu falsă convingere.
- încerc să fiu.

- Ştiu că încerci.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

- Cred că acum pot merge sus să mă odihnesc. Sînt foarte obosită, cred că din cauza căldurii.
- Ai terminat cu trandafirii?
- Dacă am terminat?
- Da, ai destui pentru masă?
- Of, nu ştiu, privi Penny peste umăr. îi voi cere doamnei Dunn să mi-i, aranjeze - o să ştie ea dacă ajung. Eu sînt foarte obosită.

r Da, nu mă îndoiesc. Stai, lasă-mă pe mine.

îi luă coşul, iar Penny zîmbi.

- Vrei să vii sus cînd mă odihnesc?
- Nu, aş...

îi văzu licărirea de spaimă din ochi şi se întrerupse. De o bună bucată de vreme, era rezonabil de echilibrată, iar Patrick încerca tot posibilul pentru a o menţine astfel.

- Ei, mă rog, de ce nu? Sînt sigur că-mi pot permite o jumătate de oră pauză de la îndatoririle mele parlamentare!

Penny rîse, cu angoasa risipită complet. Pur şi simplu nu-şi putea da seama încotro avea s-o apuce în continuare.

- Atunci, o voi ruga pe doamna Dunn să răspundă ea la telefon în locul tău.
- Nu! Adică, nu face asta, ar putea fi necesar să-mi dea legătura cu cineva.

Avea nevoie de diversiunea telefoanelor. Simplul fapt de a sta culcat lîngă ea, consolînd-o, îl înăbuşea.

- Pot să aştepte.
- Şi dacă cineva trebuie să-şi contramandeze vizita de diseară?
- O, Doamne! Nu se poate! Doar eu...

O cuprinsese pe loc panica.

- Penny! Te rog, o prinse el de umeri. Sînt sigur că n-o vor face, te rog, nu intra în panică, e doar o simplă posibilitate.
- Vai, dar...

- îi voi spune doamnei Dunn să răspundă ea. Ai dreptate, pot să aştepte.

Ii văzu uşurarea în ochi şi, în tăcere, o blestemă pe sora lui. Ea o pisase pe Penny să organizeze dineul din seara aceea şi ştia că nu putea face faţă. Răutăţile lui Margaret păreau să nu se mai sfîrşească; sacrifica pe oricine numai pentru ca ea să aibă de cîştigat.

- Sînt convins că diseară totul va fi extraordinar, sincer. Acum mergem sus şi ne odhinim, şi nu te mai gîndeşti. O.K.?

Penny dădu din cap.

- Bine. Urcă şi vin şi eu în cîteva minute.

îşi lăsă mîinile să cadă, iar Penny se întoarse spre glasswand. Patrick o privi cum se îndepărta, făcîndu-i cu mîna cînd îl privi din casă. Apoi scoase un oftat greu şi iritat şi porni spre tufele de trandafiri să-i strîngă lucrurile.

Pe la ora şase, Patrick se ridică de la birou şi trecu din cabinet în sufragerie. Văzu că doamna Dunn terminase ceea ce începuse Penny în timpul zilei, iar masa era pusă, florile aranjate şi vinul pregătit pe gheridon, gata să fie decantat. Observă detaliile camerei, apoi se apropie de masă ca să verifice dacă toate cartonaşele cu numele erau puse în ordinea potrivită.

-Totul e-n regulă, domnule Devlin?

Se întoarse şi o văzu pe servitoare în uşă.

- A, da, mulţumesc, doamnă Dunn, arată într-adevăr foarte frumos.

Femeia zîmbi a încuviinţare.

- Doamna Devlin mai doarme?

-Da.

O lăsase pe Penny să se odihnească, după numai zece minute alături de ea. Dormea foarte adînc după- amiaza şi nici nu se clintise cînd Patrick închisese uşa în urma lui şi coborîse în cabinet.

- Cred că ar fi timpul s-o trezesc. Poţi să ne faci un ceai, te rog?

- Desigur.

Doamna Dunn se întoarse imediat şi ieşi la fel de silenţios pe cît intrase, cu tălpile moi ale pantofilor ei nefăcînd nici un zgomot pe duşumelele de piatră. Patrick păsări sufrageria, urcînd spre dormitorul mare, unde dormea Penny.

- A, bună! Credeam că mai dormeai.

Patrick intră în cameră şi o privi pe Penny care, în sutien şi furou, se studia în oglinda mesei de toaletă. Patul era plin de haine, aruncate de-a valma, iar pe podea zăceau enşpe perechi de pantofi. Domnea harababura, un haos ostil, agresiv.

- Penny? înainta el în cameră, închizînd uşa; nu-i răspunse. Penny? Te simţi bine?

În faţa ei, pe masa de toaletă, se vedea un maldăr de bijuterii amestecate, iar conţinutul trusei de farduri fusese deşertat grămadă, rujuri, pudre, dermatografe, toate desfăcute şi vărsate pe tăblia *Regency* din lemn de nuc lăcuit.

- Penny? se apropie Patrick de ea, cu pulsul accelerîndu-i-se. Ce este? Penny?

Deodată, femeia tresări şi se răsuci în loc, răsturnînd taburetul pe care stătuse şi înlăturîndu-l din drum cu piciorul.

- Nimic nu-mi vine! ţipă ea. Nimic!

Avea ochii sălbatici şi faţa schimonosită de furie şi deznădejde.

- Sînt grasă ca o vacă! strigă. O vacă grăsană şi urîtă!

începu să plîngă, cu suspine răguşite.

- Urăsc copilul ăsta! Uită-te la mine! ridică ea vocea într-un zbieret ascuţit, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa roşie şi umflată de nervi. îl urăsc! Auzi ce-ţi spun! Urăsc plodul ăsta! îl urăsc!

începu să se lovească în stomac cu pumnii, strîmbîndu-şi gura de durere.

- îl urăsc! striga, lovind din ce în ce mai tare. îl URĂSC!

- PENNY! Patrick străbătu camera şi o apucă de braţe, imobilizîndu-i-le la spate înainte de a-şi da seama ce făcea. Penny ţipă de durere, dar soţul ei o ţinea strîns, cu unghiile înfipte în piele.

- NU! Pentru numele lui Dumnezeu!

Respira repede, cu sîngele vuindu-i în urechi şi tot trupul pulsîndu-i de spaimă.

- Penny! Nu!

înghiţi un nod dureros, încercînd să se calmeze. îi simţea zăpăceala, dar mai tare îşi simţea propria frică, frica paralizantă pentru copilul lui. Respiră adînc de cî- teva ori, pe cînd Penny suspina în faţa lui. Nu ştia ce şă facă, iar mintea îi cîrmea violent între furie şi milă. în sfîrşit, după cîteva minute, îşi lăsă braţele să cadă pe lîngă trup, dîndu-i drumul. Femeia se prăbuşi în genunchi, continuînd să plîngă.

- O, Doamne, nu! o privi Patrick, cu toată furia evaporîndu-i-se. Se aplecă. Penny, gata. Te rog. Hai, să te-ajut.

O ridică în picioare şi o conduse spre pat. Acolo, o aşeză, încercînd s-o consoleze, cuprinzînd-o stînjenit cu braţul de umăr.

- Te rog, Penny, linişteşte-te, murmură el.

îl respinse, scuturînd din umeri.

- Ştiu că mă găseşti respingătoare, spuse, printre lacrimi. Ştiu că aşa e...

Sughiţurile i se potoliseră şi nu mai era furioasă, doar copilăroasă şi patetică.

- Sînt dezgustătoare. De-asta nu vrei să te culci cu mine, aşa-i?

Patrick oftă şi se aşeză alături, luîndu-i mîna, în ciuda eforturilor ei de a şi-o retrage.

- Penny, am mai discutat despre asta, începu el. M-ai întrebat dacă mă împiedicai să dorm şi am răspuns că da. Tu ai propus să mă culc în camera cealaltă.

Nu mai plîngea, iar trupul i se mai calmase.

- Şi nu arăţi dezgustător, ci fermecător. Ţi-am spus de o sută de ori ce frumoasă eşti acum, nU?

Penny rămase cu capul în piept, cîte o lacrimă continuînd să-i cadă pe nylonul subţire al furoului.

- Penny, ascultă-mă bine.

Se întoarse spre ea, ridicîndu-i faţa astfel încît să-i vadă ochii. Avea pielea roşie şi pătată, umflată în jurul ochilor şi al gurii, şi încerca să ridice mîna pentru a-şi acoperi faţa. I-o dădu uşurel la o parte.

- Penny, cel mai important lucru din viaţa noastră, în acest moment, e copilul. înţelegi, nu-i aşa? E responsabilitatea ta şi trebuie să încercăm să-l aducem pe lume nevătămat.

Chiar în timp ce vorbea, simţi cum teama i se trezea din nou în piept. Era destul de sigur că nu-i făcuse nici un rău copilului cu loviturile ei furioase de pumni, dar numai gîndul la ceea ce ¡-ar fi putut face îl făcea să simtă un rău fizic.

- Penny, nu trebuie să te mai loveşti niciodată aşa, oricît de nervoasă ai fi.

îşi dădu seama că ridica glasul şi se blestemă în gînd; era incapabil să-şi ascundă furia. încet, Penny reîncepu să suspine.

- Penny, nu încerc să te duc cu vorba, crede-mă. Nu încerc decît să te ajut.

- Nu-i adevărat! Tu nu înţelegi! Cum ai putea?

- înţeleg, sincer.

- Ba nu! Eu sînt aia care trebuie să care cocoloşul ăsta oribil zi şi noapte; eu mă simt rău şi dezgustător tot timpul, eu...

Se ridică şi se îndepărtă de el, continuînd să plîngă. De la fereastră, se întoarse.

- Nici măcar nu vrei să mă mai atingi!

Patrick se ridică şi porni spre ea. O cuprinse uşurel cu braţele.

- Hai acuma, Penny, şşşş, îi mîngîie el spatele, murmurînd: nu-i adevărat, ştii bine că nu e.

Simţi că se relaxa şi, după un timp, plînsul încetă, întotdeauna se termina aşa, întotdeauna. Niciodată nu-i plăcuse să facă dragoste cu el, zăcînd dedesubt rece şi fără nici o reacţie, dar avea nevoie de relaţiile intime pentru sentimentul de siguranţă şi respect de sine însăşi. Era ca o fiinţă bolnavă care suportă tratamentul conştientă că o va face să se simtă mai bine. Ridică privirea spre el, iar Patrick o sărută tandru pe buze.

- Mă mai doreşti, aşa-i? îl întrebă, în şoaptă.
- Sigur că da, minţi el; îi căută mîna şi o conduse la pat. Penny se aşeză, aşteptîndu-l s-o dezbrace. Sigur că da, repetă, cuprinzînd-o în braţe. Sigur că da.

încă o minciună vinovată.

în seara aceea, pe la jumătatea dineului, Patrick privi peste masă spre Penny şi-i observă roşeaţa de emoţie din obraji. Era adîncită într-o conversaţie cu noul ministru al Sănătăţii şi Charles Hewitt, vorbind cu voce clară şi încrezătoare în timp ce-şi susţinea argumentele. întoarse capul înainte ca Patrick să-i observe privirea; nu voia să fie atras în cercul lor. Era extraordinar, îşi spuse, cît de sănătoasă şi normală putea să pară, chiar inteligentă şi sclipitoare, şi era o ironie cît de rapid îşi revenise după trauma din timpul serii. îi mai aruncă o privire scurtă, verificîndu-i paharul. Apă minerală; măcar promisiunea asta şi-o respecta.

Atenţia îi fu atrasă de doamna Dunn şi văzu că era gata pentru a servi cafeaua. Penny nu se prea pricepea la aceste lucruri, aşa că-i confirmă din cap, anunţînd că aveau să bea cafeaua în salon.^Apoi se scuză, ridicîn- du-se să-şi aducă ţigările de foi. în urma lui, conversaţia generală continuă în jurul mesei.

Străbătînd holul spre cabinet, Patrick îşi dădu seama, în liniştea neaşteptată, că era frînt de oboseală. Se bucura să scape pentru cîteva minute de taifasul politic, de bîrfe şi sarcasme. Ascultă ocazionalele trosnete comode ale minunatei lui case vechi, continuîndu-şi drumul spre

cabinet, uşurat că era singur. îşi turnă un whisky dintr-o sticlă pe care o ţinea încuiată în secretai re şi se aşeză la birou. Timp de vreo zece minute, nimeni n-avea să-i simtă lipsa.

Lady Margaret parcurse culoarul spre cabinetul fratelui său, oprind-o în drum pe doamna Dunn.

- Aşteaptă cîteva minute cu cafeaua, eşti bună, doamnă Dunn?
- Dar domnul Devlin a spus să...
- Ştiu ce-a spus domnul Deviin, dar cred că ar fi mai bine să aştepţi cîteva minute. în regulă?

Vocea lui Lady Margaret era tăioasă; se enervase. Patrick habar n-avea de nimic, îşi spuse ea, continuîn- du-şi drumul spre cabinet. Auzi, cafeaua imediat după cină! Pe toţi ¡-ar fi apucat o indigestie violentă!

Deschise uşa cabinetului, fără a se osteni să bată, şi intră direct în cameră. Se opri brusc.

- Pardon? ridică Patrick privirea spre ea. Nu sîntem învăţaţi să ciocănim întotdeauna înainte de a intra într-o cameră?
- Nu fi sarcastic, Paddy! veni Lady Margaret spre birou, privind spre sticlă. îmi permiţi?
- Dacă insişti.

O lăsă să-şi găsească un pahar şi să-şi toarne singură, continuînd să soarbă în tăcere. Lady Margaret îşi trase un scaun şi se aşeză.

- Paddy, începu ea încet, cred că avem de vorbit.

Patrick ridică privirea.

- Nu zău?

Golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură, luă sticla şi-şi mai turnă unul. Prezenţa ei îl nemulţumea şi nu făcea nici o încercare de a ascunde acest lucru.

- Cum o duce Penny? se hotărî Lady Margaret să schimbe vorba, începînd cu un subiect neutru.
- Face faţă. La limită.
- în seara asta arată bine.

- Ţi se pare ţie!

Lady Margaret oftă din greu.

- Ascultă, Paddy, n-am putea să încetăm cu toate astea? Nu putem să stăm şi noi o dată de vorbă ca oamenii, cum făceam înainte?

- Despre ce?

Riposta deliberat, refuzînd să cedeze fie şi doar cu un pas.

- Despre orice, nu ştiu! între noi nu mai există prietenie, nu mai e camaraderie.

Patrick se ridică.

- Şi chiar eşti surprinsă?

Porni spre uşă. îi distrusese momentul de linişte; putea la fel de bine să se întoarcă la dineu.

- Paddy, aşteaptă! întoarse Lady Margaret capul spre el. Da! Da, sînt surprinsă. De ce?

Se răsuci în loc.

- Dumnezeule, Margaret, chiar îţi arde de glumă! De ce? Te miri într-adevăr şi vrei să ştii de ce?

Glasul îi era înverşunat şi sardonic.

- Ultimul dram de sentiment pe care l-am avut pentru tine a murit demult. Cît despre motiv, răspunsul la întrebarea asta cred că-l poţi găsi şi singură, nu? După tot ce s-a spus între noi?

- Dar, Paddy...

- Dar ce? Sînt civilizat cu tine; sar cînd zici tu să sar şi ţi-am făcut rost de prietenii puternici pe care ¡-ai dorit dintotdeauna. Nu există nici un „dar", Margaret, ridică el din umeri.

înverşunarea i se risipise; acum vorbea cu glas resemnat şi trist. Din uşă, se întoarse.

- Stinge lumina cînd termini.

Şi ieşi în tăcere.

Penny ajunse la baza scării fără a se clătina, cu pasul şovăindu-i doar un moment cînd atinse cu piciorul podeaua. Ţinîndu-se de balustradă, se îndreptă. Suflă în

căuşul palmei, inspirînd pentru a-şi verifica respiraţia, apoi porni pe culoar spre cabinetul lui Patrick, cu poalele capotului tîrîndu-se pe podea. Ciocăni încet, îi aşteptă răspunsul şi intră.

- Penny! Credeam că eşti în pat!

Se opri în uşă.

- Nu, am...

Zîmbi nesigură.

- Am crezut că poate vrei să urci împreună cu mine.

Patrick se ridică.

- Haide, stai jos, ai să răceşti în chestia aia subţire.

- Nu, mi-e bine aşa. Vii? Am trimis-o pe doamna Dunn acasă, să se culce.

- Bine, părea obosită. Penny, du-te sus, vin şi eu puţin mai încolo. Mai am ceva treburi de făcut.

Penny se ţinu de tocul uşii, prefăcîndu-se cam ameţită.

- Nu le poţi face dimineaţă?

Avea nevoie să stea cîtva timp singur. Nu mai suporta încă o scenă de amor forţată.

- Dacă le fac acum, încercă el s-o înduplece, mîine voi avea mai mult timp liber să stau cu tine, încheie, zîmbind. îţi convine?

Penny dădu din cap.

- Da, perfect.

Părea un nou pretext. îşi privi burta mare şi umflată.

- Atunci, ne vedem dimineaţă.

îl aşteptă să vină s-o sărute, dar Patrick rămase pe loc.

- Noapte bună.

- Noapte bună, Penny, zîmbi el.

îi auzi uşurarea din" glas. Închizînd uşa în urma ei, lipăi pe culoar şi urcă scara, ţinîndu-se strîns de balustradă.

Revenită în dormitor, încuie şi se aşeză pe pat, rezemată de perne, cu picioarele sus. Ştia că în noaptea aceea Patrick avea să doarmă în camera de oaspeţi, lăsînd-o singură. întinse mîna spre noptieră şi luă sticla de apă minerală, deşurubînd capacul şi ducînd-o la buze. Trase o

duşcă mare şi simţi în stomac căldura consolatoare a vodkăi. Sticla îi căzu în poală.

închise ochii, imaginîndu-şi că era zveltă şi frumoasă, în catifea neagră, cu părul adunat în creştetul capului şi diamantele familiei Brachen la gît. Rîdea, învîrtindu-se mereu, şi toţi o aplaudau în timp ce dansa. Mai luă o înghiţitură. Cu Patrick dansa; ba nu, cu tatăl ei, sau poate chiar cu Richard. Indiferent cu cine, o iubea şi se simţea încălzită şi apărată, şi iubită de toţi. Zîmbi şi mai bău o duşcă.

‚Apă minerală,“ îşi spuse, privind eticheta de pe sticlă, „bine am mai bordit-o!" Acum se simţea beată, încinsă şi relaxată pentru prima oară în seara aceea şi începu să chicotească, citind cuvintele. Dar vedea dublu - băuse toată seara. După nu mai mult de un minut, cedă şi mai luă o sorbitură, lăsînd sticla să cadă pe pat, lîngă ea. Era somnoroasă, moleşită şi încîntată, încuiată la adăpost în camera ei. „Ce ciudat că copilul ăsta nu dă din picioare,“ remarcă, închizînd iarăşi ochii şi lăsîndu-şi gîn- durile să plutească în voie. Trase pătura peste ea şi se întoarse pe o parte. „Poate că nu se lasă deranjat,“ îşi mai.spuse, „la fel ca mine.“

închise ochii mai strîns, pentru a încerca să alunge imaginea lui Patrick care-i apăruse dintr-o dată în minte, după care un întuneric negru şi dens îi inundă creierul, făcînd să dispară chipul ce zîmbea cu milă al soţului ei.

îşi pierdu într-o clipă cunoştinţa şi, peste cîteva se- cunde, fu învăluită într-un somn adînc, beat, o nefiinţă care îmbrăţişa şi curăţea totul.

Capitolul 32

în refugiul de vară al lui Patrick, vremea însorită de iulie durase cam două zile, apoi începuse ploaia, răcorind atmosfera şi făcînd ca totul să fie umed şi rece la atingere. Şiroia în averse îndelungate din cerul plumburiu, cu rafale năprasnice de vînt împingînd încet norii uriaşi peste tot

ţinutul şi îmbibînd pămîntul cu apă. Luna august şi vara engleză sdsiseră cu adevărat.

Patrick străbătu aleea prunduită de la Long Wind House şi opri maşina în faţa garajului. Intră grăbit în casă, acoperindu-şi capul cu servieta, apoi îşi scoase trendul *Barbour* în hol, îl scutură de apă şi o strigă pe
Penny. Nu-i răspunse nimeni, aşa că intră în bucătărie, unde o găsi pe doamna Dunn singură, pregătind masa de prînz.

- Bună ziua! Unde-i doamna Devlin?

Servitoarea se întoarse de la chiuvetă:

- A, bună ziua, domnule Devlin. Doamna s-a dus să ia masa cu o prietenă. A spus că vine după-amiază, pe la patru. Doriţi să mîncaţi?

- Da, te rog, orice se găseşte, se duse el la frigider, scoţînd o cutie cu suc de portocale. Vrei şi dumneata puţin?

- Da, mulţumesc, zîmbi doamna Dunn.

Patrick turnă în două pahare, îi dădu unul şi-şi trase un scaun să se aşeze la masă. Simţea nevoia să vorbească, iar doamna Dunn asculta întotdeauna bucuroasă, spre deosebire de Penny.

- Ştii, chestiunea asta cu închiderea spitalului îmi va lua mult mai mult timp decît crezusem, oftă el. Acolo sînt foarte mulţi oameni nemulţumiţi. Problema e că avem aici un spital de ţară care nu e mai mult de-atît, teamă mi-e. De acord, răspunde necesităţilor de bază ale comunităţii locale, dar consumă încontinuu finanţele Autorităţii Districtuale de Sănătate şi pur şi simplu nu există resurse pentru a rezolva urgenţele, nici pentru personal, dacă tot veni vorba.

Ridică din umeri.

- Totuşi, este foarte greu de argumentat, şi într-un sens, şi în celălalt. îmi dau seama cît de mult se bazează oamenii pe spital, dar la fel de bine îmi dau seama şi că toate cazurile grave trebuie să fie trimise la Craw- ley

General, fiindcă Morton pur şi simplu nu face faţă - ceea ce nu e bine deloc. Ce situaţie!

îşi bău sucul de portocale.

- Apropo, Penny a spus cu cine se întîlneşte?

- Nu, îmi pare rău, n-a spus.

Patrick dădu din cap.

- Ei, în fine.

Se ridică.

- Cred că mă duc să încep nişte scrisori pe tema asta, înainte de masă. Ce zici, mi-ai putea aduce ceva pe o tavă, dacă tot mănînc singur?

Doamna Dunn zîmbi.

- Desigur. Ar trebui să fie gata cam în zece minute.

- Bine.

Porni spre uşă. în ziua aceea îl stăpînea o agitaţie ciudată. Poate din cauza întîlnirii care îl tulburase - starea de spirit a localnicilor era foarte tensionată, iar Pa- trick se simţea între ciocan şi nicovală, nefiind prea sigur dacă voia să rămînă şi să-i vorbească în continuare doamnei Dunn, sau să se retragă în cabinet.

- Am primit vreun mesaj azi-dimineaţă? întrebă, ca să mai tragă de timp.

- Vai de mine! Uitasem complet. A sosit un transport de la *John Lewis,* mai devreme. Am trimis pachetele sus, în dormitorul cel mic. Iertaţi-mă, voiam să vă spun cînd aţi intrat. Sper că nu e nici o problemă?

- Nu, e-n ordine, simţi Patrick că se însufleţea pe loc. Ba chiar, e excelent!

Trebuia să fie obiectele pe care le comandaseră pentru camera copilului. îi zîmbi radios doamnei Dunn, incapabil să-şi ascundă emoţia. Te pot ruga ca în schimb să-mi aduci mîncarea sus?

- Desigur! surîse şi doamna Dunn; o înduioşa ne- spus încîntarea lui Patrick Devlin faţă de pregătirile pentru naşterea primului său copil. Urcaţi şi am să v-o aduc cînd e gata.

- Mulţumesc.

Şi, simţind dintr-o dată că toate problemele cu spitalul, toate grijile despre starea de spirit a localnicilor erau mult mai puţin importante, ieşi grăbit în hol şi urcă scara în fugă, sărind treptele cîte două, pînă în dormitor, la cutiile de la *John Lewis,* primele obiecte reale pe care le cumpăraseră pentru copilul lor.

în odăiţă, cele trei pachete mari de carton stăteau în mijlocul podelei, învelite în hîrtie şi legate cu tradiţionalele panglici J.L.P. verzi cu alb. Sosise pătuţul, demontat şi rezemat de perete, gata să fie asamblat. Pâtrick smulse hîrtia şi scoase prospectul cu instrucţiuni, aşezîndu-se pe podea să citească şi, ridicînd scurt privirea, să numere pachetele, pentru a se asigura că sosise totul. Apoi, verifică notele de livrare ale celorlalte trei cutii şi se duse în dormitorul lui să caute un briceag. Tăie atent panglicile, deschise capacul fiecărei cutii şi scoase conţinutul, înşirînd obiectele pe jos şi rîzînd de sine însuşi, om la treizeci şi cinci de ani, comportîndu-se ca un puştan. Privi tot ce aduseseră şi hotărî ca acolo să-şi petreacă restul zilei. Avea să pregătească odaia, făcîndu-i lui Penny o surpriză cînd sosea acasă.

Ridicînd privirea spre pereţii albi şi curaţi ai camerei, încercă să-şi imagineze chenarul, cu ilustraţiile şi toate formele în culori vii pe care le cumpăraseră. Măsură din ochi camera, alegînd mai întîi chenarul, apoi imaginile şi formele, şi în sfîrşit locul pentru pat. Ieşi cu un tub de lipici în mînă, citind din mers instrucţiunile şi lăsînd podeaua plină de ambalaje aruncate şi diverse mărunţişuri. Avea să mănînce, să se schimbe şi apoi să înceapă. Zîmbind, simţi cum îi dispărea neliniştea dinainte; pregătirea casei pentru copil îl umplea cu o imensă senzaţie de plăcere şi scop clar.

Oprindu-se în mijlocul dormitorului pe care-l împărţea ocazional cu Penny, Patrick îşi dădu dintr-o dată seama că nu avea idee unde-şi pusese puloverul şi pantalonii vechi, după mutarea în Long Wind House, şi probabil trebuia să scotocească prin fundul dulapurilor în căutarea lor. Lăsă

borcanul cu lipici să cadă pe pat şi se hotărî să înceapă cu şifonierul comun din dormitor. Dacă nu erau acolo, nu se îndoia că trebuia să caute peste tot, Penny avînd ciudatul obicei de a pune lucrurile în locurile unde te-ai fi aşteptat cel mai puţin să le găseşti. Se duse la dulap, trase în lături hainele de pe bară şi începu să caute.

Peste vreo cincisprezece minute, încă nu le găsise. Se uitase prin dulapul comun, printr-al lui, printr-al lui Penny, prin şifonierul din camera de oaspeţi, şi tocmai se pregătea să atace dulăpiorul de sub scară, pe palierul de la parter. Doamna Dunn îi adusese tava cu mîn- care, dar Patrick era atît de iritat, încît uitase de ea, lăsînd-o să se răcească şi să se coaguleze neplăcut în farfurie, în timp ce bombănea furios de unul singur şi devasta dulapurile.

îngenunchind pe podea, deschise ultima uşiţă şi lumină cu lanterna spaţiul îngust şi întunecos. Se aplecă şi privi înăuntru, urmărind fasciculul de lumină, pentru a vedea o cutie mare, o pungăjJe plastic şi o legătură de haine, după cîte se părea. în sfîrşit, îşi spuse. Dumnezeu ştia de ce le pusese acolo.

Trase cutia afară, făcîndu-i conţinutul să zăngăne, şi o scoase pe mochetă, pentru a vedea mai bine grămada de haine. Atunci auzi clinchetul distinctiv al sticlelor. Ne-dumerit, se retrase, deschise capacul cutiei şi privi înă-untru. Vodkă. O ladă de vodkă, patru sticle pline, şapte goale. Rezerva unui alcoolic.

Privi sticlele fără să înţeleagă, apoi, dintr-o dată, îl izbi cumplita realitate. Dovada a ceea ce-i făcuse Penny copilului lor aproape că îl cocoşă de durere. întoarse capul, incapabil să se mai uite, îngreţoşat pînă-n adîncul sufletului. Simţi un junghi de amară dezamăgire, de vi-novăţie, urmat de o furie enormă şi violentă. O furie atît de puternică, încît un moment crezu că avea să se sufoce. Cum fusese în stare. Ticăloasa, îşi tot repeta, iar şi iar, căţea proastă şi tîmpită!

Se simţea strivit de mînie, ca şi cum ¡-ar fi stors din trup ultima picătură de viaţă. Cunoştea efectele alcoolismului

asupra foetusului. Inspirînd adînc, îşi impuse să se calmeze, înfruntîndu-şi turbarea, dornic să lovească ceva. Şi totuşi, ştiuse tot timpul că nu se putea'abţine, ştiuse că era bolnavă.

încercă îndelung să se calmeze, să gîndească limpede. De cît timp o ţinea aşa? Cit de mult băuse? Cînd? De ce? în minte i se învîrteau întrebări fără răspuns şi striga un glas, reverberîndu-i prin creier, chinuindu-se cu disperare să se facă auzit. „Copilul meu," repeta, „copilul meu, copilul meu."

în sfîrşit, printr-un zid de spaimă şi durere, reuşi să se întoarcă, să se adune pe picioare şi să ajungă pînă la baie. Acolo, vomă cu violenţă.

Prăbuşindu-se pe duşumea, cu capul ce-l durea rezemat de smalţul rece al căzii, Patrick căută să revină cu gîndul în trecut, să descifreze cum şi cînd se întîm- plase. îşi aminti anumite lucruri, somnul ei adînc, aproape ca o stare de comă, după-amiaza, incapacitatea de a se concentra, crizele de furie, zilele de moleşeală şi letargie. îşi aminti enormele intervale de timp în care o lăsase singură sau pur şi simplu o ignorase, fiindcă simplul fapt de a se gîndi la ea îl epuiza. îşi aminti nevoia de a lucra, de a se îngropa în muncă încercînd să uite, şi ştiu cînd, cum şi de ce. îşi aminti totul şi simţi, cu o îngrozitoare şi vinovată claritate, că era în egală măsură vina lui ca şi a ei.

Se ridică în picioare şi se aplecă peste chiuvetă, dînd drumul la apa rece şi stropindu-se încontinuu pe faţă pînă îşi reveni întrucîtva în simţiri. Apoi, se şterse şi reveni încet în dormitor, aşezîndu-se pe patul dublu unde se culcau atît de rar amîndoi. Luă o fotografie în ramă de argint, o puse pe genunchi şi o privi. Deşurubă capacul sticlei de apă minerală şi bău cu sete.

- Puah! Căcat!

Şocul lichidului arzător pe beregată îl făcu să se înece pe loc, scuipînd o gură de vodkă, în timp ce restul îi pîrjolea gîtlejul pînă în stomac, făcîndu-i ochii să lăcrimeze şi gîtul

să se contracte. Tuşi violent, bolborosind cîteva momente şi chinuindu-se să respire. în sfîrşit, reuşi să-şi revină, ştergîndu-se pe faţă cu batista. Se ridică, iar fotografia căzu pe podea.

- Futu-te-n cur de căţea idioată! strigă, cu glasul îngroşat de lacrimi. înhăţă sticla şi o azvîrli prin cameră, spărgînd-o de peretele din faţă. Cioburile se împrăştiară pe o rază de cîţiva metri, iar lichidul limpede şi ucigător se scurse pe tapetul scump. Patrick înghiţi un nod, înfruntîndu-şi mînia şi lacrimile, apoi se întoarse şi ieşi din cameră, cu duhoarea de alcool stăruindu-i greţos de puternică în nări.

Penny conducea maşina pe drumul îngust şi şerpuitor, spre Little Horsley, cu farurile aprinse pe faza lungă şi ploaia răpăind pe parbriz, făcînd vizibilitatea aproape imposibilă. Se apleca înainte peste volan, încercînd să se concentreze, cu aburii celor cîtorva pahare de vokdă de la sfîrşitul după-amiezei îngreunîndu-i capul şi vederea amăgită de umbrele negre ale drumului. Se simţea din nou cam ameţită şi respira greu. Trebuia să se culce şi, cu cît ajungea mai repede acasă, cu atît mai bine.

Luase masa cu două colege de şcoală, asezonîn- du-şi cu grijă băuturile toată după-amiaza, asigurîndu-se că întorcea capul de fiecare dată cînd vorbea şi refuzînd să se sărute cu ele la plecare, chipurile pentru că ar fi fost răcită. Nu putea suferi să ia masa în oraş şi se ducea numai cînd avea absolută nevoie. Se obişnuise să mănînce singură - cu mîncarea adusă pe tavă în camera ei şi radioul ţinîndu-i companie, în căldura şi siguranţa după-amiezei, adăugind cîteva pahare şi un somn odihnitor. în după-amiaza aceea băuse peste măsură, ştia, dar se simţise plictisită şi exclusă, şi era singura ei consolare. „Cîteva mile doar," îşi spuse ea uşurată, „şi voi fi acasă, în camera mea, ascunsă sub pătură, la adăpost şi căldură, cu. marca mea specială de apă minerală." Apăsă pe accelerator, mărind viteza.

Patrick auzi scrîşnetul ascuţit al frînelor şi -cauciucurile

patinînd lung pe asfalt, cînd Penny opri maşina şi apoi o băgă în marşarier, căci depăşise aleea. Alergă la fereastra dormitorului ca să vadă dacă era totul în regulă şi o observă pierzîndu-şi puţin echilibrul cînd coborî din maşină ca să deschidă poarta. Furia pe care încercase să şi-o stăpînească toată după-amiaza i se trezi brusc la viaţă şi întoarse capul, dezgustat. Coborî scara pînă în hol, aprinzînd plafonierele şi lampadarele, şi re- zemîndu-se de perete, în aşteptarea ei. Voia să aibă posibilitatea de a-i vedea cît mai bine faţa. O auzi dibu- ind la broască, apoi uşa se.deschise.

- A! Bună! apăru Penny în prag, clipind din cauza luminii puternice. Credeam că e doamna Dunn, făcînd curat sau ceva.

Intră în casă, atentă să-l evite pe Patrick, cotind spre dulap pentru a-şi scoate haina, cu mişcări atente şi con- trolate.

- De ce ard toate luminile astea, Patrick?

Termină cu haina şi se întoarse.

- E un consum enorm de curent electric, se duse ea la comutator, pentru a stinge lampa din tavan. Aşa-i mai bine, zîmbi nervoasă, simţindu-se ceva mai la largul ei în lumina slabă. Cred că mă duc direct să mă odihnesc, iubitule, dacă n-ai nimic împotrivă. Sînt frîntă de oboseală, am avut o zi foarte grea.

Porni spre scară, concentrîndu-se din răsputeri să-şi menţină mişcările sigure.

- Penny?

Se opri, nedorind să se întoarcă, doar nerăbdătoare să ajungă sus, în camera ei.

r Penny, vino aici, te rog.

> îl privi peste umăr. Chipul lui Patrick era sumbru şi dintr-o dată o cuprinse teama.

- De ce? întrebă, încercînd să pară nepăsătoare; îşi drese vocea. E ora mea de odihnă, ştii doar.

- Da, ştiu, dar măcar o dată poate aştepta.

Glasul lui Patrick era repe, mult mai rece ca de obicei.

Frica îi crescu.

- Penny, trebuie să-ţi vorbesc.

Îşi ţinea emoţiile în frîu, convins că, dacă le dădea drumul, avea să-şi piardă complet controlul.

- Hai să mergem în salon, te rog.

Abia acum îl privi cu atenţie şi văzu că avea ochii întunecoşi şi îngheţaţi. Se înfioră.

- Nu, eu mă duc în camera mea.

Nu putea sta în faţa lui; nu avea putere. Se răsuci şi-şi continuă drumul spre scară.

- Nu e nimic de băut acolo, Penny, spuse el repede. Am evacuat casa.

Se opri. Instinctiv, duse mîna la perete să se sprijine şi i se înmuie tot trupul, ca şi cum s-ar fi dezumflat de aer. Coborî privirea spre podea, iar sîngele îi năvăli îri urechi. Nu era sigură dacă din cauza şocului de a fi fost descoperită, sau dintr-a cumplitei nevoi de a bea se simţea atît de ameţită şi disperată. Se ţinu de perete, înghiţind în sec.

- N-ai-avut nici un drept să... şopti ea.

- Ba am avut tot dreptul! Fir-ar al dracului să fie, Penny! Ce naiba...?

Se întrerupse. Tremura şi fu nevoit să-şi încleşteze mîinile laolaltă pentru a şi le stăpîni. „N-o să înţeleagă," îşi tot spunea, „trebuie să-ncerci să fii blînd, să încerci s-o ajuţi." Făcu un pas înainte.

- Penny? Uită-te la mine, te rog.

Soţia sa înălţă capul.

- Penny, trebuie să încetezi, ai nevoie de ajutor. Trebuie să te gîndeşti la copil.

Deodată, capul ei zvîcni înapoi.

- La copil! ţipă. Copilul, copilul, copilul! Asta era, nu? Eu să mă duc dracu', ducă-se-n pizda mă-sii Penny! Pe copil îl vrei! Numai pe el l-ai vrut tot timpul! Pe ăsta! îşi trînţi ea un pumn în burtă. Ăsta... căcatul ăsta .de-a ici!

începuse să plîngă şi să strige.

- Pe mine nu m-ai vrut niciodată! Niciodată! Nu-l vrei

decît pe ăsta!

Îşi mai dădu un pumn, iar Patrick se repezi la ea.

- la labele de pe mine! zbieră Penny, luînd-o la fugă pe scară. Ştiu! Ştiu de aia!

Îşi pierdu uşor echilibrul şi se rezemă de perete. Patrick încremeni de spaimă, din tot trupul. Penny întoarse pe jumătate capul spre el. Sughiţa necontrolat.

- Dintotdeauna am ştiut! Dintotdeauna! Toate lucrurile alea ascunse în cabinetul tău, reviste, poze... şi Richard a spus...

Se întrerupse, incapabilă un moment să mai continue, iar Patrick o privi neputincios. Apoi, urmă:

- Niciodată nu m-ai iubit... eu am fost a doua... aveam banii!

Şi-şi ridică mîinile la faţă, în timp ce trupul i se zguduia în suspine enorme, sfîşietoare. Patrick făcu un pas înainte, întinzînd mîna spre ea.

- Penny, te rog. Te rog, nu.

Toată furia i se risipise; o privi cu teamă. Se clătina precar pe scări, plîngînd deznădăjduită. întinse degetele s-o atingă. „Numai de-aş putea s-o ating," îşi spuse, „să ajung la sufletul ei." îi simţi pielea rece şi umedă a piciorului, prin colantul strîns.

- Nu! Să nu...! zbieră ea, lăsîndu-şi mîinile să cadă, cînd îi simţi atingerea. Nu!

Dădu un şut violent. Deodată, îşi pierdu echilibrul şi, cu un urlet, căzu.

Se afla cu o jumătate de tronson mai sus decît el, iar Patrick nu apucă s-o prindă. Se prăbuşi greoi, aterizînd pe burtă şi rostogolindu-se pînă jos ca o păpuşă de cîrpă. Lovi peretele cu braţele, izbindu-şi faţa de balustradă. Patrick întinse ambele mii ni, încercînd s-o apuce, dar nu reuşi. Privi neputincios cum ajungea jos şi rămase nemişcată, şocată, privindu-l cu ochii larg deschişi.

Apoi, începu să scîncească.

Patrick alergă la ea şi îngenunche.

- O, Doamne, Penny!

Plîngea, cu spaimă, copilăreşte, sunetele abia ieşind sugrumate din gît. Ochii-i rămîneau larg deschişi, holbaţi, goi de durere.

- Unde te doare? Penny?

O prinse de încheietură şi-i luă pulsul, apoi îşi coborî mîna între picioarele ei. Sîngera.

r Penny, nu-i nimic, hai, a trecut.

îşi scoase puloverul, o acoperi cu el, apoi alergă în cabinet după o pătură. O înfăşură în juru-i şi se aplecă spre faţa ei. O sărută, ţinînd-o de mînă.

- Te duc la spital. Nu intra în panică, O.K.? încearcă să respiri adînc.

Se zgudui din tot trupul, într-o contracţie, şi ţipă.

- Penny, iubito, vine copilul, l-ai dat un impuls, atîta tot. Acum, nu uita să respiri. Vino.

Se uită la ceas. Contracţia durase doar un minut şi ceva.

- Hai, Penny, ţine-te de rmne.

Din nou ţipă, apoi îi trecu. închise ochii, cu răsuflarea tăiată.

- O, Paddy, şopti ea. Mi-e frică. îmi curge sînge.

- Ştiu, spuse el cu blîndeţe. Ştiu. E-n regulă, te duc la spital.

îi sărută mîna, apoi se ridică, luîndu-şi cheile maşinii de pe masa din hol. Ieşi în fugă şi porni motorul. Peste cîteva momente, reveni.

- O.K., Penny, hai acum. Am să te iau în braţe şi te duc afară. încearcă să te relaxezi, da?

îngenunche, îşi petrecu mîinile pe sub trupul ei şi se ridică în picioare, cu greu. O duse pe uşă afară, ţinînd-o strîns învelită cu pătura, şi o depuse uşurel în maşină, începuse să tremure. Alergînd în partea cealaltă, sări la volan, întoarse maşina şi demară.

- E-n ordine, frumoaso. Ne urcăm. Aici, sus. Gata!

Sora se întoarse spre Patrick.

- Contracţii de un minut, două, aţi spus? Din zece în

zece minute?

- Da, exact.

Porniră după targa pe rotile, în timp ce brancardierii o introduceau grăbiţi în spital, spre un salon de travaliu.

- Obstetricianul a fost chemat prin pager, e pe drum încoace.

- Da, mulţumesc.

Patrick privi faţa lui Penny, cenuşie şi încreţită de durere. Avea mintea golită de orice gînduri.

- Domnule Devlin?

- Mă scuzaţi, ce-aţi spus?

- Am spus că din cîte cred îl cunoaşteţi pe obstetricianul de serviciu. E de la Bart. Michael Tremayne.

- A, da, îl cunosc.

O moaşă intră grăbită.

- Bună seara. Doamna Devlin, da?

Penny dădu din cap, iar moaşa se apropie.

- îţi iau doar tensiunea şi ascult bătăile inimii copilului, bine, dragă? Ridică-te puţin... aşa, bine. Am să prind doar monitorul ăsta pe centură. Bun. Nu te mişca şi încearcă să te relaxezi. Are hemoragie?

- Da, hemoragie vaginală, nu prea puternică. Şi contracţii regulate.

Moaşa dădu din cap, auzind răspunsul surorii. Se mişca rapid şi controlat, urgenţă fără panică. Patrick o văzuse de nenumărate ori.

- A, domnul doctor Tremayne!

Obstetricianul intră în salon.

- Patrick!

- Salut, Michael.

- M-am gîndit eu că tu eşti, cînd au spus Devlin.

în timp ce vorbea, merse cu pas întins spre pat. Nu aveau timp de amabilităţi.

- Bună, Penny.

O privi pe moaşă.

- Tensiune normală, şi uitaţi şi graficul, spuse ea, uitîndu-se la monitor. Nouăzeci, nouăzeci şi cinci între

contracţii, şaptezeci, şaptezeci şi cinci în timpul lor.

- Perfect.

Tremayne ridică ochii spre Patrick; cunoşteau amîn- doi simptomele problemelor foetale grave.

- Penny, copilul pare să fie pe drum. Te duc direct în sala de naşteri. De acord? încearcă să nu-ţi faci griji.

Patrick o strînse de mînă.

- Poţi să aduci o perfuzie, Mary? Pregăteşte sala unu. Şi va trebui să telefonăm la Crawley General, să-i alertăm pe Paeds.

- Am înţeles.

Moaşa se îndepărtă de pat. Despături un halat şi îl scutură.

- Ne îmbrăcăm cu asta, da?

- O îmbrac eu, se oferi Patrick.

- Perfect.

îi dădu halatul şi ieşi repede.

- Bun, acum, Penny, mă duc să mă schimb. N-ai nici un motiv de îngrijorare, O.K.? îi bătu Patrick dosul mîinii, înainte de a porni spre uşă.

- Michael?

Medicul se opri la auzul glasului lui Patrick.

- Vreau să merg în sală, cu Penny.

Tremayne clătină din cap.

- Nu pot permite asta, Patrick, îmi pare rău.

- Michael, sînt specialist pediatru - s-ar putea să ai nevoie de mine!

Michael Tremayne gîndi cu repeziciune. Devlin ştia ce făcea, deşi întrerupsese practica de cîţiva ani. Era un spital mic şi puteau apărea complicaţii; nu avea încotro.

- Bine, Patrick. Vino să te schimbi, după ce o pregă- teşti pe Penny.

Se întoarse şi, nedorind să mai piardă timpul, ieşi grăbit.

- îmi pare rău pentru poziţia asta ciudată, dragă. Trebuie doar să te urcăm aici, pe masă. Asta e! Bun.

Acum, vrei să bei asta? Bravo, fetiţo!

Moaşa se întoarse spre anestezist:

- Poftiţi.

- Bună, Penny. îţi voi pune o mască pe faţă, ca să-ţi dea puţin oxigen. încearcă să respiri normal. Âşa.

Anestezistul aplică masca pe faţa lui Penny şi se întoarse să ia seringa. îi văzu pe Michael Tremayne şi Patrick intrînd şi începînd să se spele pe mîni.

- Acum am să te adorm, Penny. îţi injectez medicamentul... Gata. Bravo. Cînd te trezeşti, totul se va fi terminat.

Trupul femeii tresări, în timp ce muşchii i se relaxau, iar anestezistul îi deschise gura, introducînd laringosco- pul.

- în regulă, a intrat, îi spuse el moaşei. începe.

Moaşa apăsă cu degetele partea centrală a gîtului lui Penny.

- E o senzaţie ciudată, spuse ea repede. Parcă n-aş şti unde sînt. Nu cumva?

- Căcat! Vomită! Uite!... Aşa, acum pare să fie liber. Pot vedea, dă-mi tubul, hai să intrăm! O.K.!

Ridică un moment privirea.

- S-o ataşăm la ventilator.

Michael Tremayne se apropie de masă.

- Pot să-ncep?

- Da. Reacţionează cam rigid la ventilaţie. E astmatică?

- în fişă nu scrie, răspunse Tremayne. Patrick?

Patrick nu gîndea. Era prea implicat ca să mai judece coerent.

- Nu, răspunse el automat; deodată, ridică ochii. Michael! E alcoolică!

- O, Iisuse! se întoarse Tremayne spre anestezist.

- Trebuie să-i dai drumul, nu e timp...

Tremayne dădu din cap şi făcu prima incizie, orizontală pe abdomen. Despărţi muşchii cu mîinile.

- Forceps!

Ridică ţesuturile.

- Peritoneumul... Scalpel!
- Tot nu reuşesc s-o oxigenez ca lumea!

Glasul anestezistului era alarmat.

- Trebuie să-i dau ventolină.

Patrick simţi o contracţie de spaimă în stomac. Văzu manevrele scurte cu fiola şi expresia tensionată de pe chipul anestezistului. întoarse capul spre Michael. r Sînt în uter. Execut naşterea, întinse mîinile.

- Retractor!
- Am mari probleme, Michael! străpunse glasul anestezistului tăcerea concentrată. Ceva e în mare neregulă!
- Am prins un picior! Uite-l că vine! Clampă.

Tremayne scoase micuţul trup alunecos şi plin de sînge.

Din nou glasul anestezistului, tăios şi încordat.

- Michael, nu pot reanima copilul - şi nu pot pleca de-aici.

Tremayne dădu din cap.

- Aşa, fetiţo...

Pierdeau secunde preţioase.

- Patrick?
- Christoase... Nu pot să...

Nu aveau timp să intre în panică.

- Patrick! repetă el.
- în regulă...

Glasul lui Patrick se frînse, cînd luă în braţe copilul slab, care se zbătea. Moaşa îl urmă cu copilul în secţia de reanimare.

- Te-am luat, copilaş, e O.K., şopti el.

Punîndu-şi fetiţa pe pat, îi aplică masca de oxigen pe faţă şi începu să ventileze manual, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

- Hai, fetiţo, hai...

Mai aşteptă cîteva secunde.

- O intubez, strigă el, răguşit.

Scoase masca şi bîjbîi un moment cu laringostopul, înainte de a-l introduce. împinse tubul în jos.

- jisuse! Scade tensiunea. Nu-s sigur c-o pot ţine...
- în regulă, aproape am terminat. Foarfece.
- O pierd...!

Tremayne termină de cusut incizia.

- O.K. Sînt aproape...
- O, lisuse! Michael, alunecă... Cardiomiopatie, aproape sigur! lisuse Christoase!

Anestezistul ridică privirea, alarmat.

- Trebuie să treacă pe intensivă.
- Perfect!
- Anunţă la General, ne trebuie o ambulanţă!

Tremayne se întoarse de la masă, în timp ce moaşa ieşea în fugă din sala de naşteri; nu mai putea face nimic. Porni spre Patrick.

- Patrick?

Văzu faţa vînătă, emaciată, a copilului, chinuindu-se să inhaleze oxigen. Atinse umărul lui Patrick şi-i simţi tresărirea.

-îi ducem la Intensivă, spuse el.

Patrick dădu din cap.

- O să fie bi...

Se opri. Falsele speranţe n-aveau nici un rost.

- îmi pare rău, spuse Tremayne simplu şi se îndepărtă tăcut.

Era trecut de miezul nopţii, iar Patrick stătea în bufetul Spitalului General din Crawley, bînd o ceaşcă de cafea călîie de la automat. Localul era gol, iar tăcerea era punctată doar de zbîrnîitul zadarnic al caloriferelor electrice. Ţinea ceaşca de plastic cu ambele mîini, într-o încercare de a şi le încălzi, cu tot trupul înfrigurat şi amorţit.

- Patrick?

Ridică privirea, cînd Tremayne veni spre masa lui.

- Mai vrei o cafea?
- Nu, mulţumesc.

Medicul îşi luă un scaun şi se aşeză.

- Regret, Patrick, spuse el. Sincer.

Tăcu, mutîndu-şi privirea.

- Pur şi simplu n-a avut nici o şansă.

Patrick nu-i răspunse; nu putea. Copilul murise şi nu mai avea cuvinte.

- Am venit să te întreb dacă vrei să te întorci la Penny.

-Mai...?

-Da?

- Cît timp?

- Nu ştiu. Cîteva ore, poate, nu mult peste. îmi pare rău, Patrick. Dar, fiind alcoolică...

Se întrerupse un moment.

- ...nu i-a rezistat inima.

Era prea slabă - nu putuseră face nimic.

Patrick lăsă capul în piept şi simţi mîna lui Tremayne pe braţ. înghiţi în sec şi ridică privirea.

- Să mergem, spuse el încet.

Se scularâ împreună şi ieşiră tăcuţi din bufet.

în secţia te terapie intensivă, Penny arăta nespus de mică şi fragilă, printre bancurile de aparate, cu trupul împuns de perfuzii şi tuburi. Părea un copil, liniştită în mod excepţional, dormind.

Patrick se aşeză lîngă pat şi-i luă mîna într-a lui, apăsînd-o încet cu buzele.

- Penny, şopti. îmi pare rău.

închise ochii şi văzu imaginea suferinţei ei, suspinele sfîşietoare, disperate, ochii acuzatori.

- Te-am iubit cît de mult am putut.

Aplecîndu-se, îi mîngîie fruntea, rece şi netedă sub degeţele lui, apoi o sărută pe creştetul capului.

- îmi pare atît, atît de rău, şopti el din nou. lartă-mă.

Şi rămase cu ea pînă în primele ore ale dimineţii, cînd se lumină de ziuă şi inima încetă în sfîrşit să-i mai bată.

Capitolul 33

Patrick stătea pe veranda de la intrarea în Long Wind

House, făcîndu-le cu_mîna ultimilor participanţi la înmormîntare - persoane cu chipuri sobre şi haine închise, care veniseră din respect, nu din afecţiune, şi rămăseseră cu ochii uscaţi, discutînd în şoaptă o tragedie despre care ştiau foarte puţin.

Ridică mîna, zîmbi grav, apoi se întoarse cu spatele spre ei. Prietenia trebuia să fie pentru cei vii, îşi spunea el, nu pentru morţi. Lui Penny ¡-ar fi prins bine cîţiva prieteni.

în antreu, constată că se făcuse frig şi se duse la calorifer să vadă dacă era deschis. în ultima vreme, permanent îi era frig: o amorţeală care părea să-l pătrundă pînă la oase. Caloriferul ardea, aşa că-şi încălzi mumie şi încercă să-şi adune puterile pentru a reveni în casă, la sora lui şi la Richard Brachen. Nu voia decît să se culce, să doarmă, să doarmă la nesfîrşit.

- Patrick?

Se întoarse.

- A, Margaret.
- Doamne fereşte! Ai îngheţat! Vino în bucătărie, să-ţi fac un ceai. Trebuie să stai lîngă aragaz, să te încălzeşti puţin.
- Nu-i nevoie, mulţumesc. Mi-e bine.
- Ba nu ţi-e deloc! Haide.

Lady Margaret intră în bucătărie şi o auzi umplînd ibricul. Işi frecă palmeje pentru a şi le readuce cît de cît în simţiri şi o urmă. îi fusese de foarte mare folos în ultimele cîteva zile. Avusese nevoie de ajutorul ei.

- Ei bine, nu ştiu ce s-a întîmplat cu vara britanică! spuse ea, cînd Patrick intră în bucătărie. Cînd e-aici, cînd trebuie să deschidem toate afurisitele de calorifere! Mie să-mi dai încălzire globală, oricînd! Nu suport cînd e aşa, numai frig şi ploaie!

Se înfioră, apoi întinse mîna să ia ceainicul şi nişte ceşti din dulap.

- Ştii, chiar ar trebui să dai o declaraţie presei, spuse ea, întoarsă cu spatele. Ar fi de bun-simţ.

îl privi:

- Nu crezi?

- Nu. Nu cred, îşi mută Patrick ochii. Viaţa mea personală e privată, e treaba mea.

- Oare? continuă ea să facă ceaiul, încercînd să vorbească firesc. Eşti foarte popular, să ştii, oamenii vor să afle ce simţi.

- Gogoşi! Tu nu ratezi niciodată o ocazie cu presa, nu-i aşa, Maggie? clătină el din cap. Mai că te umflă rîsul! Eşti mai ambiţioasă decît toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut în politică.

Lady Margaret puse cu grijă o ceaşcă pe bufet şi se întoarse cu faţa spre el.

- Nu era nevoie să-mi spui asta! încerc doar să mă gîndesc la interesul tău.

în ultimele cîteva zile, starea de spirit a lui Patrick fusese atît de schimbătoare, încît Lady Margaret stătea permanent în gardă. încerca să nu-l bruscheze, dar erau lucruri de făcut.

- Nu zău?

- Ba da, tăcu ea un moment. De fapt, mă gîndesc că ar trebui să pleci, neîntîrziat. Ai nevoie de o recreaţie, de o schimbare de decor.

Patrick se îmblînzi puţin.

- Mda, poate.

Punînd tava pe masă, Lady Margaret continuă:

- Călătoria lui Charles la New York, pentru Summit-ul Naţiunilor Unite în problemele Europei de Est, s-a confirmat definitiv. Poate ar trebui să te gîndeşti la invitaţia de a-l însoţi; nu dă bine să refuzi.

- Nu. Nu sînt gata pentru aşa ceva. Am nevoie de timp.

- Patrick, ai avut destul timp!

Lady Margaret îşi pierdu dintr-o dată răbdarea. Acum, că o menţionase, trebuia să forţeze. Era o ocazie pe care un tînăr ministru nu-şi putea permite s-o rateze.

- Trebuie să te gîndeşti la a-ţi relua viaţa, Patrick, trebuie neapărat! De cît timp ai nevoie?

- Doamne sfinte! explodă Patrick. De cît timp am nevoie? Am avut la dispoziţie zece zile! Soţia şi copilul meu sînt morţi de zece zile, şi tu îmi spui să-i uit şi să-mi reiau viaţa?

- Da! Dacă vrei neapărat s-o iei aşa! Da, exact asta îţi spun!

Acum, odată ce începuse, începea să i se reverse fierea şi nu se mai putea opri.

- Eşti cea mai rece şi mai calculată javră pe care am cunoscut-o în viaţa mea! rîse el amar. De parcă n-aş fi ştiut-o deja.

- Nu. Nu sînt decît sinceră. Penny a fost o povară pentru tine. A fost alcoolică şi a avut un atac de cord sub anestezie. Copilul avea sindromul alcoolic foetal, fără nici o şansă de restabilire...

- în regulă! Ajunge! Cunosc toate detaliile!

- Serios? *Serios?* Ţi-ar fi distrus viaţa, Patrick! Ţi-e mult mai bine fără ea, iar tu insişti să nu faci altceva decît să te tăvăleşti în mila de tine însuţi!

Lady Margaret vorbea cu voce scăzută şi dură, pentru a n-o mai auzi şi altcineva, aproape scuipînd cuvintele.

- A fost o greşeală, Paddy, o greşeală a dracului de mare, recunosc, chiar dacă tu nu vrei să recunoşti! Şi mulţumeşte lui Dumnezeu că ai scăpat!

- O greşeală, hai? încearcă să i-o spui asta lui Penny! strigă el, înaintînd ameninţător, pînă ajunse cu faţa aproape de a ei. Am crezut, demult, că n-ai putea face nimic mai mult ca să mă şochezi şi să mă loveşti. M-am înşelat.

Mă scîrbeşti! îşi lovi el pieptul cu pumnul. Aici! Drept în inimă!

Şi, întorcîndu-se, ieşi din bucătărie ca o furtună.,

Lady Margaret se rezemă de dulapul din perete, cu inima bătîndu-i după şocul confruntării. îşi privi mîinile şi văzu că-i tremurau. De ce? De ce nu voia să asculte? Nu-i dorea decît binele.

- Ei, ei, ei. Nu s-ar prea zice că e un tablou al iubirii

familiale, nu-i aşa?

Richard Brachen intră pe uşa din dos a bucătăriei. Doamna Dunn o lăsase deschisă, iar Lady Margaret îşi dădu seama că auzise totul.

- Nu te priveşte, răspunse ea furioasă; se îndreptă, netezindu-şi fusta. Şi-n fond, ce naiba căutai să pîndeşti pe-a.fară?

- Voiam să fumez o ţigară şi să respir puţin aer curat, răspunse el rece. în plus, nu mă simt niciodată la largul meu cu soţul tău, Margaret. Simt întotdeauna nevoia să-i spun ce futăcioasă grozavă eşti.

- Să nu care cumva...

- Să nu care cumva ce? zîmbi Richard insolent, iar Lady Margaret întrezări o licărire maliţioasă. Să nu îndrăznesc? Asta voiai să spui? Nici o grijă, Margaret, izbucni el în rîs, nici n-aş visa să-i spun.

Răzbunarea era mult mai bine calculată.

- Tu nu ţii chiar la nimic, Margaret?

- O, te rog! puse ea ibricul la loc pe aragaz, să fiarbă din nou. Zău că n-am nevoie de chestii din-astea. Du-te şi joacă-ţi în altă parte joculeţele psihologice prosteşti!

- Eram interesat doar, atîta tot.

Vorbea cu glas calm, controlat. Ceea ce auzise de-afară nu-l şocase, îi întărise doar şi mai mult hotărîrea. întotdeauna fusese conştient de răutatea lui Margaret. Uneori, îl excitase. Dar Penny nu era vinovată de propria ei moarte, o ştia. Ochi pentru ochi, îşi spunea el, dinte pentru dinte. Aşa era drept.

- Destul de interesat, cînd te-ai gîndit că ai putea avea de cîştigat. Asta era, Richard? luă ea ibricul de pe arzător şi turnă apa în ceainic. Ştiai că Penny era în pragul alcoolismului cînd a luat-o de soţie Patrick, nu?

- Plătim banii şi ne asumăm riscul, doamnă, răspunse el. *Tu* ai instigat combinaţia asta, Margaret, nu eu.

Porni spre ea, prin bucătărie, oprindu-se la un pas distanţă.

- Ce voiai *de fapt?* o întrebă, aplecîndu-se spre faţa

ei. Puterea? Să-l vezi pe Patrick ministru?

Ridică degetul pe obrazul ei, plimbîndu-şi-l pe pielea sa irlandeză imaculată.

- Poate chiar lider de partid? şopti.
- Ce altceva? îşi retrase Lady Margaret faţa. La ce altceva te-ai fi aşteptat? continuă ea, rece.
- La nimic.

Richard coborî mîna şi se retrase.

- Vei avea ceea ce meriţi, Margaret.
- Sper, ridică ea din umeri.

Şi deodată, Richard zîmbi.

- A, nici nu mă îndoiesc, răspunse el. Nici nu mă îndoiesc.

Penny era moartă şi îngropată, iar singura pauză în vremea îngrozitoare din toată luna august a avut loc în cele cîteva zile dinaintea plecării lui Patrick la New York. în acele zile, soarele a strălucit orbitor şi, la data cînd a venit un cuplu din Londra să vadă Long Wind House, a fost o lumină ideală, cu casa stînd cuibărită în verdeaţă şi căldura pietrei reflectîndu-se în soarele după-amiezei. Patrick se bucura. Era o casă frumoasă şi voia ca oamenii s-o vadă în forma ei cea mai bună. Long Wind House merita mai mult decît nefericirea cu care o umpluse el.

Le-a arătat mai întîi grădinile. Vechi şi cu rădăcini adînci, erau complet înflorite, cu un spectru întreg de culori şi lumini. Apoi i-a dus prin casa cu pardoseli de piatră, fără a spune prea mult, lăsîndu-i să se hotărască singuri. La etaj, au vizitat toate camerele, lăsînd la urmă micul dormitor cu pereţi albi, din fund. Patrick nu mai intrase acolo, de cînd veniseră cei de la societatea pentru adopţiuni să ia toate lucrurile de copil, şi chiar şi acum îi era greu să deschidă uşa fără a-şi vedea toată durerea în acel spaţiu strîmt şi gol.

- Ei, asta de-a ici e ultima cameră, spuse el. Deschise uşa şi-i lăsă să intre, rămînînd în hol.
- A, da, e perfectă, spuse tînăra femeie. Era zveltă,

cu păr blond-deschis; drăguţă, într-un stil delicat; discret. Cred că ar fi o cameră minunată pentru copil, ce zici, iubitule? se întoarse ea spre soţul ei şi-i văzu expresia de jenă totală de pe faţă. îşi duse mîna la gît, roşind intens. Vai de mine, iertaţi-mă, nu... nu m-am gîndit!

Tînărul soţ îl privi pe Patrick.

- Vă rugăm să ne scuzaţi.

Patrick ridică din umeri.

- Vă rog. Nu vă simţiţi jenaţi.

Povestea lui era proprietate publică; sigur că ştiau.

- De fapt, nici nu contează, încercă el să zîmbească. Ascultaţi, ce-ar fi să vă las să umblaţi în voie? Cînd aţi terminat, mă găsiţi în grădină.

- Da, aşa vom face. Vă mulţumim.

în timp ce ieşea, îl văzu pe tînăr luîndu-şi soţia de mînă pentru a o linişti şi acel gest mărunt şi neînsemnat îl făcu să se simtă dintr-o dată foarte singur. „îmi pare bine că plec, medită el, Margaret, deşi din cu totul alte motive, a avut dreptate în privinţa asta.“ Ieşi prin glas- swand şi coborî panta cu iarbă a grădinii spre tufele de trandafiri din fund.

„Da, continuă el, privind trandafirii şi aplecîndu-se să le miroasă parfumul, în modul ei nemilos şi lipsit de scrupule, Margaret cel puţin a spus adevărul. N-am iubit-o niciodată pe Penny şi trebuie s-o recunosc. Nu mă pot învinui pentru moartea ei, dar mă pot asigura că nu voi mai face niciodată ceva necinstit. Niciodată nu voi mai trăi în minciună.“ Se întoarse, cînd tînărul îl strigă din capătul peluzei, şi-şi dădu seama că pierduse noţiunea timpului, „Gîndesc prea mult, conchise el, întotdeauna am făcut-o; acum este vremea să acţionez.“ Porni înapoi spre casă.

- Domnule Devlin, agenţii au spus că veţi pleca pentru vreo două săptămîni, aşa e?

Tîpărul vorbea repede, captivat de casă.

-înţelegeţi, casa ne place foarte mult.

- Bun, mă bucur să aud, zîmbi Patrick. Plec la New York pentru o săptămînă, iar apoi mă duc în Bosnia.

- Nu zău? E o acţiune O.N.U.?

- Da. Trebuie să pledez pentru a li se permite mai multor refugiaţi accesul în Marea Britanie. Nu cred că astami va aduce prea multă popularitate în ochii guvernului, dar...

Ridică din umeri. Măcar acum, făcea ceea ce considera că era just. Nu mare lucru, dar era un început.

- A, eu sînt de acord cu dumneavoastră, spuse tînăra femeie. Cred că e îngrozitor, să se despartă familiile, să rămînă oamenii izolaţi!

Vorbea cu multă convingere, iar cînd termină roşi din nou. Patrick surîse.

- Deci, am cel puţin o susţinătoare.

Rîseră toţi trei.

- Cînd plecaţi, domnule Devlin? întrebă tînărul, nerăbdător să se înţeleagă asupra termenilor.

- La sfîrşitul săptămînii. Mă puteţi căuta oricînd pînă joi, după care plec la Londra. Am şi acolo o casă de vînzare.

Hotărîse că aceasta era soluţia cea mai bună - să cumpere ceva mult mai mic, cu propriii săi bani, de astă dată.

- Noi am dori să vorbim cu banca şi apoi, dacă totul se rezolvă, să vă facem o ofertă.

- Perfect. Le voi cere agenţilor să suspende alte vizite pînă primesc o veste de la dumneavoastră, da?

- Aţi face-o?

- Nu văd de ce nu.

- Sînteţi extrem de amabil, domnule Devlin.

Cei doi schimbară o privire, dînd de înţeles că nu le venea să-şi creadă norocului. Lui Patrick îi veni să rîdă.

- Mergem azi după-amiază direct la bancă şi încercăm să vă găsim înainte de sfîrşitul săptămînii. O.K.?

- Desigur.

- Excelent! zîmbi radios tînărul, luîndu-şi din nou soţia de mînă. Vă mulţumim mult, domnule Devlin.

- Da, vă mulţumim.

Pielea tinerei femei se înroşise uşor de emoţie.

- Nici o problemă. Doriţi o ceaşcă de ceai?
- Sigur, cu multă plăcere.

Iar Patrick îi conduse în casă, observînd căldura neexprimată în cuvinte dintre ei. Aveau să fie potriviţi pentru casa aceea şi, pentru prima oară după cîteva săptămîni, simţi un scurt licăr de speranţă.

Richard Brachen bătea cu degetele în tăblia biroului, privind pe fereastră, în timp ce-l aştepta pe Mcbride să revină la telefon. Lucrurile începeau să se lege.

- Alo, Richard? Mai eşti la aparat?
- Da, John, te ascult.
- Bine. Am aici certificatul de naştere al lui Jamie, împreună cu celelalte detalii pe care le-am menţionat. Sînt cîteva scrisori, ambele noastre testamente, detaliile de custodie şi cred că tu ai toate documentele companiei, nu?
- Mhm. Sînt chiar în faţa mea. Vrei să bag totul în seif, aşa-i?
- Da, totul. Voiam s-o fac de nu ştiu cînd, ştii cum e. Cu călătoria asta la New York, sînt mult mai liniştit dacă toate sînt la un loc, în siguranţă.
- Ai perectă dreptate. Cînd plecaţi?
- Eu plec la sfîrşitul săptămînii, dar Francesca nu vine pînă marţi. Atunci îl va aduce şi pe Jamie. Consideră că o săptămînă la New York e de-ajuns pentru un copil mic şi nu vrea să-l lase pe loc.
- O înţeleg.
- Ei, e încă foarte mic, oftă John. La drept vorbind, el se temea cel mai mult din toţi să se despartă de copil. Deci, ţi le expediez pe toate recomandat, în dimineaţa asta. Mă suni cînd le primeşti?
- Perfect. Ar trebui să ajungă pe biroul meu mîine dimineaţă.
- Aşa sper şi eu.
- Nici o grijă, John, oamenii îşi lasă tot timpul documentele confidenţiale la avocaţi. Vor fi în perfectă siguranţă.

- Aşa a spus şi avocatul lui Paddy Ashdown!

Richard rîse, poate puţin cam prea însufleţit.

- Ai şi tu ceva mai multă încredere, John.

- Desigur. îţi mulţumesc mult, Richard. Atunci, vorbim mîine?

- Da. La revedere, John.

- La revedere.

Legătura se întrerupse.

Richard aşteptă circa un minut, apoi îşi sună secretara.

- Sally? Ce-ar fi să ieşi acum în pauza de masă? Am o întîlnire la două şi aş vrea să te întorci pînă atunci.

- O.K. Nici o problemă, revin înainte.

Rămase pe scaun, aşteptînd-o să iasă din^anteca-meră. Apoi ridică receptorul şi formă un număr. îl ştia pe de rost. Lipsa oricăror date scrise însemna că nu existau dovezi: întotdeauna era mai bine să-şi ia toate măsurile de siguranţă. Legătura se stabili şi aşteptă să i se răspundă.

- Alo, eu sînt, spuse.

Telefonul său era aşteptat.

- Domnule Brachen. Aveţi toate detaliile?

- Da. Totul va fi gata la începutul săptămînii viitoare.

Urma să plece din ţară, în interes de afaceri, duminică. Era important să se afle cît mai departe posibil de locul faptei.

- îmi cunoşti amănuntele biroului şi ai lista de relaţii?

-Da.

- Bun. Vreau să dispară tot ce voi avea în seif. Toate documentele, toate fotografiile. Totul, ai înţeles?

- Da, domnule Brachen. Presupun că doriţi un preţ bun pentru ele?

- Ţi-am mai spus, asta n-are nici o legătură cu mine!

Richard simţi un junghi scurt de panică. îşi asuma un risc îngrozitor.

- Cea pe care o plătesc e treaba cu seiful. Restul nu mă interesează. înţelegi asta, da?

Ultimul lucru de care avea nevoie era o eventuală

asociere cu o plată din partea redacţiei. Puteau publica fotografiile pe care le cumpărase de la fotograful ziarului *Mail,* puteau face cu ele tot ce voiau, cu condiţia ca el să nu fie implicat.

- Da. înţeleg, nu vă faceţi griji.
- Bine. Atunci, mă bazez pe dumneata. Banii vor fi lăsaţi aşa cum am stabilit, după ce se termină treaba.

-O.K.

Nu mai era nimic de spus. Richard Brachen închise telefonul. „Săptămîna viitoare pe vremea asta, reflectă el, Patrick Devlin va fi demascat. Va fi împroşcat cu noroi de toate ziarele din ţară, într-un scandal care o să-l distrugă.“ Simplul gînd îl făcea să se simtă mai bine şi zîmbi încordat. „Iar Margaret nu va putea face absolut nimic, îşi mai spuse el. Pentru toate intrigile şi manipulările ei există un preţ, iar de data asta ea va fi cea obligată să-l plătească.“

FRANCESCA -1992 Capitolul 34

Francesca se trezi auzind ropotul slab al ploii în geam şi văzu lumina stranie a soarelui răzbătînd prin nori. Scoase mîna de sub plapumă să se uite la ceas. Era şase şi jumătate dimineaţa. Se întinse, căscînd, apoi se întoarse pe spate şi privi prin luminator, visătoare, spre voalul de nori care transforma lumina soarelui, după care se ridică, ascultînd atentă sunetele din dormitorul alăturat. Auzi o mişcare şi zîmbi, apoi îşi coborî picioarele peste marginea patului, se ridică şi lipăi desculţă spre camera fiului ei.

- Bună dimineaţa, iubitule, se aplecă ea să-l ridice pe Jamie din pătuţ, în braţe; copilul se frecă la ochi, somnoros, iar Francesca îl sărută pe creştet. Hmmm, miroşi numai a somn. Ai visat frumos?

în fiecare dimineaţă, cînd îşi lua fiul în braţe, abia îi venea să creadă ce iubire intensă simţea pentru el. Aproape o copleşea şi îl strîngea la piept cîteva secunde, uimită cît de nepreţuit era. Apoi, zîmbind la vederea chipului său somnoros şi morocănos, îl ducea pe palierul îngust pînă la baie, îl aşeza pe covoraş, se spăla pe faţă,

mîini şi dinţi, după care îşi îndrepta atenţia asupra lui.

Zece minute mai tîrziu, coborî cu el scara, observînd cît de greu devenea, şi bătu uşor la uşa lui John înainte de a-şi continua drumul pînă la parter. Intră în bucătă- rioara galbenă, îl lăsă pe Jamie jos lîngă coşul cu jucării şi începu să-i pregătească micul dejun şi nişte cafea proaspătă pentru ea şi John.

- Bună-dimineaţa!
- Bună, John. Ai dormit bine?
- Nu prea, zîmbi bătrînul - ştia cît de tare o nelinişteau zborurile cu avionul - apoi se lăsă pe vine să-i vorbească băiatului, la să vedem, ce-avem noi aici, tinere Jamie?

Luă cartea pe care i-o arăta copilul şi-i privi coperta, aşternîndu-şi pe faţă o expresie de surpriză:

- Măi, măi, e chiar cartea *Unde-i Spot?!*

Jamie zîmbi.

- Spot!
- Ai vrea s-o citim?

Francesca îl privi pe John peste umăr şi făcu o mutră.

- Pentru a şasea suta oară pe săptămîna asta, cred!

John rîse.

- E tot mai interesantă de fiecare dată, Frankie! Spot are o mulţime de sensuri ascunse! Nu ştiai?
- Nu, nu ştiam! Sperasem mai degrabă ca în dimineaţa asta să-l poţi strecura pe S.P.O.T. în servieta ta!
- Şi să te lipsesc de plăcerea de a i-o citi fiului tău? Nici pomeneală! se ridică John, trăgîndu-şi un scaun. Haide, J.C., să stăm jos şi să citim, da?

Se aşeză şi-l ridică pe Jamie pe genunchi. Peste cîteva secunde, din antreu se auzi zgomotul ziarului vîrît prin fanta de scrisori.

- luhuu! sări Jamie de pe genunchii lui John şi alergă în hol; peste cîteva momente, reveni cu ziarul. Uite-ţî-l! declară el solemn, cu accentul scpţian al lui John, întinzîndu;i-l.
- îţi mulţumesc, Jamie.

John şi Francesca îşi zîmbiră. Accentul lui Jamie îi amuza enorm.

- îl răsfoim puţin?

Dar atenţia lui Jamie fusese atrasă de pisică: tocmai intrase prin trapa din uşă.

- Nu. Bine, atunci.

Jamie urmă pisica în hol, iar John îl privi aşezîndu-se pe mochetă înainte de a despături ziarul.

- Ceva interesant, în dimineaţa asta? puse Francesca o cană de cafea pe masă, continuînd să prepare micul dejun pentru Jamie. în ultima vreme nu mai apuc să mă uit deloc prin ziare. Dacă n-ai fi tu, habar n-aş avea ce se mai întîmplă prin lume, în afara modei, vreau să spun!

John deschisese la pagina politică, unde citi grăbit articolul despre O.N.U., înainte de a reveni la prima pagină. Reţinu data sosirii lui Devlin în New York, apoi ridică privirea spre Francesca.

- Nu, răspunse el. Nimic interesant.

Francesca amestecă mai departe în muesli, iar bătrînul o privi, întrebîndu-se din nou dacă proceda bine ascunzîndu-i ştirea prezenţei lui Patrick în New York. Nu voia să-l întîlnească pe Devlin - numai de o asemenea complicaţie nu aveau nevoie.

Francesca se maturizase, îşi spuse el, Dumnezeule, cît de mult crescuse. Nu mai avea nici o urmă din fata fragilă pe care o cunoscuse cîndva; cicatricele erau aproape vindecate.

Avea încredere în sine însăşi, avea succes şi era fericită. La fel, în fond, era şi John. Nu-i spusese despre soţia lui Devlin. Ziarele fusese pline de articole pe tema morţii ei, cu cîteva săptămîni în urmă, dar acum subiectul se răcise. Nu era nevoie s-o dezechilibreze, nu avea nici un motiv să-i spună.

Hotărîse atunci că, dacă afla din altă parte sau citea chiar ea, aveau să discute, desigur, dar Francesca nu descoperise nimic, aşa că ignorase subiectul şi o lăsase să-şi vadă de viaţa ei. „Dacă e sortit să se întîmple, atunci

se va întîmplă," reflecta el - însă simpla idee de a o pierde şi de a pierde copilul pe care-l privea ca pe propriul lui fiu îl umplea de o groază absolută.

- Te-am întrebat, ai împachetat totul?
- A, scuză-mă, eram absorbit de ziar.
- Ştiu, zîmbi Francesca. Ce m-aş face eu dimineaţa, fără scăpărătoarea ta conversaţie?
- Ce-am mai rîs. Ca răspuns la întrebarea ta, Miss Sarcastica, valiza mea e gata şi nu trebuie decît s-o aduc jos.
- Bine, se apropie Francesca şi-i puse mîinile pe umeri, sărutîndu-l în creştetul capului. Ne va fi dor de tine, John.
- A, e doar pentru cîteva zile, o bătu el pe mînă, privind în antreu, la Jamie. Şi mie-mi va fi dor de voi.

Francesca claxonă, în timp de John cobora din maşină ca să sune la uşa lui Dave. Se uită în spate la Jamie şi zîmbi, întinzînd mîna să-l gîdile la picioare. Copilul chicoti.

- A, uite-l pe Dave!

Dave Yates trînti uşa casei sale din fostul grajd şi ocoli maşina spre portbagaj, cu sacul de costume şi valiza neagră *Mulberry Company.* Le puse înăuntru, apoi se aşeză lîngă scăunelul lui Jamie şi se întinse s-o sărute pe Francesca pe obraz.

- Salut.
- Ura!
- Şi uite-l şi pe vechiul meu coleg J.C., strînse el piciorul lui Jamie. Oi! Unde ţi-i şapca, Jamie?

Privi în spatele lui şi, găsind şapca roşie de baseball pe care i-o concepuse special, i-o trase pe cap.

- Aşa! E mult mai bine. Acum putem pleca.

îşi scoase şi el şapca din buzunar, punîndu-şi-o pe cap.

- Mînă, birjar!

John clătină din cap.

- O, Doamne, mă aşteaptă opt ore de zbor transatlantic cu sonatul ăsta!

- Ba nici gînd, dacă stewardesele se ridică la înălţimea aşteptărilor!

Rîseră cu toţii, iar Francesca ambreie motorul, întoarse maşina şi demară, continuînd să zîmbească.

Cînd ajunseră la aeroportul din Newcastle nu mai aveau mult timp la dispoziţie, iar Francesca parcă maşina, în timp ce John şi Dave se prezentau pentru îmbarcare. Cu Jamie în braţe, porni grăbită din parking să le ureze drum bun.

- Ai luat totul? ridică John privirea spre Dave, în timp ce-şi verifica documentele. Dave îşi dădu ochii peste cap.

- Sigur c-am luat în mă-sa totul! Te rog!

Sîcîielile acelea între cei doi aveau loc în fiecare zi, iar Francesca surise. Fiecare era îmbrăcat conform personajului, John purta un costum *Dior* de lînă gri-închis, la două rînduri, şi-şi ducea pantalonii de trening şi tricoul pentru drum într-o geantă mică şi elegantă de piele neagră. Dave avea nişte *Levis* largi, cu manşetele întoarse, bocanci *Timberfand,* geaca de pilot şi şapca de base- ball. Ducea un rucsac indian şi un pachet cu patru cutii de bere *lager.*

- Sper că n-aveţi locuri prea apropiate.

- Dacă sînt, s-ar putea să nu mai ajungem! se aplecă Dave să-l ia pe Jamie în braţe. Şi-acum, omuleţule, să ai grijă de mama ta, da? Ne vedem peste cîteva zile. Arzi de nerăbdare să te urci în aeroplan?

Jamie îi privi chipul, dînd din cap cu seriozitate. Ridicîndu-i cozorocul şepcii, Dave îl sărută pe nas.

- îgh! făcu el, predîndu-i-l lui John. Fiţe de fete mari!

John îl îmbrăţişă strîns, iar băieţelul îl cuprinse cu braţele pe după gît.

- Să fii cuminte, îi spuse el cu blîndeţe.

îl sărută pe obraz şi i-l înapoie lui Francesca.

- Deci, ne vedem la New York, mai zise.

Francesca îl îmbrăţişă şi stătură un moment cu Jamie între ei. în sfîrşit, se îndepărtă.

- Succes cu toţi cumpărătorii şi să mă sunaţi, să ştiu

şi eu ce se întîmplă, cum merg pregătirile pentru prezentare.

- O să te sunăm, îşi luă John geanta, în timp ce Dave o săruta.

- Pa, Frankie. Să fii cuminte.

Făcu un pas înapoi, iar cei doi bărbaţi porniră spre poarta de îmbarcare, oprindu-se un moment la punctul de control pentru a-i face cu mîna. Le răspunse, iar Jamie de asemenea. Peste cîteva secunde, dispărură.

- Ei, spuse ea, simţindu-se dintr-o dată foarte singură; îi zîmbi fiului ei. Hai să mergem şi să ne uităm la avioane!

în aceeaşi dimineaţă, după ce-l lăsă pe Jamie cu Shauna, guvernanta, Francesca introduse Mercedes-ul într-un spaţiu de pacare de pe King Street. Coborî, încuie portiera şi porni spre birou. Ajunsă înăuntru, urcă scara recent decorată şi avînd pe pereţi cîteva exemplare mari, înrămate, din articolele despre Cameron-Ya- tes din *Vogue, Mărie Claire, Elle* şi *Tatler.* Merse pînă la etajul întîi, unde încă se mai afla vechiul studiou.

- Tilly! 'Neaţa! Poţi veni pînă la mine, cînd ai un minut liber?

- Salut! Mhm, nu-i problemă.

Francesca îi făcu cu mîna lui Evelyn şi-şi atinse părul.

- Foarte drăguţă, tunsoarea asta nouă!

Evelyn zîmbi.

Închizînd uşa, luă corespondenţa şi-şi continuă drumul spre etajul următor, din care convertiseră jumătate, anul trecut, într-un spaţiu mare de design şi un birou pentru John. Se duse la planşeta de proiectare, lăsă scrisorile jşi intră în chicinetă să-şi pună cafeaua la fiert.

- Frankie?

- Aici sînt, Tilly. Vrei o cafea?

- Mhm, grozav, se opri Tilly în prag. Au plecat cu bine?

- Da, avionul a decolat la timp, iar acum ar trebui să

fie la *Heathrow.* Cursa B.A. pleacă la unsprezece.

Termină de făcut cafeaua şi o turnă în două ceşti mici, pe care le duse la locul ei de lucru. Punîndu-le pe masă, trase două scaune.

- Trebuie să discutăm programul şi am cîteva modificări de ultim moment la care am lucrat.

Tilly se strîmbă.

- Ştiu, ştiu, ridică din umeri Francesca. Regret, dar am discutat cu Dave aseară şi cred într-adevăr că aşa vor arăta mai bine.

- Dacă zici tu. Dă-le-ncoa', luă Tilly desenele pe care Francesca le scosese din servietă.

- Am schimbat căptuşelile la jachetele astea două lungi, ca să inversăm culorile imprimeului de pe fustă, iar Dave a lungit vestele. Vin jos să discut amănunţit cu Evelyn şi Cherry, dacă vrei.

Tilly cerceta schiţele.

- Cred că aşa căptuşelile arată mult mai bine, spuse ea. O să sufleci mînecile şi deschizi jachetele?

- Da, poate chiar să le scot. Ce părere ai?

- Mda, scoate-le.

Ridică privirea şi zîmbi, trecîndu-şi degetele prin păr. în vara trecută se tunsese într-un stil şic, băieţesc. îi stătea bine, la fel ca schimbarea de îmbrăcăminte în ton cu părul. Brăţările nu mai zornăiau, fiind înlocuite de un ceas bărbătesc simplu cu curea de piele, iar hainele nu se mai unduiau în jur. Acum, Tilly purta pantaloni tăiaţi, veste lungi de sued şi cămăşi de mătase albită. Era eleantă, echipată în talie şi, deşi Francesca nu-şi dădea seama, o luase ca model pe şefa ei.

- Da, poate că ai dreptate. Vom putea vedea clar, după ce o facem. Şi-acum, cu programele.

- Trage!

Francesca se ridică şi se întoarse spre planşetă. Dave prinsese deasupra o ciornă a programului şi întinse mîna s-o ia. Tilly observă cît era de mlădie şi graţioasă, invidiindu-i un moment picioarele lungi şi suple. Chiar şi cu blugi

decoloraţi şi pulover negru pe gît, reuşea să arate elegant. Francesca se întoarse şi-i dădu hîrtia.

- Hainele pleacă duminică, cu D.H.I., iar John le aşteaptă luni dimineaţă pe J.F.K. Asta înseamnă că trebuie să terminăm totul pînă mîine seară cel tîrziu. D.H.L. vine să ia colecţia sîmbătă dimineaţă la prima oră, ca s-o ducă la *Heathrow*. Te aranjează?

- Cred că da. Sper ca modificările astea să nu ia mai mult de-o juma' de zi. Totuşi, sînt multe finisări de făcut.

- Vin şi eu jos să lucrez la cîteva, mai tîrziu. Mai ţii minte la ce oră e interviul ăla?

- La douăşpe jumate. în pauza de masă.

- O, Doamne! Uitasem complet. Crezi că pot să-l sar?

- Nu. Cei de la *Cronicle* ne-au fost de mare ajutor şi vor să fie primii la lansarea din New York. N-ar fi cinstit să contramandăm.

[x] Francesca oftă.

- Unde să-i duc?

Gîndul de a vorbi fără ajutorul lui Dave o neliniştea - nu dăduse niciodată interviuri de una singură.

- La masa de aici. Comand eu ceva de la braserie, fac oficiile, le arăt studioul în acţiune, cum ar veni, apoi îi invit la o gustărică. Floare la ureche! Nici un deranj.

- Of, Tilly, eşti sigură?

- Pe bune!

Dintr-o dată, Francesca zîmbi. Tilly semăna atît de mult cu Dave, în anumite privinţe, încît pe loc se simţi mai bine. Apoi, îşi privi blugii şi puloverul.

- Of, Doamne, ce să port, oare să mă schimb, ce crezi? Nici măcar nu ştiu ce am aici. Pe toate le-am dat l-a curăţit şi le-am întins în camera de oaspeţi, pentru New York, şi nici măcar nu m-am gîndit ce să iau... cred că n-am nimic aici... O, Doamne, Dumnezeule!

- Hei! Calmează-te! Stai aşa cum eşti, în regulă? Este o bluză lungă de mătase imprimată pe care Evelyn tocmai a terminat-o - încearc-o pe deasupra şi-o să

aducem de la *Freeze* şi o curea lată de sued negru, asortată cu mocasinii, să ţi-o pui peste blugi. Gata! Nici o problemă!

Francesca rîse.

- Of, Tilly, nu vrei să dai tu şi interviul în locul meu?

- Nici o şansă! Dar cu New York-ul cum rămîne? Vrei să vin d¡seară pe la tine să te-ajut la alesul lucrurilor?

- O, te-ar deranja? Pur şi simplu n-am avut deloc timp să mă gîndesc, cu panica asta din ultimele momente pentru colecţie şi...

- Ca de obicei!

- Da, ca de obicei, zîmbi Francesca. Cred că este foarte important, ne întîlnim pentru prima oară cu sponsorii din America şi avem de dat atîtea interviuri.

- Mda, Dave m-a pus să-i aleg garderoba pînă în zorii zilei de...

Se întrerupse, înroşindu-se dintr-o dată ca focul. Francesca făcu ochii mari.

- Pînă-n zorii zilei de... Continuă!

Dar Tilly îşi bău cafeaua dintr-o înghiţitură şi se ridică grăbită.

- Cred că trebuie totuşi să mă apuc de modificările alea.

- Tilly!

Francesca zîmbea cu gura pînă la urechi.

- N-ai terminat! o atinse ea pe braţ. De cînd a început? întrebă, cu blîndeţe.

Tilly ridică din umeri.

- A, din partea mea, de vreo doi ani!

Apoi surîse.

- Dar Dave pare să mă fi băgat în sfîrşit în seamă şi sîntem împreună de...

Calculă rapid pe degete.

- ...patru săptămîni, două zile şi paişpe ore! încheie ea, rîzînd.

- Bine, dar găsesc că e minunat! exclamă Francesca, observînd în ochii lui Tilly o scînteiere de fericire. Zău

aşa, crede-mă!

Tilly ridică din umeri, jenată.

- Şi eu.

Apoi se întoarse spre uşă.

- Sun la braserie şi pe urmă-ţi aduc cămaşa. Şi-am s-o pun pe Elaine să telefoneze la *Freeze.*

- îţi. mulţumesc, Tilly, o privi Francesca îndepărtîn-du-şe. Vorbim mai încolo.

îşi luă micul teanc de scrisori, în timp ce Tilly ieşea, şi începu să taie plicurile cu cuţitul pentru hîrtii. Se bucura pentru Tilly, dar, într-un fel, descoperirea o făcea să se simtă o idee mai puţin mulţumită decît fusese înainte.

Trecuse de ora cinci, cînd Francesca plecă în sfîrşit de la birou, ieşind în fugă pe uşă, strigînd salutări şi promiţînd să vină în zori a doua zi pentru a aplica tuşele finale colecţiei. Coborî în goană scara, sări în maşină şi ieşi din parcare, străbătînd în viteză Dean Street pînă la şosea. Spusese că avea să ajungă acasă lâ cinci şi jumătate cel tîrziu, Shauna avînd o întîlnire importantă în seara aceea. Sosi cu cîteva minute mai devreme. Shauna şi Jamie o aşteptau în faţa casei. îi îngrămădi în maşină şi demară spre Kingston Park, unde locuia Shauna.

După ce o lăsă şi pe ea acasă, porni cu Jamie către cele cîteva ore ale lor de linişte împreună, îi făcu baie, îi dădu ceaiul şi-i citi pînă-l fură somnul. Ziua se încheie la şapte şi jumătate, iar Francesca îşi turnă în sfîrşit un pahar mare de vin, ca să sărbătorească. Urcînd cu el la etaj, îl controlă pe Jamie în camera lui din mansardă, apoi intră în dormitorul de alături. Puse paharul pe masa de toaletă şi se aşeză în faţa oglinzii. Camera pe care o amenajaseră anul trecut sub acoperiş era luminată de ultimele raze ale soarelui ce intrau prin luminator.

îşi privi imaginea în oglindă, aprinzînd veioza pentru a-şi vedea mai clar faţa. În ultimii doi ani, părul îi crescuse. Acum îi ajungea pînă la umeri, negru şi lucios, pieptănat înapoi din jurul feţei şi tuns cu grijă, la aceeaşi lungime. Şi

faţa i se schimbase: arăta mai îndulcită, mai vie.

Cutele vagi ale grijilor şi durerii din jurul ochilor încă se mai observau, la lumină puternică, dar în ultima vreme zîmbea atît de des şi rîdea cu atîta poftă, încît i se transformase toată înfăţişarea. Acum era frumoasă, nu doar uneori, cînd îi lumina faţa cîte un moment de fericire, ci tot timpul - acel gen de frumuseţe care atrage, nu clasică şi trufaşă, ci caldă, senzuală, îmbietoare.

Francesca îşi privi lung imaginea reflectată în oglindă, îşi scoase puloverul şi cămaşa şi-şi privi trupul pe jumătate gol, forma plină a sînilor şi pielea netedă, nebrăzdată, de pe abdomen. Şi trupul i se schimbase. Era puţin mai plin, mai feminin. îşi pierduse forma subţiratică, băieţească, iar membrele suple i se arcuiseră. Aducerea pe lume şi hrănirea altui trup îi dăruise şi ei viaţă, închise ochii şi se gîndi la atingereajui, la mirosul lui şi la sunetul glasului său, încet, şoptit. îi deschise din nou, cu un oftat adînc.

Ştia de ce o întrista fericirea lui Tilly şi ştia de ce absenţa lui John, a lui Dave şi a agjtaţiei frenetice din studiou o făcea să se simtă singură. îl iubea. Nu intens, nu cu acea durere teribilă pe care o simţise la început, ci cu un sentiment mai blînd, mai durabil, o iubire care dăinuia, în adîncul ei, şi-i revenea în minte în fiecare clipă trăită alături de fiul lor. încă se mai simţea trădată, dar furia se îndulcise şi părea să-şi amintească numai părţile lui bune, nu şi durerea şi chinul minciunilor şi ale prefăcătoriei.

Poate datorită lui Jamie, poate din cauza succesului ei, nu ştia de ce, dar în sfîrşit se împăcase cu ceea ce simţea pentru el. Probabil că n-avea să se schimbe niciodată.

N-avea nici să se intensifice sau să se dezvolte, aşa cum ar fi trebuit, ci doar să existe pur şi simplu, o re-cunoaştere a faptului că-l iubise într-un mod cum niciodată n-avea să mai iubească.

Mai oftă o dată şi izgoni gîndul. Ridicîndu-se, întinse mîna după halat, îl îmbrăcă şi luă o înghiţitură de vin. îşi scoase blugii şi lenjeria şi-şi luă paharul şi cartea.

Tilly urma să sosească la opt şi jumătate şi voia să fie

gata la timp, cu masa pusă pentru supeu. închise uşa dormitorului în urma ei, se mai uită o dată la Jamie şi coborî să-şi facă baia.

Capitolul 35

- Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Vă vorbeşte căpitanul de zbor Willis. în scurt timp vom începe coborîrea pe Aeroportul *John F. Kennedy,* New York. Ora estimativă a aterizării este unu treizeci şi cinci, iar zborul a durat aproximativ şapte ore şi treizeci de minute. Vremea la New York e caldă, avînd actualmente în jur de treizeci şi cinci de grade cu şaizeci şi cinci la sută umiditate atmosferică şi este un plafon jos de nori. Sper că v-a plăcut să zburaţi cu *British Airways* şi cu mine, iar echipajul doreşte să vă ureze în continuare călătorie plăcută. Vă mulţumesc.

Francesca se aplecă înainte şi-şi încheie centura de siguranţă, i-o încheie şi pe a lui Jamie, şi se asigură că avea o bomboană în gură.

- Echipajul la posturi.
- Ţine-o bine pe mămica de mînă, şopti ea, dar Jamie nu era atent; se strîmba la doamna aşezată în cealaltă parte a culoarului. Francesca închise ochii şi se ţinu strîns de braţele fotoliului, în timp ce avionul începea să coboare, iar urechile îi pocneau neplăcut şi simţea un gol în stomac. Stătea la fereastră şi, cînd avionul se înscrise pe o curbă, dintr-o dată se relaxă şi deschise ochii să vadă prin huboul Marele Măr . Starea de spirit i se învioră, emoţionată, „lată-mă aici, îşi spuse, să prezint moda la New York," şi simţi un val puternic de mîn- drie şi împlinire.

- Frankie! Frankie!

Francesca privi prin marea de feţe, încercînd să-l găsească pe Dave. îi auzea glasul, dar nu-l vedea.

- Oi! Aici! strigă el.

Se uită din nou în jur şi în sfîrşit îl văzu. Stătea puţin mai la o parte, urcat pe un cărucior, agitînd frenetic prin aer un steguleţ cu *Stars and Stripes* .

- Salut! îl strînse ea pe Jamie de mînă, luînd-o la fugă spre el. Dave sări de pe cărucior.

- Hooo!

O cuprinse în braţe şi o învîrti, apoi îl ridică pe Jamie, strîngîndu-l mai-mai să-i trosnească oasele.

r Hei! Da' bine te mai simţi!

îl puse la loc jos, apoi făcu un pas înapoi s-o admire pe Francesca.

- Mamăăă, ce bine-mi pare că te văz, puştime! tărăgănă el.

- O, Doamne! clătină Francesca din cap. Cred că-i cel mai prost accent american pe care l-am auzit vreodată!

-Auzi? la mai scuteşte-mă, da?

- îgh!

îşi luă căruciorul şi-l împinse pînă la el.

- John unde-i?

- A, are o întîlnire.

Dave văzu că-i căzuse faţa şi o luă de braţ.

- N-a putut să scape. Aici e absolut incredibil! Avem

1. - *Big Apple* = oraşul New York (n.tr.)

2. - Stelele şi Liniile - drapelul naţional american (n.tr.) întîlniri la micul dejun, la prînz, la cină - nu stau o clipă locului, americanii ăştia! Şi cînd nu-s la birou, sînt pe terenul de golf, discutînd afaceri la o partidă sau încheind tranzacţii pe terenul de squash. Am făcut scurtă la mîini şi la picioare de cît îmi tot pun şi scot echipamentul sportiv din cinci în cinci minute!

Francesca zîmbi.

- Cînd am să-l văd?

- Cînd ajungem la hotel. A, da, şi-aşteaptă numai să vezi afurisitul de hotel. Cel mai bun! C-un pat mare cît un teren de fotbal! Aş băga cîteva goluri acolo, pot să-ţi spun!

- Ce Dumnezeu cred americanii despre tine, Dave?

rîse în hohote Francesca.

Se opri locului.

- Habar n-am. Dar, dacă stau să mă gîndesc, au început să cam întrebe de John de fiecare dată cînd ne sună.

O scoase din mulţime, spre o limuzină neagră, oferită de sponsorii americani.

- Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

Francesca privea pe fereastra maşinii, îndoindu-şi gîtul să vadă vîrfurile clădirilor în timp ce mergeau pe Fifth Avenue. Jamie dormea în poala ei, în pofida zgomotului, mulţimilor şi agitaţiei marelui oraş, care se simţeau chiar şi în maşină.

- Uite-mă defilînd pe Fifth Avenue în limuzina mea! Mă simt ca o stea de cinema! chicoti ea, iar Dave coborî un panou din spătarul fotoliului aflat în faţa lor, pentru a dezvălui un mic ecran de televizor.

[1] - Ce preferi? Un *game show?* Ăştia pe-a ici mor după *game show-uh.*

Francesca miji ochii.

- Nu pot să cred!

- Vezi c-ai mai spus o dată, zîmbi Dave. la fii atentă!

Apăsă un buton şi un alt panou se retrase, dezvăluind un bar, aprovizionat complet şi cu pahare de sticlă *Waterford* încrustată.

- Şi-aici!

Un compartiment lateral din portieră conţinea o oglindă de toaletă, iar deasupra se aprinse un bec, luminîndu-i faţa. Francesca chicotea neputincioasă, copleşită total.

- Mă scuzaţi, domnule? se auzi un glas, iar Francesca se opri brusc din rîs, stînd mai dreaptă. Lui Dave i se păru cea mai mare comicărie din toate.

- E-n regulă, Frankie, şopti el. Nu ne vede dacă nu cobor geamul.

- Aha! roşi ea.

Dave apăsă pe butonul interfonului.

-Da?

- Ne apropiem de hotel, domnule.
- Perfect, îţi mulţumesc.

Maşina încetini, iar Francesca se întoarse din nou spre fereastră:

- O, Doamne...

Fu întreruptă la jumătatea frazei, cînd maşina se opri şi portiera se deschise. Afară aştepta un tînăr zîmbitor, în uniformă, gata s-o ajute la coborîre. Se aplecă şi i-l luă din braţe pe copilul adormit, ţinîndu-l cu grijă.

„Slavă Domnului că m-am schimbat în avion", îşi spuse ea uşurată şi-şi coborî din maşină picioarele lungi. Alt tînăr se grăbi să-i dea o mînă de ajutor, iar Francesca ieşi, netezindu-şi fusta. „Ce dinţi albi şi frumoşi are," observă ea.

- Frankie, noi intrăm şi cineva o să-ţi aducă bagajele.

Dave dădu din cap spre alt om în uniformă, care deschise portbagajul limuzinei. îl luă pe Jamie din braţele portarului, îl strînse la piept şi-l sărută pe cap. Apoi, privi afectuos spre Francesca.

- Ei, dacă te simţi atît de bine pe cît arăţi, Miss Claude, spuse el încet, pe cînd intrau în hotel, înseamnă că eşti în al nouălea cer!

O sărută pe obraz, observînd că atrăsese atenţia majorităţii oamenilor din holul hotelului.

în apartament, Francesca deschise uşa pentru a treia oară în cinci minute şi luă coşul cu fructe de la liftier, dîndu-i cinci dolari şi spunîndu-i că avea să se străduiască din răsputeri să aibă o zi plăcută.

- Fructe! îi strigă ea lui Dave, care era în baie. S-au adunat două cu flori, unul cu şampanie şi acum unul cu fructe!

Duse darul în salon şi îl puse pe masa de cafea, lîngă celelalte.

- Ăsta-i de la...

Citi cartea de vizită.

- De la salonul de design *Saks!* izbucni ea în rîs. Toţi

au trimis cîte ceva şi de fiecare dată cînd deschid uşa, cadoul e mai mare şi mai extravagant decît cel dinainte!

Dave reVeni în cameră.

- Sigur că da! Sîntem mari personalităţi, nu ştiai?

Merse la coşul cu fructe şi-şi înfipse degetele prin celofan, desprinzîndu-l şi luînd un kiwi.

- Totuşi, eu cu *Saks* votez. Ăştia cel puţin au trimis ceva comestibil.

îşi scoase cuţitul militar elveţian şi tăie fructul în două.

- Miam, miam, miam!

Exact cînd muşca din el, uşa se dădu de perete şi intră grăbit John. Pulpa verde palidă se scurse pe bărbia lui Dave, în timp ce ridica privirea, iar John îşi dădu ochii peste cap.

- O, Doamne! Numai diseară la dineu să nu mănînci unul din astea. Ne-am înţeles?

- Scuze... bombăni Dave, cu gura plină, dar John nici nu-l auzi: o văzuse pe Francesca. Se repezi la ea şi o luă în braţe.

- Frankie! o strînse el cu putere, apoi se retrase s-o privească; nu-i mai era greu s-o atingă; apariţia lui Ja- mie îl învăţase ce însemna afecţiunea şi îi plăcea să-i îmbrăţişeze pe cei dragi. Cum a fost zborul? Totul a mers bine? Cum a rezistat Jamie, a dormit? Apropo, el unde e?

- Mamă! Mai încet! îi zîmbi ea, ţinîndu-i ambele mîini într-ale ei. Zborul a fost minunat. Lui Jamie i-a plăcut mult, vreau să zic, *mult!* Da, a dormit şi s-a împrietenit la cataramă cu doamna de vizavi, care i-a dat cartea ei de vizită!

John rîse.

- împieliţatul! Pare o veşnicie de cînd nu l-am mai văzut. Unde naiba e?

- Doarme. Decalajul orar.

- Merg să arunc o privire, o îmbrăţişă John încă o dată. Doamne, cît mă bucur că aţi venit!

- Că de mine te-ai săturat pînă peste cap, vrei să zici!

Dave îşi terminase fructul kiwi şi desfăcea staniolul sticlei de şampanie.

- Haide, uită-te la băiat, şi pe urmă să sărbătorim!

John intră în dormitor, iar Francesca puse pe masă nişte pahare.

- îmi pare rău că nu v-am putut aştepta la aeroport, spuse John, revenind. Sînt cufundat pîn-aici în treburi, zîmbi el. Presimt că lansarea asta poate fi cel mai grozav lucru care s-a întîmplat vreodată cu *Cameron Yates.*

- Hooo!

Dopul pocni, zburînd prin aer. Dave se repezi la pahare, vărsînd spuma albă pe mochetă, în timp ce John şi Francesca aplaudau. Şampania se linişti, Dave turnă şi le dădu fiecăruia cîte un pahar.

- Hainele au sosit, spaţiul e gata, repetiţiile şi interviurile au loc mîine, am primit cadouri de la toţi cumpărătorii, miercuri avem prezentarea şi pe urmă ne aşezăm şi aşteptăm comenzi, ridică Dave paharul. Pentru New York!

închină. Ciocniră toţi trei.

- Pentru succes! toastă John.

- Şi pentru fericire, adăugă Francesca. A, apropo, Dave, Tilly îţi trimite toată dragostea ei.

Şi, pentru prima oară de cînd îl ştia, îl văzu roşind.

în aceeaşi seară, cufundată în cadă, Francesca se gîndea la următoarele cîteva zile şi cît de departe ajunsese *Cameron Yates* în ultimii doi ani. Era pentru prima oară cînd plecase de la studiou pentru mai mult decît cele cîteva zile necesare prezentărilor în Londra, iar acum se afla aici: America, New York, una dintre cele mai mari pieţe din lume! Aproape că nu-i venea să creadă. Munciseră din greu pentru asta, dar chiar şi aşa, cînd se întîmpla, continua să fie o surpriză.

Se gîndea la momentul cînd auzise pentru prima oară despre Will O'Connall. John fusese copleşit cînd .Antreprenorul American de Modă", cum îl numea el, cumpărase jumătate din colecţia de toamnă la Săptă- mîna

Modei Londoneze. Zîmbi, amintindu-şi cum venise John acasă după cîteva zile de negocieri, cu o expresie de panică pe faţă şi o valiză plină de dolari legată cu lanţul de încheietura mîinii. Dar presimţirea lui O'Connall rentase. Americanilor le plăcea colecţia şi hainele avuseseră atîta succes, încît revenise peste două luni şi le ceruse să-i creeze o colecţie de iarnă anume pentru piaţa americană. Şi exact asta făcuseră.

Croiseră colecţia după o concepţie mai dezinvoltă, mai puţin formală, folosind numai materiale englezeşti, mătăsuri, lîneturi şi tartan. Avea,un aspect semienglez de ţară, datorită materialelor folosite, şi semiamerican şic. Uneori, se întreba cum reuşiseră, creind pentru o piaţă în care nu aveau nid o experienţă. Dar o făcuseră, iar Dave fusese inspirat. îşi umpluse toată casa cu lucruri americane, lucrînd, mîncînd şi dormind în Statele Unite. Hainele erau reuşite, îşi spuse ea, ridicînd privirea spre un costum pus pe umeraş deasupra căzii, peh- tru ca aburii să-i netezească încreţiturile. Ba nu, erau mai mult de-atît, conchise, analizîndu-i croiala - erau formidabile!

Ieşind din apă, îşi dădu seama pentru prima oară cît era de obosită; în unele momente, i se părea că nu făcea altceva decît să lucreze. Dar, îşi spuse France- sca, în timp ce se ştergea şi-şi înfăşură trupul cu halatul alb şi gros, era o şansă extraordinară, iar dacă avea succes, atunci următoarea Săptămînă a Modei Londoneze avea să fie urmată imediat de Paris şi New York. Dacă piaţa americană era cucerită, cea europeană urma aproape automat.

Se duse la oglindă şi-şi desfăşură prosopul de pe cap. îşi dădu cu pieptenele prin păr şi luă foenul, pri- vindu-se în oglindă. Francesca nu aşteptase niciodată succesul şi, în adîncul inimii, vinovăţia continua să-i spună că nu-l merita. Nu ştia de ce, dar uneori, cînd se gîndea prea mult la succes, se simţea foarte neliniştită.

- Frankie!

Intrînd în salonul apartamentului, Francesca zîmbi, cînd Dave şi John se întoarseră s-o privească.

- Un costum din colecţia noastră de seară, cred, spuse Dave.

Făcu o piruetă. Purta o fustă fină de crep, scurtă şi perfect dreaptă. Jacheta era lungă şi croită în talie, cu guler mandarin şi manşete de catifea neagră. Pe picioare avea ciorapi negri subţiri şi pantofi de sued negru cu tocuri joase. Dar cea care încheia aspectul era bluza: de şifon stacojiu fin, imprimată cu propriul ei model de frunze pe fond roşu mai închis.

Era aproape transparentă, cu excepţia modelului, iar pe dedesubt purta o bustieră de dantelă roşie, a cărei parte de sus se zărea provocator printre nasturii descheiaţi ai bluzei. Părul îi era despletit şi nu purta bijuterii. Avea un stil distinct şi perfect caracteristic pentru Camerun *Yates.*

- Dumnezeule mare! se ridică John, luîndu-i mîinile. O să moară după tine domnul O'Connall!

- Şi eu sper.

- Frankie, arăţi din cap pînă-n picioare ca steaua în care am spus eu că aveai să te transformi, acum aproape trei ani, îşi luă Dave sacoul pe el, ridicîndu-se să plece. Hai, să le-arătăm noi lori

Se duse la uşă, privind-o încă o dată, lung, pe Frăncesca.

- Will a spus că rje aşteaptă la restaurant. Aşteaptă numai să vezi *Dining House,* Frankie. Acolo, îţi trebuie juma' de milion doar ca să te duci să te pişi!

John deschise uşa.

- Cred că încearcă să-ţi spună că e un restaurant clasa întîi, explică el, iar Francesca rîse.

- O.K. l-a urat toată lumea noapte bună lui Jamie?

Cei doi dădură din cap.

- Aţi anunţat serviciul de guvernante?

Acelaşi gest.

- Au numărul nostru, în caz că...

Dave o luă de un braţ, iar John de celălalt.

- Hai o dată, Frankie. Te rog!

împreună, rîzînd, o scoaseră pe sus din apartament, pornind pe coridor spre ascensoare.

Jos, în strada caniculară, limuzina neagră îi aştepta ca să-i ducă la Rockefeller Center, cu o sticlă de şampanie frapată în bar şi trei cupe din sticlă încrustată, pline cu cuburi de gheaţă.

Patrick Devlin stătea încordat într-o antecameră de la etajul şaisprezece,al Sediului O.N.U., la colţul dintre First Avenue şi Forty-Seventh Street. îl aştepta pe Charles Hewitt să termine convorbirea telefonică la Londra. Primul-ministru fusese informat, iar ceea ce urma să se întîmple depindea de el. Patrick nu-şi făcea prea mari speranţe. Hewitt turba de furie şi toată haita de trepăduşi ai guvernului se agitaseră cît fusese după-amiaza de lungă, expediind memorii, vorbind cu presa, încer- cînd să-i dreagă comentariile. Făcuse lucrul pentru care venise. Nu avusese idee ce furtună diplomatică avea să provoace, dar acum faptul era consumat şi nu avea nici un rost să se mai dea de ceasul morţii ca să-l îndrepte. ..Dacă.trebuie să pici. Paddy băiete, îşi spuse el, măcar cazi cu demnitate.“"Ridică privirea, cînd un trepăduş îl chemă.

- Domnul ministru vă aşteaptă, domnule Devlin.
- Mulţumesc.

Trecu prin alte două încăperi, intrînd în cabinetul cu fereastră imensă pe care-l ocupase Charles Hewitt toată după-amiază.

- Charles.

Hewitt se întoarse de la fereastră.

- Stai jos, Patrick!
- Prefer să rămîn în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă.
- Pe mine mă doare-n cur dacă stai jos sau în picioare, sau te-arunci pe fereastră, se răsti Hewitt. Dar se pare că nu şi pe primul-ministru. Aşa că şezi!

Patrick oftă uşurat. îşi trase un scaun şi se aşeză,

aşteptîndu-l pe Hewitt să continue.

- Ai idee ce scandal cu prietenii noştri europeni ai cauzat în după-amiaza asta?

- Nu... Nu m-am gîndit...

- Al dracu' de bine zici, că nu te-ai gîndit! Ridici o chestiune care nu figurează în agendă, care nici măcar nu e discutată, şi înaintezi o opinie britanică asupra problemei care e exact opusă actualei politici guvernamentale! Ce naiba ai crezut că rezolvi, Patrick?

- Germanii...

- Sigur că germanii te-au susţinut! Au pe cap un puhoi aşa de mare de refugiaţi politici din Europa de Est, încît nici nu mai ştiu ce să facă cu ei! Vor să se descotoroseacă; n-a lipsit mult să se urce cu picioarele pe scaune, aplaudîndu-te! Iisuse!

Se întrerupse, trăgîndu-şi respiraţia.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce naiba ai făcut-o?

Patrick ştia că era imposibil să-şi argumenteze punctul de vedere. Pusese într-o situaţie proastă guvernul britanic şi mai ales pe Hewitt. Ridică din umeri.

- îmi pare rău.

Scuza îl luă pe Hewitt prin surprindere.

- Da, mă rog...

Reveni la birou şi se aşeză.

- Primul-ministru e dispus să accepte că un ministru tînăr, fără experienţă diplomatică, poate comite greşeli. Cred că e extrem de generos.

- Am înţeles.

- Este pregătit, după multe negocieri private cu francezii şi italienii, aş putea adăuga, să treacă problema cu vederea.

Patrick privi în podea.

- Vă mulţumesc.

- Sincer, Patrick, dacă era după mine, te-aş fi zburaţ imediat, dar nu eu hotărăsc, se aplecă înainte Hewitt, în fotoliu. Totuşi, ţi se dă un avertisment oficial. Din acest

moment, dacă mai faci un singur pas greşit, ajungi înapoi pe băncile din fund încă înainte să ştii ce te-a lovit. Am fost destul de clar?

- Da, domnule.
- Mai pune-mă într-o situaţie penibilă, pe mine sau guvernul, şi ai zburat! Uite-aşa! pocni Hewitt din degete.
- Am înţeles.
- Bine. Asta e tot, Patrick.
- Da. îţi mulţumesc, Charles.

Patrick se ridică, în timp ce Hewitt deschidea un dosar, începînd să citească. Ieşi tăcut din cameră.

Pe culoar, se rezemă de perete, trăgînd adînc aer în piept ca să se calmeze. Observă că-l privea un membru al corpului diplomatic, aşa că se îndreptă, îşi netezi sacoul şi o luă din loc. ‚Aş face-o din nou," îşi spuse el, îndreptîndu-se spre lift, „dacă asta înseamnă să mă fac auzit." Chemă ascensorul, intră şi încercă să-şi alunge problema din minte. Urma să ia cina cu un fost coleg de şcoală. Era invitat la *Dining House,* un restaurant aflat mult în afara categoriei lui, şi se hotărîse să se simtă bine.

La parter, Patrick se studie în oglinda enormă de pe peretele din spatele recepţiei şi-şi îndreptă cravata. Întîrziase şi nu mai avea timp să se schimbe. Ieşind grăbit din clădire, fluieră printre două degete şi reuşi să oprească un taxi.

- La Rockefeller Center, spuse el.

-O.K.

Şoferul puse în funcţiune aparatul de taxat şi porni, iar Patrick se rezemă de spătar, simţind că se relaxa pentru prima oară în ziua aceea.

Enzo stătea în faţa unei oglinzi franţuzeşti cu ramă aurită masivă, în holul apartamentului Mariannei de pe Park Avenue, aranjîndu-şi nodul cravatei *Hugo Boss.* Dădu cu degetele peste păr, pieptănat pe spate şi uns cu gel, apoi îşi examină dinţii. Inspiră de două ori ca să-şi degajeze nasul, care în ultima vreme îi era încontinuu

umflat şi îndurerat de la coca, şi se bătu peste buzunarul de la piept al costumului. Două grame de coca pentru domnul Robetti, un bulangiu de prieten al Mariannei. Bani uşor cîştigaţi şi era şi timpul! De data asta, căţeaua îl ţinuse din scurt prea multă vreme; începea să-l şucărească rău. Deschise sertarul mesei *She- raton* de hol şi scoase cheia. Trupul gol al ultimului tip agăţat de Marianne îi atrase atenţia, în oglindă, şi se uită peste umăr la fesele musculoase şi negre care se îndepărtau agale prin salon, spre bucătărie.

- Îţi place ce vezi, Enzo puişor?

Se întoarse, pentru a o găsi pe Marianne în hol. Stătea în uşa dormitorului, numai cu pantofii din picioare, şi-şi atingea cu un deget sfîrcurile.

- Putem face un tablou în trei, dacă-ţi place.

Nările lui Enzo palpitară, dar nu spuse nimic. îi era mult mai uşor dacă-şi ţinea gura.

- Trebuie să ies, spuse el; efectul fragil al „singurei linii pe care o prizase începea să se dezumfle. îmi pare rău, am treabă.

Abia aştepta să iasă. Vederea goliciunii ei îl dezgusta.

- Şi cum rămîne cu treburile *mele?* întrebă ea, tărăgănat. Avea vocea îngroşată şi unsuroasă ca siropul, dar îi simţea răutatea ascunsă. Ştia foarte bine unde se ducea, dar era pentru ultima oară - avusese ea grijă.

- Mă întorc imediat ce pot.

Porni spre el, iar Enzo simţi că se încorda. Marianne se opri în faţa lui.

- N-ar strica, Enzo.

îi mirosea tensiunea şi o excita. Nu se mai sătura de jocul puterii în care-l hărţuia. Smulsese tot felul de secrete ale „obiectului ei de studiu", cum îl numeau prietenele sale.

îi spunea totul, cînd era drogat, totul! Era de-a dreptul jalnic, dar asta însemna că ştia exact cît de mult putea să forţeze.

- Dacă nu, ştii ce-o să se-ntîmple, nu-i aşa?

îşi duse mîna la buzunarul lui de la piept şi-i atinse

batista de mătase, cu un zîmbet uşor.

- Un mic telefon la poliţia federală, puişor, ridică Marianne privirea spre el. Mai ţii minte ce mi-ai spus despre Giovanni? Şi tot sîngele ăla! se înfioră ea. Litri şi litri întregi de sînge...

- Gura, Marianne! îi înşfăcă el mîna, strîngînd-o de încheietură. Taci în pizda mă-tii! şuieră.

Ea însă continua Să zîmbească. îi plăcea cînd era dur şi-l provocase; o ştia şi ea, o ştia şi el. Stăpînea jocul.

- Puişor, puişor... şopti. Tot mai vrei, nu-i aşa?

Enzo îi eliberă mîna şi-l văzu cu coada ochiului pe tînărul negru.

- Larson, toarse Marianne, vino-aici şi arată-i lui Enzo ce ai pentru mine.

Băiatul zîmbi, dar ochii îi rămaseră duri şi reci. Intră în hol, iar Marianne îi cuprinse erecţia în mîini.

- Uite, spuse. Am să-ţi păstrez şi ţie, Enzo puişor.

Enzo îşi înghiţi bila care i se ridicase în gît, iar Marianne se întoarse, sprijinindu-se cu mîinile pe perete, puţin aplecată.

- Poate că Enzo vrea să se uite, spuse ea peste umăr, în timp ce tînărul negru se poziţiona în spatele ei. Vrei, Enzo puişor? Vrei să vezi ce-o să facem mai tîr- ziu?

Enzo stătu un moment, pradă unei fascinaţii perverse, privindu-i faţa. întotdeauna era la fel, porcos şi greţos, dar îl fascina. Nu înţelegea.

- Să nu întîrzii prea muit, Enzo, murmură ea.

Apoi ţipă, cînd negrul o pătrunse, şi rîse de expresia dezgustată a lui Enzo. încă mai rîdea, în timp ce el luă cheia, străbătu culoarul şi ieşi din apartament, trîntind uşa în urma lui. Eliberat, coborî în fugă scara şi ajunse în hol transpirat din greu, cu rîsul excitat continuînd să-i răsune în urechi. Se opri, rezemîndu-se de perete, şi încercă să-şi calmeze respiraţia. Sîngele îi vîjîia prin cap şi-şi pierdu puţin echilibrul.

- Curvo, mormăi.

Scoase o batistă scumpă de în cumpărată de Marianne şi se şterse pe faţă. începea să se simtă mai bine. Christoase, cîtă nevoie avea de încă o linie! Urma să tragă una, prin buvănoinţa lui Robetti, pentru ca apoi să ponteze ceva să se dreagă, două qualuudes, puţină iarbă poate. Dacă Mariannei îi ardea de jocuri în noaptea aia, trebuia să-şi trosnească minţile - altfel, nu putea să se joace.

Se îndreptă şi-şi şterse din nou faţa. Ştia că Marianne jl controla, dar nu avea încotro, n-avea nici o ieşire. îi spusese prea mult, avea nevoie de droguri şi locuia acolo ilegal. Deci, asta era. Se înfundase într-o

gaură, într-o văgăună împuţită şi scîrboasă, dar căptuşită cu bani şi, cînd avea minţile trosnite, nu-i mai păsa ce făcea, oricum nici nu-şi mai amintea prea mult. Scutură din cap. Venise acolo pentru Francesca - ce glumă!, Altul dintre micile jocuri ale Mariannei!

Enzo îşi netezi haina şi porni spre intrarea clădirii. Taxiul pe care-l chemase aştepta deja în faţă. Dacă se întîlnea cu Robetti la opt, putea să ponteze pînă la opt jumate; nu-i mai rămînea decît să ajungă punctual la *Dining House.* Deschise uşa şi ieşi pe trotuarul încins, începînd să transpire din nou, în aerul cald şi umed. îi dădu şoferului numele restaurantului şi se aşeză pe bancheta din spate a maşinii.

Capitolul 36

Taxiul opri în faţa *Rockefeller Center* de pe Fifth Avenue, colţ cu Forty-ninth Street, iar Enzo coborî. Şoferul îi ştia numărul de cont şi nu-i dădu bacşiş. Marianne obişnuia să-i lase bani puţini. Luă liftul pînă la etajul şaizeci şi doi şi intră în holul de la *Dining House.* Dînd din cap spre portar, se duse la bar, unde-l văzu pe Robetti imediat.

- Mi-ai adus marfa?

Robetti era Ivy League, dealer Eurobond pentru Goldman Sachs. Nu-i plăcea să facă risipă de politeţuri cu căzături ca Mondello. Oricum nu pricepea de ce stătea Marianne agăţată de individ, ştiind doar că avea gusturi sucite. Din partea lui, n-avea decît.

- Am să-ţi comand un rînd, pînă te duci la budă, spuse el. Las-o în locul obişnuit.

Se întoarse spre bar, în timp ce Enzo se îndepărta, privind nervos prin restaurant. Robetti era cunoscut acolo, dar tranzacţia îl neliniştea totuşi.

Intră la toaletă şi se îndreptă spre prima cabină, încuind uşa după el. Se aplecă şi luă din spatele vasului un plic brun, pipăi banii dinăuntru, apoi puse în locul lui pacheţelul. Păstrase o cantitate apreciabilă pentru el în-

suşi. trase apa, ieşi la chiuvetă şi se spălă pe mîini, ştergîndu-şe bine cu un prosop, pe cînd în toaletă intra un client. îl salută din cap şi reveni în restaurant. începuse iarăşi să transpire.

- Poftim, îi împinse Robetti un pahar de cristal masiv, cu o porţie de bourbon. Enzo cunoştea scorul. Luă paharul şi îl bău dintr-o înghiţitură. Robetti nu-şi pierdea timpul bînd cu el - trebuia să termine şi să plece.

- Mă anunţi dacă mai vrei?

Enzo învăţase americana, dar accentul îi rămăsese străin. îl văzu pe Robetti strîmbîndu-se, ceea ce-l înfurie şi mai mult.

- Te-anunţ.

Dădu din cap.

- Mersi pentru cinste.

Se întoarse spre uşă. Avea banii şi ştia că Robetti era un labagiu, aşa că de ce să-şi facă griji? Dar în seara aceea Robetti fusese altfel decît de obicei, mai repezit, mai ostil.

îl sîcîia, nu se simţea la largul său. Intrînd în lift, apăsă pe buton şi vîrî mîna în buzunar după plic. îl scoase, bănuitor, şi luă teancul de bani. Erau numai hîrtii de un dolar, douăzeci cu totul. Ar fi trebuit să fie de cîte zece.

- Futu-l în cur de bou! se răsti el şi îndesă banii la loc în buzunar. Opri liftul, apăsă din nou pe butonul etajului şi ieşi, intrînd în restaurant. Era furios; nimeni nu-l păcălea pe Mondello!

- Robetti!

Auzindu-se strigat, tînărul tip Ivy League de la bar întoarse capul şi se schimbă la faţă.'

- Ieşi afară, Mondello! mormăi el încet, pentru a evita o scenă. Ce naiba mai vrei?

- Vreau banii! mîrîi Enzo.

Robetti îl trase deoparte.

- Nu-i am! şuieră el. Vorbeşte mai încet! Vrei să ne-aresteze pe-amîndoi?

- Unde-s? Mi-eşti dator, Robetti!

- Marianne mi-a spus să nu te plătesc. A aflat despre înţelegerile noastre şi mi-a spus să nu...
- Ce-a *făcut?*

Enzo simţi că i se încordau toţi nervii din trup. Făcu un pas spre Robetti:

- Ce-a făcut în pizda *mă-sii?*
- Ascultă, Enzo, linişteşte-te, omule...! Eu nu...

Enzo îl înhăţă de reverele sacoului scump.

- la mîinile de pe mine! ţipă ascuţit Robetti.

Barmanul ieşi imediat de după tejghea. Enzo lăsă mîinile jos.

- Iisuse Christoase! Vorbeşte cu Marianne... N-am făcut decît ce mi-a spus ea, omule! se retrase Robetti din faţa lui. Nu-i problema mea! întreab-o pe Marianne!

în timp ce barmanul se oprea lîngă el, amenin ţător, Enzo se îndepărtă.

Abia mai putea să judece. Robetti îl înşelase. El îi plasase marfa, iar canalia trişase; Marianne îi spusese. Christoase, avea s-o omoare! Privi spre Robetti, care-şi netezea sacoul.

- Pun eu mîna pe tine, mîrîi el, apoi scuipă pe duşumea, între ei, şi se răsuci pe călcîie, ieşind cu paşi mari din bar.

La intrarea restaurantului, deschise furios uşile duble de sticlă şi se ciocni de cineva care tocmai intra. Se făcu imediat nevăzut în lift, iar uşile se închiseră.

Peste cîteva minute, ajuns în stradă, o luă la fugă, cu o furie covîrşitoare palpitîndu-i prin trup şi sîngele vîjîind în urechi.

De data asta, se săturase de jocurile ei viclene, autoritare; se săturase de toate căcănăriile ei.

De astă dată, chiar avea s-o facă să-i pară rău pentru că-l făcuse de căcat.

în timp ce alerga, îi vedea faţa, rîzînd de el, min- ţindu-l, şi-i zări lucirea sumbră de răutate din ochi. De data asta, Mariannei avea să-i pară rău.

- Iisuse! Cine-a fost ăsta?

Şeful de sală se apropie şi-l ajută pe Patrick să intre în hol.

Dementul care tocmai pleca fusese cît pe ce să-l trîntească de pe picioare.

- Scuzaţi-mă, domnule, cred că unul dintre clienţii noştri a avut o neînţelegere cu un domn de la bar. Staţi, daţi-mi voie...

îi juă servieta, în timp ce Patrick îşi aranja costumul.

- îmi prezint mii de scuze. Acum e bine?

Patrick dădu din cap.

- Perfect. Să v-o duc la garderobă, domnule?

- Da, te rog, îl lăsă Patrick să păstreze servieta. Am întîlnire cu nişte prieteni. Un anume domn Bill Pen- chard?

-A, da, desigur, domnule, sînteţi domnul Devlin, nu-i aşa? Urmaţi-mă, vă rog. Domnul şi doamna Penchard sînţ_deja la masă.

îi dădu servieta lui Patrick garderobierei şi îl conduse în salon.

Patrick îl văzu pe Bill ridlcîndu-se şi făcîndu-i cu mîna. Masa lor era aproape ascunsă, lîngă fereastră, iar Patrick zîmbi observînd cîtă grijă avuseseră.

- Paddy!

Strînse mîna lui Bill şi se aplecă s-o sărute pe Liz pe obraz. îi strînse şi ea mîna.

- Paddy. Ce faci?

- Bine, ridică el din umeri. Bill îi trase un scaun:

- Haide, ia loc şi să bem ceva. Am fost îngrijoraţi, ne-am gîndit că poate n-aveai să vii.

- Ştiu, îmi pare rău. Am avut o întîlnire cu Charles Hewltt, făcu el o mutră acră, apoi zîmbi. Nici nu s-a pus problema să nu vin.

O bătu pe Liz pe dosul mîinii.

- Am nevoie de prieteni. Simt că am stat prea mult timp singur.

Dave se aplecă înainte pe canapea şi bătu în geamul

despărţitor.

- N-avem pe unde să ocolim?

Se aflau la jumătatea distanţei pe Fifth Avenue, iar traficul se blocase. Şoferul întoarse capul.

- N-aş crede, domnule. Clădirea R.C.A. e la vreo trei sute de ¡arzi mai în faţă, la stînga, pe Forty-ninth Street, dacă doriţi s-o luaţi pe jos. S-ar putea să fie mai bine aşa.

- Da, exact. în fine, cred că aşa vom face.

întoarse capul spre John şi Francesca.

- Voi ce ziceţi?

- Mai bine aşa, decît să întîrziem, răspunse John, întinzîndu-se să deschidă portiera.

- Atunci, coborîm aici, îl anunţă Dave pe şofer.

John era deja jos şi o ajuta pe Francesca să coboare din maşină.

- Spui că e pe stînga? mai întrebă Dave, înainte de a-i urma.

- Exact, domnule, drept înainte, n-aveţi cum să n-o vedeţi!

- Mulţumesc.

Li se alătură lui John şi Francesca pe trotuar şi închise portiera.

- Doamne, ce umezeală e pe-aici, comentă el. Pînă ajungem acolo, am să fiu lac de sudoare!

Francesca rîse şi îl luă de braţ.

- Atunci, hai, să mergem! Da' dacă-mi uzi costumul, Dave, n-am să te iert niciodată!

- Marianne! Marianne!

Enzo nu se oprise nici un moment din goană. Plă- mînii îi ardeau de efort, iar greaţa i se ridica în gît cu fiecare pas.

- Marianne! răcni din nou, dînd uşile de perete. Că- ţea! Unde eşti?

Se opri în salonul prelung, slab luminat, cînd o văzu. Stătea întinsă pe canapea, în capotul ei de mătase, cu un rînjet răutăcios pe buze. Avea în poală un număr din *Vanity Fair.*

- Deci ai aflat?

Ridică ochii spre chipul lui Enzo. Erau reci şi duri, apoşi, roşii, lipsiţi de vedere şi batjocoritori ca întotdeauna. Plutea pe efectele drogului.

- Trebuia să te-aştepţi să te prind, mai devreme sau mai tîrziu, Enzo puişor, vorbi ea tărăgănat, zîmbind. Nu eşti nici pe departe aşa de deştept pe cît te crezi.

Dinţii îi păreau ascuţiţi ca ai unui şobolan.

- Gura, Marianne! Ţi-arăt eu ţie cine-i deşteptul pe-aici în mă-sa! porni Enzo spre ea.

- Nu mă-nnebuni! Atît de deştept, încît ai ştiut şi despre asta? Hm?

Ridică revista, să-i arate fotografia color de pe toată pagina, cu Francesca Cameron. Izbucni în rîs.

Enzo încremeni complet.

- Cum dracu'...

Rămase nemişcat, incapabil să respire, să gîndea- scă. Privea cu ochi holbaţi şi, în acel moment de desă- vîrşire, nici nu mai fu acolo. Se afla în Italia, pe faleză, privind fata care se mişca jos pe plajă, imaglnîndu-şi curba prelungă şi graţioasă a coapselor ei goale care-i cuprindeau strîns trupul. Gemu sonor, cu tot trupul străbătut de un spasm fizic profund, iar în clipa următoare imaginea dispăru. Rămase doar Marianne, rîzînd de el cu dispreţ.

Complet nemişcat, aşteptă să-i treacă durerea. Iar cînd trecu, se simţi plin de o furie enormă şi copleşitoare. Creştea în el, gigantică şi de neoprit, inundîndu-l, înecîndu-i mintea ca un sînge negru şi gros.

- Eşti cam şocat, Enzo puişor? Hm?

Reacţia lui o fascina, era mult mai disperată decît îndrăznise să spere, iar suferinţa îi făcea o plăcere delicioasă.

- Te întrebi cum am ştiut, nu-i aşa? Enzo, isteţul traficant de droguri!

Văzuse un articol, fotografia se potrivea cu decupajul din ziar al lui Enzo, cu vechile lui fotografii. Similitudinea era clară, iar Marianne adulmecase urma şi scormonise

peste tot. Aşteptase acel moment. Era momentul el de triumf, orgasmul ei.

- Dintotdeauna am ştiut, puişor...

Lăsă fraza în aer, apoi continuă, în şoaptă:

- Dintotdeauna. Stă la *Asprey,* în apartamentul şaptesprezece, m-a rugat să-ţi spun...

într-o fracţiune de secundă, Enzo străbătu camera. O apucă pe Marianne de gît, strîngîndu-i beregata cu ambele mîini.

Ochii femeii se căscară excitaţi, în timp ce începea s-o zgîlţîie, dar continuau să fie batjocoritori. Trupul ei slab îl făcu să se clatine un moment, apoi se împiedică şi căzu, strivind-o sub greutatea lui.

Pe podea, strînse şi mai tare, îi smuci capul în sus, apoi îl izbi cu putere de marginea ascuţită a mesei de sticlă. Din vena spartă de la tîmplă erupse sîngele, ţîş- nind ca o fîntînă arteziană peste mîinile lui, în timp ce-i trăgea capul şi îl lovea iar. Şi iar, şi iar, şi iar, şi iar...

Deodată, îi dădu drumul.

Trupul Marianne! căzu fără viaţă pe covorul însînge-rat, cu ţeasta zdrobită şi sîngele curgînd încet şi gros, ca melasa. Enzo se retrase.

Pe jos zăcea revista *Vanity Fair,* murdărită de sînge, cu fotografia lui Francesca desfigurată de hidoasa pată roşiu-închis.

Enzo o luă şi-şi acdperi faţa cu ea, pentru a săruta faţa pe care o aşteptase atîta timp, mînjindu-şi buzele cu sîngele Mariannei.

Apoi, rupse pagina şi o puse pe pieptul moartei. îşi plătise păcatele. Peste o oră, termină de devastat apar-tamentul şi ieşi prin dosul clădirii, nu înainte de a pune în funcţiune robotul telefonic şi a încuia de două ori uşa. Porni spre Park Avenue şi Forty-ninth Street.

Patrick îşi termină cafeaua în tăcere. Vedea că Bill şi Uz se simţeau incomod în legătură cu adevărul despre Penny şi le ştia părerea. Nu era uşor de înţeles - nu era

sigur că înţelegea nici el. Dar acela era adevărul, măcar pînă acolo ajunsese.

- Mă scuzaţi cîteva minute? le spuse.

Bănuia că aveau nevoie de puţină linişte. Se ridică să meargă la toaletă.

r Paddy?

întoarse capul.

- Te simţi bine? îl întrebă Bill.

- Sigur, ridică el din umeri. Şi plecă, îndreptîndu-se spre capătul restaurantului, printre celelalte mese.

- Patrick! Alooo! Patrick!

La jumătatea salonului, se opri şi ridică privirea, auzindu-se strigat. La o masă mică de lîngă toaletă îl zări pe unul dintre cei mai persistenţi reporteri, Brett şi nu mai ştia cum - nu-şi amintea numele. Dădu din cap şi încercă să-şi continue drumul, dar tipul îi făcu iarăşi cu mîna, rămînînd în picioare. Nu avea încotro, trebuia să treacă pe la el. La jumătatea drumului spre masă, observă că mai mulţi clienţi întorseseră capetele şi privi peste feţele lor plin de încredere, refuzînd să se lase stînjenit de un ziarist cu excese de exuberanţă - pînă la ultima faţă pe care o văzu. Atunci, se opri brusc şi susţinu privirea verde profundă, sigură şi cunoscătoare, iar o fracţiune de secundă avu senzaţia că nu se despărţise nici un moment de ea. Culoarea i se scurse din obraji şi înghiţi un nod înainte de a porni spre masa ei.

- Bună, Patrick.

întorsese capul să vadă ce era cu gălănia şi îl observase cu cîtva timp înainte de a o zări şi Şi pe ea o încercase aceeaşi senzaţie, ca şi cum durerea ar fi în

cetat dintr-odată să mai existe, dar avusese timp să şi-o controleze. îl privi cu tot calmul şi stăpînirea de sine pe care şi le putea aduna.

- Bună.

Vocea i se schimbase, îşi spuse el, dar faţa îi rămăsese la fel de fermecătoare. Reuşi să surîdă.

- Ce faci?

- Bine, zîmbi şi ea, politicos, reţinut. Cu ce ocazie la New York?

- Treburi, politică, ridică Patrick din umeri.

Doamne, ce banalităţi. îi venea s-o ridice în picioare şi s-o strîngă la piept. Voia să-i atingă părul, s-o sărute.

- Şi tu?

Francesca rîse cu nepăsare.

- Treburi, modă.

John îşi întrerupsese conversaţia şi îl privea.

- Patrick. Ce mai faci? întrebă el rece.

- Bine, John, mulţumesc.

prezinte pe Will O'Connall. Patrick dădu mîna cu eri-

Dădu din.cap spre Dave, care se ridicase să i-l canul.

- Nu vreţi să luaţi loc? îl întrebă O'Connall.

Se lăsă o tăcere scurtă, jenată, iar Patrick refuză politicos. O privi scurt pe Francesca.

- Unde stai?

Ezită, dar O'Connall răspunse sonor, zîmbind:

- l-am instalat la *Asprey!* îmi place să-mi răsfăţ asociaţii de afaceri!

- Cu siguranţă că reuşeşti, Will! exclamă Dave. în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva!

Zîmbiră cu toţii, cam încordaţi, iar Patrick profită de ocazie ca să se scuze.

- Mi-a făcut plăcere, Will.

Le strînse mîinile tuturor, apoi aruncă o ultimă privire spre Francesca. îl văzu cu coada ochiului pe John observîndu-l.

- La revedere, Francesca.

Ea îi susţinu privirea, cu verdele din ochi părînd mai adînc şi mai intens decît îl văzuse vreodată.

- La revedere, Patrick, răspunse, încet.

Patrick dădu din cap şi se îndepărtă de masă.

- Mamăăă! Cine e frumuseţea?

Ziaristul care îl chemase continua s-o privească pe Francesca.

- O veche prietenă.

- Francesca Cameron, de la *Cameron Yates,* cred, întoarse reporterul capul spre el; zîmbi, cu dinţii îngălbeniţi de nicotină, şi-l bătu pe spate. Mă bucur că te văd, Patrick! Arăţi bine, mai ales după toată poestea aia şocantă cu soţia ta.

-Da.

Stilul exagerat de familiar al individului îl ofensa. Se desprinse din îmbrăţişare.

- Mă gîndeam să-ţi dau numărul meu, Patrick. Am vei|| la New York pentru cîteva zile şi ziceam să ne întJpim într-o seară la o băută. Mai stăm şi noi de vorbă? DqEertăm sacii?

ÎDintr-o dată, Patrick îşi aminti numele: Peter Brett, uda dintre stelele în plină ascensiune ale presei de scandal.

' - N-aş crede, răspunse el cu răceală.

Nu mai putea gîndi coerent; se tot uita înapoi spre Francesca.

- Haide, Paddy! Sîntem amici vechi. Nimeni nu ştie cu-adevărat ce s-a întîmplat cu Penny, dar toţi îşi dau cu presupusu', nu poţi să negi. Ar fi o şansă pentru tine să lămureşti lucrurile.

- Nu vreau să „lămuresc lucrurile“ Nu e nimic de „lămurit“! Scuză-mă!

Dădu să plece. Individul începea să-l enerveze; nu putea suferi pisălogii.

- Ei, hai, Paddy! Cu mine poţi vorbi. A avut şi ea nişte probleme, sărmana ta soţie, sau cel puţin aşa mi s-a dat de înţeles. O fi fost altcineva la mijloc, poate?

Asta era - Patrick se săturase. îşi concentră toată atenţia asupra lui Brett. Omul era destul de afumat şi duhnea.

- Ascultă, Peter, îţi dau un sfat, se aplecă el spre faţa lui. Dacă vreau să vorbesc despre viaţa mea personală, îţi garantez c-am să aleg pe cineva cu puţin mai multă integritate decît o japiţă ca tine!

Ajunse la cîţiva centimetri distanţă.

- Aşa că mai du-te-n pizda mă-tii! Ai priceput?

Făcu un pas înapoi, zîmbi politicos şi se întoarse spre masa lui. Brett rămase năucit, mai puţin de cinci secunde, apoi porni către *maître d'*

- Vreau să dau un telefon internaţional. Unde-s telefoanele?

Şeful de sală îi arătă o cabină ascunsă discret, iar Bertt se îndreptă într-acolo. Avea în cap o idee şi trebuia s-o verifice. Dacă putea pune ziarul să lucreze cîte ceva, să scoată nişte antene prin U.K., atunci ar fi fabricat o povestioară drăguţă despre tînărul ministru şi amica sa creatoare de modă din New York. Nu neapărat adevărată, desigur, dar atîta vreme cît existau destule dovezi ca să-i arate cu degetul, cui îi păsa? Formă numărul redacţiei şi aşteptă să se facă legătura. Nimeni nu-l băga pe Peter Brett în pizda mă-sii!

I se răspunse în cîteva secunde.

. - Alo? Bob? Aici Peter Brett... Mhm, perfect!... Nu, sînt tot la New York... Mda, e-n regulă.

îşi aprinse o ţigară şi lăsă chibritul să cadă pe jos.

- Fii atent, Bob, cred c-am prins ceva .pentru tine, în legătură cu Patrick Devlin... mda, ăla e! zîmbi el scurt; toţi îl cunoşteau pe chipeşul şi fermecătorul Patrick Devlin. Ce?... Mda, este. Tocmai l-am întîlnit, de fapt... *Ce?* Glumeşti! Cînd s-a întîmplat asta?... lisuse!

Brett scăpă pe jos jumătatea neterminată a ţigării şi o strivi sub tocul pantofului. Tensiunea îi sărise pînă la cer.

- Stai, să ne înţelegem. Deci, avocatul firmei *Cameron Yates* a fost prădat, şi conţinutul seifului includea

documente despre o aventură între Devlin şi Francesca Cameron?... El e tatăl copilului? Iisuse!... Şi Lady Margaret Smith-Colyne deţine un procentaj enorm din companie, sub un nume fals?

Brett începu să rîdă.

- E absolut fantastic de mama dracului! Cînd îi daţi drumu'?... Căca-m-aş, mîine?

Gîndi cu repeziciune.

- Nu, ascultă, Bob! N-o mai puteţi reţine doar, să zicem... vreo două ore? se agită el în cabină. Poţi? Excelent! Dacă pun mîna pe *C.B.N. News* şi pe vreo doi fotografi, pot fi la hotelul lui Cameron în cinşpe minute.

Işi căută în buzunar agenda.

- Fii atent, te sun din nou cu articolul peste vreo oră, interviu personal, cu poze dacă avem noroc, poate chiar şi o bandă! Să zicem o oră jumate, cel mult... Ce?

Rîse din nou.

- Cred că nimic mai puţin decît demisia, ce părere ai? Căcănar arogant ce e!

Şi închise, bătu cu palma în comptoar şi, zîmbind, se grăbi spre *maître d'* să plătească nota şi să-şi contramandeze întîlnirea la cină.

Pe trotuar, în faţa clădirii, Patrick o sărută pe Liz, care îl îmbrăţişă strîns cîteva momente.

- Eşti sigur că nu vrei să vii cu noi la o cafea?

Era îngrijorată. Părea zguduit şi se hotărîse atît de brusc să plece din restaurant, încît nu putuseră decît să plătească şi să iasă fără o vorbă.

Patrick clătină din cap.

- Mulţumesc, Liz, dar nu. Sînt destul de obosit şi vreau să respir puţin aer.

Se întoarse spre Bill şi-şi strînseră mîinile.

- îţi mulţumesc pentru cină.

- Ne-a făcut plăcere, Paddy. Eşti sigur că te simţi bine?

- Mhm. Sigur.

- Să ai grijă, da? Nu te îndepărta prea mult.

Patrick zîmbi.

- Nu, Liz, în nici un caz. Probabil mă mai plimb pe-a ici un timp, poate mă uit la centru, văd Radio City Music Hali...

Ridică din umeri. Ştia precis ce avea să facă.

- O.K. Dacă eşti sigur...
- Da, mulţumesc, sînt sigur.

O mai sărută o dată pe Liz, care ţistui din limbă, matern.

- Pa, pa. Am să te sun.

-în regulă. Pa, Paddy.

Bill o luă de braţ.

- La revedere, Patrick. Mai vorbim.

îi privi îndepărtîndu-se, iar Moira întoarse capul, înainte ca Bill să oprească un taxi, şi-i făcu încă o dată cu mîna. După ce plecară, Patrick opri şi el un taxi.

- La *Asprey,* te rog, spuse, urcînd.

Maşina porni. Nu ştia dacă avea să-i vorbească, dar, după ce o revăzuse, ştia că trebuia să încerce. Sosise momentul adevărului şi, din moment ce o iubea, cum ştia prea bine, nu mergea nimic altceva.

Tînărul de la recepţia hotelului *Asprey* era nou în funcţie, dar o cunoscuse pe Marianne Hart şi pe gigoloul ei italian; erau legendari în hotel, pentru sumele fabuloase pe care le cheltuiau. Auzise că făceau trafic de droguri - numai pentru cîţiva puţini aleşi, desigur, prieteni şi alţii ca ei - şi cunoştea situaţia.

Dacă se ivea ceva, i se spusese să dea discret numărul camerei şi să închidă ochii. Unor clienţi ca Marianne Hart, care nu dădeau niciodată başişuri sub o sută, le dădeai mai mult sau mai puţin *carte blanche* şi, evident, nu puneai niciodată întrebări. Vorbeau banii, sau cel puţin aşa i se spusese, iar ea avea destui ca să le închidă gura tuturor. îl văzu pe Enzo Mondello intrînd în holul hotelului şi-l recunoscu imediat.

Dădu din cap în direcţia lui, apoi îl trimise pe liftier după numărul camerei. Scrise numărul apartamentului *Cameron*

Yates pe o hîrtie şi i-l dădu liftierului, aşteptîn- du-se s-o vadă şi pe Marianne Hart intrînd după Mon- dello.

Se uită spre uşă, surprins că n-o vedea, apoi întoarse din nou capul după Mondello.

Ciudat. Mondello dispăruse deja, fără bacşişul obişnuit şi fără urmă de prietena lui. Ce naiba? Recepţio- nerul ridică din umeri; oricum, nu era treaba lui.

Enzo urcă pe scara de serviciu pînă la etajul patru, străbătu coridorul spre apartament şi-şi înfipse şperaclul în gaura cheii, răsucindu-l şi descuind în tăcere. Deschise uşa şi intră. Era complet stăpîn pe sine.

Trecînd prin salon, privi grămada de desene de pe masă, revistele deschise, o jachetă aruncată pe un scaun, apoi se opri să răsfoiască teancul- de fotografii de pe măsuţa din faţa canapelei.

O luă pe prima şi îl văzu zîmbindu-i pe Jamie Cameron. Ţinu în mînă poza cîteva minute, şocat şi nedumerit. Nu avea nici un sens. Cine era copilul acela, brunet şi cu pielea măslinie?

Clătină din cap. Apoi îi văzu ochii, de un verde profund, şi înţelese. Strivi în mînă imaginea zîmbitoare, fă- cînd-o ghemotoc, şi lovi puternic cu pumnul în perete, slobozind un strigă sugrumat:

- lisuse.J

îl înşelase, se întinase, se murdărise. îşi înghiţi furia şi, tr.aversînd camera, deschise uşa dormitorului şi intră. Acolo, văzu copilul adormit.

Închizînd micul difuzor al aparatului pentru supra- vegherea copiilor, se duse la pătuţ şi se lăsă pe vine să privească micul chip inocent, adormit, printre barele de lemn.

Chipul copilului ei. îi simţea mirosul dulce şi curat al pielii şi, ascultînd respiraţia liniştită şi regulată a plă- mînilor mici, îşi rezemă capul de marginea patului şi, în tăcere, începu să plîngă.

Francesca se dădu jos din taxi, în timp ce John îi plătea

şoferului.

îl aşteptă pe trotuar, în faţa hotelului.

- Iartă-mă, John, eşti sigur că nu te superi că am plecat de la cină mai devreme?

John o luă de braţ.

- încetezi odată cu scuzele? Ştii bine că nu-mi plac night-cluburile şi, în plus, Will e în elementul lui, cu Dave la remorcă!

încercă să zîmbească, dar nu-i stătea inima la asta. John se întoarse cu faţa spre ea.

„Dracu' să-l ia pe Patrick Devlin," îşi spuse el, „lua-l-ar dracu' şi mama lui!"

Dar n-o putea lăsa să-i observe furia neputincioasă, încet, spuse:

- Oricum, mă simt mai bine aici, cu Jamie.

Nu minţea.

- N-am încredere în serviciile astea de guvernante.

îi puse ambele mîini pe umeri.

Ştia din clipa cînd îi văzuse ochii privindu-l pe Devlin ce simţea.

Francesca ridică privirea spre chipul lui, clătinînd din cap.

- Bietul John, spuse ea. îmi pare rău, ţi-am stricat seara.

Şi deodată, John trebui să spună ceva; trebuia să i-o spună, pînă nu era prea tîrziu.

- Nu mi-ai stricat niciodată nimic, Francesca, răspunse el încet. Tu mi-ai dat viaţă, fată dragă; mi-ai dăruit maimult decît aş fi putut visa vreodată.

îşi mută ochii, şi-i simţi căldura respiraţiei pe obraz.

- Şi tu mie, şopti ea.

Apoi făcu un pas înapoi, rîzînd cînd îşi simţi lacrimile din ochi.

- Ce pereche sentimentală sîntem! comentă, luîndu-l de mînă.

împreună, intrară în hotel.

Patrick o aştepta în hol. Stătea lîngă intrare, după ce-i spusese recepţionerului cine era şi ce căuta, iar cînd o văzu intrînd cu John păşi înainte şi se priviră un lung moment. Francesca se întoarse spre John.

- Trebuie să vorbesc cu el, spuse, iar bătrînul încuviinţă. O ştia şi el şi-i dădu drumul.

- Să nu stai prea mult.

Francesca dădu din cap. Voise să spună: „Te iubesc, John, întotdeauna te voi iubi," dar nu voia să-l facă să se simtă prost. Aşa că doar îi strînse mîna şi, zîmbindu-i, se întoarse spre lift. în anii următori, avea să-şi amintească acel moment ca fiind cel mai trist din viaţa ei.

John încercă să nu se gîndească la nimic în timp ce mergea spre apartament, numai la Jamie. Avea să intre la el şi să-l privească un timp cum dormea. Acea imagine îl calma întotdeauna, îl asigura de speranţa lui în viaţă. Oprindu-se în dreptul apartamentului, scoase cheia din buzunar şi dădu s-o bage în broască. Uşa era deja deschisă.

Primul lui gînd fu că venise cineva de la serviciul de guvernante. Nu bănui nici un pericol. Intră şi strigă, mergînd spre camera lui Francesca, unde dormea Jamie. Enzo avu exact atîta timp cît să se ascundă după uşă.

- Alo? deschise atent John uşa, privind în cameră. Cine e?

Odaia era luminată de o lampă roşie-închisă, de noapte, iar John privi spre pat unde Jamie, treaz, zîmbi cînd îl văzu.

- Salut, băiatul meu! spuse el cu blîndeţe.

Tăietura fu rapidă şi neaşteptată.

Enzo îl înhăţă de la spate şi-i tăie beregata pe toată lăţimea cu cuţitul, ucigîndu-l aproape într-o clipă. Ultimul lucru pe care-l mai ştiu John fu zîmbetul de pe faţa băieţelului şi glasul acestuia, strigînd:

- Dada!

Muri cu o bucurie arzătoare în inimă.

Copilul începu să urle.

Enzo se mişcă rapid. Lăsă trupul lui John să cadă pe podea şi alergă la pat, luînd copilul în braţe şi acope- rindu-i gura cu mîna însîngerată, pentru a-i opri ţipetele. Apucînd o pătură din pătuţ, înfăşură strîns copilul şi ieşi în fugă. Nu avea timp să stea pe gînduri. Cunoscînd atît de bine hotelul, alergă pe scara din spate, prin spălătorie, ieşind pe Forty-ninth Street East. Acoperea copilul cu pătura, ţinîndu-i apăsat mîna peste gură, şi se îndrepta spre Forty-second Street şi Grand Central Station.

Patrick se uită la ceas.

- Zece minute. N-a durat prea mult.

Atîta acceptase Francesca să-i acorde şi abia dacă apucase să spună ceva, doar esenţialul despre Penny şi copil.

Dorea mai mult; dorea o viaţă întreagă, dar Francesca nu făcu decît să ridice din umeri, spunînd:

- îmi pare rău, am nevoie de timp.
- Desigur.

îşi mută privirea. De ce naiba avea senzaţia că nu era timp destul?

- înţeleg.

Ştia că nu avea nici un drept să se aştepte la mai mult. Se ridică odată cu ea.

- Putem să ne vedem mii ne?

Francesca ezită.

- Nu ştiu, am...

Nu-i spusese despre Jamie, nu încă, poate n-avea să-i spună niciodată.

- Am să te sun eu.

Patrick dădu din cap - ce altceva putea să facă? Francesca porni spre ascensor.

- Francesca?

întoarse capul spre el. Voia să-i vadă ochii. Aveau aceeaşi strălucire intensă pe care şi-o amintea -şi simţi un moment de speranţă.

- Există altcineva?

Trebuia să întrebe; nu se putea stăpîni.

- Nu, răspunse ea, n-a existat niciodată.

Şi îşi continuă drumul spre lifturi. Patrick o privi dispărînd, înainte de a se întoarce spre bar. Avea nevoie de încă un rînd.

Peste doar cinci minute, auzi urletul ascuţit, înspăimîntător, al sirenelor. Holul se umplu dintr-o dată cu oameni: infirmieri, poliţişti. Unii alergau, alţii stăteau cu revolverele din dotare scoase, se întindea cordonul de izolare la intrarea în hotel. Patrick sări de pe taburetul barului, croindu-şi drum cu coatele, prin învălmăşeală. Avu nevoie doar de cîteva secunde ca să afle ce se întîmplase şi o luă la fugă, îmbulzindu-se printre oameni, fără a lua în seamă strigătele din urma lui, pe scări pînă la etajul patru, cu tot trupul palpitîndu-i de frică. Ajunse pe coridor, deschise uşa de incendiu şi în aceeaşi clipă îi auzi zbieretele.

Urlete slăbatice, animalice, disperate.

Capitolul 37

Lui Enzo îi ardeau plămînii. Tuşi din nou flegmă şi o scuipă peste capul copilului. îl scălda o transpiraţie grea, pulsîndă. Strînse mai puternic copilul şi se strecură afară din uşa umbrită, pornind grăbit pe Fortieth Street Eaşt, pe lîngă bibliotecă, pentru a ieşi pe Forty-second Street. Ajunse în Times Square şi se amestecă prin mulţimea de la teatru. Copilul tăcea, cu ochii dilataţi de groază.

Enzo nu gîndea, o ştia şi el. Intrase în panică, văzuse maşina de poliţie şi se speriase. înconjuraseră gara - mişunau peste tot. Coborî privirea spre copil. Futu-i Christoşii mă-sii! Se opri din nou într-o uşă, gîfîind. Futu-i Christoşii mă-sii!

- Uite-acolo-n dreapta! Lîngă *McDonald's.* îl vezi? Ce

zici?

Amîndoi poliţiştii aflaseră semalmeritele individului de la recepţionerul hotelului *Waldorf.*

- Mhm, l-am prins!

Weller luă microfonul şi făcu legătura.

- Pare tipul nostru.

Maşina coti brusc, pentru a întoarce.

- Suspect reperat... Times Square, intrarea la...
- Căcat! Ne-a văzut!
- Suspectul merge în direcţia... Iisuse! Unde futu-i mama mă-sii a dispărut?
- A luat-o pe Deuce...
- Urmărim suspectul... spre est pe Forty-second Street.

Girofarurile se aprinseră şi sirena începu să se tînguiască.

- Dă-te-n mă-ta din drum, băi vită! strigă Weller la un şofer. Ah, Iisuse! S-a dus! Nu se mai vede!

Enzo se furişă printr-un gang de lîngă Broadway, aşteptînd în întuneric. O firmă portocalie ţipătoare, fă- cînd reclamă la proiecţii porno de douăzeci şi cinci de cenţi, lumina pereţii cenuşii murdari din cinci în cinci secunde şi domnea o duhoare dezgustătoare. Tuşi iarăşi şi-şi duse mîna la gît. îl ardea ca toţi dracii. Peste cîteva secunde, văzu un taxi oprindu-se lîngă gang. Ţi- nînd strînd copilul greu, alergă la maşină şi deschise portiera.

- Ho! Un-te' grăbeşti aşa, dom'le? Stai blînd, că-mi faci praf maşina!

Enzo trînti portiera în urma lui şi se aplecă spre şofer. Punîndu-i pe gît tăişul cuţitului, îi ciupi pielea pînă la sînge.

- Dă-i drumu'! şuieră el.
- Căcat! Iisuse! O.K., O.K.! Unde, dom'le? Zi-mi doar unde.

Glasul şoferului suna ascuţit de frică. îşi apropie coapsa de butonul farurilor de ceaţă.

- Nu ştiu! Mergi!

Maşina porni, Enzo rămînînd cu cuţitul la beregata şoferului.

Continua să ţină copilul la piept. Nu ştia ce să facă; simţea că-şi pierdea controlul. Era speriat, pentru prima oară în ani de zile, făcea pe el de frică.

- Taxi nouăşpe-douăşunu. Sînt în centru, merg spre est. L-am văzut pe patruşapte-doişpe cu farurile de ceaţă aprinse. Poţi să suni la nouă-unşpe? Cred c-are probleme.

-Am notat, nouăşpe-douăşuni. Se face.

Weller primi apelul de la dispeceratul radio.

- Pare să fie iarăşi tipul nostru, a deturnat un taxi în spate la Deuce.
- Să mergem! Ţine-te bine!

Maşina întoarse în U, cu treizeci de kilometri pe oră, şi porni în urmărire. Chemară ajutor prin radio, în timp ce se îndreptau spre Tenth Street East şi mahalalele din New York City.

- Miss Cameron?

. Francesca ridică ochii, fără expresie. Camera era plină de oameni. Tăcea, dar urletele continuau.în capul ei. La nesfîrşit.

- Miss Cameron?
- Mă scuzaţi? întrebă pierdut Patrick, ţinînd-o strîns de mînă.
- Detectiv Sergent Macey, Miss Cameron. Credem că l-am găsit pe suspect.

Francesca tresări, iar poliţista se înduioşă - avea şi ea copii.

- Unde e? L-a. luat pe Jamie? întrebă ea, cu vocea ascuţită de panică.
- Aşa credem.

Francesca tresări din nou.

- Ascultaţi, îmi pare rău, dar trebuie să ştim dacă există vreo legătură cu dumneavoastră sau n-a fost de- cît o crimă asociată cu drogurile.

- Cum adică, „doar“? ţipă ea şi simţi mîna lui Patrick stăpînind-o.
- Scuzaţi-mă, n-am vrut să înţelegeţi aşa. Avem o descriere de la recepţie, a unui italian care a întrebat de numărul camerei. Ne-am interesat de adresa lui şi am găsit cadavrul amantei sale, a fost asasinată. Ascultaţi, îmi pare rău că vă silesc să treceţi prin asta, dar cunoaşteţi cumva, sau aţi auzit de un om numit Enzo Mon- delio? Avem motive să credem că el e susp...

O fracţiune de secundă, Francesca simţi că-i fugea podeaua de sub picioare şi îi cedau genunchii. Se clătină, iar Patrick o prinse tocmai la timp. îşi înghiţi urletele din cap.

- Da, şopti ea. îl cunosc.

Vorbea aproape ca un copil şi, peste cîteva momente, ridică privirea. Toată faţa i se schimbase, se înăsprise.

- Nu pe fiul meu îl vrea, spuse. Ci pe mine.

Detectivul Sergent Macey o privi lung pe tînăra femeie din faţa sa şi luă acel gen de decizie intuitivă care-i adusese avansarea.

r O.K. Cred că ştim unde este.

îi dădu lui Francesca' o vestă.

- Să mergem!

în timp ce coborau cu liftul spre hol, Patrick rămase lîngă Francesca, dar ea păstra distanţa. Nu făcea parte din viaţa ei şi ştia că nu-i putea cere sprijinul. Şi totuşi, Jamie era copilul lui! Era şocat, aproape că nu mai suporta. Ceea ce aflase în ultima jumătate de oră îi schimbase viaţa pentru totdeauna, dar încă mai simţea prăpastia dintre ei şi îl copleşea neputinţa. Ascensorul se opri, iar Patrick făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să iasă prima, cînd uşile automate se deschiseră cu un semnal electronic. Fu ultima secundă de tăcere.

- Uite-l!
- Aici!
- Sînt împreună!

- Hei! Miss Cameron! Patrick? Hei! încoace!

Blitzurile aparatelor de fotografiat le explodară în faţă, iâr valul de zgomot îi izbi în plin. Holul era plin cu reporteri care-i înconjurau din toate părţile, împingînd şi înghiontindu-se, strigînd să le atragă atenţia.

- E adevărat, Patrick?
- Aveţi de făcut vreun comentariu?
- Soţia dumneavoastră ştia despre relaţia cu Francesca? Ştia despre copil?

Braţul lui Patrick o cuprinse automat pe Francesca, dar trupul ei era ţeapăn şi încordat, cu faţa cenuşie de şoc.

- Aventura a avut vreo legătură cu alcoolismul ei?

Strigătele deveneau tot mai puternice, mai insistente şi agresive. Francesca începu să tremure.

- Spune-le că nu-i adevărat, şopti ea. Te rog, nu-ţi ruina viaţa...

Dar Patrick o ţinea de mînă, strîngîndu-i degetele atît de tare, încît o făcu să se strîmbe de durere. Nu spunea nimic. Scrutînd mulţimea în căutarea unui chip anume, o trase înainte, urmînd-o îndeaproape pe poliţistă şi încercînd zadarnic s-o protejeze de toată oroarea. în capătul holului, îl văzu pe Peter Brett. Individul zîmbea.

- Brett!

Văzu echipa de filmare de la C.B.N. lîngă Brett, dar nu se opri.

- Brett! strigă el.

Zîmbetul dispăru de pe chipul lui Brett, înlocuit de o expresie triumfătoare. Echipa se repezi către Patrick.

- Ce fa...? se întoarse Francesca spre el. Patrick, nu! Te rog...

Avea faţa transfigurată de groază.

- Nu trebuie să spui nimic, te rog!

Se îndepărtă, încercînd să ia distanţă.

- Poţi să negi... trebuie!

Brett se îmbulzi prin mulţime, pînă la cîţiva paşi.

- Nu, răspunse Patrick. Gata cu minciunile.

Şi îl strigă din nou pe ziarist.

- Vrei un subiect, Brett?

Camera se îndreptă spre el, cu enormul microfon pînă sub nas.

- Poftim. Fiul nostru a fost răpit! Individul e înarmat şi periculos, şi umblă liber prin oraş. Pentru numele lui Dumnezeu, găsiţi-l! Daţi-i poza pe ecran, anunţaţi pe toată lumea. Dar vă rog...

Glasul i se frînse.

- Găsiţi-l pe fiul meu!

Trăgînd-o lîngă el pe Francesca, trecu pe lîngă cameră şi-şi continuă drumul prin mulţime, spre intrarea în hol. Zarva se potolise pentru cîteva secunde, în timp ce vorbise Patrick, dar acum erupse din nou. Peste tot se auzeau urletele frenetice ale mulţimii, punînd întrebări, urmîndu-i pînă în stradă. Peter Brett îi strînse mîna reporterului de la *C.B.N. News* şi porni spre şirul de cabine telefonice de lîngă recepţie, pentru a suna în U.K. şi a-şi transmite reportajul.

Enzo abandonase taxiul în spatele Bisericii St Mark. Era urmărit. Fugea, ţinînd copilul în ambele braţe, cu cuţitul înfipt la centură. Trebuia să ţină bine copilul. Avea să vină după copil, ştia. Avea să vină să-şi scape băiatul.

Decorul se schimba în jurul lui, pe măsură ce alerga tot mai departe printre locuinţe cu chirie, grămezi de gunoi, pereţi mîzgăliţi. Trecu pe lîngă o maşină abandonată, iar cineva îl scuipă. Privi mucii de pe haină, dar nu se opri. Auzea de peste tot din jur vaietul sirenelor şi ştia că nu mai avea mult timp.

Pe Ninth Street, la marginea Parcului Tomkins Square, intră pe o alee şi se opri. Lăsă copilul jos şi se cocoşă de efort, încercînd să respire.

Durerea era cumplită. Fierbinţeala din plămîni i se urcase pînă-n gît şi-l ardea, uscată şi incandescentă, în timp ce gîfîia după aer.

Lipsa de oxigen îl ameţea. închise ochii o secundă, iar cînd îi deschise din nou, intensitatea luminii îl orbi. Clipi de

două ori în faţa farurilor, auzi motorul şi smuci copilul pe şold. Se rezemă de zidul unui bloc de locuinţe, cu cuţitul la gîtul copilului. Nu mai avea scăpare.

în timp ce maşina se apropia, privi în spate şi, peste o clipă, porni pe scara de incendiu.

Weller coborîse din maşină, cu revolverul scos, iar partenerul său era postat în cealaltă parte. Aşteptau întăririle.

- Ce futu-i mama mă-sii face?
- Ştie că nu vom trage cînd are copilul cu el.
- Ticălosul!

Pe Wellel îl treceau sudorile.

Peste cîeva minute, sosiră încă două maşini ale poliţiei, cu luminile stinse şi sirenele oprite. Nu era o zonă unde să atragă atenţia. Detectivul Sergent Macey sări din maşină şi porni spre Weller.

- De cînd e acolo?
- Trei, cinci minute poate, răspunse Weller, rămînînd cu ochii spre suspect.
- Cum arată?
- Speriat de moarte. Periculos!

Poliţista se întoarse spre Francesca, dar maşina era goală.

- Ce nai...?

Se apropie de maşină.

- Iisuse, asta ne mai lipsea! Unde e? Unde-i Devlin?

Ofiţerul arătă cu capul spre clădire. Francesca mergea prin lumina farurilor, spre Enzo. îşi ţinea ochii aţintiţi spre chipul lui, iar el o privea, aşa cum făcuse de un milion de ori în visuri.

- Of, futu-i!

Macey luă microfonul maşinii pentru a chema asistenţa medicală. în clipa următoare, îl văzu pe Devlin, pe acoperişul clădirii.

- Iisuse futu-i Christoase! Nu-mi vine să cred. Ce cred căcănarii ăştia de englezi că-i aici? Un futu-i mă-sa de

film poliţist?

Poliţistul de lîngă ea ocoli maşina, pentru a ocupa o poziţie mai adăpostită. Macey îi făcu semn lui Weller.

- la-o la stînga, şuieră ea. Acoperă-l din partea aia. Pentru Dumnezeu, să nu trageţi, în mă-sa, pînă nu...

Lăsă fraza în aer, cînd Francesca ajunse la baza zidului. îşi ţinu respiraţia.

- Enzo?

Francesca era chiar sub el şi vedea chipul pămîntiu al fiului ei. Stătea cu ochii spre Enzo, în timp ce umbra lui Patrick luneca pe deasupra lui.

- Francesca. Ştiam că aveai să vii.
- Sigur că aveam să vin la tine, Enzo.

îi vedea doar ochii, goi şi îndepărtaţi.

- Deci, încă mă mai vrei?

Enzo se cutremură, cu tot trupul umplîndu-i-se de o dorinţă dureroasă.

- Da. încă te mai vreau.

îi simţi schi marea, îi, văzu degetele relaxîndu-se. Se retrase încet spre un loc unde Enzo trebuia să-şi forţeze privirea ca s-o vadă şi începu să-şi descheie bluza.

- Mai ţii minte, Enzo, cum te uitai la mine cînd mă dezbrăcăm?

Vocea îi devenise mai blîndă, mai calmă, impunîndu-i să se destindă. Bluza i se deschise, iar Francesca şi-o scoase de pe umeri.

- îţi aminteşti, Enzo?

Ochii îi străluceau, iar lumina lor îl atrăgea. îşi trase în jos bretelele furoului, iar Enzo simţi flacăra de sub pîntec, pofta arzătoare. Mîna îi căzu între coapse.

-ACUM!

Patrick se repezi înainte şi apucă braţul fiului său cu toată forţa.

Trase, smulgînd copilul, simţi că-şi pierdea echilibrul, piciorul îi alunecă şi se lovi dureros cu coloana vertebrală de bara scării de incendiu. îl cuprinse pe Jamie în braţe şi, strigînd, îşi strînse fiul la piept, ţinîndu-l din răsputeri.

Căzură înapoi pe clădire, împreună, pe spate. Dar erau în siguranţă.

împuşcăturile izbucniră imediat.

Enzo se răsturnă înainte, cu trupul deja inert, şi căzu de la înălţimea a cinci etaje.

Francesca zbieră, cînd se lovi de scările metalice şi se frînse, prăbuşindu-se pe ciment, cu sîngele din craniul sfărîmat împroşcînd suprafaţa rece şi cenuşie a străzii.

O luă la fugă înainte.

Urcînd în goană scara de incendiu, îşi strigă fiul, pe Patrick, împiedicîndu-se, tremurînd de frică şi uşurare. Căzu de mai multe ori, zdrelindu-şi picioarele, dar nu se opri.

Ajunse la etajul cinci şi îngenunche în faţa lui Patrick, cuprinzîndu-l cu braţele şi strîngîndu-şi la piept fiul şi pe tatăl acestuia. începu să suspine.

Weller şi ceilalţi poliţişti porniră spre scara de incendiu.

- Lăsaţi-i în pace! îi opri cu voce tăioasă Macey.

Oamenii se opriră.

- N-au nevoie de noi, îşi mută ochii poliţista, înghiţind un nod. Unul de altul au nevoie.

Şi se întoarse, pornind înapoi spre maşină.

Capitolul 38

Articolul lui Peter Brett a apărut într-unul din cele mai mari ziare de scandal din Marea Britanie, împreună cu dezvăluirea în exclusivitate a adevăratei vieţi a tînărului ministru de Externe, Patrick Devlin. Ziarul'a publicat şi fotografii din emisiunea în direct a postului *C.B.N. News* de la New York, fotocopii ale documentelor furate de la avocatul firmei *Cameron Yates* şi imaginile luate cu ani în urmă de fotograful ziarului *Mail,* cu Francesca şi Patrick, la Londra. A ajuns pe mesele din Marea Britanie, la micul dejun, cam în acelaşi timp în care Patrick Devlin era transferat la Mount Sinai Hospital din New York. îi avea alături pe femeia iubită şi pe fiul lui.

Lady Margaret stătea în camera de dimineaţă de la Motcom Park, cu ziarul deschis în faţa ei şi obrajii uzi de lacrimi de furie şi umilinţă.

Totul era acolo, scris negru pe alb, povestea de dragoste pătimaşă a fratelui ei şi propriile ei intervenţii oneroase pentru a încerca să i-o interzică. Ziarul speculase, fireşte, în scopul de a reconstitui totul. Dar făcuseră o treabă destul de bună; relatarea era cît se putea de aproape de adevăr. Nu omiseseră prea mult.

Auzindu-l pe Lord Henry în hol, Lady Margaret îşi şterse obrazul cu dosul mîinii şi împături ziarul. Se ridică, mergînd spre şemineu, unde-şi lăsase ţigările. Tocmai deschidea tabachera, cînd Lord Henry intră. Stătu un moment nemişcată, privindu-l, fără o vorbă.

- înţeleg, deci, că ai citit ziarul? întrebă el.

Avea chipul grav, iar femeia scăpă din mînă tabachera, cu un şoc.

-Am... ăă...

Se aplecă s-o ridice. Lord Henry rămase lîngă uşă, privind-o. Ridică ochii.

- Da, l-am citit.

Îndreptîndu-se, scoase o ţigară şi o aprinse. Nu-l mai privi.

- Atunci sper, Margaret, că aşa se termină toată povestea, rămase el pe loc. Şi prin asta înţeleg *toată povestea!*

Lady Margaret se întoarse spre el.

- Adică? întrebă, cu voce rece şi provocatoare.

- Adică Richard Brachen, Charles Hewitt, politica, ambiţiile şi...

Se opri. Faţa ei îşi pierduse dintr-o dată trufia obişnuită, părînd să se descompună sub ochii lui.

- Şi încercările de a compensa greşelile pe care le-ai făcut în trecut. S-a sfîrşit, Margaret, totul, şi cred că e timpul să-ţi dai şi tu seama de asta.

Lady Margaret începuse să plîngă; îşi acoperi faţa cu mîinile, ruşinată de slăbiciunea ei.

- A devenit o obsesie, Margaret, continuă Lord Henry, mai mult pentru sine, şi nu ştiam cum să te opresc. Sînt la fel de vinovat ca tine, de fapt.

Se apropie de ea şi-i puse mîinile pe umeri.

- Există unele lucruri pe care nu le putem schimba, Maggie, iubita mea, iar trecutul e unul dintre ele. Lasă-l în pace.

îşi scoase batista şi-i şterse blînd faţa.

- Cred că toţi am suferit destul, nu?

Sfîrşit